

SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
VIII kadencja
Prezes Rady Ministrów
RM-10-145-19

Druk nr 3858
Warszawa, 30 października 2019 r.

Pani
Elżbieta Witek
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowna Pani Marszałek,

na podstawie art. 118 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej przedstawiam Sejmowi Rzeczypospolitej Polskiej projekt ustawy

- o zmianie ustawy - Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw.

Projekt ma na celu wykonanie prawa Unii Europejskiej.

W załączeniu przedstawiam także opinię dotyczącą zgodności proponowanych regulacji z prawem Unii Europejskiej.

Jednocześnie informuję, że do prezentowania stanowiska Rządu w tej sprawie w toku prac parlamentarnych został upoważniony Minister Sprawiedliwości.

Z poważaniem

Mateusz Morawiecki

/podpisano kwalifikowanym podpisem elektronicznym/

U S T A W A

z dnia

o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw^{1), 2)}

Art. 1. W ustawie z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2019 r. poz. 1460, z późn. zm.³⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 17 skreśla się pkt 2 i 4³;

2) w art. 87:

a) § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Pełnomocnikiem może być adwokat lub radca prawny, w sprawach własności intelektualnej także rzecznik patentowy, a w sprawach restrukturyzacji i upadłości także osoba posiadająca licencję doradcy restrukturyzacyjnego, a ponadto osoba sprawująca zarząd majątkiem lub interesami strony oraz osoba pozostająca ze stroną w stałym stosunku zlecenia, jeżeli przedmiot sprawy wchodzi w zakres tego zlecenia, współuczestnik sporu, jak również małżonek, rodzeństwo, zstępni lub wstępni strony oraz osoby pozostające ze stroną w stosunku przysposobienia.”,

b) skreśla się § 6;

3) w art. 87¹:

a) w § 1 zdanie pierwsze otrzymuje brzmienie:

„W postępowaniu przed Sądem Najwyższym obowiązuje zastępstwo stron przez adwokatów lub radców prawnych, a w sprawach własności intelektualnej także przez rzeczników patentowych.”,

b) § 2 otrzymuje brzmienie:

---

¹⁾ Niniejsza ustawa w zakresie swojej regulacji wdraża dyrektywę 2004/48/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie egzekwowania praw własności intelektualnej (Dz. Urz. UE L 157 z 30.04.2004, str. 45).

²⁾ Niniejszą ustawą zmienia się ustawy: ustawę z dnia 4 lutego 1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych, ustawę z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe, ustawę z dnia 15 września 2000 r. – Kodeks spółek handlowych, ustawę z dnia 30 czerwca 2000 r. – Prawo własności przemysłowej, ustawę z dnia 11 kwietnia 2001 r. o rzecznikach patentowych, ustawę z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych, ustawę z dnia 27 lipca 2001 r. o ochronie baz danych, ustawę z dnia 26 czerwca 2003 r. o ochronie prawnej odmian roślin, ustawę z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, ustawę z dnia 5 listopada 2009 r. o spółdzielczych kasach oszczędnościowo-kredytowych, ustawę z dnia 28 lutego 2018 r. o kosztach komorniczych oraz ustawę z dnia 22 marca 2018 r. o komornikach sądowych.

³⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2019 r. poz. 1469, 1495, 1649, 1655, 1798, 1802 i 1818.

„§ 2. Przepisu § 1 nie stosuje się w postępowaniu o zwolnienie od kosztów sądowych oraz o ustanowienie adwokata, radcy prawnego lub rzecznika patentowego oraz gdy stroną, jej organem, jej przedstawicielem ustawowym lub pełnomocnikiem jest sędzia, prokurator, notariusz albo profesor lub doktor habilitowany nauk prawnych, a także gdy stroną, jej organem lub jej przedstawicielem ustawowym jest adwokat, radca prawny lub radca Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej, a w sprawach własności intelektualnej rzecznik patentowy.”;

- 4) po art. 87¹ dodaje się art. 87² w brzmieniu:

„Art. 87². § 1. W postępowaniu w sprawach własności intelektualnej obowiązuje zastępstwo stron przez adwokatów, radców prawnych lub rzeczników patentowych. Przepis art. 87¹ § 2 i 3 stosuje się odpowiednio.

§ 2. Przepisu § 1 nie stosuje się w postępowaniu, w którym wartość przedmiotu sporu nie przekracza 20 000 złotych.

§ 3. Sąd może zwolnić stronę, na wniosek lub z urzędu, z obowiązkowego zastępstwa przez pełnomocnika, jeżeli okoliczności, w tym stopień zawichości sprawy, nie uzasadniają obowiązkowego zastępstwa. Zwolnienie może nastąpić w każdym stanie sprawy, w tym także na wniosek strony złożony w piśmie procesowym.

§ 4. W sprawach związanych z ochroną własności przemysłowej pełnomocnikiem twórcy projektu wynalazczego może być również przedstawiciel organizacji, do której zadań statutowych należą sprawy popierania własności przemysłowej i udzielania pomocy twórcom projektów wynalazczych.”;

- 5) w części pierwszej w księdze pierwszej w tytule siódmym po dziale IVf dodaje się dział IVg w brzmieniu:

„DZIAŁ IVg

Postępowanie w sprawach własności intelektualnej

Rozdział 1

Przepisy ogólne

Art. 479⁸⁹. § 1. Przepisy niniejszego działu stosuje się w sprawach o ochronę praw autorskich i pokrewnych, jak również dotyczących wynalazków, wzorów użytkowych, wzorów przemysłowych, znaków towarowych, oznaczeń geograficznych, topografii

układów scalonych oraz o ochronę innych praw na dobrach niematerialnych (sprawy własności intelektualnej).

§ 2. Sprawami własności intelektualnej w rozumieniu niniejszego działu są także sprawy:

- 1) o zapobieganie i zwalczanie nieuczciwej konkurencji;
- 2) o ochronę dóbr osobistych w zakresie, w jakim dotyczy ona wykorzystania dobra osobistego w celu indywidualizacji, reklamy lub promocji przedsiębiorcy, towarów lub usług;
- 3) o ochronę dóbr osobistych w związku z działalnością naukową lub wynalazczą.

Art. 479⁹⁰. § 1. Sprawy własności intelektualnej należą do właściwości sądów okręgowych.

§ 2. Sąd Okręgowy w Warszawie jest wyłącznie właściwy w sprawach własności intelektualnej dotyczących programów komputerowych, wynalazków, wzorów użytkowych, topografii układów scalonych, odmian roślin oraz tajemnic przedsiębiorstwa o charakterze technicznym.

Art. 479⁹¹. W sprawach rozpoznawanych według przepisów niniejszego działu przepisy o innych postępowaniach odrębnych stosuje się w zakresie, w którym nie są one sprzeczne z przepisami regulującymi postępowanie w sprawach własności intelektualnej.

Art. 479⁹². § 1. Sąd nie jest związany postanowieniem o przekazaniu sprawy wydanym na podstawie art. 200 § 2. Sąd ten w razie stwierdzenia swej niewłaściwości przekaże sprawę innemu sądowi, nie wyłączając sądu przekazującego.

§ 2. Postanowienie może zapaść nie później niż w terminie dwóch tygodni od dnia wpływu przekazanej sprawy do sądu właściwego w sprawie własności intelektualnej.

§ 3. Sąd, któremu sprawa zostanie przekazana, jest związany postanowieniem sądu przekazującego.

Art. 479⁹³. Jeżeli w sprawie o naruszenie sąd uzna, że ściśle udowodnienie wysokości żądania jest niemożliwe, nader utrudnione lub oczywiście niecelowe, może w wyroku zasądzić odpowiednią sumę według swojej oceny opartej na rozważeniu wszystkich okoliczności sprawy.

Art. 479⁹⁴. Ilekroć w przepisach niniejszego działu jest mowa o naruszeniu, należy przez to rozumieć także zagrożenie tym naruszeniem.

Art. 479⁹⁵. Stosując środki przewidziane w art. 479⁹⁷, art. 479¹⁰⁶ lub art. 479¹¹² § 1, sąd uwzględni interesy stron w takiej mierze, aby uprawnionemu zapewnić należyłą ochronę, a obowiązanego lub pozwanego nie obciążać ponad potrzebę, mając na uwadze obciążenia pozwanego i obowiązanego, jakie wynikałyby z zastosowanych środków, oraz ochronę tajemnicy przedsiębiorstwa.

Rozdział 2

Zabezpieczenie środków dowodowych

Art. 479⁹⁶. Przepisy dotyczące obowiązanego stosuje się do osoby, w tym również pozwanego, w której władaniu znajduje się środek dowodowy lub która może umożliwić jego zabezpieczenie.

Art. 479⁹⁷. § 1. Sąd może udzielić zabezpieczenia środka dowodowego przed wszczęciem postępowania lub w jego toku aż do zamknięcia rozprawy w pierwszej instancji.

§ 2. Wniosek o zabezpieczenie środka dowodowego sąd rozpoznaje bezzwłocznie, nie później jednak niż w terminie tygodnia od dnia jego wpływu do sądu.

Art. 479⁹⁸. § 1. Sąd udziela zabezpieczenia środka dowodowego na wniosek uprawnionego, który uprawdopodobnił swoje roszczenie, jak również interes prawny w zabezpieczeniu.

§ 2. Interes prawny w zabezpieczeniu środka dowodowego istnieje, gdy brak żadanego zabezpieczenia uniemożliwia lub poważnie utrudnia przytoczenie lub udowodnienie istotnych faktów, jak również, gdy zachodzi ryzyko zniszczenia środka dowodowego lub opóźnienie w uzyskaniu środka dowodowego może uniemożliwić lub zbytnio utrudnić osiągnięcie celu postępowania dowodowego, lub gdy z innych przyczyn zachodzi potrzeba stwierdzenia istniejącego stanu rzeczy.

Art. 479⁹⁹. Wniosek powinien odpowiadać wymogom przepisany dla pisma procesowego, a ponadto zawierać:

- 1) określenie środka dowodowego i sposobu jego zabezpieczenia;
- 2) uprawdopodobnienie okoliczności uzasadniających wniosek;
- 3) zwięzłe przedstawienie przedmiotu sprawy, gdy wniosek jest składany przed złożeniem pozwu.

Art. 479¹⁰⁰. § 1. Sąd wydaje postanowienie w przedmiocie zabezpieczenia środka dowodowego na posiedzeniu niejawnym.

§ 2. Sąd określa zakres wglądu uprawnionego do zabezpieczonego środka dowodowego oraz szczegółowe zasady korzystania i zapoznawania się z nim. Może ograniczyć lub wyłączyć kopiowanie środka dowodowego lub jego utrwalanie w inny sposób. Uprawniony uzyskuje dostęp do środka dowodowego wraz z uprawomocnieniem się postanowienia.

§ 3. Postanowienie o zabezpieczeniu środka dowodowego sąd doręcza uprawnionemu. Podmiot wykonujący postanowienie równocześnie z przystąpieniem do wykonania postanowienia dokonuje doręczenia obowiązanemu oraz pozwanemu. Sąd poucza obowiązanego, pozwanego oraz biegłego o ochronie tajemnicy przedsiębiorstwa.

§ 4. Na postanowienie sądu pierwszej instancji w przedmiocie zabezpieczenia środka dowodowego przysługuje zażalenie do sądu drugiej instancji.

§ 5. Zażalenie w przedmiocie udzielenia zabezpieczenia środka dowodowego podlega rozpoznaniu bezzwłocznie, nie później jednak niż w terminie miesiąca od dnia jego wpływu do sądu.

§ 6. Zażalenie obowiązanego lub pozwanego w zakresie, w jakim powołuje się na ochronę tajemnicy przedsiębiorstwa, sąd rozpoznaje na posiedzeniu niejawnym. Od uznania sądu zależy, czy na posiedzeniu wysłucha jedną czy więcej niż jedną stronę.

§ 7. Uwzględniając zażalenie obowiązanego lub pozwanego powołującego się na ochronę tajemnicy przedsiębiorstwa, sąd określa odrębne względem oznaczonych na podstawie § 2 zasady korzystania z zabezpieczonego środka dowodowego i zapoznawania się z nim przez uprawnionego, jak również może wprowadzić dodatkowe ograniczenia.

§ 8. W przypadku prawomocnego oddalenia wniosku zabezpieczenia środka dowodowego upada. Sąd, na wniosek obowiązanego, wydaje postanowienie stwierdzające upadek zabezpieczenia, na podstawie którego obowiązanemu odbiera środki dowodowe złożone w sądzie.

Art. 479¹⁰¹. § 1. Sąd orzeka taki sposób zabezpieczenia środka dowodowego, jaki stosownie do okoliczności danej sprawy uzna za odpowiedni. Sposobami zabezpieczenia są w szczególności odebranie towarów, materiałów, narzędzi użytych do produkcji lub dystrybucji, dokumentów, jak również sporządzenie szczegółowego opisu tych przedmiotów połączone, w razie konieczności, z pobraniem ich próbek.

§ 2. W przypadku sposobu zabezpieczenia środka dowodowego w postaci szczegółowego opisu, o którym mowa w § 1, komornik sporządza protokół.

§ 3. Na wniosek uprawnionego, pozwanego lub obowiązane go sąd może wezwać jednego biegłego lub kilku biegłych, aby wzięli udział w wykonaniu postanowienia w przedmiocie zabezpieczenia środka dowodowego.

§ 4. Komornik odbiera przedmioty oraz sporządza protokół bez udziału uprawnionego. Art. 814 stosuje się odpowiednio. Odebrane przedmioty oraz protokół komornik składa w sądzie. Nie podlegają one włączeniu do akt do czasu uprawomocnienia się postanowienia.

Art. 479¹⁰². Udzielając zabezpieczenia środka dowodowego przed wszczęciem postępowania, sąd wyznacza termin, w którym pozew powinien być wniesiony do sądu pod rygorem upadku zabezpieczenia. Termin ten nie może być krótszy niż dwa tygodnie i dłuższy niż miesiąc od uprawomocnienia się postanowienia.

Art. 479¹⁰³. Postanowienie o udzieleniu zabezpieczenia środka dowodowego podlega wykonaniu z chwilą jego wydania. Przepis art. 743 stosuje się odpowiednio.

Art. 479¹⁰⁴. Wykonanie postanowienia o udzieleniu zabezpieczenia środka dowodowego sąd może uzależnić od złożenia przez uprawnionego kaucji na zabezpieczenie roszczeń obowiązane go lub pozwanego powstałych w wyniku wykonania tego postanowienia. Z kaucji tej przysługuje obowiązane mu lub pozwanemu pierwszeństwo zaspokojenia przed innymi należnościami zaraz po kosztach egzekucyjnych. Przepis art. 739 § 2 stosuje się odpowiednio.

Art. 479¹⁰⁵. W zakresie nieuregulowanym w niniejszym rozdziale do zabezpieczenia środka dowodowego przepisy art. 738, art. 742 § 1 zdanie pierwsze, § 2 i 3 oraz art. 744–746 stosuje się odpowiednio. Wniosek, o którym mowa w art. 742, może złożyć również pozwany.

Rozdział 3

Wyjawienie lub wydanie środka dowodowego

Art. 479¹⁰⁶. W sprawie o naruszenie prawa własności intelektualnej powód, który uprawdopodobnił swoje roszczenie, może żądać, aby pozwany wyjawiał lub wydał środek dowodowy, którym dysponuje, w szczególności dokumenty bankowe, finansowe lub handlowe, służące ujawnieniu i udowodnieniu faktów.

Art. 479¹⁰⁷. Wniosek o wyjawienie lub wydanie środka dowodowego powinien odpowiadać wymogom przepisany m dla pisma procesowego, a ponadto zawierać:

- 1) określenie środka dowodowego, którego wyjawienia lub wydania żąda powód;

- 2) uprawdopodobnienie okoliczności uzasadniających wniosek;
- 3) wskazanie okoliczności, z których wynika, że pozwany dysponuje środkiem dowodowym objętym żądaniem.

Art. 479¹⁰⁸. Przed wyznaczeniem posiedzenia przewodniczący zarządza wniesienie przez pozwanego odpowiedzi na zgłoszone żądanie w terminie nie krótszym niż dwa tygodnie, pouczając go o ochronie tajemnicy przedsiębiorstwa.

Art. 479¹⁰⁹. § 1. Na postanowienie w przedmiocie obowiązku wyjawienia lub wydania środka dowodowego służy zażalenie do sądu drugiej instancji.

§ 2. Uwzględniając żądanie, sąd określa termin wyjawienia lub wydania środka dowodowego, zasady korzystania i zapoznawania się z nim, a także poucza strony o ochronie tajemnicy przedsiębiorstwa. Jeżeli pozwany powołuje się na ochronę tajemnicy przedsiębiorstwa, sąd może określić szczególne – ze względu na ochronę tajemnicy przedsiębiorstwa – zasady korzystania ze środka dowodowego oraz zapoznawania się z nim, jak również może wprowadzić dodatkowe ograniczenia.

§ 3. Postanowienie uwzględniające żądanie podlega wykonaniu z chwilą jego wydania. Przepisy art. 743 stosuje się odpowiednio.

§ 4. Zażalenie pozwanego w zakresie, w jakim powołuje się na ochronę tajemnicy przedsiębiorstwa, sąd rozpoznaje na posiedzeniu niejawnym. Od uznania sądu zależy, czy na posiedzeniu wysłucha jedną czy więcej niż jedną stronę.

§ 5. Jeżeli pozwany uchyla się od wykonania postanowienia nakazującego wyjawienie lub wydanie środka dowodowego lub dopuszcza się zniszczenia takiego środka w celu udaremnienia jego wyjawienia lub wydania, sąd może:

- 1) uznać za ustalone fakty, które mają zostać stwierdzone za pomocą tego środka, chyba że pozwany, który uchyla się od wykonania postanowienia nakazującego wyjawienie lub wydanie środka dowodowego lub dopuszcza się zniszczenia takiego środka, wykaże co innego;
- 2) obciążyć pozwanego obowiązkiem zwrotu kosztów postępowania, w całości lub części, niezależnie od wyniku sprawy.

Art. 479¹¹⁰. Gdy wyjawienie lub wydanie środka dowodowego dotyczy dokumentów bankowych, handlowych lub finansowych, art. 249 § 2 stosuje się odpowiednio.

Rozdział 4

Wezwanie do udzielenia informacji

Art. 479¹¹¹. Przepisy dotyczące obowiązanego stosuje się do osoby, w tym również pozwanego, która posiada informacje, o których mowa w art. 479¹¹², lub dostęp do nich.

Art. 479¹¹². § 1. Na wniosek uprawnionego, który wykazał wiarygodne okoliczności wskazujące na naruszenie, sąd może przed wszczęciem postępowania w sprawie o naruszenie lub w jego toku aż do zamknięcia rozprawy w pierwszej instancji wezwać naruszającego do udzielenia informacji o pochodzeniu i sieciach dystrybucji towarów lub usług, jeżeli jest to niezbędne dla dochodzenia roszczenia.

§ 2. Jeżeli sąd wezwał do udzielenia informacji przed wszczęciem postępowania w sprawie o naruszenie, postępowanie to powinno być wszczęte nie później niż w terminie miesiąca od wykonania postanowienia o udzieleniu informacji.

§ 3. Obowiązanemu przysługuje roszczenie o naprawienie szkody wyrządzonej wykonaniem obowiązku udzielenia informacji na zasadach ogólnych, jeżeli uprawniony nie wniósł pisma wszczynającego postępowanie przeciwko naruszającemu w terminie wyznaczonym przez sąd albo pismo wszczynające postępowanie zostało wycofane, jak również gdy pismo wszczynające postępowanie zostało zwrócone lub odrzucone albo powództwo bądź wniosek oddalono lub postępowanie umorzono.

§ 4. Roszczenie, o którym mowa w § 3, wygasa, jeżeli nie będzie dochodzone w ciągu roku od dnia jego powstania. Przepisy art. 746 § 1¹–3 stosuje się odpowiednio.

§ 5. Obowiązanemu przysługuje roszczenie o naprawienie szkody wyrządzonej wykonaniem obowiązku udzielenia informacji na zasadach ogólnych w przypadku wykorzystania przez uprawnionego informacji, o której mowa w ust. 1, dla celów innych niż dochodzenie przez uprawnionego roszczenia.

§ 6. Do wniosku, o którym mowa w § 1, stosuje się odpowiednio przepisy art. 739, art. 742 oraz art. 745.

Art. 479¹¹³. Przepisy art. 479¹¹² stosuje się odpowiednio do innego niż naruszający obowiązanego, który:

- 1) posiada w ilości świadczącej o faktycznym prowadzeniu działalności gospodarczej towary, przy których zaprojektowaniu, wytworzeniu lub wprowadzeniu do obrotu nastąpiło naruszenie prawa własności intelektualnej lub których cechy estetyczne lub funkcjonalne naruszają te prawa, lub

- 2) dostarcza, w rozmiarze świadczącym o faktycznym prowadzeniu działalności gospodarczej, usługi osobie, która narusza prawa własności intelektualnej, lub
- 3) wykonuje w rozmiarze świadczącym o faktycznym prowadzeniu działalności gospodarczej usługi z naruszeniem prawa własności intelektualnej, lub
- 4) został przez osobę, o której mowa w pkt 1, 2 lub 3, wskazany jako wytwórca lub uczestnik procesu wprowadzenia do obrotu takich towarów, odbiorca takich usług lub podmiot, który je świadczy.

Art. 479¹¹⁴. § 1. Wezwanie do udzielenia informacji, o których mowa w art. 479¹¹², dotyczy wyłącznie informacji o:

- 1) nazwach, oznaczeniu miejsca zamieszkania lub siedziby i adresu producentów, wytwórców, dystrybutorów, dostawców oraz innych wcześniejszych posiadaczy, od których lub na rzecz których nastąpiło nabycie lub zbycie towarów, korzystanie z usług lub ich świadczenie;
- 2) ilości wyprodukowanych, wytworzonych, wysłanych, otrzymanych lub zamówionych towarów lub świadczonych usług, jak również cenach otrzymanych w zamian za towary lub usługi.

§ 2. Wezwanie banku lub spółdzielczej kasy oszczędnościowo-kredytowej do udzielenia informacji niezbędnych dla dochodzenia roszczenia, o którym mowa w art. 479¹¹², dotyczy informacji obejmujących wyłącznie imię, nazwisko lub nazwę, oznaczenie miejsca zamieszkania lub siedziby posiadacza rachunku bankowego lub członka spółdzielczej kasy oszczędnościowo-kredytowej oraz kwotę i termin realizacji rozliczenia pieniężnego na rachunku dokonanego w związku z czynnościami naruszającymi prawa, o których mowa w art. 479⁸⁹.

Art. 479¹¹⁵. Wniosek zawierający wezwanie do udzielenia informacji powinien odpowiadać wymogom przepisany dla pisma procesowego, a ponadto zawierać:

- 1) wykazanie wiarygodnych okoliczności wskazujących na naruszenie prawa własności intelektualnej;
- 2) określenie informacji, które są przedmiotem wezwania;
- 3) określenie obowiązane oraz wskazanie okoliczności, z których może wynikać, że dysponuje on informacjami objętymi wnioskiem;
- 4) wykazanie, że informacje są konieczne do określenia źródła lub zakresu naruszenia prawa.

Art. 479¹¹⁶. § 1. Przed wyznaczeniem posiedzenia przewodniczący zarządza doręczenie odpisu wniosku o wezwanie do udzielenia informacji obowiązanemu i równocześnie zobowiązuje go do złożenia odpowiedzi na wezwanie w wyznaczonym terminie nie krótszym niż dwa tygodnie.

§ 2. W przypadku, o którym mowa w § 1, przewodniczący poucza o ochronie tajemnicy przedsiębiorstwa oraz o prawie odmowy udzielenia informacji. Art. 261 stosuje się.

§ 3. Obowiązany nie może odmówić udzielenia informacji, jeżeli ich udzielenie mogłoby narazić jego lub jego bliskich, o których mowa w art. 261 § 1, na bezpośrednią szkodę majątkową.

Art. 479¹¹⁷. § 1. Na postanowienie w przedmiocie obowiązku udzielenia informacji służy zażalenie do sądu drugiej instancji.

§ 2. Obowiązek udzielenia informacji podlega wykonaniu w postaci pisemnej albo elektronicznej.

§ 3. Sąd, uwzględniając wniosek, określa termin udzielenia informacji, rodzaj i zakres, a także zasady zapoznania się z nimi przez uprawnionego. Informacji udziela się pod rygorem odpowiedzialności karnej.

§ 4. Doręczając postanowienie uwzględniające wniosek, sąd uprzedza obowiązanego o odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia.

§ 5. Postanowienie uwzględniające żądanie podlega wykonaniu z chwilą jego wydania. Przepisy art. 743 stosuje się odpowiednio.

§ 6. Zażalenie obowiązanego w zakresie, w jakim odmawia udzielenia informacji lub powołuje się na ochronę tajemnicy przedsiębiorstwa, sąd rozpoznaje na posiedzeniu niejawnym. Od uznania sądu zależy, czy na posiedzeniu wysłucha jedną czy więcej niż jedną stronę.

§ 7. Jeżeli obowiązany powołuje się na ochronę tajemnicy przedsiębiorstwa, sąd może określić szczególne, ze względu na ochronę tajemnicy przedsiębiorstwa, zasady korzystania i zapoznawania się z udzielonymi informacjami, jak również może wprowadzić dodatkowe ograniczenia.

Art. 479¹¹⁸. Przewodniczący, na wniosek uprawnionego, wyznacza posiedzenie niejawne w celu ustnego wyjaśnienia złożonych informacji.

Art. 479¹¹⁹. Na żądanie obowiązanego lub pozwanego uprawniony jest zobowiązany zwrócić koszty i wydatki celowe poniesione w związku z udzieleniem informacji. Przepis art. 277 stosuje się odpowiednio.

Rozdział 5

Powództwa szczególne

Art. 479¹²⁰. § 1. Powództwo wzajemne w sprawach o naruszenie prawa do znaku towarowego lub wzoru przemysłowego jest dopuszczalne, jeżeli obejmuje żądanie unieważnienia lub stwierdzenia wygaśnięcia prawa ochronnego na znak towarowy lub gdy obejmuje żądanie unieważnienia prawa z rejestracji wzoru przemysłowego. Przepisy art. 204 stosuje się odpowiednio.

§ 2. Przepis § 1 stosuje się odpowiednio do żądania unieważnienia lub stwierdzenia wygaśnięcia prawa ochronnego na wspólny znak towarowy, wspólnego prawa ochronnego na znak towarowy, prawa ochronnego na znak towarowy gwarancyjny, uznania ochrony międzynarodowego znaku towarowego, a także do żądania unieważnienia uznania ochrony międzynarodowego wzoru przemysłowego.

Art. 479¹²¹. § 1. Poza wymogami określonymi w art. 187 treść pozwu wzajemnego powinna zawierać numer wpisu we właściwym rejestrze związany z danym prawem ochronnym lub prawem z rejestracji.

§ 2. Do pozwu należy dołączyć wyciąg z właściwego rejestru, określający numer wpisu oraz informacje o stanie prawnym udzielonego prawa, chyba że został on załączony do pozwu głównego.

Art. 479¹²². Sąd jest związany podstawą prawną unieważnienia lub stwierdzenia wygaśnięcia prawa wskazaną przez powoda wzajemnego.

Art. 479¹²³. W sprawach rozpoznawanych według przepisów niniejszego rozdziału przepisy o unieważnieniu lub stwierdzeniu wygaśnięcia prawa, określone w ustawie z dnia 30 czerwca 2000 r. – Prawo własności przemysłowej (Dz. U. z 2017 r. poz. 776, z 2018 r. poz. 2302 oraz z 2019 r. poz. 501), stosuje się w zakresie, w jakim nie są one sprzeczne z przepisami niniejszego rozdziału.

Art. 479¹²⁴. § 1. W przypadku wytoczenia powództwa o unieważnienie lub stwierdzenie wygaśnięcia prawa, o którym mowa w art. 479¹²⁰, sąd zwraca się do Prezesa Urzędu Patentowego Rzeczypospolitej Polskiej z żądaniem udzielenia

informacji, czy przed Urzędem Patentowym Rzeczypospolitej Polskiej toczy się już sprawa o stwierdzenie wygaśnięcia lub o unieważnienie prawa.

§ 2. Prezes Urzędu Patentowego Rzeczypospolitej Polskiej niezwłocznie udziela informacji, o których mowa w § 1, w postaci pisemnej albo elektronicznej.

§ 3. Jeżeli sprawa toczy się przed Urzędem Patentowym Rzeczypospolitej Polskiej, sąd zawiesza postępowanie do czasu prawomocnego zakończenia postępowania przed Urzędem Patentowym Rzeczypospolitej Polskiej.

§ 4. Sąd odrzuca pozew wzajemny o stwierdzenie wygaśnięcia lub unieważnienie, jeżeli decyzja wydana przez Urząd Patentowy Rzeczypospolitej Polskiej, dotycząca tego samego przedmiotu sprawy, w tym podstawy powództwa wzajemnego, stała się prawomocna.

Art. 479¹²⁵. Sąd zawiesza postępowanie z urzędu, jeżeli toczy się inne postępowanie cywilne obejmujące żądania, których dotyczy zgłaszane powództwo.

Art. 479¹²⁶. § 1. Odpis prawomocnego wyroku unieważniającego lub stwierdzającego wygaśnięcie prawa, od którego nie przysługuje środek zaskarżenia, sąd niezwłocznie przesyła Urzędowi Patentowemu Rzeczypospolitej Polskiej w celu dokonania wpisu do właściwego rejestru oraz – w zakresie wymaganym przepisami ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. – Prawo własności przemysłowej – przekazania powiadomienia do Biura Międzynarodowego, o którym mowa w art. 3 ust. 1 pkt 7 ustawy – Prawo własności przemysłowej.

§ 2. Wyrok, o którym mowa w § 1, jest skuteczny także względem osób trzecich.

Art. 479¹²⁷. § 1. Powód może wystąpić z powództwem o ustalenie, że podjęte lub zamierzone przez niego określone czynności nie stanowią naruszenia określonego patentu, dodatkowego prawa ochronnego, prawa ochronnego lub prawa z rejestracji. Przepis art. 189 stosuje się odpowiednio.

§ 2. Interes prawny istnieje, gdy pozwany:

- 1) uznał czynności objęte powództwem za naruszenie patentu, dodatkowego prawa ochronnego, prawa ochronnego lub prawa z rejestracji;
- 2) nie potwierdził w należycie wyznaczonym przez powoda terminie, że czynności, których dotyczy powództwo, nie stanowią naruszenia patentu, dodatkowego prawa ochronnego, prawa ochronnego lub prawa z rejestracji.

§ 3. Termin, o którym mowa w § 2 pkt 2, został należycie wyznaczony, jeżeli:

- 1) jego wyznaczenie nastąpiło w formie pisemnej;

- 2) nie był krótszy niż dwa miesiące od daty doręczenia uprawnionemu pisma;
  - 3) w treści pisma powód dokładnie oznaczył czynności, których zamierza dokonać i które mogą stanowić naruszenie patentu, dodatkowego prawa ochronnego, prawa ochronnego lub prawa z rejestracji, wskazując, w jakim zakresie może nastąpić naruszenie, i wezwał uprawnionego do wyraźnego potwierdzenia, że nie stanowią one naruszenia.”;
- 6) art. 910¹ otrzymuje brzmienie:
- „Art. 910¹. Dokonując zajęcia patentu, dodatkowego prawa ochronnego, prawa ochronnego lub prawa z rejestracji komornik przesyła do Urzędu Patentowego Rzeczypospolitej Polskiej wnioski o wpis informacji o zajęciu prawa do właściwego rejestru.”.

Art. 2. W ustawie z dnia 4 lutego 1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych (Dz. U. z 2019 r. poz. 1231) art. 80 otrzymuje brzmienie:

„Art. 80. 1. W sprawach dotyczących roszczeń cywilnoprawnych z zakresu ochrony praw autorskich i praw pokrewnych, nienależących do kompetencji innych organów, sąd rozpoznaje wnioski mającego w tym interes prawny:

- 1) o zabezpieczenie środków dowodowych;
- 2) o wyjawienie lub wydanie środka dowodowego;
- 3) o wezwanie do udzielenia informacji.

2. Sprawy, o których mowa w ust. 1, są rozstrzygane w trybie postępowania cywilnego na zasadach określonych w postępowaniu w sprawach własności intelektualnej.

3. W przypadku gdy uprawnienie do udzielenia informacji wynika z przepisów szczególnych, przepisy o postępowaniu w sprawach własności intelektualnej stosuje się odpowiednio.”.

Art. 3. W ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe (Dz. U. z 2018 r. poz. 2187, z późn. zm.⁴⁾) w art. 105 w ust. 1 w pkt 2 po lit. d dodaje się lit. da w brzmieniu:

„da) sądu w związku z postępowaniem w sprawach własności intelektualnej, jeżeli jest to niezbędne do określenia źródła lub zakresu naruszenia praw, o których mowa

---

⁴⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2018 r. poz. 2243 i 2354 oraz z 2019 r. poz. 326, 730, 875, 1074, 1358, 1495, 1501, 1520, 1622, 1649, 1667, 1696, 1751 i 2020.

w art. 479⁸⁹ ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego, w zakresie, o którym mowa w art. 479¹¹⁴ § 2 tej ustawy,.”

Art. 4. W ustawie z dnia 15 września 2000 r. – Kodeks spółek handlowych (Dz. U. z 2019 r. poz. 505, 1543, 1655 i 1798) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 249 § 2 otrzymuje brzmienie:

„§ 2. Zaskarżenie uchwały wspólników nie wstrzymuje postępowania rejestrowego. Sąd rejestrowy może jednak zawiesić postępowanie po przeprowadzeniu posiedzenia jawnego.”;

2) w art. 423 § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Zaskarżenie uchwały walnego zgromadzenia nie wstrzymuje postępowania rejestrowego. Sąd rejestrowy może jednak zawiesić postępowanie rejestrowe po przeprowadzeniu posiedzenia jawnego.”.

Art. 5. W ustawie z dnia 30 czerwca 2000 r. – Prawo własności przemysłowej (Dz. U. z 2017 r. poz. 776, z 2018 r. poz. 2302 oraz z 2019 r. poz. 501) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 152¹⁴ dotychczasową treść oznacza się jako ust. 1 i dodaje się ust. 2 w brzmieniu:

„2. W uzasadnionych przypadkach, pod rygorem obciążenia kosztami tłumaczenia, Urząd Patentowy może wezwać uprawnionego do międzynarodowego znaku towarowego, aby złożył tłumaczenie przysięgłe wykazu towarów międzynarodowego znaku towarowego objętego notą, o której mowa w ust. 1. Przepis ten ma zastosowanie do wyroków przesyłanych do Urzędu Patentowego na podstawie art. 479¹²⁶ § 1 Kodeksu postępowania cywilnego.”;

2) w art. 261 w ust. 2 po pkt 3¹ dodaje się pkt 3² w brzmieniu:

„3²) współpraca z sądami orzekającymi w postępowaniu w sprawach własności intelektualnej;”;

3) art. 283 otrzymuje brzmienie:

„Art. 283. Sprawy dotyczące roszczeń cywilnoprawnych z zakresu ochrony własności przemysłowej są rozstrzygane na zasadach przewidzianych w postępowaniu w sprawach własności intelektualnej, o ile nie przewidziano właściwości innego organu albo innego postępowania.”;

4) w art. 284 wstęp do wyliczenia otrzymuje brzmienie:

„W trybie postępowania cywilnego, na zasadach przewidzianych w postępowaniu w sprawach własności intelektualnej, rozpatrywane są w szczególności sprawy o:”;

5) w art. 286¹:

a) ust. 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„1. W sprawach dotyczących roszczeń cywilnoprawnych z zakresu ochrony własności przemysłowej, nienależących do kompetencji innych organów, sąd rozpoznaje wniosek mającego w tym interes prawny:

- 1) o zabezpieczenie środków dowodowych;
- 2) o wyjawienie lub wydanie środka dowodowego;
- 3) o wezwanie do udzielenia informacji.

2. Sprawy, o których mowa w ust. 1, są rozstrzygane w trybie postępowania cywilnego na zasadach określonych w postępowaniu w sprawach własności intelektualnej.”

b) uchyla się ust. 3–9.

Art. 6. W ustawie z dnia 11 kwietnia 2001 r. o rzecznikach patentowych (Dz. U. z 2019 r. poz. 1861) w art. 9 po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. W postępowaniu cywilnym rzecznik patentowy występuje w charakterze pełnomocnika w trybie przewidzianym dla spraw własności intelektualnej.”

Art. 7. W ustawie z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. z 2019 r. poz. 52, 55, 60, 125, 1469 i 1495) w art. 20 wprowadza się następujące zmiany:

1) po pkt 1 dodaje się pkt 1a w brzmieniu:

„1a) może przekazać jednemu sądowi apelacyjnemu rozpoznawanie spraw własności intelektualnej z właściwości lub części obszarów właściwości innych sądów apelacyjnych,”;

2) po pkt 3 dodaje się pkt 3a w brzmieniu:

„3a) może przekazać jednemu sądowi okręgowemu rozpoznawanie spraw własności intelektualnej z właściwości lub części obszarów właściwości innych sądów okręgowych,”;

3) pkt 9 otrzymuje brzmienie:

„9) wyznacza sądy okręgowe właściwe do rozpoznawania spraw z zakresu ochrony unijnych znaków towarowych i wzorów wspólnotowych (sądy unijnych znaków

towarowych i wzorów wspólnotowych) oraz ustala ich obszary własności w tych sprawach.”.

Art. 8. W ustawie z dnia 27 lipca 2001 r. o ochronie baz danych (Dz. U. poz. 1402, z 2004 r. poz. 959, z 2007 r. poz. 662 i 1238 oraz z 2018 r. poz. 2339) w art. 11a wprowadza się następujące zmiany:

1) ust. 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„1. W sprawach dotyczących roszczeń cywilnoprawnych z zakresu ochrony baz danych, nienależących do kompetencji innych organów, sąd rozpoznaje wniosek mającego w tym interes prawny:

- 1) o zabezpieczenie środków dowodowych;
- 2) o wyjawienie lub wydanie środka dowodowego;
- 3) o wezwanie do udzielenia informacji.

2. Sprawy, o których mowa w ust. 1, są rozstrzygane w trybie postępowania cywilnego na zasadach określonych w postępowaniu w sprawach własności intelektualnej.”;

2) uchyla się ust. 3–6.

Art. 9. W ustawie z dnia 26 czerwca 2003 r. o ochronie prawnej odmian roślin (Dz. U. z 2018 r. poz. 432) w art. 36b wprowadza się następujące zmiany:

1) ust. 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„1. W sprawach dotyczących roszczeń cywilnoprawnych z zakresu ochrony wyłącznego prawa, nienależących do kompetencji innych organów, sąd rozpoznaje wniosek mającego w tym interes prawny:

- 1) o zabezpieczenie środków dowodowych;
- 2) o wyjawienie lub wydanie środka dowodowego;
- 3) o wezwanie do udzielenia informacji.

2. Sprawy, o których mowa w ust. 1, są rozstrzygane w trybie postępowania cywilnego na zasadach określonych w postępowaniu w sprawach własności intelektualnej.”;

2) uchyla się ust. 3–6.

Art. 10. W ustawie z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2019 r. poz. 785, z późn. zm.⁵⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 26a ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Opłatę stałą w kwocie 200 złotych pobiera się od wniosku o:

- 1) zabezpieczenie środków dowodowych, o którym mowa w art. 80 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 4 lutego 1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych (Dz. U. z 2019 r. poz. 1231), w art. 286¹ ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. – Prawo własności przemysłowej (Dz. U. z 2017 r. poz. 776, z 2018 r. poz. 2302 oraz z 2019 r. poz. 501), w art. 36b ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 26 czerwca 2003 r. o ochronie prawnej odmian roślin (Dz. U. z 2018 r. poz. 432) oraz w art. 11a ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. o ochronie baz danych (Dz. U. poz. 1402, z 2004 r. poz. 959, z 2007 r. poz. 662 i 1238 oraz z 2018 r. poz. 2339);
- 2) wezwanie do udzielenia informacji, o którym mowa w art. 80 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 4 lutego 1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych, w art. 286¹ ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. – Prawo własności przemysłowej, w art. 36b ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 26 czerwca 2003 r. o ochronie prawnej odmian roślin oraz w art. 11a ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. o ochronie baz danych.”;

2) po art. 28 dodaje się art. 28a w brzmieniu:

„Art. 28a. Opłatę stałą w kwocie 1000 zł pobiera się od pozwu w sprawie o naruszenie prawa do znaku towarowego lub wzoru przemysłowego, obejmującego żądanie unieważnienia lub stwierdzenia wygaśnięcia prawa ochronnego na znak towarowy, unieważnienia prawa z rejestracji wzoru przemysłowego, żądanie unieważnienia lub stwierdzenia wygaśnięcia prawa ochronnego na wspólny znak towarowy, prawa ochronnego na znak towarowy gwarancyjny, uznania ochrony międzynarodowego znaku towarowego, a także do żądania unieważnienia uznania ochrony międzynarodowego wzoru przemysłowego.”.

Art. 11. W ustawie z dnia 5 listopada 2009 r. o spółdzielczych kasach oszczędnościowo-kredytowych (Dz. U. z 2018 r. poz. 2386, z późn. zm.⁶⁾) w art. 9f po pkt 14 dodaje się pkt 14a w brzmieniu:

---

⁵⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2019 r. poz. 1043, 1469, 1553, 1655, 1802, 1815 i 2020.

„14a) na żądanie sądu w związku z postępowaniem w sprawach własności intelektualnej, jeżeli jest to niezbędne do określenia źródła lub zakresu naruszenia praw, o których mowa w art. 479⁸⁹ ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2019 r. poz. 1460, z późn. zm.), w zakresie, o którym mowa w art. 479¹¹⁴ § 2 tej ustawy;”.

Art. 12. W ustawie z dnia 28 lutego 2018 r. o kosztach komorniczych (Dz. U. poz. 770 i 2244 oraz z 2019 r. poz. 1469) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 18 w ust. 1 pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) opłaty egzekucyjne za przeprowadzenie postępowania egzekucyjnego, wykonanie zabezpieczenia roszczenia lub europejskiego nakazu zabezpieczenia na rachunku bankowym albo za wykonanie postanowień o zabezpieczeniu środka dowodowego lub w sprawie wydania środka dowodowego w sprawach własności intelektualnej;”;

2) art. 35 otrzymuje brzmienie:

„Art. 35. Opłata stała od wniosku o:

- 1) wprowadzenie syndyka masy upadłości albo zarządcy w posiadanie majątku,
  - 2) wprowadzenie zarządcy w zarząd nieruchomości,
  - 3) zabezpieczenie środka dowodowego w postępowaniu w sprawach własności intelektualnej, o którym mowa w art. 479⁹⁸ ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego,
  - 4) wydanie środka dowodowego w postępowaniu w sprawach własności intelektualnej, o którym mowa w art. 479¹⁰⁷ ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego
- wynosi 400 złotych.”.

Art. 13. W ustawie z dnia 22 marca 2018 r. o komornikach sądowych (Dz. U. poz. 771, z późn. zm.⁷⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 3 w ust. 3 po pkt 2 dodaje się pkt 2a w brzmieniu:

„2a) wykonywanie postanowień o zabezpieczeniu środka dowodowego oraz postanowień w sprawie wydania środka dowodowego w postępowaniu w sprawach

---

⁶⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2018 r. poz. 2243 oraz z 2019 r. poz. 326, 730, 875, 1018, 1495, 1622, 1649 i 2020.

⁷⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2018 r. poz. 1443, 1669 i 2244 oraz z 2019 r. poz. 55, 730, 1469 i 2020.

- własności intelektualnej, o których mowa w art. 479¹⁰⁰ i art. 479¹⁰⁹ ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego;”;
- 2) w art. 9 w ust. 1 po pkt 3 dodaje się pkt 3a w brzmieniu:
„3a) wykonania postanowienia o zabezpieczeniu środka dowodowego lub postanowienia w sprawie wydania środka dowodowego w sprawach własności intelektualnej;”;
  - 3) w art. 10 wprowadza się następujące zmiany:
    - a) w ust. 1 we wprowadzeniu do wyliczenia wyrazy „w art. 3 ust. 3 pkt 1 i 2” zastępuje się wyrazami „w art. 3 ust. 3 pkt 1–2a”;
    - b) w ust. 6 we wprowadzeniu do wyliczenia wyrazy „w art. 3 ust. 3 pkt 1 i 2” zastępuje się wyrazami „w art. 3 ust. 3 pkt 1–2a”;
  - 4) w art. 12 w ust. 2 wyrazy „w art. 3 ust. 3 pkt 1 i 2” zastępuje się wyrazami „w art. 3 ust. 3 pkt 1–2a”;
  - 5) w art. 48 w ust. 4 w pkt 2 wyrazy „w art. 3 ust. 3 pkt 1 i 2” zastępuje się wyrazami „w art. 3 ust. 3 pkt 1–2a”;
  - 6) w art. 149 w ust. 1 wyrazy „w art. 3 ust. 3 pkt 1 i 2” zastępuje się wyrazami „w art. 3 ust. 3 pkt 1–2a”.

Art. 14. 1. W sprawach wszczętych i niezakończonych do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy zachowują moc czynności dokonane zgodnie z przepisami ustaw zmienianych w art. 1–3, art. 5–7 i art. 9 niniejszej ustawy.

2. W postępowaniach zapoczątkowanych wniesieniem do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy apelacji, zażalenia, skargi kasacyjnej i skargi na orzeczenie referendarza sądowego stosuje się przepisy ustaw zmienianych w art. 1–3, art. 5–7 i art. 9 w dotychczasowym brzmieniu do czasu zakończenia postępowania w drugiej instancji lub, odpowiednio, przed Sądem Najwyższym.

3. W sprawach wszczętych i niezakończonych do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy, które podlegałyby rozpoznaniu w postępowaniu w sprawach własności intelektualnej, nie stosuje się przepisów o tym postępowaniu. Właściwy do rozpoznania takiej sprawy pozostaje sąd właściwy według dotychczasowych przepisów.

Art. 15. 1. W latach 2020–2029 maksymalny limit wydatków z budżetu państwa będący skutkiem finansowym ustawy wynosi 122,55 mln zł, w tym w:

- 1) 2020 r. – 10,59 mln zł;

- 2) 2021 r. – 10,73 mln zł;
- 3) 2022 r. – 11,12 mln zł;
- 4) 2023 r. – 11,52 mln zł;
- 5) 2024 r. – 11,94 mln zł;
- 6) 2025 r. – 12,38 mln zł;
- 7) 2026 r. – 12,84 mln zł;
- 8) 2027 r. – 13,31 mln zł;
- 9) 2028 r. – 13,8 mln zł;
- 10) 2029 r. – 14,32 mln zł.

2. W przypadku zagrożenia przekroczenia przyjętego na dany rok budżetowy maksymalnego limitu wydatków, o którym mowa w ust. 1, zostaną zastosowane mechanizmy korygujące polegające na weryfikacji wykorzystania etatów oraz racjonalizacji zatrudnienia.

3. Organem właściwym do monitorowania wykorzystania limitu wydatków, o którym mowa w ust. 1, oraz wdrożenia mechanizmu korygującego, o którym mowa w ust. 2, jest Minister Sprawiedliwości.

Art. 16. Ustawa wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2020 r.

UZASADNIENIE

I. Zagadnienia ogólne

W odpowiedzi na liczne postulaty przedsiębiorców i przedstawicieli organizacji zbiorowego zarządzania prawami autorskimi oraz postulaty doktryny¹⁾ dotyczące wprowadzenia do polskiego wymiaru sprawiedliwości wyspecjalizowanych sądów w zakresie własności intelektualnej, wobec daleko idącej specyfiki spraw z tego zakresu i ich rosnącej z roku na rok liczby, w dniu 5 stycznia 2017 r. Minister Sprawiedliwości powołał *Zespół do spraw opracowania koncepcji utworzenia sądów własności intelektualnej* (Dz. Urz. Min. Spraw. poz. 1 oraz z 2018 r. poz. 188). Wynikiem prac Zespołu jest projektowana regulacja, która wychodzi naprzeciw zgłoszonym oczekiwaniom.

W głównej mierze projekt ma na celu stworzenie w ramach sądownictwa powszechnego odrębnych jednostek organizacyjnych, które miałyby się zajmować sprawami z zakresu prawa autorskiego i praw pokrewnych, własności przemysłowej oraz powiązanych z nimi spraw dotyczących nieuczciwej konkurencji.

Obecnie sprawy o naruszenie praw własności intelektualnej (np. piractwo w zakresie prawa autorskiego lub znaków towarowych, kopiowanie produktów, nieuprawnione korzystanie z cudzych wynalazków) rozpoznawane są przez sądy powszechne oraz Sąd Najwyższy. Niektóre sprawy z zakresu prawa własności przemysłowej, dotyczące nie naruszenia tych praw, lecz przede wszystkim uzyskania ochrony, rozpatrywane są wskutek skarg na decyzje Urzędu Patentowego Rzeczypospolitej Polskiej przez Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie oraz Naczelny Sąd Administracyjny. Sprawy dotyczące wspólnotowych znaków towarowych i wspólnotowych wzorów przemysłowych rozpatrywane są przez specjalnie w tym celu utworzony wydział Sądu Okręgowego

---

¹⁾ A. Adamczak, M. Kruk, *Perspektywy utworzenia sądu ds. własności intelektualnej w Polsce – obecne realia*, Księga pamiątkowa dedykowana prof. M. du Vallowi *Aktualne wyzwania prawa własności intelektualnej i prawa konkurencji* str. 26–39, por. także raport dr Żanety Pacud „*Innowacyjność w polskim sektorze zdrowia: analiza jakościowa*” (Warszawa 2018) – sporządzony w oparciu o badanie sektorowe, w którym przedsiębiorcy zgłosili m.in. postulat utworzenia wyspecjalizowanych sądów własności intelektualnej, wskazując, że „główną bolączką polskiego systemu ochrony własności intelektualnej jest brak wyspecjalizowanych sądów. Respondenci podkreślają, że sprawy z zakresu własności intelektualnej rozpatrywane są przez sądy okręgowe, których sędziowie są merytorycznie nieprzygotowani do orzekania w tych sprawach. Wielu respondentów negatywnie ocenia taki system w porównaniu z bardziej dojrzałymi jurysdykcjami, np. niemiecką czy brytyjską. Problemy materialnoprawne, na które wskazali respondenci, dotyczą udzielania zabezpieczenia roszczeń, interpretacji tzw. wyjątku Bolara oraz ograniczenia SPC, wyłączającego spod ochrony produkcję leków przeznaczonych na rynki pozaunijne (ang. *SPC manufacturing waiver*)” (por. s. 28 powołanego raportu).

w Warszawie (XXII Wydział Sądu Okręgowego w Warszawie – Sąd Unijnych Znaków Towarowych i Wzorów Wspólnotowych).

Dotychczasowe duże rozproszenie spraw z zakresu własności intelektualnej z pewnością nie sprzyjało kształtowaniu się wyspecjalizowanej kadry w tym obszarze. Celem regulacji jest zatem stworzenie sędziom, w ramach istniejących struktur sądowych, możliwości specjalizacji w zakresie własności intelektualnej oraz utworzenie wyspecjalizowanych jednostek w sądach okręgowych i apelacyjnych.

II. Zagadnienia szczegółowe

1. Zmiany w Kodeksie postępowania cywilnego

a) Dążenie do jak najszerszego zakresu kognicji wyspecjalizowanego sądu własności intelektualnej

Zgodnie z art. 2 pkt 8 *Konwencji o ustanowieniu Światowej Organizacji Własności Intelektualnej* z dnia 14 lipca 1967 r.²⁾ „własność intelektualna” oznacza prawa odnoszące się do dzieł literackich, artystycznych i naukowych, interpretacji artystów interpretatorów oraz do wykonań artystów wykonawców, do fonogramów i do programów radiowych i telewizyjnych, wynalazków we wszystkich dziedzinach działalności ludzkiej, odkryć naukowych, wzorów przemysłowych, znaków towarowych i usługowych, jak również do nazw handlowych i oznaczeń handlowych, ochrony przed nieuczciwą konkurencją oraz wszelkich innych praw dotyczących działalności intelektualnej w dziedzinie przemysłowej, naukowej, literackiej i artystycznej. Przepis ten zawiera bardzo szerokie wyliczenie, uzupełnione o podatny na szeroką interpretację zwrot „wszelkie inne prawa dotyczące działalności intelektualnej”.

W literaturze przedmiotu podkreśla się, że z jednej strony obowiązuje zasada *numerus clausus* praw własności intelektualnej, zgodnie z którą ochronie w ramach tej kategorii pojęciowej podlegają jedynie te wytwory intelektu, które zostały wprost wskazane przez ustawodawcę – jako prawa własności intelektualnej. Z drugiej jednak strony postuluje się, aby zakresem kognicji sądu własności intelektualnej obejmować możliwie jak najszerszą

---

²⁾ Konwencja o ustanowieniu Światowej Organizacji Własności Intelektualnej, sporządzona w Sztokholmie dnia 14 lipca 1967 r. (Dz. U. z 1975 r. poz. 49).

kategorię spraw³⁾. Zauważyć również należy, że ze względu na przemiany społeczne, gospodarcze i technologiczne oraz zjawisko tzw. komercjalizacji niektórych dóbr osobistych zarówno w nauce prawa, jak i orzecznictwie obserwować można tendencje do stosowania wobec owych dóbr osobistych, a zwłaszcza wizerunku, instytucji i konstrukcji prawnych charakterystycznych dla praw na dobrach niematerialnych. Zarówno natura, jak i charakter prawny wizerunku jest przedmiotem ożywionych dyskusji. Nie ulega wątpliwości, że w wielu przypadkach w odniesieniu do niektórych dóbr osobistych zawierane są umowy licencyjne, analizuje się także dopuszczalność zastosowania roszczenia z tytułu bezpodstawnego wzbogacenia⁴⁾ oraz konstrukcji zmierzających do poluzowania rygoru nieprzenoszalności praw osobistych⁵⁾. Tendencje te znajdują odbicie w orzecznictwie⁶⁾.

Nie przesądzając zatem, jak od strony prawa materialnego zakwalifikować dany wytwór intelektu człowieka i jakie wobec niego powinny znaleźć zastosowanie konstrukcje prawa materialnego (łącznie z umową licencyjną), nie ulega wątpliwości, że owe dylematy powinny być rozstrzygane właśnie w ramach wyspecjalizowanej części sądownictwa. Wniosek taki pośrednio można wyciągnąć z punktu 2 preambuły dyrektywy 2004/48WE Parlamentu Europejskiego z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie egzekwowania praw własności intelektualnej (dalej: „dyrektywa 2004/48/WE”). Zgodnie z nim „Ochrona własności intelektualnej ma umożliwić wynalazcy lub twórcy uzyskiwanie prawnie uzasadnionych korzyści ze swego wynalazku lub dzieła. Powinna też umożliwiać jak najszersze upowszechnianie dzieł, idei i nowego *know – how*. Jednocześnie nie może ograniczać wolności słowa, swobodnego przepływu informacji ani ochrony danych osobowych, z ochroną danych w Internecie włącznie”. W sytuacjach granicznych, kiedy nie jest pewne, jaka podstawa materialnoprawna ochrony może (i czy w ogóle powinna) znaleźć zastosowanie – co widać w szczególności w odniesieniu do ochrony idei i pomysłów oraz informacji, to właśnie wyspecjalizowane sądy (wydziały sądów okręgowych i apelacyjnych) powinny rozstrzygać owe kwestie.

---

³⁾ A. Adamczak, M. Kruk, Perspektywy utworzenia sądu ds. własności intelektualnej w Polsce – obecne realia w: red. J. Ożegalska-Trybalska, D. Kasprzycki Aktualne wyzwania prawa własności intelektualnej i prawa konkurencji. Księga pamiątkowa dedykowana Profesorowi Michałowi du Vallowi, Warszawa 2015, s. 38.

⁴⁾ T. Grzeszak, Ocena uszczerbku doznanego wskutek przekroczenia granic umownego zezwolenia na reklamowe wykorzystanie wizerunku, „Ruch Prawniczy, Ekonomiczny i Socjologiczny” 2015, z. 2, s. 47 i nast.

⁵⁾ J. Barta, R. Markiewicz, Wokół prawa do wizerunku w: Zagadnienia prawa własności intelektualnej. Profesorowi Stefanowi Grzybowskiemu pracownicy Instytutu Wynałazczości i Ochrony Własności Intelektualnej w darze, „Zeszyty Naukowe Uniwersytetu Jagiellońskiego” 2002/80, s. 11 i nast.

⁶⁾ Por. wyrok SA w Warszawie z 29.7.2014 r., VI ACa 1657/13, LEX nr1537498.

Projekt ustawy zakłada rezygnację z istnienia obecnie wyodrębnionego sądu, który na zasadzie wyłączności rozstrzygał sprawy dotyczące unijnych znaków towarowych i wspólnotowych wzorów przemysłowych (XXII Wydział Sądu Okręgowego w Warszawie Sąd Unijnych Znaków Towarowych i Wzorów Wspólnotowych). Po stworzeniu sądów własności intelektualnej powyższe wyodrębnienie nie będzie miało racjonalnego uzasadnienia.

Jednocześnie intencją projektu pozostaje, aby wydział Sądu Okręgowego w Warszawie, któremu zostanie powierzone rozpoznawanie spraw z zakresu własności intelektualnej, był, zgodnie z art. 479⁹⁰ § 2 projektu, wyłącznie właściwy w sprawach własności intelektualnej dotyczących programów komputerowych, wynalazków, wzorów użytkowych, topografii układów scalonych, odmian roślin oraz tajemnic przedsiębiorstwa o charakterze technicznym. Pozostałe nowo utworzone sądy własności intelektualnej będą również właściwe do prowadzenia spraw dotyczących unijnych znaków towarowych i wzorów wspólnotowych przy uwzględnieniu ogólnych przepisów ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (dalej: „k.p.c.”) dotyczących właściwości miejscowej (art. 27 i następne k.p.c.).

Powyższe rozwiązanie ma na celu, aby we wszystkich sądach własności intelektualnej wyspecjalizowani sędziowie orzekali również w przedmiocie unijnych znaków towarowych i wzorów wspólnotowych i swoją wiedzę oraz znajomość orzecznictwa z tego zakresu spraw mogli wykorzystać w pozostałych rodzajach spraw z zakresu własności intelektualnej.

Z kolei intencją projektodawcy w zakresie utworzenia „technicznego” sądu własności intelektualnej w Warszawie pozostaje założenie, aby w ramach dokonanej specjalizacji powołać sąd dla tych spraw, które pozostają najbardziej skomplikowane – co sprzyjać ma sprawności i szybkości postępowania. Kumulacja spraw o wysokim stopniu skomplikowania w jednym ośrodku spowoduje, że sprawy te będą rozpatrywane szybciej. Warto zwrócić uwagę na fakt, że właśnie temu jednemu ośrodkowi odjęta zostanie pewna liczba spraw (z zakresu unijnych znaków towarowych i wspólnotowych wzorów przemysłowych), których rozpoznawanie zostanie powierzone trzem pozostałym planowanym ośrodkom w I instancji (tj. Gdańsk, Lublin i Poznań), a dodatkowo jeszcze jednemu ośrodkowi na poziomie apelacji (tj. Poznań). Spowoduje to, że jeden centralny ośrodek będzie miał możliwość, aby poświęcić więcej czasu na sprawy o wysokim stopniu skomplikowania, wymagające szczególnej wiedzy technicznej. Niezależnie od tego koncentracja spraw z elementem technicznym w jednym

ośrodku powinna przyczynić się do wypracowania pewnego *modus operandi* w zakresie postępowania (np. w zakresie danych o biegłych – co skróci czas poszukiwania biegłego).

Zgodnie z art. 80 rozporządzenia Rady (WE) nr 6/2002 z dnia 12 grudnia 2001 r. *w sprawie wzorów wspólnotowych*, Państwa Członkowskie wyznaczają na swoich terytoriach możliwie jak najmniejszą liczbę sądów krajowych działających jako sądy pierwszej i drugiej instancji (sądy w sprawach wzorów wspólnotowych), które pełnią funkcje powierzone im na mocy powołanego rozporządzenia. W związku z faktem, że projekt ustawy zakłada stworzenie większej liczby sądów w sprawach wzorów wspólnotowych, istnieje w tym zakresie obowiązek zawiadomienia Komisji.

Wstępnie planuje się utworzyć cztery wydziały w sądach okręgowych (Gdańsk, Poznań, Lublin i Warszawa) i dwa wydziały w sądach apelacyjnych (Poznań i Warszawa) właściwe do rozstrzygania spraw własności intelektualnej – co nastąpi na podstawie rozporządzenia wykonawczego do ustawy.

Największą trudność sprawia określenie właściwości sądów własności intelektualnej, zwłaszcza w odniesieniu do zagadnień granicznych, takich jak chociażby ochrona dóbr osobistych prawa cywilnego, podlegających komercjalizacji. Najlepszym rozwiązaniem wydaje się zatem szczegółowe opisanie właściwości sądów własności intelektualnej, w taki jednak sposób, aby nie stały się one właściwe dla typowych spraw o ochronę dóbr osobistych, rozpoznawanych w wydziałach cywilnych.

Jako wyznacznik właściwości sądów własności intelektualnej w zakresie ochrony dóbr osobistych projektodawca przyjął związek tej ochrony z komercyjnym wykorzystaniem dobra osobistego lub z działalnością naukową lub wynalazczą (a zatem – twórczą) podmiotu, który poszukuje ochrony prawnej. Jednocześnie wskazać należy, że wysoki stopień specjalizacji sądów własności intelektualnej uzasadnia, aby w zakresie ich kognicji pozostawały wszystkie sprawy z zakresu naruszenia dóbr osobistych w związku z działalnością komercyjną lub naukową – bez względu na to, czy powód żąda ochrony o charakterze wyłącznie majątkowym czy o charakterze wyłącznie niemajątkowym, czy też zgłasza w jednym postępowaniu oba rodzaje roszczeń (tj. zarówno roszczenie o charakterze majątkowym, jak i roszczenie o charakterze niemajątkowym).

Tym samym w zakresie omawianych spraw zawsze znajdzie zastosowanie właściwość sądu okręgowego – sądu własności intelektualnej, co stanowi rozwiązanie odmienne od tego, które istnieje obecnie dla spraw o ochronę dóbr osobistych rozpoznawanych przez sądy

cywilne. Obecnie, zgodnie z art. 17 pkt 1 k.p.c., do właściwości sądu okręgowego należą sprawy „o prawa niemajątkowe i łącznie z nimi dochodzone roszczenia majątkowe oprócz spraw o ustalenie lub zaprzeczenie pochodzenia dziecka, o ustalenie bezskuteczności uznania ojcostwa oraz o rozwiązanie przysposobienia”. Zgodnie z dominującą linią orzecniczą sądów powszechnych i Sądu Najwyższego w sprawach, w których powód domaga się ochrony dóbr osobistych, ale podnosi jedynie roszczenia majątkowe, art. 17 pkt 1 k.p.c. nie znajduje zastosowania⁷⁾. W szczególności pogląd ten znalazł odzwierciedlenie w postanowieniu SN z 17.11.1970 r., II CZ 151/70, LEX nr 6821, w którym wskazano, że „Jeżeli powód w związku z naruszeniem dobra osobistego żąda tylko uiszczenia odpowiedniej sumy pieniężnej na rzecz Polskiego Czerwonego Krzyża (art. 448 k.c.), to należy przyjąć, że dochodzi on wyłącznie roszczenia o charakterze majątkowym. Roszczenie to bowiem ma być samodzielny i może być dochodzone niezależnie od roszczeń o prawa niemajątkowe, wynikające z art. 24 k.c.”. Także w zakresie ochrony praw do wizerunku orzecznictwo stoi na stanowisku, że sprawy te rozpoznawane są w sądach rejonowych, pod warunkiem że powód nie dochodzi roszczeń niemajątkowych (np. wyrok Sądu Rejonowego dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi z 25.4.2013 r., III C 1192/12, niepubl., dotyczący ochrony wizerunku).

Tak określony zakres kognicji sądów własności intelektualnej wymaga ingerencji w treść art. 17 k.p.c. Projektodawca przyjął metodę regulacji polegającą na usunięciu z treści powołanego przepisu pkt 2 oraz pkt 4³ – obejmujących te sprawy, które powinny znaleźć się w kognicji sądów własności intelektualnej, oraz umieszczenie przepisu odpowiadającego ich treści w części szczegółowej k.p.c. (projektowane art. 479⁸⁹ § 1 oraz § 2 pkt 1 k.p.c.). Przepis ten został uzupełniony o regulację dotyczącą kognicji sądów własności intelektualnej w sprawach z zakresu ochrony dóbr osobistych (projektowany art. 479⁸⁹ § 2 pkt 2 oraz 3 k.p.c.). W ten sposób całość przepisów regulujących właściwość sądów własności intelektualnej została umieszczona wśród przepisów o postępowaniu szczególnym przed tymi sądami. Tego rodzaju rozwiązanie zastosowano również w k.p.c. w przypadku przepisów regulujących właściwość rzeczową w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych (wśród przepisów o odpowiednim postępowaniu odrębnym, przy czym regulacja ma charakter wyłączny, tj. zawarta jest tylko w przepisach o postępowaniu odrębnym w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych, a nie w art. 17 k.p.c.).

---

⁷⁾ Wyrok SN z 18.3.2015 r., I PK 191/14, LEX nr 1712805, postanowienie SN z 9.6.2010 r., II PZ 17/10, LEX nr 1086674, uchwała SN z 5.10.2006 r., I PZP 3/06, LEX nr 194338.

Należy wskazać, że sprawa własności intelektualnej definiowana będzie także przez orzecznictwo ukształtowane na podstawie dotychczas obowiązującego art. 17 pkt 2 k.p.c. W postanowieniu z dnia 26.2.2015 (III CZ 6/15) Sąd Najwyższy opowiedział się za szerokim rozumieniem pojęcia „sprawy o ochronę autorskich praw majątkowych”, traktując ją jako sprawę „o roszczenia na tle regulacji prawa autorskiego”. Innymi słowy – w kontekście postanowienia Sądu Najwyższego nie musi dojść do naruszenia prawa własności intelektualnej (w sprawie, w której zapadło orzeczenie SN – prawa autorskiego), aby wniesiona do sądu sprawa uzyskała charakter sprawy o ochronę tego prawa. Tym samym, na gruncie orzecznictwa SN, walor spraw o ochronę praw własności intelektualnej uzyskały m.in. sprawy o zapłatę wynagrodzenia umownego z tytułu korzystania z dóbr chronionych prawami o charakterze bezwzględny (np. sprawy o zapłatę wynagrodzeń z umów licencyjnych). U podstaw wskazanego orzeczenia SN leży rozumowanie, zgodnie z którym podstawa faktyczna żądania może ulec zmianie w toku procesu (np. w odpowiedzi na zarzut pozwanego, że umowa licencyjna jest nieważna, powód może wskazać, że kwoty pierwotnie żądanej z tytułu wynagrodzenia na podstawie umowy licencyjnej żąda z tytułu odszkodowania za korzystanie z utworu bez podstawy prawnej – tj. z tytułu naruszenia autorskich praw majątkowych). W takiej sytuacji procesowej nie powinna nastąpić zmiana sądu, który będzie sprawę rozpoznawał. Wskazane sprawy będą sprawami własności intelektualnej na podstawie powołanej regulacji.

b) Ograniczenie zdolności postulacyjnej w sprawach własności intelektualnej

W sprawach dotyczących własności intelektualnej, niejednokrotnie bardzo skomplikowanych, zasadne jest wprowadzenie, jako reguły, obowiązkowego zastępstwa przez fachowych pełnomocników. Powyższe przyczyni się do szybkości postępowania – tak w zakresie lepszej koncentracji materiału dowodowego, jak również w zakresie wskazywania podstawy prawnej dla zgłaszanych żądań. W wyroku SN z 28.02.2002 r.⁸⁾ przyjęto, że wskazanie podstawy prawnej powództwa przez profesjonalnego pełnomocnika ma to znaczenie, iż nie wiążąc sądu, „ukierunkowuje całe postępowanie dowodowe”, co jednak nie oznacza „formalnego związania sądu wskazaną podstawą żądania”. Jednocześnie, w ocenie projektodawcy, zasadne jest, aby regulacje dotyczące zastępstwa stron przez pełnomocników znalazły się w nowo projektowanym art. 87² k.p.c. Podobnie jak art. 87¹ k.p.c., projektowany art. 87² k.p.c. dotyczy obowiązkowego zastępstwa procesowego. Jednocześnie zasadne jest,

---

⁸⁾ III CKN 182/01), LEX nr 54471.

aby całość materii zastępstwa procesowego stron w postępowaniu w sprawach własności intelektualnej została uregulowana w jednej jednostce redakcyjnej – co uzasadnia usunięcie paragrafu 6 z art. 87¹ oraz umieszczenie jego treści jako kolejnego paragrafu art. 87² k.p.c. Mając na uwadze, że obowiązkowe zastępstwo generuje dodatkowe koszty postępowania oraz fakt, iż mogą zdarzyć się standardowe sprawy, gdzie bez uszczerbku dla sprawności i jakości postępowania, strona może występować samodzielnie (lub być reprezentowana przez pracownika, np. w przypadku gdy stroną jest organizacja zbiorowego zarządzania prawami autorskimi lub pokrewnymi), przewidziano w projekcie odstępstwo od ogólnej zasady (art. 87 § 3). Sąd może zwolnić strony, na wniosek lub z urzędu, z obowiązkowego zastępstwa przez pełnomocników, jeżeli okoliczności, w tym stopień złożoności sprawy, nie uzasadniają obowiązkowego zastępstwa. Zwolnienie może nastąpić w każdym stanie sprawy, w tym także na wniosek strony złożony w piśmie procesowym wszczynającym postępowanie (analogicznie – także na wniosek pozwanego złożony w odpowiedzi na pozew). Zasada obowiązkowego zastępstwa strony przez zawodowego pełnomocnika doznaje wyłomu także w sprawach, w których wartość przedmiotu sporu nie przekracza 20 000 złotych. Oznacza to, że w sprawach niemajątkowych, a także w sprawach, w których następuje ustalenie opłaty tymczasowej na podstawie art. 15 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, z uwagi na niemożność ustalenia wartości przedmiotu sporu w chwili jej wszczęcia, przedmiotowy wyjątek nie znajduje zastosowania.

Omawiane rozwiązanie oznacza, że w systemie prawnym pojawi się trzeci przypadek przymusu reprezentowania strony przez zawodowego pełnomocnika – obok postępowania przed Sądem Najwyższym oraz postępowania na podstawie przepisów ustawy z dnia 17 grudnia 2009 r. o dochodzeniu roszczeń w postępowaniu grupowym (por. art. 4 ust. 4 powołanej ustawy).

Projektodawca zdecydował się przyznać uprawnienie do reprezentowania stron we wszystkich sprawach własności intelektualnej adwokatom, radcom prawnym oraz rzecznikom patentowym. Jest to związane z charakterystyczną dla praw własności intelektualnej multiplikacją możliwych podstaw ochrony. Oznacza to, że np. znak towarowy – jeżeli jednocześnie spełnia kryteria utworu – chroniony będzie zarówno na podstawie przepisów ustawy z dnia 30 czerwca 2002 r. – Prawo własności przemysłowej (dalej: „p.w.p.”) (jako znak towarowy), jak i ustawy z dnia 4 lutego 1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych (dalej: „u.p.a.p.p.”) (jako utwór). Podobnie w przypadku np. naśladownictwa

produktu ochrona może być realizowana na podstawie ustawy z dnia 4 lutego 1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych (jeżeli nastąpiło naruszenie praw autorskich), jak i na podstawie przepisów ustawy z dnia 16 kwietnia 1993 r. o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji. Takie często występujące sytuacje prowadzą do zatarcia granicy między różnymi kategoriami ochrony. Przyznanie uprawnień do reprezentowania stron także rzecznikom patentowym uchyli wątpliwości, jakie powstają w tym zakresie *de lege lata* w konkretnym postępowaniu (ich wyrazem jest np. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 26.7.2017 r. (III CZP 26/17), w której Sąd Najwyższy wskazał, że w sprawie o zwalczanie nieuczciwej konkurencji, której przedmiotem jest także roszczenie dotyczące naruszenia majątkowych praw autorskich do utworu, chronionego jednocześnie jako przedmiot własności przemysłowej, pełnomocnikiem procesowym może być także rzecznik patentowy).

Powyższe zmiany pociągają za sobą konieczność zmian redakcyjnych w art. 87 i art. 87¹ k.p.c. oraz ujednoczenia terminologii w zakresie spraw własności intelektualnej.

c) Postępowanie w sprawach własności intelektualnej

Rozdział 1

Przepisy ogólne

W sprawach z zakresu własności intelektualnej, jako sprawach o szczególnym stopniu skomplikowania, uzasadniona jest właściwość rzeczowa sądów okręgowych.

W uzasadnieniu do zmian w art. 17 k.p.c. oraz do projektowanego art. 479⁸⁹ k.p.c. zwrócono uwagę na trudności w precyzyjnym określeniu właściwości sądu własności intelektualnej, zwłaszcza w odniesieniu do spraw nietypowych oraz związanych z komercjalizacją niektórych dóbr osobistych. W związku z powyższym regulacja zawarta w art. 479⁸⁹ k.p.c. powinna być uzupełniona o mechanizm, który pozwoli sądom własności intelektualnej na ukształtowanie swojego orzecznictwa dot. zakresu właściwości, zwłaszcza w sprawach granicznych. Pozwoli to zwiększyć bezpieczeństwo prawne i przyspieszyć postępowanie. Ponadto sprzyjać będzie klaryfikacji stanu prawnego – zwłaszcza w początkowym okresie istnienia sądów własności intelektualnej.

Proponowany mechanizm dotyczy wprowadzenia regulacji szczególnej wobec art. 200 k.p.c. (projektowany art. 479⁹² k.p.c.). Dzięki temu sąd własności intelektualnej nie byłby związany postanowieniem innego sądu, tj. sądu orzekającego według przepisów innych niż dedykowane sprawom z zakresu własności intelektualnej – i wydanego w trybie art. 200 § 2 k.p.c. Dysponując wiedzą specjalistyczną na temat tego, które sprawy rozpoznawane są

w ramach przepisów o postępowaniu w sprawach własności intelektualnej, sąd rozpoznający tego typu sprawy wydaje się najlepiej predystynowany do określania, które sprawy powinny być przez niego rozpoznawane. Wprowadzenie krótkiego terminu na wydanie odpowiedniego postanowienia ukierunkowane jest na przeciwdziałanie przewlekłości postępowania. Brak związania, o którym mowa w omawianym przepisie, dotyczy zarówno sytuacji, w której postanowienie o przekazaniu sprawy sądowi orzekającemu w sprawach własności intelektualnej wydał sąd I instancji – i nie zostało ono zaskarżone, jak i sytuacji, w której o przekazaniu sprawy sądowi orzekającemu w sprawach własności intelektualnej orzekł sąd II instancji. W każdym przypadku sąd orzekający w sprawach własności intelektualnej nie jest związany postanowieniem i może orzec o przekazaniu sprawy innemu sądowi. Takie postanowienie jest zaskarżalne. Przysługiwać będzie od niego zażalenie do sądu rozpoznającego sprawę własności intelektualnej w II instancji. Zatem ostatecznie to sąd orzekający w sprawach własności intelektualnej będzie kształtował kognicję na gruncie projektowanych przepisów. Z kolei celem § 3 w art. 479⁹² k.p.c. jest przeciwdziałanie sytuacji, w której sąd, któremu sprawa została przekazana przez sąd własności intelektualnej, kwestionował będzie swoją kognicję. Powyższe przeciwdziałać ma przewlekłości postępowania.

Należy zauważyć, że w postępowaniu w sprawach z zakresu własności intelektualnej może pojawić się konieczność zastosowania przepisów z wielu innych rodzajów postępowań, np. nakazowego, pracowniczego czy upominawczego lub gospodarczego (którego przywrócenie postuluje projekt ustawy o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw – druk sejmowy nr 3137, sprawozdanie Komisji nadzwyczajnej do spraw zmian w kodyfikacjach – druk sejmowy nr 3457). Z tego względu wskazanie i wymienienie wszystkich stosowanych przepisów rodzi ryzyko pominięcia któregoś z nich. W projektowanym art. 479⁹¹ k.p.c. przewidziano, iż przepisy o postępowaniach odrębnych będą miały zastosowanie w zakresie, w którym nie są one sprzeczne z przepisami regulującymi postępowanie w sprawach własności intelektualnej. Tytułem przykładu należy wskazać, że w sytuacji rozpoznawania sprawy własności intelektualnej w postępowaniu w sprawach gospodarczych (w kształcie przewidzianym przez druk sejmowy nr 3457) wyłączone będzie stosowanie projektowanego art. 458⁸ § 3 k.p.c., który stanowi o niedopuszczalności powództwa wzajemnego. Powództwo wzajemne w sprawach własności intelektualnej rozpoznawanych w postępowaniu gospodarczym będzie dopuszczalne w zakresie oznaczonym w projektowanym art. 479¹²⁰ i następnych k.p.c. Podobnie należy

ocenić kwestię wyłączenia niedopuszczalności powództwa wzajemnego w sprawach własności intelektualnej, w których znajdują zastosowanie przepisy o postępowaniu nakazowym (por. projektowany 493 § 3 pkt 2 k.p.c., druk sejmowy nr 3457).

W rozdziale pierwszym określono również właściwość Sądu Okręgowego w Warszawie w odniesieniu do najważniejszych i najbardziej skomplikowanych spraw własności intelektualnej, przyjmując „techniczną” funkcję tego sądu. Idea utworzenia jednego sądu własności intelektualnej, mającego rozpoznawać sprawy tzw. Techniczne, jest kluczowa m.in. przy rozpatrywaniu spraw dotyczących programów komputerowych. Sprawy dotyczące programów komputerowych to m.in. te, w których chodzi o typowe licencje dotyczące programów komputerowych, ale także sprawy, w których obok zagadnienia ochrony programu komputerowego istnieją także inne problemy (np. ochrony utworu audiowizualnego). W orzecznictwie można znaleźć szereg rozstrzygnięć, w ten czy inny sposób dotyczących programów komputerowych, które powinny pozostawać w zakresie właściwości typowych sądów własności intelektualnej⁹⁾.

Projektowany art. 479⁹³ k.p.c. służy uprawnionym z tytułu praw własności intelektualnej. Umożliwia sądowi uwzględnienie roszczenia, w sytuacji gdy ścisłe udowodnienie jego wysokości jest niemożliwe, nader utrudnione lub oczywiście niecelowe. Omawiany przepis znajdzie zastosowanie np. w przypadku rozpoznawania sprawy o roszczenia twórcy programu komputerowego, w sytuacji gdy na skutek upływu czasu – oraz powstawania kolejnych wersji oprogramowania – utrudnione jest ustalenie kształtu wersji poprzedniej oraz wkładu twórczego podmiotu, który dochodzi ochrony. Projektowany przepis daje możliwość skorzystania z rozwiązania przewidzianego w art. 322 k.p.c. (w brzmieniu znowelizowanym ustawą z dnia 4 lipca 2019 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw¹⁰⁾), wskazując wprost, że znajduje ono zastosowanie do spraw o naruszenie prawa własności intelektualnej, przy czym jego zastosowanie zostaje ograniczone do przypadków, w których ścisłe udowodnienie wysokości roszczenia nie jest (lub nie byłoby) możliwe, mimo zastosowania środków prawnych charakterystycznych dla przepisów o postępowaniu odrębnym w sprawach z zakresu własności intelektualnej.

---

⁹⁾ Tytułem przykładu: wyrok TSUE z 3.7.2012 r., *UsedSoft vs. Oracle International*, sprawa C-128/11 dotyczący prawnych aspektów licencji związanych z oprogramowaniem, wyrok SA w Katowicach z 17.3.2016 r., I ACa 1028/15, dotyczący art. 74 ust. 3 u.p.a.p.p i kolizji uprawnień pracodawcy i pracownika odnośnie programu komputerowego czy wreszcie wyrok SA w Warszawie z 18.9.2014 r., I ACa 315/14 dotyczący pól eksploatacji i wykładni umowy dotyczącej praw autorskich do programu komputerowego.

¹⁰⁾ Ustawa podpisana przez Prezydenta RP w dniu 24 lipca 2019 r. – na chwilę sporządzania uzasadnienia do niniejszego projektu oczekująca na ogłoszenie w Dzienniku Ustaw.

W praktyce projektowana regulacja znajdować będzie zastosowanie przede wszystkim w odniesieniu do roszczeń związanych z eksploatacją praw własności intelektualnej wobec przedmiotów, które nie występują już w obrocie, a co do których pełne odtworzenie ich cech (np. funkcjonalności programu komputerowego) nie jest możliwe. Należy wskazać na wyjątkowy charakter regulacji, który – zgodnie z zasadą *exceptiones non sunt extendendae* – nie uzasadnia jej szerokiego zastosowania. Niemniej z uwagi na szybkie tempo obrotu prawnego i gospodarczego wydaje się, że projektowana regulacja jest potrzebna. Dodatkowo wskazać trzeba, że – z uwagi na wielość rodzajów roszczeń przysługujących uprawnionym z tytułu praw bezwzględnych, cel projektowanej regulacji nie zostałyby osiągnięty przez odwołanie się do art. 322 k.p.c. – który dotyczy ściśle oznaczonych rodzajów roszczeń, spośród których dla ochrony własności intelektualnej znaczenie mają dwie pierwsze kategorie, tj. roszczenia o odszkodowanie oraz roszczenia z tytułu bezpodstawnego wzbogacenia. Wskazane typy roszczeń nie wyczerpują jednak katalogu roszczeń z tytułu naruszenia praw własności intelektualnej przewidzianego w przepisach szczególnych. Art. 287 ust. 1 oraz art. 296 ust. 1 p.w.p. przewidują roszczenie o wydanie bezpodstawnie uzyskanych korzyści, zaś art. 79 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 4 lutego 1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych, art. 36b ustawy z dnia 26 czerwca 2003 r. o ochronie prawnej odmian roślin czy art. 11 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. o ochronie baz danych przewidują roszczenie o wydanie uzyskanych korzyści. W świetle orzecznictwa nie są to roszczenia o zwrot bezpodstawnego wzbogacenia. Powołane przepisy stanowią „samodzielną podstawę odpowiedzialności, różną od bezpodstawnego wzbogacenia (z art. 405 i n. k.c.). Przez uzyskane korzyści, które mają być wydane, należy rozumieć te korzyści majątkowe (a więc przychody pomniejszone o wydatki rzeczowe, osobowe i podatkowe związane bezpośrednio lub pośrednio z przychodami), które uzyskał pozwany w związku z naruszeniem prawa autorskiego” (wyr. SA w Białymstoku z 12.3.2014 r., I ACa 814/13, Legalis).

Prezentowane niżej instytucje procesowe – uregulowane w rozdziałach 2–4 projektowanej ustawy – znajdują swoją regulację na poziomie prawa europejskiego w art. 6–8 dyrektywy nr 2004/48/WE. Podkreślić należy, że celem projektu nie jest implementacja powołanych przepisów dyrektywy do krajowego porządku prawnego, a zapewnienie jednolitości stosowania tych przepisów we wszystkich sprawach z zakresu prawa własności intelektualnej.

Rozdział 2

Zabezpieczenie środków dowodowych

Projekt zakłada wprowadzenie przepisami art. 479⁹⁶–479¹⁰⁵ do polskiego postępowania cywilnego nowego środka procesowego, określonego mianem „zabezpieczenia środków dowodowych”. Cele omawianej instytucji są dwa:

- z jednej strony – zapewnienie przyszłemu (lub aktualnemu) powodowi możliwości uzyskania informacji o faktach dotyczących naruszeń jego praw, przy czym chodzi o prawa, które są dochodzone w sprawach, o których jest mowa w art. 479⁸⁹ projektu (cel wydobywczy);
- z drugiej strony – pozyskanie, na potrzeby trwającego lub przyszłego postępowania, materialnego substratu, za pomocą którego prowadzony będzie dowód (cel zachowawczy).

Środek ten ma zatem zapewnić przyszłemu (lub aktualnemu) powodowi uzyskanie dostępu do informacji o faktach dotyczących naruszeń prawa, aby mógł on przygotować podstawę faktyczną wytaczanego powództwa. Projekt zakłada zatem, że ten środek przysługuje wtedy, gdy powód podjął już decyzję o wytoczeniu powództwa, a opiera ją na własnej wiedzy, wynikającej ze styczności z dostępnymi mu rzeczowymi nośnikami informacji. Pamiętać jednak trzeba, że w sprawach z zakresu własności intelektualnej możliwości przyszłego (lub aktualnego) powoda w obszarze ustalenia faktów dotyczących np. rozmiaru bezprawnej eksploatacji chronionego dobra są ograniczone. Zasadniczo bowiem dowody znajdują się w dyspozycji przyszłego (lub aktualnego) pozwanego¹¹⁾. Dodatkowe trudności pojawiają się w odniesieniu do środków dowodowych elektronicznych (cyfrowych). W szczególności ich uzyskiwanie i zachowywanie jest trudne, gdy są one śladami naruszeń praw popełnionych w Internecie. Dla przyszłego (lub aktualnego) powoda powyższa kwestia stanowi poważną trudność i jest wyzwaniem¹²⁾. Instytucja zabezpieczenia środków

---

¹¹⁾ A. Jakubecki, Dochodzenie roszczeń z zakresu prawa własności przemysłowej, w: *Studia prawa prywatnego*, red. Z. Radwański, Warszawa 2010, s. 313, A. Jakubecki, w: *Prawo własności przemysłowej. System prawa prywatnego*, red. R. Skubisz, t. 14B, Warszawa 2012, s. 1674, R. Skubisz, Roszczenie o udzielenie informacji w prawie własności przemysłowej (w świetle dyrektywy nr 2004/48 i prawa polskiego, w: J. Gudowski, K. Weitz (red.), *Aurea praxis aurea theoria. Księga pamiątkowa ku czci Profesora Tadeusza Erecińskiego*, t. 2, Warszawa 2011, s. 2535.

¹²⁾ Komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego, Rady i Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego. Wytyczne dotyczące niektórych aspektów dyrektywy 2004/48/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie egzekwowania praw własności intelektualnej, Bruksela, dnia 29.11.2017 r., COM (2017) 708 final, s. 25 (w polskiej wersji).

dowodowych jest najbardziej dedykowana przygotowywaniu podstawy faktycznej powództw o zasądzenie odszkodowań lub o wydanie korzyści¹³⁾.

Tym samym w sprawach o naruszenia praw własności intelektualnej to przedmiot dowodzenia (ustalanie naruszeń praw własności intelektualnej – zwłaszcza co do ich rozmiaru) decyduje o przyznaniu powodowi szczególnych gwarancji prawnodowodowych w postaci instytucji zabezpieczenia środków dowodowych¹⁴⁾.

Największe znaczenie przedmiotowa instytucja odgrywa w czasie przed złożeniem przez powoda pozwu, gdyż właśnie wówczas przyszły powód pod wpływem dostępnych mu informacji o naruszeniach prawa może zdecydować o wytoczeniu powództwa. Impulsem do wytoczenia powództwa jest przecież wiedza o istnieniu jego podstaw, czyli o fakcie naruszeń chronionego dobra. Jednakże projekt nie wyklucza możliwości wnioskowania o ten środek w samym pozwie czy później w toku postępowania.

Jest to środek procesowy bezpośrednio związany z roszczeniem, które ma być (lub już jest) dochodzone w postępowaniu rozpoznawczym. Stąd skorzystanie z tej instytucji zależy od tego, czy przyszły powód uprawdopodobnił istnienie swojego roszczenia oraz interes prawny uzasadniający zabezpieczenie. Ponadto, w przypadku skorzystania z tego środka przed złożeniem pozwu, uprawniony jest obowiązany do złożenia pozwu w wyznaczonym przez sąd terminie pod rygorem upadku udzielonego zabezpieczenia środka dowodowego (art. 479¹⁰²⁾). Według projektu wprowadzany środek procesowy znajduje normatywne uzasadnienie w treści art. 7 dyrektywy 2004/48/WE w sprawie egzekwowania praw własności intelektualnej, który jest jego źródłem.

Dotychczasowa regulacja dotycząca tej instytucji, również z uwagi na jej ograniczenia wynikające z jej umiejscowienia w przepisach art. 286¹ ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. – Prawo własności przemysłowej oraz art. 80 ustawy z dnia 4 lutego 1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych, nie może zapewnić celu, który jej przyświeca. Praktyka bowiem pokazuje, że instytucje procesowe wymagają bardziej szczegółowej regulacji. Celu tego nie może zapewnić dotychczasowa wąska regulacja, która ponadto odwołuje się do instytucji zabezpieczenia dowodów (art. 310–315 k.p.c.), a która stanowi odmienny od zabezpieczenia

---

¹³⁾ P. Grzegorzczak, *Jurysdykcja krajowa w sprawach z zakresu prawa własności przemysłowej*, Warszawa 2007, s. 81.

¹⁴⁾ M. Rejda, *Poznanie faktów oraz gromadzenie dowodów przez powoda w polskim postępowaniu cywilnym ze szczególnym uwzględnieniem spraw z zakresu ochrony własności intelektualnej*, PPC 2013, nr 2, s. 151–173.

dowodów, środek procesowy¹⁵). Należy podkreślić, że o ile celem zabezpieczenia dowodu jest jego przeprowadzenie (np. przesłuchanie świadka w sytuacji obawy, że późniejsze przeprowadzenie dowodu może nie być możliwe), to celem projektowanej instytucji jest jedynie fizyczne pozyskanie materiału, z którego będzie mógł zostać przeprowadzony dowód. Celu tego również nie można osiągnąć, stosując art. 248 k.p.c. oraz 253 k.p.c., m.in. z tego względu, że postanowienie sądu o wezwaniu przeciwnika procesowego do dostarczenia dokumentu czy innego nieosobowego środka dowodowego nie podlega wykonaniu, polegającemu na przymusowym wydobyciu tych środków od przyszłego (czy aktualnego) pozwanego¹⁶).

Nie tylko w przypadku instytucji zabezpieczenia środków dowodowych chodzi o uzyskanie informacji o faktach stanowiących podstawę powództw o naruszenie praw własności intelektualnej. Analogiczny cel charakteryzuje również środek procesowy „wyjawienia lub wydania środka dowodowego”, o którym jest mowa w projektowanych art. 479¹⁰⁶–479¹¹⁰ k.p.c.¹⁷), oraz środek w postaci „wezwania do udzielenia informacji”, objęty projektowanymi przepisami art. 479¹¹¹–art. 479¹¹⁹ k.p.c. Każdy bowiem z tych środków skoncentrowany jest właśnie na możliwości uzyskania przez przyszłego (lub aktualnego) powoda informacji o faktach dotyczących naruszeń jego praw własności intelektualnej. Jednakże środki te różnią się sposobem i zakresem udzielanej ochrony sądowej. Stąd stanowią pakiet trzech wzajemnie uzupełniających się środków prawnych, wspomagających ochronę prawa podmiotowego dochodzonego w postępowaniu rozpoznawczym.

Według projektu wybór konkretnego środka zależeć powinien od rodzaju i okoliczności występujących w określonej sprawie. Może zadecydować zatem rodzaj dochodzonego prawa własności intelektualnej, ale również konkretne okoliczności mające miejsce w danej sprawie. Z uwagi na różnorodność stanów faktycznych charakteryzujących sprawy z zakresu praw własności intelektualnej, niecelowe byłoby wskazywanie *a priori*, który z tych trzech środków procesowych przypisany zostanie w praktyce do określonego rodzaju spraw. Analogicznie tę kwestię postrzega prawodawca unijny, według którego z jednej strony, dla

---

¹⁵ M. Rejda, Poznanie faktów oraz gromadzenie..., s. 159; M. Rejda, Wydobycie dowodów od pozwanego w postępowaniu cywilnym o naruszenie praw własności przemysłowej (w świetle art. 6 dyrektywy 2004/48/WE i prawa polskiego), ZNUJ. Prace z prawa własności intelektualnej 2012, z. 4, s. 149 i n.

¹⁶ M. Rejda, Poznanie oraz gromadzenie dowodów przez powoda w polskim postępowaniu cywilnym ze szczególnym uwzględnieniem spraw z zakresu ochrony własności intelektualnej, PPC 2013, nr 2, s. 173.

¹⁷ Na temat żądania wyjawienia i dostarczenia środka dowodowego zob. M. Rejda, Wydobycie dowodów..., s. 96–159.

wszystkich dochodzonych praw własności intelektualnej środki powinny zostać unormowane jednolicie, jednakże z drugiej strony, już w ramach konkretnej sprawy sądowej, to jej szczególne okoliczności mają decydować o wyborze właściwego środka procesowego.

Według projektu (art. 479⁹⁵), stosując środki prawne, sąd uwzględni interesy stron w takiej mierze, aby uprawnionemu zapewnić należytą ochronę, a obowiązanego lub pozwanego nie obciążać ponad potrzebę, mając na uwadze obciążenia pozwanego i obowiązanego, jakie wynikałyby z zastosowanych środków, oraz ochronę tajemnicy przedsiębiorstwa. Sąd, udzielając zgody na zastosowanie tych środków, powinien mieć na względzie zasadę proporcjonalności. Środki te w okolicznościach określonej sprawy mają być sprawiedliwe i słuszne, a także nie mogą być nadmiernie skomplikowane czy kosztowne. Nie mogą również pociągać za sobą nierozsądnych ograniczeń czasowych czy nieuzasadnionych opóźnień. Powinny być skuteczne, proporcjonalne i odstraszające, i stosowane w taki sposób, aby zapobiec tworzeniu ograniczeń handlu prowadzonego zgodnie z prawem. Ich regulacja powinna zapewnić zabezpieczenia przed ich nadużywaniem (art. 3 dyrektywy).

Jednocześnie obok tych wspomagających środków procesowych już tradycyjnie w polskim Kodeksie postępowania cywilnego obowiązuje zabezpieczenie roszczeń i postępowanie zabezpieczające unormowane w art. 730–757 k.p.c. Instytucja ta ma odmienny od projektowanych środków cel ochronny i dlatego charakteryzuje się również odmiennym sposobem udzielania ochrony prawnej oraz zakresem. Jej obecność w praktyce najlepiej świadczy o tym, że w sprawach o ochronę praw własności intelektualnej, z uwagi na ich specyfikę, szczególną rolę odgrywają właśnie różne środki procesowe, w szczególności te, które dotyczą szeroko pojętej ochrony zabezpieczeniowej (tymczasowej)¹⁸).

Niniejszy projekt – śladem dyrektywy 2004/48 – skupia się na egzekwowaniu własności intelektualnej, czyli na proceduralizacji ochrony tych praw¹⁹). Już wcześniej polska doktryna cywilnego prawa procesowego zauważyła i wyznaczyła ten potrzebny kierunek ochrony²⁰).

---

¹⁸) A. Jakubecki, *Postępowanie zabezpieczające w sprawach o ochronę praw własności intelektualnej*, Warszawa 1999, A. Jakubecki, w: *Postępowanie zabezpieczające*, w: *System Prawa procesowego Cywilnego*, red. A. Jakubecki, Warszawa 2016.

¹⁹) Tak opinia Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego w sprawie Zielonej Księgi w sprawie przeglądu rozporządzenia nr 44/2000 w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych z 21.04. 2009 r., COM (2009) 175, 4.13.1.

²⁰) Zob. pierwsza monografia dotycząca zagadnień procesowych, występujących w sprawach o ochronę praw własności intelektualnej: A. Jakubecki, *Postępowania zabezpieczające w sprawach o ochronę praw własności intelektualnej*, Warszawa 1999. Zob. również P. Grzegorzczak, *Jurysdykcja krajowa w sprawach z zakresu prawa własności przemysłowej*, Warszawa 2007.

Projektodawca dostrzega, że projektowane środki prawne będą często stosowane wobec podmiotu, który jest konkurentem rynkowym przyszłego (lub aktualnego) powoda. Z uwagi na konieczność „zabezpieczenia” pozyskanych za pomocą tych środków informacji przed ich nieuprawnionym wykorzystaniem, regulacja procesowa powinna zawierać odpowiednie rozwiązania. Stąd obecność w projekcie rozwiązań ukierunkowanych na ochronę tajemnic przedsiębiorstwa.

Z uwagi na to, że inny jest cel polskiej instytucji zabezpieczenia dowodów (art. 310–315 k.p.c.) i w konsekwencji odmiennie uregulowano jej przesłanki oraz sposób zabezpieczenia, a inne okoliczności charakteryzują projektowaną instytucję „zabezpieczenia środków dowodowych”, zakłada się wprowadzenie dla niej własnej nazwy. Nazwa ta ma podkreślać jej odmiennność od dotychczas znanego normatywnego ujęcia zabezpieczenia dowodów w postępowaniu cywilnym (art. 310–315 k.p.c.). Zabezpieczenie środków, o którym stanowi projekt, ma istotnie odmienny zakres od zabezpieczenia, o którym mowa w art. 310 k.p.c. Art. 310 k.p.c. służy wyłącznie zabezpieczeniu dowodu – co oznacza, że strona, występując ze stosownym wnioskiem, powinna zarówno wskazać (a zatem – znać) okoliczności faktyczne, których wykazaniu służy dowód, jak również oznaczyć sam dowód. Z tego punktu widzenia projektowana instytucja jest szersza – znajduje zastosowanie nie tylko w sytuacji, gdy strona zna okoliczności faktyczne, ale także w sytuacji, gdy strona ich nie zna w takim zakresie, w jakim powinny zostać zgłoszone w postępowaniu (np. nie jest w stanie powołać precyzyjnych twierdzeń dotyczących rozmiaru bezprawnej eksploatacji chronionego dobra), a projektowaną instytucję wykorzystuje w celu ustalenia istotnych okoliczności faktycznych.

Utrzymywanie bowiem dla tej nowej i odmiennej instytucji nazwy już tradycyjnie stosowanej i znanej, a odnoszącej się do regulacji art. 310–315 k.p.c., jedynie mogłoby podtrzymać dotychczasowe niezrozumienie przez praktykę celów i specyfiki obu tych odmiennych regulacji. Ponadto stwarza ryzyko kreowania jednego rozwiązania przez jednoczesne zastosowanie dwóch różnych instytucji, czyli zabezpieczenia dowodów, o jakim jest mowa w art. 310–315 k.p.c., oraz regulacji, o której jest mowa w projekcie, a która obecnie unormowana jest w art. 286¹ p.w.p. oraz art. 80 u.p.a.p.p. Wówczas bowiem powstać może trzecie i niedopuszczalne rozwiązanie, które w światowej literaturze prawniczej już wcześniej rozpoznano i piętnowano, określając je mianem *fishing expedition*.

Użyte w projekcie pojęcie „zabezpieczenia środków dowodowych” stanowi synonim obecnego w polskim tłumaczeniu dyrektywy nr 2004/48 terminu „zajęcia środków dowodowych”, przez które rozumie się odebranie rzeczowych nośników informacji o faktach dotyczących naruszeń prawa (*corpus delicti*), czyli: określonych towarów, materiałów, narzędzi użytych do produkcji lub dystrybucji, dokumentów (odebranie fizyczne rzeczowych nośników informacji). Zabezpieczenie może mieć również postać opisu rzeczowych środków dowodowych. Taki opis może być połączony z pobraniem próbek (projektowany art. 479¹⁰¹ k.p.c.). Czynności te mają miejsce w fazie wykonania postanowienia sądu o zabezpieczeniu środków dowodowych. Nazwa zatem tej instytucji pochodzi od sposobu udzielanej ochrony sądowej.

Regulacja instytucji zabezpieczenia środka dowodowego obejmuje fazę dotyczącą uzyskania zgody sądu na zabezpieczenie środków dowodowych, fazę dotyczącą wykonania tego postanowienia, czyli uzyskania dostępu do dowodów znajdujących się w posiadaniu naruszydciela i ich zachowania w tym stanie na potrzeby dalszego postępowania, a także fazę zapoznania się sądu z uzyskanymi dowodami. Ponadto mogą pojawić się dodatkowe okoliczności, gdy w określonej sprawie ma miejsce konieczność zapewnienia dodatkowej ochrony tajemnic przedsiębiorstwa.

Jeżeli chodzi o przesłanki uzyskania zgody sądu na zastosowanie tego środka procesowego, to sprowadzają się one do uprawdopodobnienia przez przyszłego (lub aktualnego) powoda w wystarczającym stopniu istnienia jego roszczenia z tytułu naruszenia (zagrożenia naruszeniem) jego prawa własności intelektualnej oraz interesu prawnego, będącego uzasadnieniem do wystąpienia o zastosowanie środka. Interes prawny w zabezpieczeniu ma miejsce wtedy, gdy przyszły (aktualny) powód ma poważne trudności w przytoczeniu lub udowodnieniu okoliczności faktycznych naruszeń jego prawa, gdyż nie ma dostępu do wszystkich środków dowodowych (*corpus delicti*). Ponadto interes prawny można wykazać przez wskazanie okoliczności świadczących o istniejącym ryzyku zniszczenia środka dowodowego lub okoliczności wskazujących na to, że opóźnienie w uzyskaniu środków dowodowych może uniemożliwić przeprowadzenie w postępowaniu dowodu, tj. wykazanie w postępowaniu cywilnym naruszenia prawa (projektowany art. 479⁹⁸ k.p.c.).

Zatem istotą zabezpieczenia środka dowodowego jest fizyczne przedstawienie przez przyszłego (lub aktualnego) powoda rzeczowych nośników informacji, na podstawie których

uprawniony wnioskuje, że ma miejsce naruszenie czy zagrożenie jego prawa. W tym znaczeniu projekt nie dopuszcza, aby podstawę uzyskania zgody na zabezpieczenie środków dowodowych stanowiły osobowe środki dowodowe (zeznania przyszłego lub aktualnego powoda czy zeznania świadków). Należy wskazać, że przy prowadzeniu dowodu z osobowych źródeł dowodowych – w istocie moment pozyskania środka dowodowego i przeprowadzenia dowodu są tożsame. Tymczasem projektowana instytucja dedykowana jest dla stanów faktycznych, w których moment pozyskania środka dowodowego różni się od momentu przeprowadzenia dowodu.

Postanowienie o zabezpieczeniu środka dowodowego może być wydane zarówno przeciwko temu, przeciwko komu przysługuje roszczenie prawa materialnego, jak również przeciwko osobie trzeciej, we władaniu której znajdują się środki dowodowe, które mają zostać zabezpieczone, ale która jednocześnie swoim działaniem nie wkracza w sferę wyłączności zastrzeżoną na rzecz uprawnionego (np. przechowawca rzeczy, które naruszają prawa własności intelektualnej).

Według projektu postanowienie w przedmiocie zabezpieczenia środka dowodowego jest wykonalne z chwilą jego wydania. Przepis art. 743 k.p.c. stosuje się odpowiednio (projektowany art. 479¹⁰³ k.p.c.). Czynności wykonywania postanowienia sądu w przedmiocie zabezpieczenia środka dowodowego należą, co do zasady, do komornika, któremu może towarzyszyć biegły (projektowany art. 479¹⁰¹ k.p.c.). Wyjątkowo czynności te będą wykonywane przez samego biegłego – przede wszystkim w sytuacji, gdy nie zmierzają one do odebrania rzeczy, a polegają na wydaniu opinii *ad hoc* (np. w celu potwierdzenia, że obowiązek posiada rzecz lub substancję, która nie nadaje się do przechowywania). W takim przypadku sąd traktowany będzie jako organ wykonujący postanowienie, na którym spoczywał będzie obowiązek doręczenia postanowienia.

Przyszły (lub aktualny) powód, wnioskuje o zabezpieczenie środków dowodowych, powinien określić, jakie środki dowodowe mają być zabezpieczone. W założeniu projektu zgoda sądu na zabezpieczenie środków dowodowych powinna objąć wszystkie istniejące rzeczowe środki dowodowe, którymi dysponuje przyszły (lub aktualny) pozwany lub osoba trzecia, a które pozwalają poznać fakty o naruszeniach prawa przyszłego (lub aktualnego) powoda.

Projekt zakłada, że sąd w przedmiocie zabezpieczenia środka dowodowego orzeka na posiedzeniu niejawnym (projektowany art. 479¹⁰⁰ k.p.c.). Jest to podyktowane koniecznością

nieinformowania na tym etapie postępowania przyszłego (lub aktualnego) pozwanego (lub osoby trzeciej) o wystąpieniu przez przyszłego powoda o udzielenie zabezpieczenia środka dowodowego. Wynika to z charakteru omawianego środka procesowego. Jednocześnie projekt zachowuje prawo obowiązane do bycia wysłuchanym oraz do obrony – co nastąpi w postępowaniu zażaleniowym przed sądem drugiej instancji (art. 479¹⁰⁰ § 4–6). W tym zakresie (podobnie jak w projektowanym art. 479¹⁰⁹ § 1 i art. 479¹¹⁷ § 1) projekt wyraźnie przewiduje dewolutywność takiego postanowienia, a więc odmiennie niż w ogólnym postępowaniu zabezpieczającym (art. 741 § 2 k.p.c.) zażalenia w tym postępowaniu nie będą rozpoznawane przez ten sam sąd, który wydał zaskarżone postanowienie. Sąd rozpoznaje zażalenie na posiedzeniu niejawnym, a przypadku powołania się strony na tajemnicę przedsiębiorstwa sąd będzie mógł dodatkowo wysłuchać stron. Od uznania sądu będzie zależało, czy wysłuchanie ma dotyczyć jednej ze stron czy obu stron (art. 479¹⁰⁰ § 6). Intencją projektodawcy przy wprowadzeniu uznaniowości sądu w tym zakresie było uniknięcie sytuacji, w której obligatoryjne wysłuchanie stron będzie miało miejsce zawsze, gdy strona powoła się na ochronę tajemnicy przedsiębiorstwa, i sąd zobowiązany będzie do wysłuchania stron nawet wówczas, gdy *prima facie* twierdzenia strony o potrzebie ochrony tajemnicy przedsiębiorstwa nie znajdują uzasadnienia. Jednocześnie wskazać trzeba, że – podejmując decyzję o wysłuchaniu stron – sąd powinien tak organizować wysłuchanie, aby tajemnicę przedsiębiorstwa chronić.

Z uwagi na fakt, że projektowana instytucja pozwala ingerować w sytuację prawną osób trzecich (por. wymieniony wyżej przechowawca egzemplarzy utworów, niedokonujący aktów eksploatacji utworu), projektodawca wprowadził rozwiązania, które mają na celu zapobieżenie jej wykorzystywaniu dla celów innych niż te, dla których została zaprojektowana (tj. pozyskanie istotnych okoliczności faktycznych oraz środków dowodowych dla celów postępowania sądowego, które jest w toku lub ma zostać wszczęte). Dostrzegając ryzyko wykorzystywania projektowanej instytucji np. w celu pozyskania informacji objętych tajemnicą przedsiębiorstwa (a tym samym – jej nadużycia), projektodawca zaproponował szereg rozwiązań mających na celu zminimalizowanie wskazanych ryzyk. Należą do nich:

1. Umożliwienie uprawnionemu dostępu do środka dowodowego dopiero w sytuacji prawomocności postanowienia o zabezpieczeniu środka dowodowego. Komornik, wykonując postanowienie, przekazuje zabezpieczone środki dowodowe (przedmioty lub protokół) do

sądu, gdzie podlegają one regułom odpowiednim dla postępowania z dowodami, określonym w § 79 i następnych rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 23 grudnia 2015 r. – *Regulamin urzędowania sądów powszechnych*;

2. Możliwość oznaczenia przez sąd sposobu postępowania z zabezpieczonymi dowodami – po tym, jak strona uzyska do nich dostęp. Proponowane rozwiązanie w omawianym zakresie przewiduje możliwość wprowadzenia szeregu ograniczeń w zakresie m.in. wykonywania utrważeń oraz zwielokrotnień zabezpieczonych środków dowodowych;

3. Upadek zabezpieczenia środka dowodowego w sytuacji prawomocnego oddalenia wniosku. W takim przypadku obowiązany odbiera zabezpieczone środki z sądu, a uprawniony nie uzyskuje do nich dostępu.

Dla oceny istnienia tajemnicy przedsiębiorstwa miarodajne będą przepisy ustawy z dnia 16 kwietnia 1993 r. o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji (art. 11).

Rozdział 3

Wyjawienie lub wydanie środka dowodowego

Projektowane przepisy art. 479¹⁰⁶–479¹¹⁰ k.p.c. zakładają wprowadzenie do postępowania cywilnego nowej instytucji procesowej wyjawienia lub wydania środka dowodowego. Normatywnym wzorem tej regulacji jest art. 6 dyrektywy 2004/48/WE. Jest to jeden z trzech projektowanych środków prawnych, dotyczących zdobywania informacji o faktach dotyczących naruszeń prawa własności intelektualnej. Stanowi on zatem razem ze środkami procesowymi w postaci zabezpieczenia środków dowodowych oraz wezwania do udzielenia informacji pakiet środków procesowych, służących dochodzeniu ochrony praw własności intelektualnej. W przypadku tego środka procesowego projekt zakłada, że przysługuje on jedynie powodowi w sprawie o naruszenie praw własności intelektualnej. Środek ten ma umożliwić powodowi zdobycie wiedzy o faktach dotyczących naruszeń jego prawa, których on samodzielnie nie może poznać w przestrzeni pozasądowej.

Instytucja wyjawienia lub wydania środka dowodowego stanowi środek procesowy przysługujący powodowi, którego treścią jest żądanie kierowane do pozwanego, aby dostarczył on do sądu lub przekazał pozwanemu określony przez powoda środek dowodowy, służący ujawnieniu i poznaniu nowych faktów dotyczących naruszenia prawa powoda lub służący wykazaniu prawdziwości podnoszonych przez powoda twierdzeń o faktach. Powód

występuje o środek dowodowy, do którego nie ma dostępu w pozasądowy sposób²¹⁾. Na pozwanym z kolei spoczywa obowiązek jego wyjawienia lub wydania. Dlatego też postanowienie sądu w przedmiocie wyjawienia lub wydania środka dowodowego nawet nieprawomocne jest wykonalne.

W przeciwieństwie do instytucji zabezpieczenia środków dowodowych w przypadku instytucji wyjawienia lub wydania środka dowodowego powód powinien określić w miarę dokładnie, o jaki konkretnie środek dowodowy występuje. Jednakże nie można nakładać na niego zbyt wygórowanych wymagań, gdyż mogłyby one prowadzić do ograniczenia stosowania tej instytucji. Dlatego też nie można wymagać od powoda spełnienia nadmiernych wymogów, jak np. określenia dokładnej lokalizacji żądanych dokumentów czy ich dokładnej zawartości, gdyż w niektórych sprawach mogą być to informacje w sposób oczywisty trudno dostępne lub zupełnie niedostępne dla osoby, która tych dokumentów wcześniej nie widziała. Jednakże pewne określenie przez powoda żądanych dokumentów jest konieczne. Wymaganie od powoda spełnienia nadmiernego poziomu szczegółowości podważałoby skuteczność tej instytucji. Zatem żądanie od powoda określenia, jakich żąda od pozwanego środków dowodowych, należy rozumieć w granicach rozsądku, mając na uwadze specyfikę danej sprawy – z uwzględnieniem jednak faktu, że treść postanowienia musi zapewnić jego wykonalność. Dlatego w pewnych sytuacjach powód nie powinien zbyt dokładnie określać żądanych środków dowodowych, a jedynie wskazać konkretną kategorię żądanych środków dowodowych. Zawsze jednak zachować trzeba taki poziom w zakresie precyzji oznaczenia tych środków, aby umożliwić pozwanemu identyfikację żądanych od niego środków dowodowych. Sąd ma również na tej podstawie mieć możliwość podjęcia decyzji co do ujawnienia i zakresu ujawnianych informacji²²⁾.

Projekt zakłada, że w przypadku żądania wyjawienia lub wydania środków dowodowych w odniesieniu do naruszeń praw własności intelektualnej, żądane środki dowodowe mogą obejmować w szczególności dokumenty bankowe, finansowe lub handlowe. Projekt jest w tym zakresie zgodny z art. 6 ust. 2 dyrektywy przewidującym, że Państwa Członkowskie podejmują niezbędne środki, umożliwiające właściwym organom sądowym

---

²¹⁾ Na temat instytucji wyjawienia i dostarczenia środka dowodowego w sprawach o ochronę praw własności przemysłowej zob. M. Rejda, Wydobycie dowodów od pozwanego w postępowaniu cywilnym o naruszenie praw własności przemysłowej (w świetle art. 6 dyrektywy 2004/48/WE i prawa polskiego), ZNUJ. Prace z prawa własności intelektualnej 2012, z. 4, s. 149 i n.

²²⁾ Komunikat Komisji ..., s. 14 (w wersji w języku polskim).

nakazanie, w miarę potrzeb i na wniosek strony, przekazania dokumentów bankowych, finansowych lub handlowych, w przypadku naruszenia popełnionego na skalę handlową.

Żądany środek dowodowy jest związany z dochodzonym roszczeniem z tytułu naruszenia praw własności intelektualnej. Instytucja ta nie może zatem stanowić podstawy do uzyskiwania informacji o innych faktach niż te, które dotyczą ochrony naruszonego prawa.

Jednocześnie wskazać trzeba, że omawiana instytucja będzie mogła być realizowana albo przez komornika (np. w sytuacji żądania wydania rzeczy lub dokumentu), albo na drodze sądowej (zgodnie z przepisami o egzekucji świadczeń niepieniężnych – np. w sytuacji żądania dostępu do bazy danych).

Projekt przewiduje, że postanowienie w przedmiocie wyjawienia lub wydania środka dowodowego (na które przysługiwać będzie zażalenie) sąd będzie wydawał na posiedzeniu niejawnym.

Podobnie jak przy zabezpieczeniu środka dowodowego, w przypadku powołania się strony na tajemnicę przedsiębiorstwa, sąd będzie mógł dodatkowo wysłuchać stron. Od uznania sądu będzie zależało, czy wysłuchanie ma dotyczyć jednej czy obu stron (przy założeniu, że wysłuchanie nie będzie zawsze obligatoryjne, ale będzie miało miejsce w sytuacjach rzeczywiście uzasadnionych ochroną tajemnicy przedsiębiorstwa).

Dodatkowo, na kształt rozwiązań przyjętych w art. 27 ustawy z dnia 21 kwietnia 2017 r. o roszczeniach o naprawienie szkody wyrządzonej przez naruszenie prawa konkurencji, projekt przewiduje możliwość zastosowania dodatkowych sankcji względem pozwanego, który nie wykonuje postanowienia sądu nakładającego na niego obowiązek wyjawienia lub wydania środka dowodowego (art. 479(109) § 5).

Rozdział 4

Wezwanie do udzielenia informacji

Obecnie wezwanie do udzielenia informacji w sprawach z zakresu ochrony praw własności intelektualnej jest uregulowane m.in. w art. 80 u.p.a.p.p. oraz w art. 286¹ p.w.p. Wprowadzenie ww. przepisów jest wynikiem uchwalenia ustawy z dnia 9 maja 2007 r. o zmianie ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 662). Powyższe zmiany prawa polskiego są spójne z postanowieniami dyrektywy 2004/48/WE.

Podstawowym celem projektowanej nowelizacji w tym zakresie jest stworzenie jednolitej regulacji obejmującej przepisy dotyczące wezwania do udzielenia informacji w stosunku do wszystkich praw własności intelektualnej. Uwzględniając jednak specyfikę postępowań cywilnych o udzielenie informacji, prowadzonych na podstawie osobnych przepisów (np. inicjowanych przez organizacje zbiorowego zarządzania na podstawie art. 48 ustawy z dnia 15 czerwca 2018 r. o zbiorowym zarządzaniu prawami autorskimi i prawami pokrewnymi lub opartych na art. 47 ustawy z dnia 2 kwietnia 1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych), w u.p.a.p.p. wprowadzono regulację przewidującą odpowiednie zastosowanie przepisów o postępowaniu w sprawach własności intelektualnej, w przypadku gdy uprawnienie do udzielenia informacji wynika z przepisów szczególnych.

Wezwanie do udzielenia informacji będzie możliwe zarówno przed wszczęciem postępowania, jak i w toku postępowania, wobec osoby trzeciej, która posiada informacje lub dostęp do nich, bez względu na to, czy uprawnionemu przysługuje roszczenie wobec tej osoby. Projekt powinien zapewniać wykonanie wyroku TK z 6 grudnia 2018 r. (SK 19/16). W świetle wyroku konieczne jest „by istniało powiązanie między przewidzianym zabezpieczeniem, a postępowaniem w sprawie naruszenia praw własności przemysłowej.” (pkt 106). W kolejnych punktach uzasadnienia wyroku TK (zwłaszcza w pkt 120–123) podkreślono brak gwarancji, że główne postępowanie zostanie wszczęte, i nie ma też możliwości kontroli, jak zostaną wykorzystane informacje (por. projektowany art. 479¹¹² § 2 k.p.c., który stanowi odpowiedź na wątpliwości podniesione przez Trybunał).

Należy przy tym wskazać, że projektowana instytucja znajdzie zastosowanie w przypadku istnienia jej związku z postępowaniem w przedmiocie naruszenia prawa własności intelektualnej. Zatem udzielenie informacji powinno nastąpić albo w toku postępowania o naruszenie prawa własności intelektualnej, albo przed wszczęciem takiego postępowania. W tym ostatnim przypadku wykorzystanie informacji będzie mogło nastąpić w postępowaniu o naruszenie praw własności intelektualnej. Przedmiotowy związek interpretowany jest w orzecznictwie TSUE szeroko (por. wyrok z 18 stycznia 2017 r. C-427/15 *New Wave*).

Celem, który przyświecał projektowanej regulacji, było stworzenie instrumentu prawnego umożliwiającego uprawnionemu z tytułu praw z zakresu własności intelektualnej uzyskanie informacji dotyczących naruszenia tych praw. Uzyskanie takich informacji przez uprawnionego jest niejednokrotnie faktyczną przesłanką warunkującą skuteczne

poszukiwanie ochrony prawnej. W procesie cywilnym powód musi wykazać fakty, z których wynika jego roszczenie (art. 232 k.p.c. i art. 6 k.c.). W sprawach o ochronę praw własności intelektualnej chodzi w szczególności o takie okoliczności, jak istnienie prawa, fakt jego naruszenia przez pozwanego, a w przypadku roszczeń pieniężnych dodatkowo rozmiar bezpodstawnie uzyskanych przez pozwanego korzyści czy też powstanie i rozmiar szkody. Powołanie i udowodnienie wymienionych okoliczności faktycznych w praktyce wywołuje zasadnicze trudności, gdyż uprawnionemu mogą być nieznane rozmiary nielegalnej działalności pozwanego, liczba bezprawnie wytworzonych lub wprowadzonych do obrotu towarów itp.²³⁾.

Przepisy projektowanej regulacji są również spójne z art. 8 dyrektywy 2004/48/WE, implementowanej do polskiego systemu prawnego m.in. w art. 286¹ p.w.p. i w art. 80 u.p.a.p.p.

Mając jednak na uwadze problemy pojawiające przy interpretacji powyższych przepisów, projekt wychodzi naprzeciw oczekiwaniom doktryny²⁴⁾, wprowadzając przewidziane tam instytucje na grunt k.p.c.

Oba te przepisy zostają częściowo zmienione projektem niniejszej ustawy w celu zapewnienia spójnej i kompleksowej regulacji dotyczącej postępowania w sprawach własności intelektualnej (art. 2 i art. 5 projektu ustawy).

Na gruncie powyższych przepisów p.w.p. oraz u.p.a.p.p. pojawiły się wątpliwości, czy prawo do informacji ma naturę materialnoprawną czy też nie. W niektórych systemach prawnych (np. Niemcy) doszło do wykształcenia się koncepcji powództw informacyjnych zmierzających do ujawnienia uprawnionemu niezbędnych informacji dotyczących naruszenia jego prawa.

Na gruncie projektu niniejszej ustawy roszczenie informacyjne (wezwanie do udzielenia informacji) ma charakter szczególnego środka prawnego o naturze procesowej²⁵⁾. Wniosek uprawnionego, w którym wzywa się do udzielenia informacji, jest inną formą dochodzenia roszczenia niż powództwo. Rozstrzygając w przedmiocie wniosku, sąd wydaje postanowienie (art. 479¹¹⁷ § 1), a postanowienia wydawane w procesie nie są formą rozstrzygnięć co do istoty sprawy.

---

²³⁾ Zob. Prawo własności przemysłowej SPP t. 14 red. Skubisz 2017.

²⁴⁾ Zob. Prawo własności przemysłowej, SPP t. 14 red. Skubisz, s. 203.

²⁵⁾ Zob. Prawo własności przemysłowej, SPP t. 14 red. Skubisz.

Niezależnie od powyższego należy wskazać, że uzasadnione jest, aby w przepisach ustaw z zakresu prawa własności intelektualnej – tj. u.p.a.p.p., p.w.p., ustawy o ochronie baz danych, ustawy o ochronie odmian roślin – pozostały przepisy dotyczące materialnej podstawy wskazanych środków. Powyższe rozwiązanie tworzy ramy prawne projektowanych instytucji, które, chociaż mają charakter środków proceduralnych, to jednak znajdują swoją ogólną podstawę w przepisach prawa materialnego. Powyższe oznacza, że także uprawniony, wobec którego jest prowadzone postępowanie przed sądem, przed którym nie stosują się przepisy k.p.c., a którego uprawnienia podlegają przepisom materialnym prawa polskiego, będzie mógł korzystać w celu ochrony swoich praw ze środków przewidzianych w projektowanej ustawie, z tym że ich realizacja nastąpi przez sąd *fori*. Niezależnie od powyższego osadzenie projektowanych instytucji w przepisach materialnoprawnych ma znaczenie w odniesieniu np. do sytuacji, w której obowiązującym nie jest osoba, przeciwko której uprawnionemu przysługuje roszczenie z zakresu prawa materialnego. Ich brak oznaczałby, że nie ma przepisów prawa materialnego, na podstawie których w opisanej sytuacji sąd nakłada określone obowiązki na obowiązanego.

Przepis art. 479¹¹² posługuje się przesłanką „wykazania wiarygodnych okoliczności, wskazujących na naruszenie prawa własności intelektualnej”. Konieczne jest wykazanie przez uprawnionego związku między istnieniem naruszenia a koniecznością zrealizowania roszczenia informacyjnego, które ma umożliwić uprawnionemu ustalenie skali naruszenia i nie może być wykorzystywane bez konsekwencji do ustalania samego faktu naruszenia.

Jednocześnie paragraf 2 projektowanego przepisu wychodzi naprzeciw potrzebie wykonania wyroku Trybunał Konstytucyjnego z dnia 6 grudnia 2018 r. (sygn. akt SK 19/16). W przedmiotowym orzeczeniu Trybunał podkreślił brak gwarancji, że główne postępowanie zostanie wszczęte (por. pkt 106 oraz 121–123 uzasadnienia).

Projektowany przepis art. 479¹¹³ wskazuje przypadki, kiedy można zastosować instytucję wezwania do udzielenia informacji również w stosunku do innego niż naruszający obowiązanego. Posługuje się on nowym określeniem opisującym stan faktyczny, którego istnienie uzasadnia wnioski o udzielenie informacji. Uzależnia zasadność wniosku od tego, czy rozmiar świadczonych usług lub ilość posiadanych towarów „świadczy o faktycznym prowadzeniu działalności gospodarczej”.

Określeniem tym projektodawca posłużył się celowo dla odróżnienia od terminu „w związku z prowadzoną działalnością gospodarczą”. To ostatnie pojęcie wiąże się z faktem

spełnienia wymogów stawianych przez przepisy prawa. Założenie projektu jest takie, aby projektowane przepisy miały zastosowanie do stanów faktycznych, gdzie „rozmiar” działalności, a nie tylko spełnienie wymogów formalnych (np. zarejestrowanie działalności, uzyskanie zezwolenia itd.), przesądza o uwzględnieniu wniosku.

W najnowszych opracowaniach Komisji Europejskiej – w szczególności w dokumencie z dnia 29.11.2017 r. – Komunikacie Komisji do Parlamentu Europejskiego, Rady i Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego: Wytyczne dotyczące niektórych aspektów dyrektywy 2004/48/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie egzekwowania praw własności intelektualnej, skierowanym również do polskiego ustawodawcy, zawarto uwagi pozwalające na doprecyzowanie tego pojęcia.

W Komunikacie zauważono, że pojęcie „skali handlowej” przewidziane art. 6 ust. 2, art. 8 ust. 1 i art. 9 ust. 2 dyrektywy 2004/48/WE należy interpretować i stosować z uwzględnieniem elementów jakościowych, takich jak korzyść gospodarcza lub handlowa, do której można dążyć przez dane naruszenia, jak również elementów ilościowych, takich jak liczba i zakres naruszeń, które są istotne w danej sprawie.

W literaturze przedmiotu wskazywano w odniesieniu do art. 61 Porozumienia TRIPS na to, że naruszenie praw autorskich na skalę handlową oznacza działania dokonywane „w sposób ciągły w celu osiągnięcia korzyści majątkowej” (M. Barczewski, *Traktatowa ochrona praw autorskich i praw pokrewnych*, Kraków 2007, s. 149). Na tle dyrektywy podnoszono również, że „działania prowadzone w skali handlowej to działania skierowane na uzyskiwanie bezpośredniego lub pośredniego zysku ekonomicznego lub korzyści handlowej” (P. Podrecki, *Środki ochrony praw własności intelektualnej*, LexisNexis 2010, LEX/el).

Elementy jakościowe i ilościowe, na które zwraca uwagę Komisja Europejska, można odnaleźć w pojęciu działalności gospodarczej, do którego odwołuje się m.in. ustawa z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców – art. 3. *Działalnością gospodarczą jest zorganizowana działalność zarobkowa, wykonywana we własnym imieniu i w sposób ciągły.* W poprzednio obowiązującym akcie prawnym, tj. ustawie z dnia 2 lipca 2004 r. *o swobodzie działalności gospodarczej*, również odwoływano się do takich cech jak zarobkowy charakter działalności, jej zorganizowanie i ciągłość. W wyroku NSA z 30 marca 1994 r. (SA/Ł 224/93, LEX nr 299775) przyjęto, że działalność gospodarcza jest faktem i kategorią obiektywną. Zdaniem C. Kosikowskiego oznacza to, że „nie ma i nie może mieć znaczenia, że określony

podmiot gospodarczy prowadzący konkretną działalność nie ocenia jej (subiektywnie) jako działalności gospodarczej, nie nazywa jej tak i oświadcza, że jej nie prowadzi bądź nie zgłasza obowiązku podatkowego” (C. Kosikowski, *Ustawa o swobodzie działalności gospodarczej*, LEX/el 2013).

Wprawdzie dyrektywa nie odwołuje się do cechy ciągłości, tym niemniej i na tle analizy pojęcia działalności gospodarczej podkreślano, że może ona obejmować czynność jednorazową, pod warunkiem że odpowiada ona pozostałym cechom działalności. Jak zauważa C. Kosikowski, na taką wykładnię pojęcia działalności gospodarczej wskazują inne przepisy, np. „prawa podatkowe, według których opodatkowaniu podlega przychód (obrót) lub dochód osiągnięty z czynności wykonanej tylko raz (np. sprzedaż jednej sztuki importowanego towaru). Prawo handlowe nie wyklucza też możliwości założenia spółki handlowej w celu wykonania przez nią jednej tylko czynności handlowej, jak również możliwości rozwiązania spółki po wykonaniu tej czynności” (C. Kosikowski, *Ustawa o swobodzie działalności gospodarczej*, LEX/el 2013).

Podsumowując powyższe, odwołanie się w projekcie się do terminu „faktycznie prowadzona działalność gospodarcza” służy podkreśleniu jego autonomii, przy możliwości odwoływania się do takich cech działalności gospodarczej przewijających się w różnych ustawach jak nastawienie na zysk i zorganizowany charakter oraz, co do zasady, także jej ciągłość.

Projekt wprowadza również przesłanki powstania obowiązku płatności przez uprawnionego na rzecz zobowiązanego do udzielenia informacji (projektowany art. 497¹¹² § 3 i 5), w postaci:

- roszczenia o naprawienie szkody wyrządzonej wykonaniem obowiązku udzielenia informacji (na zasadach ogólnych albo przez zapłatę sumy pieniężnej za korzystanie z udzielonych informacji przez określony czas), jeżeli uprawniony nie wniósł pisma wszczynającego postępowanie przeciwko naruszającemu w terminie wyznaczonym przez sąd albo pismo wszczynające postępowanie zostało wycofane, jak również gdy pismo wszczynające postępowanie zostało zwrócone lub odrzucone albo powództwo bądź wniosek oddalono lub postępowanie umorzono. W tym przypadku projekt wprowadza również roczny okres przedawnienia,

– oraz roszczenia o naprawienie szkody wyrządzonej wykonaniem obowiązku udzielenia informacji (w przypadku wykorzystania przez uprawnionego informacji dla innych celów niż dochodzenie przez niego roszczeń).

Podobnie jak przy dwóch pozostałych instytucjach procesowych również w przypadku roszczenia informacyjnego przewidziano, że w przypadku powołania się obowiązanego lub pozwanego na tajemnicę przedsiębiorstwa, sąd będzie mógł dodatkowo wysłuchać stron. Od uznania sądu będzie zależało, czy wysłuchanie ma dotyczyć jednej czy obu stron (przy założeniu, że wysłuchanie nie będzie zawsze obligatoryjne, ale będzie miało miejsce w sytuacjach rzeczywiście uzasadnionych ochroną tajemnicy przedsiębiorstwa). W tym przypadku jednak, na wniosek uprawnionego, przewodniczący wyznaczy posiedzenie jawne dla wyjaśnienia złożonych informacji.

Przewidziano również obowiązek zwrotu przez uprawnionego kosztów i wydatków celowych poniesionych w związku z udzieleniem informacji, jeżeli z żądaniem takim wystąpi obowiązanym lub pozwany.

Rozdział 5

Powództwa szczególne

W rozdziale uregulowano dwa szczególne powództwa, tj. powództwo wzajemne oraz powództwo o ustalenie, że określone czynności nie naruszają określonego patentu, dodatkowego prawa ochronnego, prawa ochronnego lub prawa z rejestracji.

W zakresie rozwiązań dotyczących powództwa wzajemnego projekt wzoruje się na rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 2017/1001 z dnia 14 czerwca 2017 r. w sprawie znaku towarowego Unii Europejskiej²⁶⁾ (dalej: „rozporządzenie 2017/1001”). Zgodnie z treścią art. 128 rozporządzenia 2017/1001 roszczenie wzajemne o stwierdzenie wygaśnięcia lub unieważnienia może być oparte na podstawach stwierdzenia wygaśnięcia lub unieważnienia wymienionych w powyższym rozporządzeniu.

Z kolei zmieniony art. 129 ust. 2 ww. rozporządzenia 2017/1001 stanowi: „we wszystkich sprawach dotyczących znaków towarowych nieobjętych niniejszym rozporządzeniem odpowiedni sąd w sprawach unijnych znaków towarowych stosuje prawo krajowe mające zastosowanie”.

---

²⁶⁾ Dz. Urz. UE L 78 z 24.03.2009, str. 1.

Niezależnie od faktu, że zgodnie z treścią art. 128 ust. 1 rozporządzenia 2017/1001 sądy w sprawach unijnych znaków towarowych stosują przepisy tego rozporządzenia, mając na uwadze spójność przepisów unijnych z krajowym systemem prawnym, uzasadnione jest wprowadzenie analogicznych rozwiązań do krajowego postępowania w sprawach własności intelektualnej.

Mając na uwadze, że projektowana regulacja wprowadza możliwość wytoczenia powództwa o unieważnienie lub stwierdzenie wygaśnięcia prawa, które do tej pory możliwe było wyłącznie w drodze postępowania przed Urzędem Patentowym RP (i taka możliwość nadal pozostaje, ale już jako alternatywna wobec powództwa wytoczonego w tym zakresie przed sądem cywilnym), w projekcie przewidziano (projektowanego art. 479¹²³ k.p.c.), że w sprawach rozpoznawanych według przepisów tego rozdziału przepisy o unieważnieniu lub stwierdzeniu wygaśnięcia prawa, określone w p.w.p., stosuje się w zakresie, w jakim nie są one sprzeczne. Projekt wprowadza również mechanizmy pozwalające na wykluczenie się wzajemne dwóch odrębnych postępowań w tej samej sprawie, tj. przed Urzędem Patentowym RP (i sądem administracyjnym) oraz przed sądem cywilnym (projektowany art. 479¹²⁴).

Jeżeli zatem przed Urzędem Patentowym RP sprawa będzie się toczyła, sąd cywilny zawiesi postępowanie do czasu prawomocnego zakończenia postępowania przez Urzędem Patentowym RP. Jeżeli natomiast decyzja wydana przez Urząd Patentowy RP, dotycząca tego samego przedmiotu sprawy (w tym również podstawy powództwa wzajemnego), stanie się już prawomocna, sąd cywilny odrzuci pozew wzajemny o stwierdzenie wygaśnięcia lub unieważnienie.

Informację o toczącym się postępowaniu o unieważnienie lub stwierdzenie wygaśnięcia prawa przed Urzędem Patentowym RP sąd cywilny uzyska, zwracając się do Prezesa Urzędu Patentowego RP z żądaniem udzielenia takiej informacji.

Powództwo o ustalenie, że określone czynności nie naruszają określonego patentu, dodatkowego prawa ochronnego, prawa ochronnego lub prawa z rejestracji, jest drugim powództwem szczególnym przewidzianym przez przepisy regulujące postępowanie odrębne w sprawach własności intelektualnej (projektowany art. 479¹²⁶ k.p.c.).

Proponowane rozwiązanie ma zapobiec ponoszeniu częstokroć wysokich kosztów poprzedzających proces inwestycyjny, które mogą okazać się na późniejszym etapie bezużyteczne, w sytuacji gdy dana działalność naruszałaby określony patent, dodatkowe prawo ochronne, prawo ochronne lub prawa z rejestracji.

Projektowany przepis nie wyłącza zasad ogólnych w zakresie powództwa wzajemnego, przewidzianych w art. 189 k.p.c., a jedynie je uzupełnia. Intencją projektu jest przesądzenie, że w przypadkach takich jak określone w projektowanym przepisie istnieje interes prawny w wytoczeniu powództwa. Jednocześnie należy podkreślić, że sentencja wyroku będzie rozstrzygająca dla określenia, w jakim zakresie oznaczone czynności powoda nie naruszają praw wyłącznych pozwanego.

Jednocześnie sprawy o ustalenie istnienia lub nieistnienia praw autorskich lub praw pokrewnych – w oparciu o art. 189 k.p.c. – także są sprawami własności intelektualnej.

d) Zmiany w art. 910¹

W związku ze zniesieniem w 2000 r. kategorii wzorów zdobniczych oraz zastąpienie pojęcia rejestracji znaku towarowego pojęciem prawa ochronnego na znak towarowy, zmiany art. 910¹ k.p.c. mają charakter dostosowujący.

2. Zmiany w ustawie o prawie autorskim i prawach pokrewnych, w ustawie o ochronie baz danych oraz w ustawie o ochronie prawnej roślin

Zmiany ww. ustaw są konsekwencją przeniesienia spraw dotyczących roszczeń cywilnoprawnych z zakresu ochrony praw autorskich i praw pokrewnych, baz danych oraz ochrony prawnej roślin do postępowania cywilnego na zasadach przewidzianych w postępowaniu w sprawach własności intelektualnej (art. 2, art. 6 oraz art. 8 projektu ustawy). W przepisach tych zastrzeżono, że w sprawach dotyczących roszczeń cywilnoprawnych, nienależących do kompetencji innych organów (np. w przypadku ustawy o ochronie prawnej roślin – Dyrektora Centralnego Ośrodka Odmian Roślin Uprawnych), sąd rozpoznaje wniosek mającego w tym interes prawny na zasadach określonych w postępowaniu w sprawach własności intelektualnej.

Uwzględniając specyfikę postępowań cywilnych w przedmiocie roszczenia informacyjnego, prowadzonych na podstawie przepisów szczególnych (np. inicjowanych przez organizacje zbiorowego zarządzania, których podstawę materialnoprawną stanowi art. 48 ustawy z dnia 15 czerwca 2018 r. o zbiorowym zarządzaniu prawami autorskimi i prawami pokrewnymi.), w u.p.a.p.p. wprowadzono regulację przewidującą odpowiednie zastosowanie przepisów o postępowaniu w sprawach własności intelektualnej, w przypadku gdy uprawnienie do udzielenia informacji wynika z przepisów szczególnych.

3. Zmiany w ustawie – Prawo bankowe oraz w ustawie o spółdzielczych kasach oszczędnościowo-kredytowych

Projektowane przepisy wprowadzają możliwość kierowania przez sąd żądania do banku lub spółdzielczej kasy oszczędnościowo-kredytowej udzielenia informacji stanowiących odpowiednio tajemnicę bankową lub zawodową w związku z postępowaniem w sprawach własności intelektualnej.

Zasady i zakres przedmiotowego żądania sądu dotyczącego udostępniania tajemnicy bankowej/zawodowej zostały określone zarówno na gruncie przepisów nowelizowanej ustawy – Kodeks postępowania cywilnego, jak i w tzw. ustawach sektorowych, tj. w ustawie – z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe oraz ustawie z dnia 5 listopada 2009 r. o spółdzielczych kasach oszczędnościowo-kredytowych.

Podkreślenia wymaga, że zgodnie z przyjętą konstrukcją prawną (odwołanie w ustawach sektorowych do wymienionych przepisów k.p.c.), wskazany zakres informacji podlegających udostępnieniu, to jest kwota i termin realizacji rozliczenia pieniężnego, obejmować będzie wyłącznie informacje niezbędne dla dochodzenia roszczenia, o którym mowa w art. 479¹¹² k.p.c. Intencją zaproponowanej zmiany jest objęcie informacji o kwocie i terminie realizacji rozliczenia pieniężnego dokonanego wyłącznie na rachunku osoby naruszającej prawo własności intelektualnej, które to rozliczenie zostało dokonane w związku z naruszeniem, przykładowo z tytułu sprzedaży towaru naruszającego określone prawo własności intelektualnej. Wydaje się, że nie byłoby uzasadnione żądanie informacji przedstawienia tzw. wyciągu z rachunku bankowego, jako nadmierne i nieproporcjonalne; przewidywany zakres informacji ma objąć wyłącznie informacje o kwocie i terminie realizacji konkretnych rozliczeń pieniężnych dokonanych w związku z czynnościami naruszającymi prawo własności intelektualnej. Tym samym projektowane przepisy nie dotyczą posiadaczy rachunków i rozliczeń pieniężnych, co do których nie zostało wykazane, że działania tych osób służą dokonywaniu naruszenia praw, o których mowa art. 479⁸⁹ k.p.c.

W treści proponowanych przepisów, w zakresie dotyczącym rozliczeń pieniężnych, nawiązano do terminologii występującej w ustawie – Prawo bankowe (art. 63 i nast. tej ustawy).

Wskazać należy również, iż proponowane regulacje uwzględniają w przepisach prawa krajowego postanowienia wyroku Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, wydanego w sprawie C-580/13 Coty Germany, dotyczącego udostępnienia tajemnicy bankowej

w kontekście dyrektywy 2004/48/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie egzekwowania praw własności intelektualnej.

4. Zmiany w Kodeksie spółek handlowych

Ze względów ekonomiki procesu legislacyjnego projektowana regulacja wprowadza ponadto zmianę przepisów Kodeksu spółek handlowych w zakresie zaskarżenia uchwał zgromadzenia wspólników w spółce z o.o. oraz uchwał walnego zgromadzenia w spółce akcyjnej. Przewiduje się rezygnację z wyznaczenia rozprawy w celu zawieszenia postępowania rejestrowego wobec zaskarżenia uchwały zgromadzenia wspólników albo walnego zgromadzenia stanowiącej podstawę wpisu na rzecz wyznaczania w tym celu posiedzenia jawnego. Za wprowadzeniem przedmiotowej zmiany przemawiają następujące argumenty wynikające z dotychczasowej praktyki stosowania art. 249 § 2 i art. 423 § 1:

a) przedmiot spraw sądowych rozstrzyganych w trybie postępowania rejestrowego dotyczy sfery ochrony prawnej, dla której zasadą jest rozpoznawanie spraw poza rozprawą. Niezależnie od tego sąd rejestrowy może wysłuchać uczestników na posiedzeniu sądowym lub zażądać od nich oświadczeń na piśmie (art. 514 k.p.c.),

b) możliwość wzięcia przez strony udziału w posiedzeniu jawnym jest zagwarantowana, przez istniejący obowiązek sądu zawiadomienia uczestników postępowania (art. 149 § 2 w związku z art. 13 § 2 k.p.c.), co zapewnia możliwość bezpośredniej komunikacji z sądem przez wszystkich uczestników postępowania mimo braku rozprawy,

c) w każdej sprawie rozpoznawanej w postępowaniu rejestrowym, która byłaby rozpoznawana na posiedzeniu jawnym, sąd rejestrowy może, według swojego uznania, wyznaczyć rozprawę (art. 514 § zdanie drugie k.p.c.), a w sytuacji gdyby konieczne było dopuszczenie dowodu ze świadków lub z przesłuchania stron w trybie art. 299 k.p.c., sąd obligatoryjnie wyznaczy rozprawę,

d) w sądach rejestrowych zasadą jest orzekanie przez referendarzy sądowych, którzy nie mają prawa prowadzenia rozprawy (art. 509 § 2 k.p.c.), przy czym referendarze sądowi są uprawnieni do wykonywania czynności w sprawach, w których ustawodawca w ogóle nie przewidział obowiązku wyznaczania rozprawy, niekiedy bardzo istotnych dla bezpieczeństwa obrotu prawnego.

Przyjęcie rozwiązania, w którym kwestia zawieszenia postępowania rejestrowego wobec zaskarżenia uchwały zgromadzenia wspólników w spółce z ograniczoną

odpowiedzialnością albo uchwały walnego zgromadzenia w spółce akcyjnej będzie mogła być rozstrzygnięta na posiedzeniu jawnym – w tym przez referendarzy sądowych – spowoduje uproszczenie i przyspieszenie postępowania rejestrowego.

5. Zmiany w ustawie – Prawo własności przemysłowej

Zmiany ustawy są konsekwencją przeniesienia spraw dotyczących roszczeń cywilnoprawnych z zakresu prawa własności przemysłowej do postępowania cywilnego na zasadach przewidzianych w postępowaniu w sprawach własności intelektualnej (art. 5 projektu ustawy). Ponadto stanowią konsekwencje uregulowania powództwa wzajemnego, w którym sądy własności intelektualnej będą orzekały m.in. o żądaniach unieważnienia prawa ochronnego na znak towarowy lub stwierdzenia jego wygaśnięcia.

Dodatkowo projekt przewiduje dodanie w ustawie – Prawo własności przemysłowej w art. 152¹⁴ ust. 2. Projektowany przepis przewiduje wezwanie uprawnionego do międzynarodowego znaku towarowego do złożenia tłumaczenia przysięgłego pozostającego w mocy wykazu towarów lub usług, pod rygorem obciążenia kosztami tłumaczenia. Tłumaczenie może być potrzebne w przypadkach, gdy dojdzie do unieważnienia lub stwierdzenia wygaśnięcia znaku towarowego w części, a wykaz towarów zostanie ograniczony w inny sposób niż przez wykreślenie konkretnej klasy towarów lub usług. Przepis ten, na mocy projektowanego art. 479¹²³ k.p.c., znajdzie zastosowanie do wyroków przesyłanych w oparciu o projektowany art. 479¹²⁶ § 1 k.p.c.

Powyższe rozwiązanie nie zwalnia Urzędu Patentowego RP z obowiązku dokonania notyfikacji, niezależnie od aktywności uprawnionego do znaku.

6. Zmiany w ustawie o rzecznikach patentowych

Wprowadzone zmiany są konsekwencją przyznania uprawnień do reprezentowania stron we wszystkich sprawach własności intelektualnej również rzecznikom patentowym. Jest to związane z charakterystyczną dla praw własności intelektualnej multiplikacją możliwych podstaw ochrony. Przyznanie uprawnień do reprezentowania stron także rzecznikom patentowym uchyli wątpliwości, jakie powstają w konkretnym postępowaniu (ich wyrazem jest np. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 26.7.2017 r. (III CZP 26/17), w której Sąd Najwyższy wskazał, że w sprawie o zwalczanie nieuczciwej konkurencji, której przedmiotem jest także roszczenie dotyczące naruszenia majątkowych praw autorskich do utworu,

chronionego jednocześnie jako przedmiot własności przemysłowej, pełnomocnikiem procesowym może być także rzecznik patentowy).

7. Zmiany w ustawie – Prawo o ustroju sądów powszechnych

Zmiany art. 20 przez dodanie pkt 1a i 3a oraz nadanie nowego brzmienia pkt 9 dają podstawę do utworzenia w sądach okręgowych i apelacyjnych wydziałów własności intelektualnej i zachowują spójność z proponowanym w projekcie brzmieniem art. 479⁸⁹ k.p.c.

Planuje się utworzenie czterech wydziałów – sądów własności intelektualnej w sądach okręgowych (Gdańsk, Poznań, Lublin i Warszawa) i dwóch wydziałów w sądach apelacyjnych (Poznań i Warszawa) właściwych do rozstrzygania spraw własności intelektualnej. Szczegółowe rozwiązania w tym zakresie uregulowane zostaną w przepisach wykonawczych.

Ponieważ jednym z założeń projektu ustawy jest, aby we wszystkich sądach własności intelektualnej wyspecjalizowani sędziowie orzekali również w przedmiocie unijnych znaków towarowych i wzorów wspólnotowych i swoją wiedzę oraz znajomość orzecznictwa z tego zakresu spraw mogli wykorzystać w pozostałych rodzajach spraw z zakresu własności intelektualnej, proponuje się zmianę brzmienia art. 20 pkt 9 i rozszerzenie możliwości orzekania w odniesieniu do unijnych znaków towarowych i wzorów wspólnotowych również przez pozostałe, wyspecjalizowane, sądy własności intelektualnej (do tej pory był nim wyłącznie Sąd Okręgowy w Warszawie). Po stworzeniu sądów własności intelektualnej wyodrębnienie sądu, który na zasadzie wyłączności rozstrzygał sprawy dotyczące unijnych znaków towarowych i wspólnotowych wzorów przemysłowych (XXII Wydział Sądu Okręgowego w Warszawie – Sąd Unijnych Znaków Towarowych i Wzorów Wspólnotowych), nie będzie miało racjonalnego wytłumaczenia. Jednocześnie intencją projektu pozostaje, aby wydział Sądu Okręgowego w Warszawie, któremu zostanie powierzone rozpoznawanie spraw z zakresu własności intelektualnej, był, zgodnie z projektowanym art. 479⁹⁰ § 2 k.p.c., wyłącznie właściwy w sprawach własności intelektualnej o charakterze technicznym.

Zgodnie z art. 80 rozporządzenia Rady (WE) nr 6/2002 z dnia 12 grudnia 2001 r. *w sprawie wzorów wspólnotowych* oraz z art. 123 rozporządzenia 2017/1001 Państwa Członkowskie wyznaczają na swoich terytoriach możliwie jak najmniejszą liczbę sądów

krajowych działających jako sądy pierwszej i drugiej instancji, które pełnią funkcje powierzone im na mocy powołanych rozporządzeń. Państwo Członkowskie zobowiązane jest jednak niezwłocznie powiadomić Komisję o każdej zmianie dotyczącej liczby, nazw lub właściwości miejscowej sądów objętych wykazem sądów w ww. sprawach. W związku z faktem, że projekt ustawy zakłada specjalizację większej (niż dotychczas) liczby sądów w zakresie rozpoznawania spraw własności intelektualnej, zaistnieje konieczność powiadomienia Komisji o planowanych zmianach (art. 80 ust. 3 rozporządzenia 6/2002 i art. 123 ust. 2 rozporządzenia 2017/1001).

8. Zmiana ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych

Projektowana regulacja wprowadza opłatę stałą od pozwu w sprawie o naruszenie prawa do znaku towarowego lub wzoru przemysłowego, obejmującego żądanie unieważnienia lub stwierdzenia wygaśnięcia prawa ochronnego na znak towarowy, unieważnienia prawa z rejestracji wzoru przemysłowego, żądanie unieważnienia lub stwierdzenia wygaśnięcia prawa ochronnego na wspólny znak towarowy, prawa ochronnego na znak towarowy gwarancyjny, uznania ochrony międzynarodowego znaku towarowego, a także do żądania unieważnienia uznania ochrony międzynarodowego wzoru przemysłowego. Wysokość kwoty 1 000 zł odpowiada kwocie pobieranej w powyższych sprawach w postępowaniu administracyjnym.

9. Zmiana w ustawie o komornikach sądowych i w ustawie o kosztach komorniczych

Celem zmiany ustawy o komornikach sądowych jest zapewnienie skuteczności postanowień sądu, których przedmiotem jest zabezpieczenie środka dowodowego oraz wydanie środka dowodowego, a podlegających wykonaniu z chwilą ich wydania (art. 479¹⁰⁰ i art. 479¹⁰⁹).

Ustawa porządkuje również kwestie opłat komorniczych (przewidując w art. 18 opłaty za wykonanie postanowień o zabezpieczeniu środka dowodowego lub w sprawie wydania środka dowodowego w sprawach własności intelektualnej) oraz dodaje do opłat stałych opłatę od wniosku o zabezpieczenie środka dowodowego oraz od wniosku o wydanie środka dowodowego w postępowaniu w sprawach własności intelektualnej.

10. Przepisy przejściowe

Projekt w art. 9 ustawy zakłada, że wszystkie wszczęte i niezakończone do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy postępowania, zarówno w pierwszej, jak i w drugiej instancji, będą rozpoznawane według dotychczasowych przepisów. Właściwy do rozpoznania takich spraw pozostanie sąd dotychczasowej właściwości. We wszystkich tych sprawach również zachowają moc dotychczasowe czynności dokonane zgodnie z przepisami w dotychczasowym brzmieniu. Pierwsze sprawy, które zgodnie z przepisami niniejszej ustawy będą sprawami własności intelektualnej, będą podlegały rozpoznaniu w postępowaniu w sprawach własności intelektualnej dopiero od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy. Jest to uzasadnione również koniecznością odpowiedniej organizacji sądów własności intelektualnej i doboru (oraz odpowiedniego przeszkolenia) kadr, które w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy będą gotowe rozpocząć orzekanie w niniejszych sprawach.

11. Wejście w życie

Proponuje się, aby ustawa weszła w życie z dniem 1 stycznia 2020 r. Termin ten pozwoli na odpowiednie dostosowanie i organizację wydziałów własności intelektualnej sądów okręgowych i apelacyjnych.

Zgodnie z art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. z 2017 r. poz. 248) oraz § 52 ust. 1 uchwały nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. – Regulamin pracy Rady Ministrów (M.P. z 2016 r. poz. 1006, z późn. zm.), projekt ustawy został udostępniony w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej Rządowego Centrum Legislacji, w serwisie Rządowy Proces Legislacyjny, z chwilą przekazania projektu do uzgodnień z członkami Rady Ministrów.

W procesie legislacyjnym nie wpłynęły zgłoszenia lobbingsowe.

Projekt ustawy nie dotyczy funkcjonowania samorządu terytorialnego oraz nie podlega notyfikacji zgodnie z przepisami dotyczącymi funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych.

Projekt ustawy nie wymaga przedstawienia właściwym organom i instytucjom Unii Europejskiej, w tym Europejskiemu Bankowi Centralnemu, w celu uzyskania opinii, dokonania powiadomienia, konsultacji albo uzgodnienia.

Projekt ustawy nie wpływa na mikroprzedsiębiorców, małych i średnich przedsiębiorców i jest zgodny z przepisami ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców (Dz. U. z 2019 r. poz. 1292 i 1495). Projektowana ustawa nie zawiera przepisów mających na celu ograniczenie biurokracji lub mogących spowodować jej wzrost.

Projektowana ustawa nie zawiera przepisów technicznych w rozumieniu rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. poz. 2039, z późn. zm.).

Osiągnięcie celu ustawy nie jest możliwe za pomocą innych środków.

<p>Nazwa projektu: Projekt ustawy o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw</p> <p>Ministerstwo wiodące: Ministerstwo Sprawiedliwości</p> <p>Osoba odpowiedzialna za projekt w randze Ministra, Sekretarza Stanu lub Podsekretarza Stanu Marcin Warchoń – Podsekretarz Stanu</p> <p>Kontakt do opiekuna merytorycznego projektu dr Agnieszka Gołaszewska – sędzia, Zastępca Dyrektora Departamentu Legislacyjnego Prawa Cywilnego, tel. 22 52-12- 423 Katarzyna Michalak – główny specjalista ds. legislacji, Wydział Prawa Gospodarczego, Departament Legislacyjny Prawa Cywilnego, tel. 22 52-12- 698</p>	<p>Data sporządzenia 11.09.2019 r.</p> <p>Źródło: Inicjatywa własna</p> <p>Nr w wykazie prac UC162</p>
---	---

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

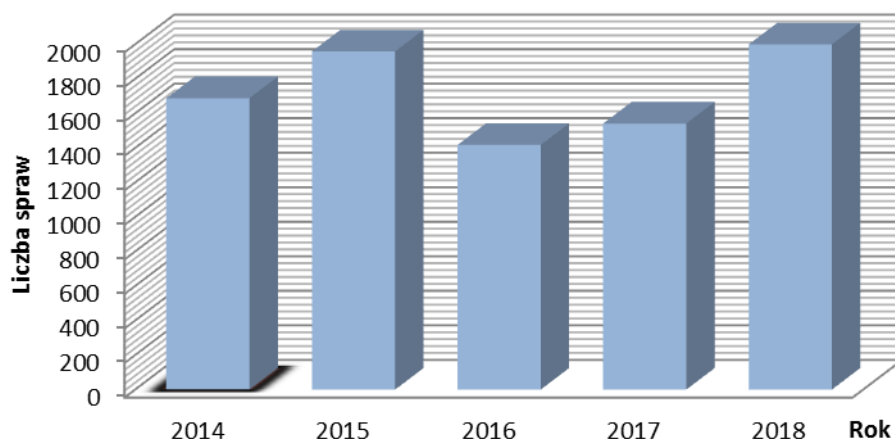
1. Jaki problem jest rozwiązywany?

Obecnie sprawy o naruszenie praw własności intelektualnej (np. piractwo w zakresie prawa autorskiego lub znaków towarowych, kopiowanie produktów, nieuprawnione korzystanie z cudzych wynalazków), rozpoznawane są przez sądy powszechne oraz Sąd Najwyższy.

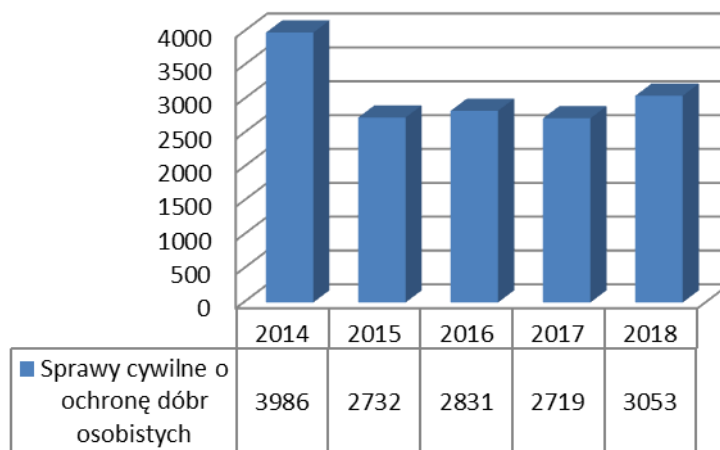
Dane uwzględniające wpływ spraw za rok 2018 przedstawiają się następująco:

	Sprawy cywilne – ochrona praw autorskich	Sprawy cywilne z ustawy – Prawo własności przemysłowej	Sprawy gospodarcze – ochrona praw autorskich	Sprawy gospodarcze z ustawy – Prawo własności przemysłowej	Sprawy gospodarcze dotyczące nieuczciwej konkurencji	Razem
2014	619	14	392	117	546	1688
2015	772	25	563	92	507	1959
2016	567	20	410	80	340	1417
2017	722	16	501	55	247	1541
2018	1002	27	649	59	262	1999

Z powyższych danych wynika, że w 2018 r. miał miejsce wzrost wpływu wszystkich wymienionych w tabeli kategorii spraw, zarówno cywilnych, jak i gospodarczych. Szczególnie duży wzrost miał miejsce w odniesieniu do spraw z zakresu prawa autorskiego. **Łączny wpływ spraw z kategorii spraw wykazanych w tabeli był w 2018 r. najwyższy od 2014 r. i o 29,7% większy niż w roku 2017.** Wyraźny trend wzrostu liczby tych spraw już od 2016 r. obrazuje poniższy wykres:

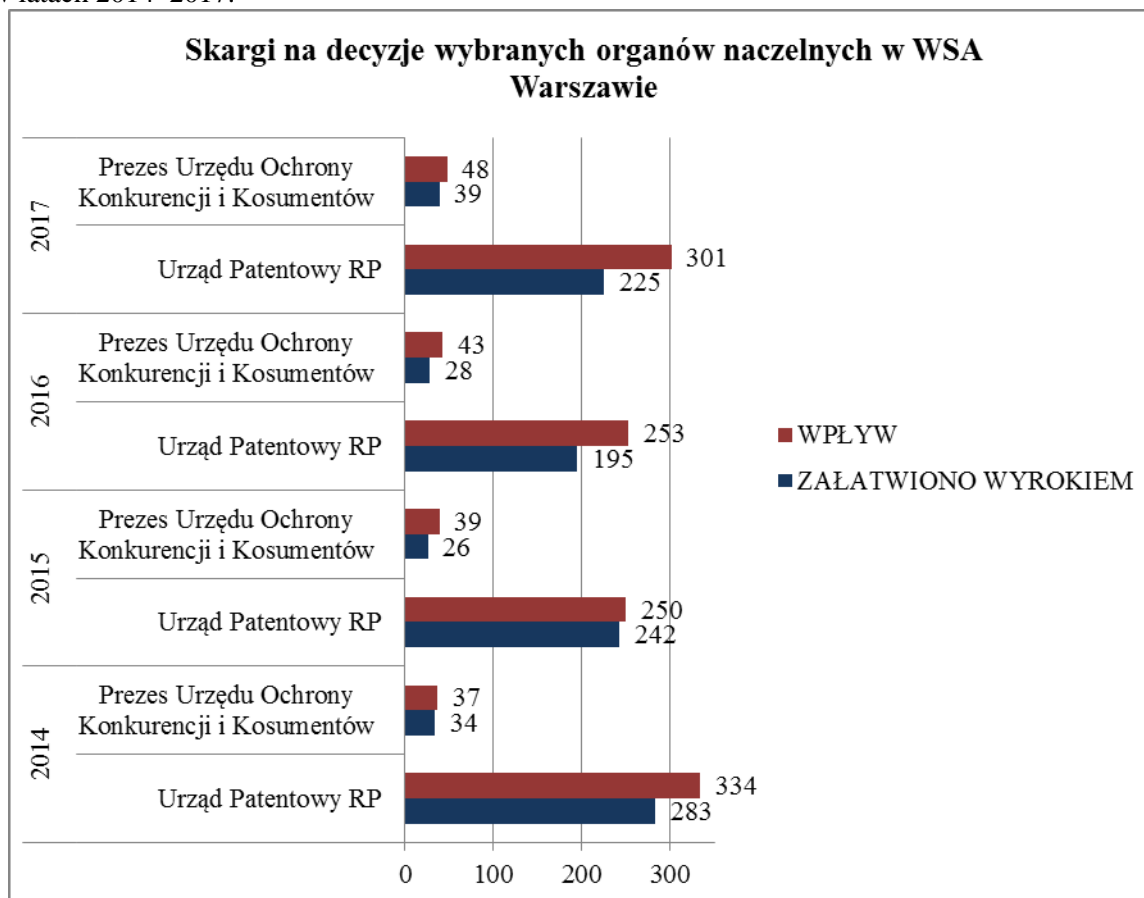
Kolejny wykres przedstawia ogólną liczbę spraw o ochronę dóbr osobistych, rozpatrywanych obecnie w wydziałach cywilnych sądów okręgowych, z których część będzie pozostawać w kognicji sądów własności intelektualnej:

Z przedmiotowych danych wynika, że liczba spraw o ochronę dóbr osobistych w wydziałach cywilnych sądów okręgowych była w 2018 r. największa od 2015 r., a **wzrost wpływu w porównaniu do 2017 r. wyniósł 12,3%**. Jednocześnie nie jest możliwe przedstawienie tendencji wpływu spraw tej kategorii w wydziałach gospodarczych, albowiem są one wykazywane w sprawozdaniach statystycznych dopiero od 2018 r., w którym wpłynęły 74 takie sprawy.

Niektóre sprawy z zakresu prawa własności przemysłowej, dotyczące nie naruszenia tych praw, lecz przede wszystkim uzyskania ochrony, rozpatrywane są wskutek skarg na decyzje Urzędu Patentowego RP przez Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie oraz Naczelny Sąd Administracyjny. W ramach sądownictwa administracyjnego rozpoznawane są również skargi na decyzje Prezesa Urzędu Konkurencji i Konsumentów.

Poniższe dane prezentują wpływ i załatwione wyrokiem przez WSA w Warszawie skargi na decyzje dwóch ww. organów w latach 2014–2017.

Źródło: opracowanie własne na podstawie danych NSA¹.

¹ <http://www.nsa.gov.pl/statystyki-wsa.php>.

Biorąc pod uwagę informacje przedstawione na wykresie, trzeba zaznaczyć, że w odniesieniu do załatwionych wyrokami WSA w Warszawie skarg na decyzje Urzędu Patentowego RP uwzględniane w omawianym okresie było średnio 32% z nich, natomiast w przypadku skarg na decyzje Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów – 10%.

Opracowania statystyczne NSA, dotyczące wpływu i załatwienia skarg kasacyjnych w danym roku, nie pozwalają na wyodrębnienie analogicznych do WSA danych.

Sprawy dotyczące wspólnotowych znaków towarowych i wspólnotowych wzorów przemysłowych rozpatrywane są przez specjalnie w tym celu utworzony wydział Sądu Okręgowego w Warszawie (XXII Wydział Sądu Okręgowego w Warszawie – Sąd Unijnych Znaków Towarowych i Wzorów Wspólnotowych). Ich wpływ i załatwienie w latach 2014–2017 kształtował się następująco:

Sprawy z zakresu ochrony wspólnotowych znaków towarowych i wspólnotowych wzorów przemysłowych		
ROK	WPLYW	ZALATWIENIE
2014	182	170
2015	209	186
2016	230	223
2017	189	190
2018	193	181
OGÓLEM	1003	950

Źródło: opracowanie własne na podstawie danych statystycznych MS (sprawozdania MS-S19z z lat 2014–2017).

Wobec tak dużego rozproszenia spraw z zakresu szeroko rozumianej własności intelektualnej oraz ich specyfiki, zwłaszcza w odniesieniu do zagadnień granicznych, kiedy nie jest pewne, jaka podstawa materialnoprawna ochrony może (i czy w ogóle powinna) znaleźć zastosowanie – co widać w szczególności w odniesieniu do ochrony dóbr osobistych prawa cywilnego, podlegających komercjalizacji (np. ochrona idei i pomysłów oraz informacji), zaistniała potrzeba wprowadzenia do polskiego wymiaru sprawiedliwości sprofilowanych sądów oraz stworzenia odpowiednich warunków do kształtowania się wyspecjalizowanej kadry w zakresie własności intelektualnej.

2. Rekomendowane rozwiązanie, w tym planowane narzędzia interwencji, i oczekiwany efekt

Mając na względzie problem opisany w pkt 1 OSR, zachodzi potrzeba interwencji legislacyjnej w postaci zmiany następujących aktów prawnych:

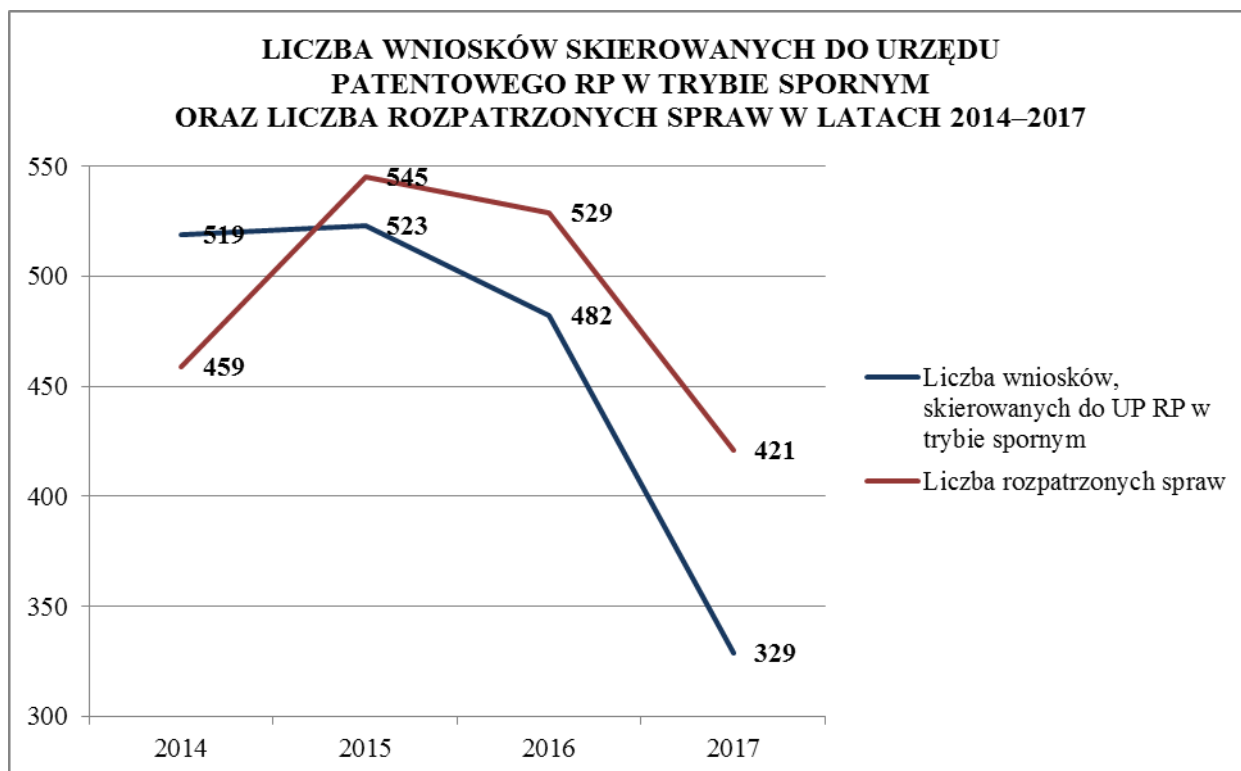
- ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – *Kodeks postępowania cywilnego* (Dz. U. z 2019 r. poz. 1460, z późn. zm.), dalej: k.p.c.,
- ustawy z dnia 4 lutego 1994 r. *o prawie autorskim i prawach pokrewnych* (Dz. U. z 2019 r. poz. 1231),
- ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. – *Prawo własności przemysłowej* (Dz. U. z 2017 r. poz. 776, z 2018 r. poz. 2302 oraz z 2019 r. poz. 501), dalej: p.w.p.,
- ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. *o ochronie baz danych* (Dz. U. poz. 1402, z 2004 r. poz. 959, z 2007 r. poz. 662 i 1238 oraz z 2018 r. poz. 2339),
- ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – *Prawo o ustroju sądów powszechnych* (Dz. U. z 2019 r., poz. 52, 55, 60, 125, 1469 i 1495),
- ustawy z dnia 26 czerwca 2003 r. *o ochronie prawnej odmian roślin* (Dz. U. z 2018 r. poz. 432),
- ustawy z dnia 28 lutego 2018 r. *o kosztach komorniczych* (Dz. U. poz. 770 i 2244 oraz z 2019 r. poz. 1469),
- ustawy z dnia 22 marca 2018 r. *o komornikach sądowych* (Dz. U. poz. 771, z późn. zm.),
- ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – *Prawo bankowe* (Dz. U. z 2018 r. poz. 2187, z późn. zm.),
- ustawy z dnia 15 września 2000 r. – *Kodeks spółek handlowych* (Dz. U. z 2019 r. poz. 505, 1543, 1655 i 1798),
- ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. *o kosztach sądowych w sprawach cywilnych* (Dz. U. z 2019 r. poz. 785, z późn. zm.),
- ustawy z dnia 5 listopada 2009 r. *o spółdzielczych kasach oszczędnościowo-kredytowych* (Dz. U. z 2018 r.

poz. 2386, z późn. zm.),

- ustawy z dnia 11 kwietnia 2001 r. o rzecznikach patentowych (Dz. U. z 2019 r. poz. 1861).

Projekt przewiduje:

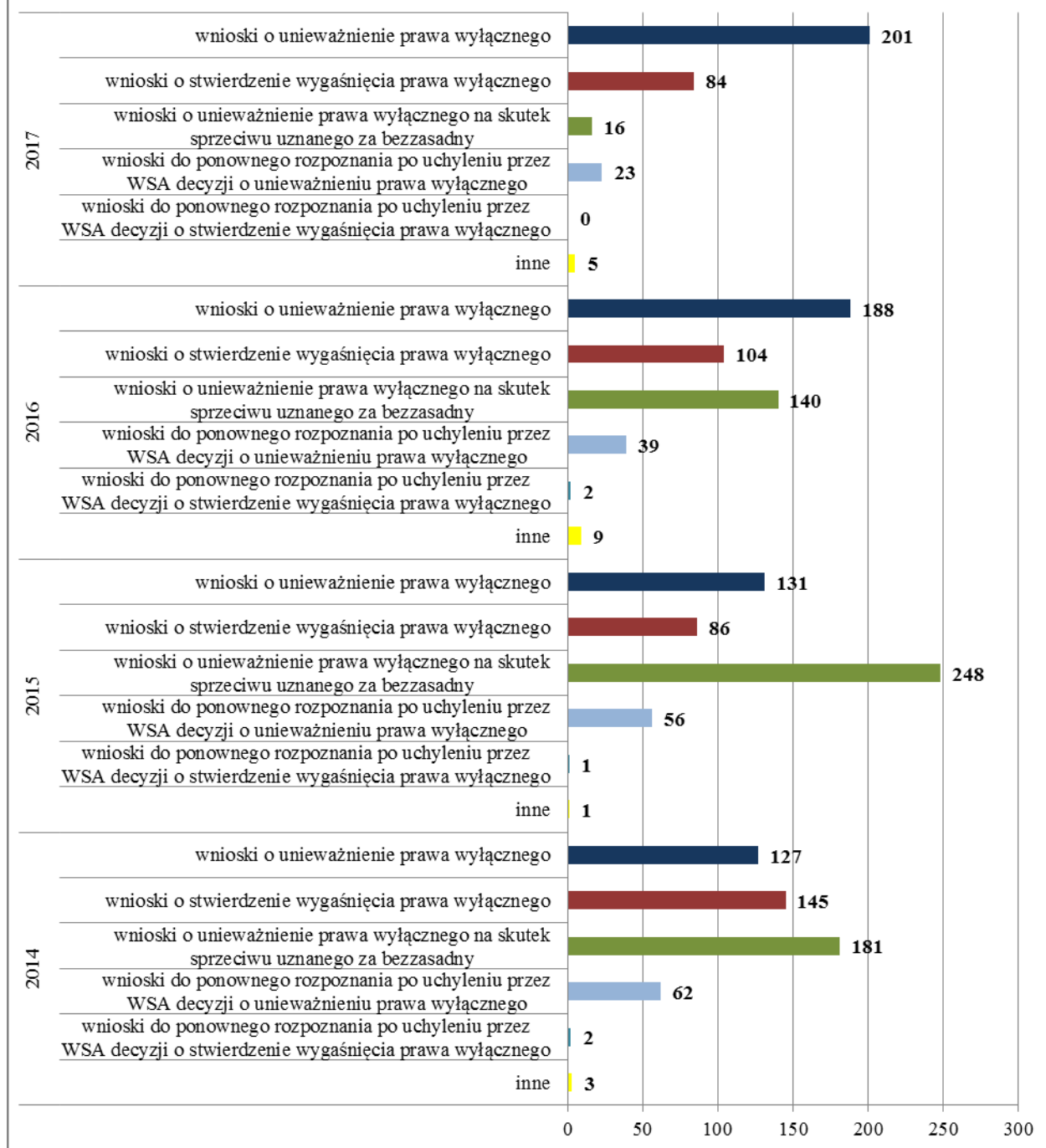
- 1) stworzenie w ramach sądownictwa powszechnego odrębnych jednostek organizacyjnych, które miałyby się zajmować sprawami o ochronę praw autorskich i pokrewnych, jak również dotyczącymi wynalazków, wzorów użytkowych, wzorów przemysłowych, znaków towarowych, oznaczeń geograficznych, topografii układów scalonych, oraz ochronę innych praw na dobrach niematerialnych (*sprawy własności intelektualnej*), a także sprawami o zapobieganie i zwalczanie nieuczciwej konkurencji oraz o ochronę dóbr osobistych, dotyczącymi wykorzystania wartości dobra osobistego w celu indywidualizacji, reklamy lub promocji przedsiębiorstwa, towarów lub usług lub w związku z działalnością naukową lub wynalazczą,
- 2) stworzenie sędziom, w ramach istniejących struktur sądowych, możliwości specjalizacji w zakresie własności intelektualnej oraz utworzenie wyspecjalizowanych jednostek w sądach okręgowych i apelacyjnych,
- 3) wprowadzenie zastępstwa przez fachowych pełnomocników. Przyczyni się to do szybkości postępowania – tak w zakresie lepszej koncentracji materiału dowodowego, jak również w zakresie wskazywania podstawy prawnej dla zgłaszanych żądań,
- 4) uregulowanie postępowania w sprawach własności intelektualnej, w tym w szczególności rozpoznawania wniosków o zabezpieczenie środków dowodowych, o wyjawienie lub wydanie środka dowodowego, o wezwanie do udzielenia informacji,
- 5) uregulowanie dwóch szczególnych rodzajów powództwa, tj. powództwa wzajemnego oraz powództwa o ustalenie, że określone czynności nie naruszają określonego patentu, dodatkowego prawa ochronnego, prawa ochronnego lub prawa z rejestracji. W zakresie rozwiązań dotyczących powództwa wzajemnego, projekt wzoruje się na rozporządzeniu Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego, które zostało zmienione rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2424 z dnia 16 grudnia 2015 r., które weszło w życie w dniu 23 marca 2016 r. Obecnie część tego rodzaju spraw rozpatrywana jest wyłącznie w postępowaniu spornym przed Urzędem Patentowym RP. Ich skalę obrazują poniższe dane:

Źródło: opracowanie własne na podstawie danych Urzędu Patentowego RP².

² Raporty Roczne Urzędu Patentowego Rzeczypospolitej Polskiej za lata 2014–2017, <https://www.uprp.pl/raport-roczny-uprp/Lead03,68,3909,1,index,pl,text/>.

Wnioski skierowane do Urzędu Patentowego w trybie spornym w latach 2014-2017 według rodzaju wniosku

Źródło: opracowanie własne na podstawie danych Urzędu Patentowego RP³.

Powództwo o ustalenie ma zapobiec ponoszeniu częstokroć wysokich kosztów poprzedzających proces inwestycyjny, które mogą okazać się na późniejszym etapie bezużyteczne, w sytuacji gdy dana działalność narusza określony patent, dodatkowe prawo ochronne, prawo ochronne lub prawa z rejestracji.

Mając na względzie m.in. planowaną specjalizację sądów, zakłada się, że sprawy z zakresu własności intelektualnej rozpoznawać będą dwa sądy apelacyjne oraz cztery sądy okręgowe.

Pogłębiona analiza zakładanego obciążenia wpływem nowo tworzonych wydziałów, przeprowadzona w związku z pozyskaniem danych z ZAiKS, wskazuje, że liczba spraw, które skierował on do sądów, jest w rzeczywistości większa niż wszystkich spraw z zakresu prawa autorskiego, jakie zostały wykazane w kategorii statystycznej: *Sprawy cywilne – ochrona praw autorskich*. Okoliczność ta wynika zapewne z faktu ewidencjonowania pewnej grupy spraw – wobec braku kategoriycznych przesłanek do zakwalifikowania ich na etapie rejestracji jako spraw z zakresu prawa autorskiego – do roszczeń o zapłatę.

³ Tamże.

Tabela poniżej przedstawia porównanie wpływu spraw skierowanych do sądów przez ZAiKS oraz spraw ujętych w statystykach jako *sprawy cywilne – ochrona praw autorskich*.

SO wg apelacji	2016			2017			2018		
	Sprawy ZAiKS skierowane do sądów	Sprawy cywilne – ochrona praw autorskich	różnica kol. 1 do 2	Sprawy ZAiKS skierowane do sądów	Sprawy cywilne – ochrona praw autorskich	różnica kol. 4 do 5	Sprawy ZAiKS skierowane do sądów	Sprawy cywilne – ochrona praw autorskich	różnica kol. 7 do 8
	1	2	3	4	5	6	7	8	9
SO w apelacji białostockiej	19	25	-6	32	23	9	29	15	14
SO w apelacji gdańskiej	137	38	99	260	87	173	196	129	67
SO w apelacji katowickiej	223	83	140	240	88	152	254	103	151
SO w apelacji krakowskiej	322	21	301	452	33	419	536	26	510
SO w apelacji lubelskiej	79	20	59	79	21	58	79	43	36
SO w apelacji łódzkiej	60	36	24	71	31	40	71	65	6
SO w apelacji poznańskiej	155	61	94	194	91	103	113	159	-46
SO w apelacji rzeszowskiej	2	2	0	0	8	-8	0	17	-17
SO w apelacji szczecińskiej	31	29	2	48	51	-3	38	103	-65
SO w apelacji warszawskiej	244	167	77	252	194	58	199	152	47
SO w apelacji wrocławskiej	266	85	181	360	95	265	210	190	20
SUMA	1538	567	971	1988	722	1266	1725	1002	723

Z powyższego zestawienia jednoznacznie wynika, że wpływ spraw z zakresu prawa autorskiego do nowo tworzonych wydziałów będzie o ok. 56% wyższy niż zakładany (w ciągu ostatnich trzech lat ZAIKS skierował 5251 pozwów, a spraw z zakresu prawa autorskiego zarejestrowano 2291, co stanowi 43,6% liczby pozwów z ZAIKS).

Należy równocześnie stwierdzić, że pozyskane dane nie wskazują na konieczność rozbudowy zaplanowanej struktury wydziałów – sądów własności intelektualnej, tj. składającej się z 4 wydziałów w I instancji oraz z 2 wydziałów w II instancji.

W tych okolicznościach zasadne jest wzmocnienie etatowe planowanych wydziałów, a nie tworzenie rozdrobnionej struktury. Dlatego też proponuje się zabezpieczyć potrzeby etatowe na poziomie 28 etatów sędziowskich, 28 etatów asystenckich oraz 56 etatów urzędniczych, z czego:

- dla dwóch sądów apelacyjnych – 6 sędziów, 6 asystentów i 12 urzędników, czyli po: 3 sędziów, 3 asystentów i 4 urzędników na każdy sąd apelacyjny,
- do czterech sądów okręgowych – 22 sędziów, 22 asystentów i 44 urzędników, czyli po: 6 sędziów, 6 asystentów i 12 urzędników na dwa z czterech sądów okręgowych i po: 5 sędziów, 5 asystentów i 10 urzędników na dwa z czterech sądów okręgowych.

Konieczne jest wyraźne podkreślenie, że potrzeba zapewnienia dodatkowych etatów dla sądownictwa wynika po pierwsze z faktu stworzenia 4 sądów własności intelektualnej na poziomie sądów okręgowych i 2 na poziomie sądów apelacyjnych, w miejsce 45 sądów okręgowych i 11 sądów apelacyjnych rozpoznających obecnie te sprawy, co oznacza kumulację rozpoznawania spraw z zakresu własności intelektualnej w zaledwie 6 sądach i znaczy wzrost ich obciążeń. Po drugie wskazuje się na powstanie nowych obciążeń wynikających z projektowanych przepisów.

Zaznaczyć należy, że sądy, którym zostaną powierzone sprawy z zakresu własności intelektualnej, będą sądami wielkomięskimi, w dużych ośrodkach, w których sędziowie są już obecnie znacznie obciążeni. Nie ma także rezerw kadrowych w innych pionach na rozpoznawanie takiej liczby nowych, pracochłonnych spraw. Dlatego konieczne jest

ich wsparcie etatowe, w przeciwnym razie nastąpią zatory w nowych wydziałach własności intelektualnej. Nie ma przy tym możliwości przekazania etatów z sądów, które przestaną rozpoznawać sprawy z zakresu własności intelektualnej, albowiem spadek wpływu w poszczególnych jednostkach nie będzie na tyle duży, żeby uzasadniał odebranie im etatów.

Należy wskazać, że niektóre rozwiązania przyjęte w projekcie ustawy doprowadzą do zwiększenia liczby zadań sądu związanych z wprowadzeniem nowych instytucji, a tym samym spowodują wzrost (w porównaniu do obecnie obowiązujących rozwiązań) czasochłonności i pracochłonności czynności w ramach prowadzonych postępowań.

Dodatkowe zadania sądu wynikać będą m.in. z:

- wprowadzenia w art. 87² k.p.c. przymusu adwokackiego/radcowskiego (rozwiązanie to będzie generować liczne i wymagające szybkiego rozpoznania wnioski o ustanowienie pełnomocnika lub o zwolnienie z obowiązkowego zastępstwa),
- wprowadzenia w art. 479¹⁰⁶–479¹¹⁰ nowej instytucji procesowej „wyjawienia lub wydania środka dowodowego” (rozpoznanie wniosku w tym przedmiocie wymagać będzie wnikliwej analizy twierdzeń powoda i przedstawionych przez niego dowodów pod kątem oceny, czy spełniona została przesłanka wykazania roszczenia w wystarczającym stopniu),
- wprowadzenia nowego środka procesowego, określonego mianem „zabezpieczenia środków dowodowych” (art. 47⁹⁹⁶–479¹⁰⁵).

Z uwagi na fakt, iż instytucja zabezpieczenia środków dowodowych odgrywa istotne znaczenie na etapie przed wszczęciem procesu (środek ten ma zapewnić zainteresowanemu uzyskanie informacji o faktach naruszenia prawa w celu przygotowania pozwu), należy się spodziewać znacznego wpływu tej kategorii spraw, nieujętych w dotychczasowych statystykach. Ich rozpoznanie wymagać będzie dużego zaangażowania czasowego. Regulacja tej instytucji obejmuje bowiem kilka pracochłonnych faz:

- fazę dotyczącą wydania decyzji co do zabezpieczenia środków dowodowych, w której sąd będzie musiał ocenić, czy wnioskodawca wykazał w wystarczającym stopniu swoje roszczenie i czy posiada interes prawny,
- fazę dotyczącą wykonania postanowienia, czyli uzyskania dostępu do dowodów, znajdujących się u naruszydela i ich zachowania w tym stanie na potrzeby dalszego postępowania,
- fazę zapoznania się przez sąd z uzyskanymi dowodami (komornik przekazuje zabezpieczone środki dowodowe do sądu, który po dokonanej analizie określa sposób postępowania z zabezpieczonymi dowodami, w tym szczegółowe zasady korzystania i zapoznawania się, oraz bada celowość wprowadzenia ograniczeń w tym zakresie).

Ponadto mogą się pojawić dodatkowe okoliczności, wymagające wnikliwej i czasochłonnej analizy, gdy w określonej sprawie wystąpi konieczność zapewnienia szczególnej ochrony tajemnic przedsiębiorstwa. Należy mieć także na uwadze, że przewidziany w projekcie obowiązek rozpoznania wniosku nie później niż w terminie tygodnia od dnia jego wpływu do sądu, oznacza w istocie konieczność całkowitego zaangażowania się przez pewien czas w jego rozpatrzenie. Wpływ znacznej liczby takich wniosków, wymagających dużego zaangażowania czasowego, może doprowadzić do opóźnień, powstania zaległości, a nawet paraliżu jednostki, o ile nie będzie ona dysponowała odpowiednim zapleczem kadrowym.

W odniesieniu do nowych instytucji, generujących dodatkowe czynności, trzeba mieć także na uwadze, że skutek ten dotyczyć będzie także sądów apelacyjnych. Projekt przewiduje bowiem, że zarówno na postanowienie w przedmiocie obowiązku wyjawienia lub wydania środka dowodowego (art. 479¹⁰⁹ § 1), jak i na postanowienie w przedmiocie zabezpieczenia środka dowodowego (art. 479¹⁰⁰ § 4) przysługuje zażalenie, które w tym drugim przypadku ma być rozpoznane bezzwłocznie, nie później niż w terminie miesiąca od dnia jego wpływu do sądu.

Należy też założyć, że wprowadzenie powództwa o ustalenie, o którym mowa w art. 479¹²⁷ projektu, precyzującego okoliczności, w których powód ma interes prawny, spowoduje, że przedsiębiorcy będą chętnie korzystać z prawa do wystąpienia z takim powództwem, a to z kolei spowoduje napływ do sądu spraw tej kategorii. Ustalenie, że działanie powoda nie narusza prawa z ważnego patentu, pozwoli bowiem uniknąć ryzyka naruszenia praw osoby trzeciej i konsekwencji tego naruszenia. Ma to szczególne znaczenie w przypadku produkcji wymagającej znacznych nakładów i z założenia planowanej na wiele lat. Aktualnie niepewność co do wykładni art. 189 k.p.c. na tle spraw własności intelektualnej, trudności w wykazaniu interesu prawnego w rozumieniu tego przepisu oraz obawa przed negatywnymi konsekwencjami wytoczenia powództwa opartego na tej podstawie prawnej są istotnymi czynnikami hamującymi przedsiębiorców przed formułowaniem tego typu żądań.

Także rozwiązanie proponowane w art. 479¹²⁰ k.p.c., przewidujące możliwość wniesienia powództwa wzajemnego, obejmującego żądanie unieważnienia lub stwierdzenia wygaśnięcia prawa ochronnego na znak towarowy lub żądanie unieważnienia prawa z rejestracji wzoru przemysłowego, spowoduje, że rozstrzygnięcia sprawy przez sąd stanie się bardziej pracochłonne. Sąd będzie musiał rozprawić się z kwestiami, które do tej pory były wyłączone spod jego kompetencji (w obowiązującym stanie prawnym unieważnienie, tak jak i stwierdzenie wygaśnięcia prawa ochronnego

na znak towarowy czy unieważnienie prawa z rejestracji wzoru przemysłowego, należy do wyłącznej kompetencji Urzędu Patentowego – art. 255 ust. 1 p.w.p.) Wyjaśnić należy, że w przypadku wniesienia w rozpoznawanej już sprawie powództwa wzajemnego nie będzie ono podlegało rejestracji jako nowa sprawa, ale jego rozpoznanie będzie wymagało od sądu znacznego, dodatkowego nakładu czasu i pracy. W przypadku wytoczenia powództwa wzajemnego w istocie rzeczy ma miejsce połączenie dwóch samodzielnych procesów, które łączy więź materialnoprawna wyrażająca się w tym, że roszczenie wzajemne jest w związku z roszczeniem powoda lub nadaje się do potrącenia. Sprawa, w której wniesiony został pozew wzajemny, wymaga jednoczesnego rozpoznania zarówno żądań zgłoszonych w powództwie głównym, jak i w powództwie wzajemnym. Sąd w wyroku wydanym w sprawie, w której wniesiono powództwo wzajemne, osobno rozstrzyga o zasadności zarówno powództwa głównego, jak i wzajemnego (wyr. SN z 3.10.2008 r., II PK 30/08; wyr. SN z 26.10.1984 r., II CR 376/84).

Zgłaszane potrzeby etatowe uwarunkowane są również faktem, że etaty sędziowskie w sądownictwie powszechnym nie mogą być rotowane między poszczególnymi jednostkami na zasadzie dowolnych przesunięć (ze względu na ograniczenia ustawowe). Tym samym Minister Sprawiedliwości nie może w istniejącym porządku prawnym natychmiastowo zabezpieczyć niezbędnych etatów dla realizacji wszystkich projektów, tym bardziej, że funkcjonujące rozwiązania ustawowe nakładają na niego liczne obowiązki w tym zakresie, np. konieczność corocznego zapewnienia odpowiedniej liczby etatów – rzędu 90–120 – dla absolwentów KSiP.

Biorąc pod uwagę dane historyczne, wpływ spraw do projektowanych sądów ds. własności intelektualnej kształtowałyby się następująco: w 2016 r. – co najmniej 1538 spraw, w 2017 r. – co najmniej 1988 spraw i w 2018 r. – co najmniej 1725 spraw, czyli średnio co najmniej 1750 spraw rocznie.

Średnie załatwienie spraw gospodarczych (GC) przez sędziów sądów okręgowych (SO) według limitu etatów sędziów SO w I instancji w pionie gospodarczym, w 2018 roku, wyniosło 64,5 sprawy na sędziego. Tym samym, biorąc pod uwagę dane statystyczne, dla rozpoznania 1750 spraw niezbędne byłoby 27,13 etatu sędziego w I instancji.

Zakładając, że liczba spraw z tytułu nowo wprowadzanych rodzajów powództwa: powództwa o ustalenie i powództwa wzajemnego kształtować się będzie na poziomie nie większym niż 100 rocznie, konieczne będzie zaangażowanie kolejnych 2 etatów orzeczniczych. $(100/64,5=1,6)$.

Jednocześnie należy wskazać, że opisywane sprawy nie będą miały charakteru standardowego, a będą relatywnie trudniejsze i, jak wcześniej wyjaśniono, bardziej pracochłonne.

Na potrzeby niniejszej analizy przyjmuje się, że procent zaskarżalności orzeczeń w pionie gospodarczym, na szczeblu sądów okręgowych kształtuje się w granicach 24–25%. Tym samym potrzeby etatowe sądów apelacyjnych określone na poziomie 6 etatów to 27,2% etatów wskazanych na poziomie sądów okręgowych. Pamiętać w tym przypadku należy o zawodowym składzie odwoławczym w II instancji i konieczności rotacji kadry. Tym samym dwa trzyosobowe wydziały na szczeblu sądów apelacyjnych jawią się jako niezbędne minimum. Należy równocześnie wskazać, że załatwienie spraw (cywilnych i gospodarczych) ACa+AGa przez sędziów SA po odjęciu spraw ACa o rozwód i separację załatwionych przez sędziów SA na sędziego SA wg limitu, w 2018 roku, to 40,9 sprawy. Przy przyjęciu zaskarżenia 25% spraw z 1750 do rozpatrzenia pozostają 437,5 sprawy. Do załatwienia tych spraw niezbędnych jest więc $437,5:40,9 = 10,69$ etatu.

Mając na uwadze powyższe zwiększenie liczby etatów sędziowskich, przewiduje się odpowiednie zwiększenie kadry urzędniczej niezbędnej przy wykonywaniu zadań sędziów. Jednocześnie, mając na względzie troskę o wysokość wydatków budżetu państwa, zakładane wzmocnienie kadrowe jest mniejsze niż to wynika wprost z dokonanych szacunków.

Powyższe szacunki nie uwzględniają spraw rozpatrywanych dotychczas przez Urząd Patentowy RP. Wejście w życie proponowanych regulacji stworzy alternatywną – sądową ścieżkę załatwienia sprawy. Decyzja co do podmiotu, który będzie rozpatrywać daną sprawę, będzie należała do strony zainteresowanej, toteż nie zauważa się podstaw do szacowania ewentualnego zmniejszenia wpływu spraw do Urzędu Patentowego RP. Na potrzeby niniejszej analizy przyjęto, że liczba ta pozostanie stała, tj. na doczasowym poziomie.

Dodatkowo należy podkreślić kluczowe znaczenie niniejszego projektu dla przedsiębiorców, poszczególnych obywateli, jak i dla szeroko rozumianego zrównoważonego rozwoju całego kraju w zakresie działalności intelektualnej. Sprawna organizacja tych sądów jest jednym z istotnych elementów właściwej realizacji założeń projektu.

3. Jak problem został rozwiązany w innych krajach, w szczególności krajach członkowskich OECD/UE?

Wyspecjalizowane sądy ds. własności intelektualnej funkcjonują m.in. w Niemczech, Wielkiej Brytanii i Szwajcarii. Niemiecki wyspecjalizowany sąd ds. patentowych powstał na mocy ustawy z dnia 23 marca 1961 r. w sprawie zmiany i ujednolicenia przepisów z zakresu prawa własności przemysłowej, która znowelizowała m.in. wciąż obowiązującą ustawę z dnia 5 maja 1936 r. o patentach. W ramach przedmiotowej reformy do ustawy zasadniczej Republiki Federalnej Niemiec został w 1961 r. wprowadzony przepis pozwalający na utworzenie wyspecjalizowanego sądu ds. własności przemysłowej. W Szwajcarii doszło do powołania Federalnego Sądu Patentowego

(*Bundespatentgericht*) na podstawie ustawy z dnia 20 marca 2009 r. o *Federalnym Sądzie Patentowym*, w Rosji, na mocy ustawy z dnia 8 grudnia 2011 r. o *ustanowieniu systemu sądów arbitrażowych ds. praw własności intelektualnej*, utworzono Sąd ds. Własności Intelektualnej. W Portugalii z kolei powstał Trybunał ds. Własności Intelektualnej, w związku z przyjęciem ustawy z dnia 24 czerwca 2010 r. o *utworzeniu sądu właściwego w sprawach z zakresu własności intelektualnej oraz sądu właściwego w sprawach konkurencji*. Przepisy przewidujące utworzenie specjalnego sądu ds. własności intelektualnej zostały również przyjęte w 2017 r. na Ukrainie.

4. Podmioty, na które oddziałuje projekt

Grupa	Wielkość	Źródło danych	Oddziaływanie
Strony w sprawach z zakresu praw autorskich i innych praw niematerialnych	Wpływ spraw w sądach gospodarczych (2018 r.): 262 – dotyczące nieuczciwej konkurencji 59 – roszczenia z ustawy – Prawo własności przemysłowej 649 – o ochronę praw autorskich i pokrewnych Wpływ spraw w sądach cywilnych (2018 r.): 1002 – ochrona praw autorskich 27 – roszczenia z ustawy – Prawo własności przemysłowej	MS	Prowadzenie spraw przez wyspecjalizowane sądy.
Minister Sprawiedliwości	1		Przekazywanie spraw własności intelektualnej sądom okręgowym i apelacyjnym, nadzór nad sądami.
Sądy apelacyjne	11		Utworzenie na poziomie sądów okręgowych 4 wydziałów własności intelektualnej (wstępnie wytypowane lokalizacje to: 1 w Warszawie, 1 w Gdańsku, 1 w Lublinie i 1 w Poznaniu) oraz 2 wydziałów w sądach apelacyjnych (wstępnie wytypowane lokalizacje to: 1 w Warszawie i 1 w Poznaniu). Rozszerzenie kognicji ww. sądów okręgowych o sprawy dotyczące unijnych znaków towarowych oraz wzorów wspólnotowych (z wyjątkiem Sądu Okręgowego w Warszawie, który aktualnie już rozpatruje takie sprawy).
Sądy okręgowe	45	MS	
Sąd Okręgowy w Warszawie – XXII Wydział – Sąd Unijnych Znaków Towarowych i Wzorów Wspólnotowych	1		Zawężenie właściwości wyłącznie do najważniejszych i najbardziej skomplikowanych spraw własności intelektualnej, przyjmując „techniczną” funkcję tego sądu. Sąd ten nadal rozpoznawać będzie

			sprawy dotyczące unijnych znaków towarowych oraz wzorów wspólnotowych
Sądy rejonowe	318	MS	Nieznaczne zmniejszenie wpływu spraw z zakresu własności intelektualnej
Urząd Patentowy RP	1		Możliwość rozpoznawania części spraw, rozpatrywanych obecnie wyłącznie w postępowaniu spornym przed Urzędem Patentowym, również w postępowaniu cywilnym, w ramach powództwa wzajemnego, tj. żądania unieważnienia lub stwierdzenia wygaśnięcia prawa ochronnego na znak towarowy, żądania unieważnienia prawa z rejestracji wzoru przemysłowego, żądania unieważnienia lub stwierdzenia wygaśnięcia prawa ochronnego na wspólny znak towarowy, prawa ochronnego na wspólny znak towarowy gwarancyjny, uznania ochrony międzynarodowego znaku towarowego, a także do żądania unieważnienia uznania ochrony międzynarodowego wzoru przemysłowego.
Sędziowie wydziałów własności intelektualnej w sądach okręgowych i apelacyjnych			W zakresie spraw przekazanych do SO i SA przewiduje się utworzenie nowych etatów, tj. 28 sędziowskich, 28 asystenckich i 56 urzędniczych.
Osoby wykonujące zawód adwokata	18 649 (stan na 31.12.2018 r.)	MS	Wprowadzenie zastępstwa procesowego w sprawach własności intelektualnej przez profesjonalnych pełnomocników.
Osoby wykonujące zawód radcy prawnego	35 243 (stan na 31.12.2018 r.)	MS	
Rzecznicy patentowi	931 (stan na 29.10.2018 r.)	Urząd Patentowy RP	
Komornicy sądowi	1717 (stan na 27.07.2018 r.)	MS	Zapewnienie skuteczności postanowień sądu, dot. wykonywania postanowień o zabezpieczeniu środka dowodowego oraz postanowień w sprawie wyjawienia i dostarczenia środka dowodowego w postępowaniu w sprawach własności intelektualnej. W świetle przepisów, które zaczęły obowiązywać od dnia 01.01.2019 r., komornik sądowy jest zobowiązany do sporządzenia protokołu poza swoją właściwością wyłącznie wówczas, gdy wskazany

			obowiązek został zlecony przez sąd lub prokuratora. Projektowana zmiana ma na celu zapewnienie, aby został on rozszerzony na każdy przypadek, w którym obowiązek sporządzenia protokołu wynika z orzeczenia sądu – a zatem w każdym przypadku, gdy sporządzenie protokołu stanowi adekwatny sposób zabezpieczenia środka dowodowego. Przewiduje się, że opłata stała od wniosku strony w powyższym zakresie wyniesie 400 zł.
Banki	550 – liczba banków spółdzielczych 35 – liczba banków działających w formie spółki akcyjnej 20 – liczba banków komercyjnych	Rejestr podmiotów sektora bankowego KNF	Rozszerzenie katalogu przypadków, w których możliwe jest udzielenie informacji stanowiących tajemnicę bankową. Dane informacje będą możliwe do ujawnienia na żądanie sądu w związku z postępowaniem w sprawach własności intelektualnej.
Spółdzielcze kasy oszczędnościowo-kredytowe	30 – spółdzielczych kas oszczędnościowo-kredytowych 1 – Krajowa Spółdzielcza Kasa Oszczędnościowo-Kredytowa	Sprawozdanie z działalności urzędu Komisji Nadzoru Finansowego oraz Komisji Nadzoru Finansowego w 2018 roku	Rozszerzenie katalogu przypadków, w których możliwe jest udzielenie informacji stanowiących tajemnicę zawodową. Dane informacje będą możliwe do ujawnienia na żądanie sądu w związku z postępowaniem w sprawach własności intelektualnej.

5. Informacje na temat zakresu, czasu trwania i podsumowanie wyników konsultacji

Projekt został opracowany w oparciu o wyniki prac *Zespołu do spraw opracowania koncepcji utworzenia sądów własności intelektualnej*, który Minister Sprawiedliwości powołał w dniu 5 stycznia 2017 r. (Dz. Urz. Min. Spraw., poz. 1 oraz z 2018 r. poz. 188). Zgodnie z § 52 uchwały nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. – Regulamin pracy Rady Ministrów (M.P. z 2016 r. poz. 1006, z późn. zm.), projekt został udostępniony w Biuletynie Informacji Publicznej Rządowego Centrum Legislacji.

W ramach konsultacji publicznych projekt został skierowany do:

- 1) Przewodniczącego Krajowej Rady Sądownictwa,
- 2) Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego,
- 3) Prokuratora Krajowego,
- 4) Prokuraturii Generalnej,
- 5) Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów,
- 6) Prezesa Urzędu Patentowego RP,
- 7) Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych,
- 8) prezesów wszystkich sądów apelacyjnych i okręgowych,
- 9) Stowarzyszenia Sędziów Polskich „Iustitia”,
- 10) Stowarzyszenia Sędziów „Themis”,
- 11) Krajowej Rady Radców Prawnych,
- 12) Naczelnej Rady Adwokackiej,
- 13) Krajowej Rady Komorniczej,
- 14) Krajowej Rady Notarialnej,
- 15) Polskiej Izby Rzeczników Patentowych,
- 16) Stowarzyszenia Ochrony Własności Przemysłowej,

- 17) Zrzeszenia Rzeczników Patentowych,
- 18) Stowarzyszenia Polskich Wynalazców i Racjonalizatorów,
- 19) Ogólnopolskiego Stowarzyszenia Referendarzy Sądowych,
- 20) Instytutu Allerhanda,
- 21) Naczelnej Organizacji Technicznej,
- 22) Business Centre Club,
- 23) Krajowej Izby Gospodarczej,
- 24) Polskiej Konfederacji Pracodawców Prywatnych „Lewiatan”,
- 25) Pracodawców RP,
- 26) Związku Rzemiosła Polskiego,
- 27) Związku Przedsiębiorców i Pracodawców,
- 28) Naczelnej Rady Zrzeszeń Handlu i Usług (Organizacji Małych i Średnich Przedsiębiorstw),
- 29) Polskiej Rady Biznesu,
- 30) NSZZ „Solidarność”,
- 31) Ogólnopolskiego Porozumienia Związków Zawodowych,
- 32) Forum Związków Zawodowych,
- 33) Ogólnopolskiego Związku Zawodowego Pracowników Wymiaru Sprawiedliwości,
- 34) Fundacji Legalna Kultura,
- 35) Izby Wydawców Prasy,
- 36) Koalicji Otwartej Edukacji,
- 37) Konferencji Dyrektorów Bibliotek Akademickich Szkół Polskich,
- 38) Narodowego Instytutu Audiowizualnego,
- 39) Niezależnego Wydawnictwa Polskiego Sp. z o.o.,
- 40) Stowarzyszenia Artystów Wykonawców Utworów Muzycznych i Słowno-Muzycznych SAWP,
- 41) Stowarzyszenia Autorów i Wydawców „Copyright Polska”,
- 42) Stowarzyszenia Autorów ZAiKS,
- 43) Stowarzyszenia Bibliotekarzy Polskich,
- 44) Stowarzyszenia EBIB,
- 45) Stowarzyszenia Filmowców Polskich SFP,
- 46) Stowarzyszenia Kreatywna Polska,
- 47) Stowarzyszenia Wydawców REPROPOL,
- 48) Stowarzyszenia Zbiorowego Zarządzania Prawami Autorskimi Twórców Dzieł Naukowych i Technicznych KOPIPOL,
- 49) Związku Artystów Wykonawców STOART,
- 50) Związku Kontroli Dystrybucji Prasy,
- 51) Związku Polskich Artystów Fotografików ZPAF,
- 52) Związku Polskich Artystów Plastyków ZPAP,
- 53) Związku Producentów Audio Video ZPAV,
- 54) Związku Zawodowego Twórców Kultury.

W ramach konsultacji publicznych uwagi zgłosili: Naczelna Rada Adwokacka, Krajowa Rada Radców Prawnych, Konfederacja Lewiatan, Polska Izba Rzeczników Patentowych, Stowarzyszenie Ochrony Własności Przemysłowej, Fundacja Legalna Kultura, Izba Wydawców Prasy, Stowarzyszenie Autorów i Wydawców „Copyright Polska”, Stowarzyszenie Autorów ZAiKS, Stowarzyszenie Filmowców Polskich SFP, Stowarzyszenie Kreatywna Polska, Stowarzyszenie Wydawców REPROPOL, Stowarzyszenie Zbiorowego Zarządzania Prawami Autorskimi Twórców Dzieł Naukowych i Technicznych KOPIPOL, Związek Artystów Wykonawców STOART, Dentons Europe Dąbrowski i Wspólnicy sp. k. w imieniu Międzynarodowego Stowarzyszenia Znaków Towarowych, Konferencja Przedsiębiorstw Finansowych w Polsce – Związek Pracodawców, Polski Związek Pracodawców Przemysłu Farmaceutycznego, Polska Izba Komunikacji Elektronicznej, Fundacja Pomyśl o Przyszłości, a także Prezes Sądu Apelacyjnego w Krakowie, Prezes Sądu Apelacyjnego w Łodzi, Wiceprezes Sądu Apelacyjnego w Warszawie oraz Prezes Sądu Rejonowego dla Łodzi-Śródmieście w Łodzi.

Termin na zgłaszanie uwag, wyznaczony pierwotnie na 14 dni, w rzeczywistości był wydłużony. Uwagi, zgłaszane nawet kilka tygodni po terminie, były przez resort sprawiedliwości rozpatrywane i zostały w znacznej części uwzględnione lub wyjaśnione – w pozostałej części szczegółowo odniesiono się do nich w raporcie z konsultacji.

6. Wpływ na sektor finansów publicznych

(ceny stałe z 2019 r.)	Skutki w okresie 10 lat od wejścia w życie zmian [mln zł]											
	0	1 (202	2	3	4	5	6	7	8	9	10	Łącznie

	0)										(0-10)
Dochody ogółem	3,04	3,39	3,48	3,59	3,71	3,81	3,94	4,07	4,2	4,35	37,58
budżet państwa	0,52	0,58	0,59	0,61	0,63	0,65	0,67	0,7	0,72	0,75	6,42
JST	0,41	0,46	0,47	0,49	0,51	0,53	0,55	0,57	0,6	0,62	5,21
ZUS	1,28	1,42	1,45	1,49	1,53	1,56	1,6	1,64	1,68	1,73	15,38
NFZ	0,73	0,82	0,85	0,88	0,92	0,95	0,99	1,03	1,07	1,11	9,35
FP	0,1	0,11	0,12	0,12	0,12	0,12	0,13	0,13	0,13	0,14	1,22
Wydatki ogółem	10,59	10,73	11,12	11,52	11,94	12,38	12,84	13,31	13,8	14,32	122,55
Budżet Państwa - wydatki osobowe	9,58	10,73	11,12	11,52	11,94	12,38	12,84	13,31	13,80	14,32	121,54
Budżet Państwa - utworzenie nowych stanowisk pracy	1,01	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	1,01
Saldo ogółem	-7,55	-7,34	-7,64	-7,93	-8,23	-8,57	-8,9	-9,24	-9,6	-9,97	-84,97
budżet państwa	-10,07	-10,15	-10,53	-10,91	-11,31	-11,73	-12,17	-12,61	-13,08	-13,57	-116,13
JST	0,41	0,46	0,47	0,49	0,51	0,53	0,55	0,57	0,60	0,62	5,21
ZUS	1,28	1,42	1,45	1,49	1,53	1,56	1,60	1,64	1,68	1,73	15,38
NFZ	0,73	0,82	0,85	0,88	0,92	0,95	0,99	1,03	1,07	1,11	9,35
FP	0,10	0,11	0,12	0,12	0,12	0,12	0,13	0,13	0,13	0,14	1,22
Źródła finansowania	Przedmiotowe wydatki zostaną zaplanowane przez Ministra Sprawiedliwości w projekcie budżetu państwa na rok 2020 – w części 15 <i>Sądy powszechne</i> – przed przekazaniem tego projektu Ministrowi Finansów w celu włączenia do projektu ustawy budżetowej na rok 2020.										
Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń	<p>Przedstawione wydatki są związane z planowanym wzmocnieniem kadrowym:</p> <ul style="list-style-type: none"> – do dwóch sądów apelacyjnych – 6 sędziów, 6 asystentów i 12 urzędników, – do czterech sądów okręgowych – 22 sędziów, 22 asystentów i 44 urzędników. <p><u>Szacowania dokonano na podstawie następujących założeń:</u></p> <p>Liczba etatów urzędniczych – 56</p> <p>Wysokość wynagrodzenia na stanowisku urzędniczym w 2019 r. – 3900 zł</p> <p>Liczba etatów asystenckich – 28</p> <p>Wysokość wynagrodzenia na stanowisku asystenckim w 2019 r. – 4200 zł</p> <p>Roczny wzrost wynagrodzeń na stanowiskach urzędniczych i asystenckich – 2,5%</p> <p>Liczba etatów orzeczniczych w SA – 6</p> <p>Liczba etatów orzeczniczych w SO – 22</p> <p>Zakładana dynamika wzrostu przeciętnego wynagrodzenia w drugim kwartale roku – 4,9%</p> <p>Mnożnik wynagrodzenia sędziego w SA wg stawki siódmej</p> <p>Mnożnik wynagrodzenia sędziego w SO wg stawki czwartej</p> <p>Dodatek stażowy sędziego w SA – 20%</p> <p>Dodatek stażowy sędziego w SO – 15%</p> <p>Projekt przewiduje pobieranie opłaty stałej w kwocie 1000 zł od pozwu w sprawie żądania unieważnienia lub stwierdzenia wygaśnięcia prawa ochronnego na wspólny znak towarowy, prawa ochronnego na znak towarowy gwarancyjny, uznania ochrony międzynarodowego znaku towarowego, a także od żądania unieważnienia uznania ochrony międzynarodowego wzoru przemysłowego.</p> <p>Na potrzeby szacowania skutków finansowych zakłada się wpływ ww. spraw na poziomie 100 rocznie (założenie oparto na danych dot. wpływu spraw dotyczących unijnych znaków towarowych oraz spraw dotyczących wzorów wspólnotowych – sumarycznie w 2018 r.</p>										

odnotowano wpływ na poziomie 97 spraw).

100 spraw x 1000 zł = 100 000 zł rocznie

Szacowane wpływy z tytułu opłat od pozwów mogą kształtować się na poziomie 100 tys. zł rocznie.

Należy też założyć, że wprowadzenie powództwa o ustalenie, o którym mowa w art. 479¹²⁷ projektu, precyzującego okoliczności, w których powód ma interes prawny, spowoduje, że przedsiębiorcy będą chętnie korzystać z prawa do wystąpienia z takim powództwem, a to z kolei spowoduje napływ do sądu spraw tej kategorii. Ustalenie, że działanie powoda nie narusza prawa z ważnego patentu, pozwoli bowiem uniknąć ryzyka naruszenia praw osoby trzeciej i konsekwencji tego naruszenia. Ma to szczególne znaczenie w przypadku produkcji wymagającej znacznych nakładów i z założenia planowanej na wiele lat. Aktualnie niepewność co do wykładni art. 189 k.p.c. na tle spraw własności intelektualnej, trudności w wykazaniu interesu prawnego w rozumieniu tego przepisu oraz obawa przed negatywnymi konsekwencjami wytoczenia powództwa opartego na tej podstawie prawnej są istotnymi czynnikami hamującymi przedsiębiorców przed formułowaniem tego typu żądań.

Także rozwiązanie proponowane w art. 479¹²⁰ k.p.c., przewidujące możliwość wniesienia powództwa wzajemnego, obejmującego żądanie unieważnienia lub stwierdzenia wygaśnięcia prawa ochronnego na znak towarowy lub żądanie unieważnienia prawa z rejestracji wzoru przemysłowego, spowoduje, że rozstrzygnięcie sprawy przez sąd stanie się bardziej pracochłonne. Sąd będzie musiał rozprawić się z kwestiami, które do tej pory były wyłączone spod jego kompetencji (w obowiązującym stanie prawnym unieważnienie, tak jak i stwierdzenie wygaśnięcia prawa ochronnego na znak towarowy czy unieważnienie prawa z rejestracji wzoru przemysłowego, należy do wyłącznej kompetencji Urzędu Patentowego – art. 255 ust. 1 p.w.p.) Wyjaśnić należy, że w przypadku wniesienia w rozpoznawanej już sprawie powództwa wzajemnego nie będzie ono podlegało rejestracji jako nowa sprawa, ale jego rozpoznanie będzie wymagało od sądu znacznego, dodatkowego nakładu czasu i pracy. W przypadku wytoczenia powództwa wzajemnego w istocie rzeczy ma miejsce połączenie dwóch samodzielnych procesów, które łączy więź materialnoprawna wyrażająca się w tym, że roszczenie wzajemne jest w związku z roszczeniem powoda lub nadaje się do potrącenia. Sprawa, w której wniesiony został pozew wzajemny, wymaga jednoczesnego rozpoznania zarówno żądań zgłoszonych w powództwie głównym, jak i w powództwie wzajemnym. Sąd w wyroku wydanym w sprawie, w której wniesiono powództwo wzajemne, osobno rozstrzyga o zasadności zarówno powództwa głównego, jak i wzajemnego (wyr. SN z 3.10.2008 r., II PK 30/08; wyr. SN z 26.10.1984 r., II CR 376/84).

Zgłaszane potrzeby etatowe uwarunkowane są również faktem, że etaty sędziowskie w sądownictwie powszechnym nie mogą być rotowane między poszczególnymi jednostkami na zasadzie dowolnych przesunięć (ze względu na ograniczenia ustawowe). Ponadto nie jest możliwe przydzielenie etatów do innych jednostek, albowiem (poza pojedynczymi przypadkami) etaty te są już przydzielone do poszczególnych sądów i toczą się procedury w celu ich obsadzenia.

Tym samym Minister Sprawiedliwości nie może w istniejącym porządku prawnym natychmiastowo zabezpieczyć niezbędnych etatów dla realizacji wszystkich projektów, tym bardziej, że funkcjonujące rozwiązania ustawowe nakładają na niego liczne obowiązki w tym zakresie, np. konieczność corocznego zapewnienia odpowiedniej liczby etatów – rzędu 90–120 – dla absolwentów KSSiP.

Biorąc pod uwagę dane historyczne wpływ spraw do projektowanych sądów ds. własności intelektualnej kształtowałyby się następująco: w 2016 r. – co najmniej 1538 spraw, w 2017 r. – co najmniej 1988 spraw i w 2018 r. – co najmniej 1725 spraw, czyli średnio co najmniej 1750 spraw rocznie.

Średnie załatwienie spraw gospodarczych (GC) przez sędziów sądów okręgowych (SO) według limitu etatów sędziów SO w I instancji w pionie gospodarczym, w 2018 roku, wyniosło 64,5 sprawy na sędziego. Tym samym, biorąc pod uwagę dane statystyczne, dla rozpoznania 1750 spraw niezbędne byłoby 27,13 etatu sędziego w I instancji.

Zakładając, że liczba spraw z tytułu nowo wprowadzanych rodzajów powództwa: powództwa o ustalenie i powództwa wzajemnego, kształtować się będzie na poziomie nie większym niż 100 rocznie, konieczne będzie zaangażowanie kolejnych 2 etatów

	<p>orzecznicych.(100/64,5=1,6).</p> <p>Jednocześnie należy wskazać, że opisywane sprawy nie będą miały charakteru standardowego, a będą relatywnie trudniejsze i, jak wcześniej wyjaśniono, bardziej pracochłonne.</p> <p>Na potrzeby niniejszej analizy przyjmuje się, że procent zaskarżalności orzeczeń w pionie gospodarczym, na szczeblu sądów okręgowych kształtuje się w granicach 24–25%. Tym samym potrzeby etatowe sądów apelacyjnych określone na poziomie 6 etatów to 27,2% etatów wskazanych na poziomie sądów okręgowych. Pamiętać w tym przypadku należy o zawodowym składzie odwoławczym w II instancji i konieczności rotacji kadry. Tym samym dwa trzyosobowe wydziały na szczeblu sądów apelacyjnych jawią się jako niezbędne minimum. Należy równocześnie wskazać, że załatwienie spraw (cywilnych i gospodarczych) ACa+AGa przez sędziów SA po odjęciu spraw ACa o rozwód i separację załatwionych przez sędziów SA na sędziogo SA wg limitu, w 2018 roku, to 40,9 sprawy. Przy przyjęciu zaskarżenia 25% spraw z 1750 do rozpatrzenia pozostają 437,5 sprawy. Do załatwienia tych spraw niezbędne jest więc $437,5:40,9 = 10,69$ etatu.</p> <p>Mając na uwadze powyższe zwiększenie liczby etatów sędziowskich, przewiduje się odpowiednie zwiększenie kadry urzędniczej niezbędnej przy wykonywaniu zadań sędziów. Jednocześnie należy podkreślić, że mając na względzie troskę o wysokość wydatków budżetu państwa, zakładane wzmocnienie kadrowe jest mniejsze niż to wynika wprost z dokonanych szacunków.</p> <p>Powyższe szacunki nie uwzględniają spraw rozpatrywanych dotychczas przez Urząd Patentowy RP. Wejście w życie proponowanych regulacji stworzy alternatywną – sądową ścieżkę załatwienia sprawy. Decyzja co do podmiotu, który będzie rozpatrywać daną sprawę, będzie należała do strony zainteresowanej toteż nie zauważa się podstaw do szacowania.</p>
--	--

7. Wpływ na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym funkcjonowanie przedsiębiorców oraz na rodzinę, obywateli i gospodarstwa domowe

		Skutki						
Czas w latach od wejścia w życie zmian		0	1	2	3	5	10	Łącznie (0-10)
W ujęciu pieniężnym (w mln zł, ceny stałe z 2019 r.)	duże przedsiębiorstwa							
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw							
	rodzina, obywatele, gospodarstwa domowe, osoby niepełnosprawne oraz osoby starsze		6,44	7,34	7,64	8,23	9,97	83,96
W ujęciu niepieniężnym	duże przedsiębiorstwa	<p>Projekt ustawy ma ułatwić przedsiębiorcom postępowanie w sprawach dotyczących praw autorskich i ułatwić ochronę ich praw. Powierzenie tych spraw wyspecjalizowanym sędziom w sądach okręgowych sprawi, że sprawy będą rozpatrywane rzetelnie, a także szybciej, dzięki większemu doświadczeniu kadry sędziowskiej w tej dziedzinie. Przedsiębiorcy będą więc mieli większą gwarancję, że ich prawa są należycie chronione.</p> <p>Wprowadzenie obowiązkowego zastępstwa przez fachowych pełnomocników stanowi obciążenie dla przedsiębiorców, przede wszystkim finansowe. Może to zniechęcać przedsiębiorców do występowania do sądu o ochronę praw autorskich, jeżeli przedsiębiorca uzna, że nie jest to dla niego opłacalne. Jednak nie wszyscy zostaną tym obowiązkiem objęci, gdyż w sprawach, które nie są zawiłe, na każdym etapie postępowania strona może złożyć wniosek do sądu o zwolnienie z tego obowiązku.</p> <p>Wprowadzenie nowych środków procesowych, jakimi są</p>						
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw							
	rodzina, obywatele, gospodarstwa domowe, osoby niepełnosprawne oraz osoby starsze							
Niemierzalne								

		<p>zabezpieczenie środków dowodowych, wyjawienie i dostarczenie środka dowodowego oraz wezwanie do udzielenia informacji, ułatwi powodowi ochronę ich praw autorskich, gdyż pozwanemu trudniej będzie dowód ukryć lub zniszczyć. Powodowi będzie łatwiej udowodnić, że doszło do złamania jego praw, co w wielu przypadkach bez tych środków procesowych uniemożliwiało zdobycie pewnych dowodów, gdyż powód nie miałby do nich dostępu. Jednocześnie instytucje te nakładają na przedsiębiorców obowiązki i ograniczenia. Zabezpieczenie środków dowodowych przez odebranie towarów, materiałów lub narzędzi może utrudnić pozwanemu lub osobie trzeciej prowadzenie działalności, a nawet ją uniemożliwić. W przypadku wyjawienia i dostarczenia środka dowodowego powód ma obowiązek określenia środka dowodowego, którego wyjawienia i dostarczenia powód się domaga, oraz wskazania okoliczności, z których wynika, że pozwany tym środkiem dowodowym dysponuje. Utrudnia to powodowi postępowanie, ale jednocześnie projekt nie wymaga nadmiernego opisywania, czego powód się domaga.</p> <p>Wprowadzenie powództwa wzajemnego umożliwi przedsiębiorcom przeprowadzenie postępowania w sprawie unieważnienia lub stwierdzenia wygaśnięcia prawa do znaku towarowego lub wzoru przemysłowego. Proponowane rozwiązanie wpłynie korzystnie na rynek, w szczególności przez zwiększenie jego elastyczności oraz świadomości przedsiębiorców. Powództwo o ustalenie zmniejszy ryzyko, jakie przedsiębiorcy ponoszą przy działaniach inwestycyjnych, gdyż będą mieli możliwość potwierdzenia, że ich działania nie naruszają chronionych przepisami praw.</p> <p>Mając na uwadze, że obecnie sprawy dotyczące własności intelektualnej są rozpoznawane przez 45 sądów okręgowych cywilnych i 19 sądów okręgowych gospodarczych, a także 11 sądów apelacyjnych, projektowane regulacje, zakładające utworzenie 4 sądów okręgowych i 2 sądów apelacyjnych do rozpoznawania przedmiotowych spraw, niewątpliwie w aspekcie terytorialnym skutkować mogą ograniczeniem dostępu do sądu dla stron postępowania. Projektowane znaczne zmniejszenie liczby sądów i planowany obszar ich właściwości miejscowej doprowadzą do zwiększenia odległości, jakie strony będą musiały przebyć z miejsca zamieszkania lub siedziby do sądu. Jednocześnie skutkować to będzie zwiększeniem obciążeń finansowych stron postępowania związanych z dojazdem do sądu. Zauważa się, że przedmiotowe sprawy w znacznej liczbie będą dotyczyły podmiotów prowadzących działalność gospodarczą, toteż podróże służbowe powinny być wliczone w zakres ich działalności. Należy również podkreślić, że niejednokrotnie samo postępowanie, a szczególnie końcowe rozstrzygnięcie sądowe, dla danego podmiotu może mieć duże znaczenie, gdyż w dłuższej perspektywie czasu może wpływać na jego sytuację gospodarczą i finansową.</p>
Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń	W ujęciu pieniężnym przedstawiono wpływ środków finansowych dla obywateli wynikający z utworzenia nowych miejsc pracy.	
8. Zmiana obciążeń regulacyjnych (w tym obowiązków informacyjnych) wynikających z projektu		
☐ nie dotyczy		
Wprowadzane są obciążenia poza bezwzględnie wymaganymi przez UE (szczegóły w odwróconej tabeli zgodności).	☐ tak ☐ nie ☒ nie dotyczy	

☐ zmniejszenie liczby dokumentów ☐ zmniejszenie liczby procedur ☐ skrócenie czasu na załatwienie sprawy ☐ inne:	☒ zwiększenie liczby dokumentów ☒ zwiększenie liczby procedur ☐ wydłużenie czasu na załatwienie sprawy ☐ inne:
Wprowadzane obciążenia są przystosowane do ich elektroniczności.	☐ tak ☐ nie ☒ nie dotyczy
<p>Komentarz: Projekt przewiduje wprowadzenie dwóch szczególnych rodzajów powództwa, tj. powództwa wzajemnego oraz powództwa o ustalenie, że określone czynności nie naruszają określonego patentu, dodatkowego prawa ochronnego, prawa ochronnego lub prawa z rejestracji. Ponadto proponuje się uregulowanie postępowania w sprawach własności intelektualnej, w tym w szczególności rozpoznawania wniosków o zabezpieczenie środków dowodowych, o wyjawienie i dostarczenie środka dowodowego oraz o wezwanie do udzielenia informacji.</p> <p>Przedmiotowe regulacje wpłyną szczególnie na zwiększenie obciążeń sądów wyznaczonych jako specjalizujących się w sprawach z zakresu prawa autorskiego i praw pokrewnych, własności przemysłowej oraz powiązanych z nimi spraw dotyczących nieuczciwej konkurencji.</p> <p>Zwiększenie liczby dokumentów oraz liczby procedur nastąpi niewątpliwie w związku z proponowanymi regulacjami w zakresie postępowania w sprawach własności intelektualnej, w tym w szczególności rozpoznawaniem wniosków o zabezpieczenie środków dowodowych, o wyjawienie i dostarczenie środka dowodowego, o wezwanie do udzielenia informacji.</p> <p>Zwiększenie wskazanych wyżej obciążeń nastąpi również z związku z przewidywanymi rozwiązaniami dotyczącymi powództwa wzajemnego oraz powództwa o ustalenie, że określone czynności nie naruszają określonego patentu, dodatkowego prawa ochronnego, prawa ochronnego lub prawa z rejestracji przewiduje się.</p>	
9. Wpływ na rynek pracy	
Zakładane utworzenie 112 nowych miejsc pracy nie wpłynie w znaczący sposób na rynek pracy.	
10. Wpływ na pozostałe obszary	
☐ środowisko naturalne ☐ sytuacja i rozwój regionalny ☐ inne:	☐ demografia ☐ mienie państwowe ☐ informatyzacja ☐ zdrowie
Omówienie wpływu	Przedmiotowy projekt nie wywiera wpływu na sytuację i rozwój regionalny.
11. Planowane wykonanie przepisów aktu prawnego	
Przewiduje się wejście w życie z dniem 1 stycznia 2020 r.	
12. W jaki sposób i kiedy nastąpi ewaluacja efektów projektu oraz jakie mierniki zostaną zastosowane?	
<p>Proponuje się przeprowadzenie ewaluacji projektu w terminie 4 lat od dnia wejścia ustawy w życie. Omawiany projekt może zostać poddany ewaluacji w oparciu o następujące mierniki:</p> <ul style="list-style-type: none"> – wpływ spraw z zakresu własności intelektualnej do nowo utworzonych wydziałów w sądach okręgowych i apelacyjnych, – wskaźnik opanowania wpływu spraw w ww. wydziałach, – wskaźnik opanowania wpływu spraw w sądach rejonowych, po utworzeniu w SO i SA nowych wydziałów ds. własności intelektualnej, – liczba spraw przypadająca na jeden etat orzecznicy, – koncentracja spraw wg właściwości miejscowej. 	
13. Załączniki (istotne dokumenty źródłowe, badania, analizy itp.)	

**RAPORT Z KONSULTACJI PUBLICZNYCH I OPINIOWANIA
PROJEKTU USTAWY O ZMIENIE USTAWY – KODEKS POSTĘPOWANIA CYWILNEGO
ORAZ NIEKTÓRYCH INNYCH USTAW (UC162)**

I. Omówienie wyników przeprowadzonych konsultacji publicznych i opiniowania (wykaz podmiotów, które przedstawiły stanowisko lub opinię, omówienie stanowiska lub opinii, oraz odniesienie się do niego przez organ wnioskujący).

1. W dniu 4 kwietnia 2019 r. projekt ustawy został skierowany w ramach konsultacji publicznych do następujących podmiotów:

- 1) Stowarzyszenia Sędziów Polskich „Iustitia”,
- 2) Stowarzyszenia Sędziów „Themis”,
- 3) Krajowej Rady Radców Prawnych,
- 4) Naczelnej Rady Adwokackiej,
- 5) Krajowej Rady Komorniczej,
- 6) Krajowej Rady Notarialnej,
- 7) Polskiej Izby Rzeczników Patentowych,
- 8) Stowarzyszenia Ochrony Własności Przemysłowej,
- 9) Zrzeszenia Rzeczników Patentowych,
- 10) Stowarzyszenia Polskich Wynalazców i Racjonalizatorów,
- 11) Ogólnopolskiego Stowarzyszenia Referendarzy Sądowych,
- 12) Instytutu Allerhanda,
- 13) Naczelnej Organizacji Technicznej,
- 14) Business Centre Club,
- 15) Krajowej Izby Gospodarczej,
- 16) Polskiej Konfederacji Pracodawców Prywatnych „Lewiatan”,
- 17) Pracodawców RP,
- 18) Związku Rzemiosła Polskiego,
- 19) Związku Przedsiębiorców i Pracodawców,
- 20) Naczelnej Rady Zrzeszeń Handlu i Usług (Organizacji Małych i Średnich Przedsiębiorstw),
- 21) Polskiej Rada Biznesu,
- 22) Fundacji Legalna Kultura,
- 23) Izby Wydawców Prasy,
- 24) Koalicji Otwartej Edukacji,
- 25) Konferencji Dyrektorów Bibliotek Akademickich Szkół Polskich,
- 26) Narodowego Instytutu Audiowizualnego,
- 27) Niezależnego Wydawnictwa Polskiego Sp. z o.o.,
- 28) Stowarzyszenia Artystów Wykonawców Utworów Muzycznych i Słowno-Muzycznych SAWP,
- 29) Stowarzyszenia Autorów i Wydawców „Copyright Polska”,
- 30) Stowarzyszenia Autorów ZAiKS,
- 31) Stowarzyszenia Bibliotekarzy Polskich,
- 32) Stowarzyszenia EBIB,
- 33) Stowarzyszenia Filmowców Polskich SFP,
- 34) Stowarzyszenia Kreatywna Polska,
- 35) Stowarzyszenia Wydawców REPROPOL,
- 36) Stowarzyszenia Zbiorowego Zarządzania Prawami Autorskimi Twórców Dzieł Naukowych i Technicznych KOPIPOL,
- 37) Związku Artystów Wykonawców STOART,
- 38) Związku Kontroli Dystrybucji Prasy,
- 39) Związku Polskich Artystów Fotografików ZPAF,
- 40) Związku Polskich Artystów Plastyków ZPAP,
- 41) Związku Producentów Audio Video ZPAV,
- 42) Prezesów Sądów Apelacyjnych.

Uwagi zgłosili: Naczelna Rada Adwokacka, Krajowa Rada Radców Prawnych, Konfederacja Lewiatan, Polska Izba Rzeczników Patentowych, Stowarzyszenie Ochrony Własności Przemysłowej, Fundacja Legalna Kultura, Izba Wydawców Prasy, Narodowy Instytut Audiowizualny, Stowarzyszenie Artystów Wykonawców Utworów Muzycznych i Słowno-Muzycznych SAWP, Stowarzyszenie Autorów i Wydawców „Copyright Polska”, Stowarzyszenie Autorów ZAiKS, Stowarzyszenie Filmowców Polskich

SFP, Stowarzyszenie Kreatywna Polska, Stowarzyszenie Wydawców REPROPOL, Stowarzyszenie Zbiorowego Zarządzania Prawami Autorskimi Twórców Dzieł Naukowych i Technicznych KOPIPOL, Związek Artystów Wykonawców STOART, Dentons Europe Dąbrowski i Wspólnicy sp. k. w imieniu Międzynarodowego Stowarzyszenia Znaków Towarowych, Konferencja Przedsiębiorstw Finansowych w Polsce – Związek Pracodawców, Polski Związek Pracodawców Przemysłu Farmaceutycznego, Stowarzyszenie Autorów ZAIKS, Polska Izba Komunikacji Elektronicznej (uwagi zgłoszone po terminie), Fundacja Pomyśl o Przyszłości (uwagi zgłoszone po terminie) a także Prezes Sądu Apelacyjnego w Krakowie, Prezes Sądu Apelacyjnego w Łodzi, Wiceprezes Sądu Apelacyjnego w Warszawie oraz Prezes Sądu Rejonowego dla Łodzi-Śródmieście w Łodzi.

Wykaz uwag wraz ze stanowiskiem Ministerstwa Sprawiedliwości stanowi załącznik do niniejszego raportu.

2. W dniu 4 kwietnia 2019 r. projekt ustawy został skierowany w ramach opiniowania do następujących podmiotów:

- 1) Krajowej Rady Sądownictwa,
- 2) Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego,
- 3) Prokuratora Krajowego,
- 4) Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej,
- 5) Prezesa Urzędu Patentowego RP,
- 6) Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów,
- 7) Prezesa Urzędu Ochrony Danych Osobowych.

Uwagi zgłosili: Rada Legislacyjna przy Prezesie Rady Ministrów, Krajowa Rada Sądownictwa, Pierwszy Prezes Sądu Najwyższego, Prezes Urzędu Patentowego oraz Prokuratura Generalna Rzeczypospolitej Polskiej.

Wykaz uwag wraz ze stanowiskiem Ministerstwa Sprawiedliwości stanowi załącznik do niniejszego raportu.

Uwagi zgłoszone przez uczestników procesu konsultacji publicznych i opiniowania zostały uwzględnione bądź wyjaśnione na konferencji uzgodnieniowej i bezpośrednio po konferencji.

II. Przedstawienie wyników zasięgnięcia opinii, dokonania konsultacji albo uzgodnienia projektu z właściwymi organami i instytucjami Unii Europejskiej, w tym Europejskim Bankiem Centralnym.

Projekt nie wymagał zasięgnięcia opinii, dokonania konsultacji i uzgodnienia z właściwymi organami i instytucjami Unii Europejskiej, w tym Europejskim Bankiem Centralnym.

III. Wskazanie podmiotów, które zgłosiły zainteresowanie pracami nad projektem w trybie przepisów o działalności lobbingowej w procesie stanowienia prawa, wraz ze wskazaniem kolejności dokonania zgłoszeń albo informację o ich braku .

Żaden z podmiotów nie zgłosił zainteresowania projektem w trybie przepisów o działalności lobbingowej w procesie stanowienia prawa.

Warszawa, 21 czerwca 2019 r.

Zestawienie uwag – konsultacje publiczne

L.p.	jednostka redakcyjna projektu	autor uwagi	uwagi	stanowisko MS uwzględniające uzgodnienia po konferencji uzgodnieniowej
Art. 1 - kpc				
1.	3) po art. 87 ¹ dodaje się art. 87 ² ,	SA Warszawa	<p>Art. 1 pkt 3. Wątpliwości budzi celowość ustanowienia "przymusu adwokackiego". Charakter ani stopień skomplikowania spraw poddanych kognicji sądu właściwego w sprawach własności intelektualnej w żadnym razie nie uzasadnia odstąpienia od reguły uprawnienia do skorzystania przez stronę z pomocy pełnomocnika z wyboru lub wystąpienia o ustanowienie dla niej pełnomocnika z urzędu. Z praktyki orzeczniczej wynika, że w sprawach o naruszenie praw własności intelektualnej także strony działające samodzielnie nie mają problemów z prowadzeniem postępowań, które nie różnią się zasadniczo od pozostałych spraw gospodarczych czy szerzej cywilnych. W grupie spraw zdefiniowanych w art. 479⁸⁹ k.p.c. są także proste sprawy o zapłatę niewielkich, "przymus adwokacki" niepomierne zwiększy koszty prowadzenia takich postępowań.</p> <p>Z brzmienia przepisu wynika, że przedsiębiorców nie będą mogli reprezentować np. pracownicy (derogacja art. 87 ust. 2 k.p.c), którzy często mają wiedzę i umiejętności przewyższające kwalifikacje pełnomocników profesjonalnych, ich wyłączenie prowadzi do ograniczenia możliwości efektywnego dochodzenia roszczeń i skutecznej obrony przed stawianymi im zarzutami. Uzasadnieniem "przymusu adwokackiego" nie powinien być specjalistyczny charakter sądu, skoro takiego wymogu nie przewidują np. przepisy o postępowaniu przed sądami ochrony konkurencji i konsumentów.</p> <p>Nie jest do końca jasne, czy art. 872 k.p.c. ma być stosowany w postępowaniu przed sądami I, czy I i II instancji. Projekt nie określa ponadto skutków samodzielnego działania strony w procesie w braku wniosku, o którym mowa w art. 87² § 2 k.p.c.</p> <p>Wątpliwości budzi rozróżnienie w art. 87² § 1 k.p.c. spraw z zakresu własności intelektualnej, w których pełnomocnikami stron mogą być adwokaci i radcowie prawni od spraw z zakresu własności przemysłowej, a w których strony może reprezentować także rzecznik patentowy. Projekt nie uwzględnia typowych w tej dziedzinie kumulacji podstaw prawnych lub wielości roszczeń opartych na różnych podstawach prawnych, które są w</p>	<p>Projekt przyjął obowiązkową reprezentację jako regułę, od której strona mogłaby się zwolnić w sytuacjach mniej skomplikowanych. Intencją projektu od początku było, aby w sprawach mniej skomplikowanych strona mogła samodzielnie złożyć pozew i wniossek. Podobnie w przypadku strony pozwanej, która samodzielnie powinna móc złożyć odpowiedź na pozew – wraz z wnioskiem o zwolnienie z obowiązkowego zastępstwa przez pełnomocnika. Samo złożenie pozwu czy wniosku przez pełnomocnika nie będzie obowiązkowe. Strona będzie mogła samodzielnie złożyć wniosek lub pozew a pozwany samodzielnie będzie mógł na pozew lub wniossek odpowiedzieć. Obowiązkowe zastępstwo dotyczyć będzie tylko sytuacji bardziej skomplikowanych i wymagających specjalistycznej wiedzy, którą zapewnić stronie może wyłącznie profesjonalny pełnomocnik. Sąd oceni czy do dalszego prowadzenia sprawy konieczne będzie profesjonalne zastępstwo z uwagi na specyfikę i stopień trudności spraw z zakresu własności intelektualnej.</p> <p>Dla większej czytelności tej zasady MS prerעדאגuje przepis art. 87² w następujący sposób:</p> <p><i>„Art. 87².§ 1. W postępowaniu w sprawach własności intelektualnej obowiązuje zastępstwo stron przez adwokatów, radców prawnych lub rzeczników patentowych, z zastrzeżeniem § 2 i</i></p>

			<p>niejednolity sposób oceniane przez sądy. (np. uchwała Sądu Najwyższego z 26/07/2017 r. w sprawie sygn. akt III CZP 26/17)</p>	<p>3. Przepis art. 87¹ § 2 i 3 stosuje się odpowiednio. <u>§ 2. Przepisu § 1 nie stosuje się w postępowaniu, w którym wartość przedmiotu sporu nie przekracza 20 000 złotych.</u> § 3. Sąd może zwolnić stronę, na wniosek lub z urzędu, z obowiązkowego zastępstwa przez pełnomocników, jeżeli okoliczności, w tym stopień zawłości sprawy, nie uzasadniają obowiązkowego zastępstwa. Zwolnienie może nastąpić w każdym stanie sprawy, w tym także <u>na wniosek strony</u> złożony w piśmie procesowym. § 4. W sprawach związanych z ochroną własności przemysłowej pełnomocnikiem twórcy projektu wynalazczego może być również przedstawiciel organizacji, do której zadań statutowych należą sprawy popierania własności przemysłowej i udzielania pomocy twórcom projektów wynalazczych.”.</p>
2.	art. 87 ²	ZAW STOART	<p>1) Art. 87² k.p.c. Projektowany przepis zmierza do wprowadzenia – jako reguły w postępowaniu w sprawach własności intelektualnej – obowiązkowego zastępstwa przez profesjonalnych pełnomocników. Równocześnie § 2 tego artykułu przewiduje wyjątek od powyższej zasady, mający zastosowanie „jeżeli szczególne okoliczności, w tym stopień zawłości sprawy, nie uzasadniają obowiązkowego zastępstwa”. Zapropozowana konstrukcja może jednak w praktyce znacząco utrudnić występowanie z roszczeniami o ochronę praw własności intelektualnej. Podstawową przyczyną będzie zwiększenie kosztów dochodzenia ochrony. Niełatwe może być też skorzystanie z możliwości zwolnienia z profesjonalnego zastępstwa. Na etapie złożenia powództwa lub innego rodzaju wniosku jest bowiem bardzo trudno ocenić stopień zawłości sprawy – może on być stwierdzony dopiero w jej trakcie albo po zakończeniu postępowania. Świadczy o tym przykładowo regulacja przewidziana w art. 15 ust. 3 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2018 r. poz. 300 ze zm.), zgodnie z którą wysokość opłaty ostatecznej w sprawie, w której w chwili jej wszczęcia nie dało się</p>	Wyjaśnienie jak powyżej.

			<p>ustalić wartości przedmiotu sporu, sąd określa w orzeczeniu kończącym postępowanie, mając na względzie m.in. stopień zawichości sprawy. Tymczasem projektowany przepis zakłada, że ocena stopnia zawichości sprawy w pierwszej kolejności zostanie dokonana przez stronę, która chce skorzystać ze zwolnienia z obowiązkowego zastępstwa, a więc także na wstępnym etapie sprawy, zaś prawidłowość tej oceny poddaje weryfikacji sądu. W przypadku, w którym wniosek o zwolnienie z zastępstwa zostałby złożony w piśmie procesowym wszczynającym postępowanie, dokonanie tej oceny w sposób nieprawidłowy mogłoby mieć istotne negatywne skutki dla powoda lub wnioskodawcy, polegające na oddaleniu żądania albo jego pozostawieniu bez rozpatrzenia, z czym może wiązać się np. upływ terminu przedawnienia. Dla uniknięcia wskazanej niepewności – o ile projektodawca zdecyduje się utrzymać obowiązek zastępstwa procesowego – konieczne byłoby wskazanie precyzyjnych przesłanek jego zastosowania, np. ograniczenie wyłącznie do określonych kategorii spraw lub uzależnienie od przekroczenia określonego pułapu wartości przedmiotu sprawy.</p> <p>Ponadto, na wzór projektowanego art. 87² § 3 k.p.c., proponujemy, aby w sprawach związanych z ochroną praw autorskich lub praw pokrewnych, pełnomocnikiem uprawnionego mógł być również przedstawiciel właściwej organizacji zbiorowego zarządzania w rozumieniu art. 6 ust. 1 pkt 17 u.p.a.p.p., a więc organizacji, której uprawniony powierzył swoje prawa, albo która zarządza jego prawami z mocy ustawy, jako organizacja reprezentatywna. Takie rozwiązanie byłoby spójne z zasadami dotyczącymi legitymacji procesowej organizacji zbiorowego zarządzania, przewidzianymi w art. 5 ustawy z dnia 15 czerwca 2018 r. o zbiorowym zarządzaniu prawami autorskimi i prawami pokrewnymi (Dz. U. poz. 1293), powoływanej dalej jako „u.z.z.p.a.p.p.”.</p>	Przepis nie stanowi nowej regulacji, został wyłącznie przeniesiony do innej jednostki redakcyjnej (z art. 87 § 6 do art. 87 ² § 3 kpc).
3.	Art. 87 ²	Stowarzyszenie Autorów i Wydawców Copyright Polska	1) Stowarzyszenie proponuje, by art. 87 ² § 3 k.p.c. dodawany na mocy projektu, rozszerzyć o przedstawicieli OZZ, którzy również powinni móc być pełnomocnikami OZZ (na tej samej zasadzie co przedstawiciele organizacji, do których zadań statutowych należą sprawy popierania własności przemysłowej i którzy to przedstawiciele mogą być wedle obecnego brzmienia projektu pełnomocnikami twórcy projektu wynalazczego).	Wyjaśnienia jak powyżej w uwadze nr 2.
4.	Art. 87 ²	Izba Wydawców Prasy	c) Obowiązkowe zastępstwo Sprawy z zakresu ochrony własności intelektualnej należą do spraw trudnych i niejednokrotnie zawitych nie tylko dla składów orzekających, ale także dla stron konfliktu. W tym sensie przewidziane w art. 1 pkt 3 projektu obowiązkowe zastępstwo stron przez adwokatów lub radców prawnych	Wyjaśnienia jak powyżej.

			<p>względnie przez rzeczników patentowych wydaje się racjonalne i ma służyć – jak określa się to w Uzasadnieniu na s. 6 – szybkości postępowania „w zakresie lepszej koncentracji materiału dowodowego, jak również w zakresie wskazywania podstawy prawnej dla zgłaszanych żądań”. Należałoby jednak rozważyć, czy w roli pełnomocników stron nie mogłyby występować także inne osoby, posiadające wystarczające doświadczenie i wiedzę, np. pracownicy wydawcy czy organizacji zbiorowego zarządzania i to w pełnym wymiarze, a nie jedynie na zasadzie zwolnienia z ww. obowiązku na zasadzie projektowanego art. 87² §2. Na marginesie należy wskazać, iż znowu dochodzi do uprzywilejowania ochrony własności przemysłowej – zgodnie z projektowanym art. 87² §3, „pełnomocnikiem twórcy projektu wynalazczego może być również przedstawiciel organizacji, do których zadań statutowych należą sprawy popierania własności przemysłowej i udzielania twórcom projektów wynalazczych”.</p>	
5.	Art. 87 ²	REPROPOL	<p>a) art. 87² § 3 projektu</p> <p>W przypadku projektowanego art. 87² § 3 nie uwzględniono możliwości wykonywania zastępstwa procesowego przez przedstawiciela organizacji zbiorowego zarządzania wobec uprawnionych, których prawami taka organizacja zbiorowo zarządza. Projekt stwarza taką możliwość wyłącznie przedstawicielowi organizacji, do której statutowych zadań należy popieranie własności przemysłowej. Tymczasem - jak już wskazywano - w przypadku organizacji zbiorowego zarządzania obowiązek dochodzenia ochrony praw ma nie tylko źródło w normach o randze statutowej, ale ustawowej (art. 3 pkt 1 lit e) ustawy o zz). Poszerzenie zakresu podmiotowego art. 87² § 3 projektu ułatwiłoby ochronę praw autorskich zwłaszcza w sprawach drobnych, w których korzystanie z pomocy prawnej profesjonalnego pełnomocnika nie jest konieczne. W przypadku relatywnie mniejszych organizacji - takich jak SDiW Repropol - pracownicy wykonują przy tym także obecnie wiele czynności związanych z obsługą prawną procesu poboru, podziału i wypłaty przychodów z praw autorskich. Posiadają więc praktyczną wiedzę i doświadczenie związane z tego typu sprawami. Uwzględnienie tego postulatu wydaje się tym bardziej uzasadnione w świetle wprowadzanej w art. 87² § 1 zasady obowiązkowego zastępstwa procesowego.</p>	Wyjaśnienie jak powyżej. Nadto, wskazać należy, że przepisy ustawy o zbiorowym zarządzaniu przewidują dla ozz legitymację procesową (art. 5), a nie wymagają powierzenia wykonywania funkcji pełnomocnika.
6.	Art. 87 ²	Stowarzyszenie Filmowców Polskich	<p>Mając na uwadze okoliczność, że projektowana regulacja dotyczyć ma wszystkich spraw z zakresu własności intelektualnej, w tym także takich, które określić można mianem błahych, wprowadzenie wymogu</p>	Wyjaśnienie jak w uwadze nr 1.

		<p>Traple Konarski Podrecki i Wspólnicy sp.j.</p>	<p>obowiązkowej reprezentacji stron przez profesjonalistów (analogicznie jak w przypadku spraw toczących się przed SN) w naszej ocenie jest zbyt daleko idące i może spotkać się z zarzutem naruszenia Konstytucji RP jako nadmierne i nieproporcjonalne ograniczenia praw i wolności jednostki oraz ograniczenie prawa do sądu. Trudno znaleźć aksjologiczne uzasadnienie dla wymagania, by np. podmiot ewidentnie bezzasadnie pozwany w sprawie o naruszenie praw autorskich dla obrony swych racji musiał ponosić dodatkowe koszty profesjonalnej obsługi prawnej. Warto zaznaczyć, że w obszarze prawa własności intelektualnej występuje także szereg spraw o nieskomplikowanym charakterze i niewielkiej wartości przedmiotu sporu, które nie wymagają pomocy profesjonalnego pełnomocnika. Warto w tym miejscu zaznaczyć, że regulacja przewidziana w par. 2 komentowanego przepisu nie stanowi tu właściwego remedium na zasygnalizowane problemy, gdyż: a) zwolnienie stron z obowiązkowego zastępstwa dokonywane ma być na wniosek – a zatem – według aktualnego brzmienia projektowanych przepisów - do skutecznego wniesienia wniosku o zwolnienie z zastępstwa adwokackiego/radcowskiego wymagane jest pismo podpisane przez adwokata/radcę prawnego; b) przesłanką zwolnienia jest zaistnienie „szczególnych okoliczności”, które to pojęcie w dotychczasowym orzecznictwie i doktrynie rozumiane jest jako nadzwyczajne okoliczności, inne niż zwykle okoliczności wynikające z nieskomplikowanego charakteru sprawy.</p>	
7.	Art. 87 ²	<p>Stowarzyszenie Filmowców Polskich Traple Konarski Podrecki i Wspólnicy sp.j.</p>	<p>Podobnie jak w sprawach z zakresu ochrony własności przemysłowej istnieje uzasadnienie dla ustanowienia możliwości pełnomocnictwa dla twórców przez przedstawiciela organizacji zbiorowego zarządzania prawami autorskimi. Twórcy często potrzebują wsparcia prawnego w sprawach związanych z ochroną praw autorskich i wsparcia takiego powinny dostarczać organizacje zbiorowego zarządu. Stąd do § 3 należy dodać: w sprawach dotyczących praw autorskich pełnomocnikiem autora lub artysty wykonawcy może być przedstawiciel organizacji zbiorowego zarządzania.</p>	<p>Wyjaśnienie jak w uwadze nr 2.</p>
8.	Art. 87 ²	<p>Kreatywna Polska</p>	<p>Naszym zdaniem w przepisie art. 87² § 3 kpc brakuje możliwości wykonywania zastępstwa procesowego przez przedstawiciela organizacji zbiorowego zarządu i reprezentowania przed sądem uprawnionych z tytułu praw autorskich lub pokrewnych, którymi dana organizacja zarządza. Art. 87² § 3 kpc daje taką możliwość jedynie przedstawicielowi organizacji, do której statutowych zadań należy popieranie własności przemysłowej. Nie jest zrozumiałe co jest przyczyną tej dysproporcji i odmiennego traktowania uprawnionych z tytułu różnych kategorii praw własności intelektualnej.</p>	<p>Wyjaśnienie jak powyżej.</p>

			<p>Ponadto, organizacje zbiorowego zarządu są powołane do dochodzenia ochrony tych praw przez ustawę, a dokładnie art. 3 pkt 1 lit. e ustawy o zbiorowym zarządzaniu prawami autorskimi i prawami pokrewnymi. W art. 87² § 3 kpc należy zatem dodać zapis, że w sprawach dotyczących praw autorskich pełnomocnikiem autora lub artysty wykonawcy może być przedstawiciel organizacji zbiorowego zarządzania prawami autorskimi lub pokrewnymi.</p>	
9.	Art. 87 ²	Polska Izba Rzeczników Patentowych	<p>87²§1 Nadać następujące brzmienie: „§ 1. W postępowaniu w sprawach własności intelektualnej obowiązuje zastępstwo stron przez adwokatów, radców prawnych lub rzeczników patentowych. Przepis art. 87¹ §2i§ 3 stosuje się odpowiednio”. Projektowane wprowadzenie nowej kategorii spraw - „spraw własności intelektualnej” -oznacza, że dotychczas używane w kpc pojęcie „spraw własności przemysłowej” zostaje zastąpione nadrzędną, szerszą kategorią obejmującą nie tylko sprawy wynalazków, wzorów i znaków towarowych ale także podlegające przepisom prawa autorskiego sprawy ochrony m.in. utworów literackich, plastycznych, architektonicznych, wzornictwa przemysłowego a także programów komputerowych. Trzy ostatnie wymienione kategorie utworów stanowią typowe przykłady rozwiązań granicznych, w których przewija się element techniczny (w programach komputerowych wręcz dominuje). Na takie rozszerzenie kategorii spraw wskazuje przyjęta szcątkowa definicja spraw własności intelektualnej zawarta w przedstawionym do opiniowania projekcie nowelizacji w art. 479⁸⁹§ 1 i 2, gdzie „sprawy własności intelektualnej” to sprawy własności przemysłowej oraz sprawy o ochronę praw autorskich i pokrewnych, ochronę innych praw na dobrach niematerialnych ochronę dóbr osobistych w zakresie w jakim dotyczy ona wykorzystania dobra osobistego w celu indywidualizacji, reklamy lub promocji przedsiębiorstwa, towarów lub usług oraz o ochronę dóbr osobistych w związku z działalnością naukową lub racjonalizatorską. Jednocześnie w projekcie rozróżnia się zastępstwo w sprawach własności intelektualnej oraz w sprawach własności przemysłowej. Wprowadza to niejasność i niepewność co do stanu prawnego, gdyż projektowany przepis wskazuje co prawda na te same przedmioty ochrony w kategorii „spraw własności intelektualnej” ale przyznaje prawo do reprezentowania w tych sprawach wyłącznie adwokatom i radcom prawnym. Wyłączenie rzeczników patentowych z kategorii pełnomocników, którzy mają reprezentować strony w „sprawach własności intelektualnej” nie</p>	Uwaga uwzględniona.

		<p>znajduje uzasadnienia. Projekt pomija całkowicie występowanie w omawianych sprawach kumulacji podstaw prawnych. Przykładowo typowa kumulacja to ochrona wzorów przemysłowych zarówno prawem autorskim jak i prawem własności przemysłowej. Znak towarowy jako utwór, chroniony jest zarówno na podstawie prawa autorskiego jak i na podstawie prawa własności przemysłowej. Naśladownictwo wyrobu może stanowić naruszenia prawa z patentu regulowane przepisami prawa własności przemysłowej jaki i czyn nieuczciwej konkurencji w rozumieniu ustawy o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji. Takie często występujące sytuacje prowadzą do zatarcia granicy pomiędzy dwiema kategoriami ochrony i skutkują wielością roszczeń opartych na wielu podstawach prawnych. W przypadku pozostawienia powyższego rozróżnienia spraw z zakresu własności intelektualnej i przemysłowej dwóm grupom zawodowych pełnomocników (adwokatom i radcom z jednej strony i rzecznikom patentowym z drugiej strony), mogłoby to doprowadzić do problemów praktycznych dotyczących tych właśnie spraw gdzie kumulują się roszczenia. Projektowana regulacja w swojej postaci podziału zawodowych pełnomocników na dwie kategorie prowadziłaby więc do nieuzasadnionego z punktu widzenia interesów klienta wykluczenia rzeczników patentowych z postępowań o ochronę praw.</p> <p>Dzięki przyznaniu kompetencji rzecznikom patentowym w zakresie prowadzenia wszystkich spraw z zakresu własności intelektualnej możliwe byłoby ograniczenie kosztów dla osób dochodzących lub broniących swoich praw w sądach, gdyż nie będzie zachodzić konieczność korzystania z pomocy kilku profesjonalnych pełnomocników.</p> <p>Omawiany problem występuje drastycznie w dziedzinie tak zwanych nowych technologii, szczególnie w sferze rozwiązań informatycznych i komputerowych, co ma znaczenie z punktu widzenia krajowej strategii rozwoju w dziedzinie cyfrowej. Kategoria wynalazków wspomaganych komputerowo, podlegająca ochronie w obu systemach (prawa własności przemysłowej i prawa autorskiego) jest tutaj przykładem wzajemnego przenikania się przedmiotów i zakresów ochrony, co świadczy o tym, że jest to właśnie rozwiązanie z kategorii „własności intelektualnej”, jakkolwiek najczęściej wymaga formalnego zgłoszenia patentowego jako wynalazek.</p> <p>Nadto wprowadzenie rozgraniczenia odnoszącego się do zakresu spraw prowadzonych przez adwokatów i radców prawnych oraz rzeczników patentowych, byłoby niezgodne z dotychczasową linią orzecznictwa, która potwierdza zasadność przyznania szerokiego zakresu uprawnień dla rzeczników patentowych w sprawach własności intelektualnej, czego</p>	<p>Uprawnienia rzeczników patentowych jako pełnomocników SN każdorazowo ocenia <i>ad casu</i>. W powołanym orzeczeniu z dnia 26 lipca 2017 r. SN wypowiedział się za przyznaniem rzecznikowi uprawnień w sprawie o ochronę prawnoautorską – z tego względu, że przedmiotem ochrony należał do kategorii własności przemysłowej. Nie oznacza to przyznania przez SN rzecznikom patentowym uprawnień do działania w każdej sprawie o ochronę prawnoautorską.</p>
--	--	---	--

		<p>przykładem jest chociażby uchwała Sądu Najwyższego z dnia 26 lipca 2017 r. w sprawie III CZP 26/17, w której Sąd Najwyższy stwierdził, że w sprawie o zwalczanie nieuczciwej konkurencji, której przedmiotem jest także roszczenie dotyczące naruszenia majątkowych praw autorskich do utworu, pełnomocnikiem procesowym może być także rzecznik patentowy. Wyrazem jedności pojęcia "własność intelektualna" i jego wewnętrznej spójności jest ustanowienie Światowej Organizacji Własności Intelektualnej /WIPO/ na mocy Konwencji z dnia 14 lipca 1967 r. Konwencja w art. 2 pkt viii) definiuje pojęcie "własności intelektualnej". WIPO administruje szeregiem porozumień międzynarodowych, których przedmiot stanowią regulacje tradycyjnie zaliczane do zakresu działalności rzeczników patentowych, między innymi - Układ o współpracy Patentowej /PCT/, Porozumienie madryckie o międzynarodowej rejestracji znaków oraz Protokół do ww. Porozumienia.</p> <p>Nie można również zapomnieć o regulacjach określających zasady funkcjonowania unijnego systemu udzielania praw na znaki towarowe oraz wzory - organem odpowiedzialnym jest Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej /European Union Intellectual Property Office/ EUIPO/ przed którym reprezentują strony również rzecznicy patentowi..</p> <p>Jednocześnie wskazujemy, iż aktualnie toczą się prace nad drugą nowelizacją przepisów K.P.C. (w ramach projektu ustawy o zmianie ustawy Kodeks postępowania cywilnego (druk nr 3137) co do której Polska Izba Rzeczników Patentowych w piśmie z dnia 25 marca 2019 r. (skierowanym na ręce Pana Posła Arkadiusza Mularczyka, Przewodniczącego Komisji Nadzwyczajnej do spraw zmian w kodyfikacjach) wniosła swoje uwagi. Dotyczą one art. art. 87 § 2, art. 871 § 2, Art. 91 pkt 3), Art. 94 § 2, Art. 95, Dział II (od art. 117 do art. 124), Art. 1751, Art. 327 § 5, Art. 3941' § 1 pkt 1), Art. 3942 § 1 pkt 2), Art. 39823 § 1 zaproponowane zostały zmiany polegające na uwzględnieniu rzeczników patentowych jako profesjonalnych pełnomocników, obok radców prawnych i adwokatów. Mając to na uwadze prosimy o uwzględnienie tego faktu przy okazji nowelizacji która jest przedmiotem uwag Polskiej Izby Rzeczników Patentowych.</p> <p>W przypadku uwzględnienia zmian o których mowa w niniejszej propozycji, zmianom winny podlegać również przepisy K.P.C odnoszące się m.in. do:</p> <p>a) art. 87 § 1 K.P.C. w zakresie reprezentowania przez rzeczników patentowych w sprawach własności intelektualnej (obecnie jest w zakresie spraw własności</p>	
--	--	---	--

			<p>przemysłowej); b) art. 871 § 1 K.P.C). w zakresie obowiązku zastępstwa procesowego także przez rzeczników patentowych w postępowaniu przed Sądem Najwyższym ze wskazaniem, iż dotyczy to spraw własności intelektualnej (art. 871 § 1 K.P.C). Nowelizacją powinien być też objęty przepis ustawy o rzecznikach patentowych tj. art. 9 ust. 1 ustawy z dnia 11 kwietnia 2001 r. o rzecznikach patentowych - w zakresie w jakim ustawa ta winna przyznawać uprawnienia rzecznikom do występowania w sprawach własności intelektualnej. W omawianym zakresie załączamy propozycje zmiany tego przepisu wraz z uzasadnieniem w załączniku nr 1 do tabeli.</p>	
10.	Art. 87 ²	Polska Izba Rzeczników Patentowych	<p>Art. 87² § 2 Nadać następujące brzmienie: „§ 2. Sąd wydając postanowienie może zwolnić strony, na wniosek lub z urzędu, z obowiązkowego zastępstwa przez pełnomocników, jeżeli szczególne okoliczności, w tym stopień zawiłości sprawy, nie uzasadniają obowiązkowego zastępstwa. Zwolnienie może nastąpić w każdym stanie sprawy, w tym także na wniosek złożony w piśmie procesowym wszczynającym postępowanie.” Należy doprecyzować w jakiej formie sąd dokonuje takiego zwolnienia. Proponuje się wprowadzenie do tej instytucji prawnej postanowienia sądu.</p>	Przepis został zmieniony. Wyjaśnienie jak w uwadze nr 1.
11.	Art. 87 ²	Polska Izba Rzeczników Patentowych	<p>Art. 87² § 3 Nadać następujące brzmienie: „§ 3. W sprawach związanych z ochroną prawa twórcy projektu wynalazczego do wynagrodzenia, pełnomocnikiem twórcy może być również przedstawiciel organizacji, do której zadań statutowych należą sprawy popierania twórczości wynalazczej i udzielania pomocy twórcom w tym zakresie.” W związku z proponowaną definicją spraw własności intelektualnej i wprowadzeniem przymusu profesjonalnego zastępstwa, należy zawęzić wyjątek od tego przymusu do ściśle określonych spraw pomocy dla twórców projektów wynalazczych w zakresie ochrony ich prawa do wynagrodzenia. Pozwoli to na wyeliminowanie możliwości obchodzenia nakazu profesjonalnego zastępstwa przez przedstawicieli różnych organizacji. Wobec wyeliminowania wg projektu możliwości samodzielnego działania przed sądem przez przedsiębiorców jak też ich zastępowania przez pracowników, ograniczenie dla organizacji jest tym bardziej konieczne.</p>	Przepis nie stanowi nowej regulacji, został wyłącznie przeniesiony do innej jednostki redakcyjnej (z art. 87 § 6 do art. 87 ² § 3 kpc).
12.	Art. 87 ² § 2	Konfederacja	W ramach projektowanych przepisów został wprowadzony wyjątek od	Projekt został zmieniony. Wyjaśnienia jak w

		Lewiatan	zasady polegający na tym, że sąd może zwolnić strony z obowiązkowego zastępstwa przez pełnomocników, jeśli sprawa nie jest zawiła i strona może występować samodzielnie. Jednak przepisy nie precyzują, kiedy i na jakiej podstawie sąd ma rozpoznać taki wniosek oraz czy powód działający bez fachowego pełnomocnika będzie po prostu składał pozew wraz z wnioskiem o samodzielne działanie w sprawie. Zatem postulujemy o doprecyzowanie wątpliwości.	uwadze nr 1.
Rozdział 1 - Przepisy ogólne				
13.	Rozdział 1	SA Warszawa	Projekt jest dotknięty błędami językowymi. Zdefiniowane i rozumiane w określony sposób pojęcia języka prawnego i prawniczego są w nim używane w sposób dowolny, czasami w potocznym rozumieniu słowa. Z drugiej strony projektodawcy nie definiują pojęć niejednolicie używanych w innych aktach prawnych oraz różnorako rozumianych przez orzecznictwo i doktrynę (np. pojęcie "wykazania"). Zastrzeżenia budzi już sama nazwa spraw rozpoznawanych w postępowaniu szczególnym (Dział IVg) określonych jako "sprawy własności intelektualnej".	Uwaga ma charakter ogólny. Ewentualne błędy językowe zostaną sprostowane na późniejszym etapie legislacyjnym (komisja prawnicza).
14.		Stowarzyszenie Ochrony Własności Przemysłowej	Dział IVg- Postępowanie w sprawach własności intelektualnej Rozdział 1 - Przepisy ogólne Projektowany art. 479 ⁸⁹ k.p.c. określa pojęcie spraw własności intelektualnej i ma zasadnicze znaczenie dla wyznaczenia zakresu przedmiotowego spraw rozpoznawanych w postępowaniu w sprawach własności intelektualnej. Redakcja tego przepisu może otwierać dyskusję nad zaproponowanym zakresem właściwości rzeczowej, ale wywoływać także wątpliwości ze względu na zaproponowany katalog spraw własności intelektualnej wymienionych w art. 479 ⁸⁹ par. 2 k.p.c. Pewne zastrzeżenia pod względem właściwego określenia zakresu rozpoznawanych spraw może wywoływać również art. 479 ⁹⁰ par. 2, wyznaczający Sąd Okręgowy w Warszawie jako wyłącznie właściwy w sprawach własności intelektualnej dotyczących programów komputerowych, wynalazków, wzorów użytkowych, topografii układów scalonych, odmian roślin oraz tajemnic przedsiębiorstwa o charakterze technicznym. Podkreślić należy na wstępie, że niewątpliwie powodem utworzenia wyspecjalizowanego sądu jest specyfika postępowań, których przedmiotem są szeroko rozumiane prawa na dobrach niematerialnych. Zakres spraw wskazany w art. 479 ⁸⁹ par. 1 k.p.c. odpowiada treści obecnego art. 17 pkt 2	Wyznaczenie jednego sądu w sprawach tzw. technicznych (najmniej licznych, ale także najtrudniejszych) ma na celu wypracowanie pewnej praktyki postępowania w tych sprawach (np. pozyskanie danych o osobach i instytucjach, które mogą pełnić funkcję biegłych w takich sprawach).

		<p>k.p.c. Warto wskazać, że redakcja art. 17 ust. 2 k.p.c. pozwalała uwzględnić w zakresie rzeczowym również inne prawa na dobrach niematerialnych, którymi są w szczególności: prawo <i>sui generis</i> twórców baz danych, prawa wynikające z dodatkowych świadectw ochronnych i prawa wynikające z systemu ochrony odmian roślin. Sformułowanie wskazujące na „ochronę innych praw na dobrach niematerialnych” jest więc dostatecznie pojemne i może obejmować także inne sprawy (np. o ochronę firmy). W pełni zamknięty katalog „innych praw na dobrach niematerialnych” nie jest natomiast możliwy do sformułowania.</p> <p>Uwzględniając powyższe założenie, należy więc rozważyć, czy celowe jest wprowadzenie w art. 479⁸⁹ par. 2 pkt 2) i 3) k.p.c. wyliczenia spraw o ochronę dóbr osobistych, w jakim dotyczą one wykorzystania dobra osobistego w celu indywidualizacji, reklamy, lub promocji przedsiębiorstwa, a także o ochronę dóbr osobistych w związku z działalnością naukową lub racjonalizatorską. Można bowiem obawiać się, że w praktyce przepis ten będzie prowadził do niejednoznacznych interpretacji, ponieważ użyte w nim terminy nie są prawnie zdefiniowane (indywidualizacja, reklama, promocja), podobnie jak wadliwe może być odwoływanie się do ochrony dóbr osobistych, zamiast praw majątkowych.</p> <p>Wydaje się również, że włączenie w art. 479⁸⁹ par. 2 pkt 1) k.p.c. jako spraw własności intelektualnej, spraw z zakresu nieuczciwej konkurencji uregulowanych w ustawie z 16 kwietnia 1993 r. o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji („uznk”) jest wystarczającym rozwinięciem zakresu przedmiotowego i zapewni ochronę dóbr niematerialnych takich jak np.: oznaczenia niezarejestrowane, tajemnica przedsiębiorstwa, a także kampanie reklamowe. Zaproponowane przez SOWP rozwiązanie jest ponadto otwarte na dostosowywanie się zasad prawnych do praktyki obrotu gospodarczego (m.in. za pomocą klauzuli generalnej w art. 3 ust. 1 uznk). Pominięcie art. 479⁸⁹ par. 2 pkt 2) i 3) k.p.c. nie będzie również budziło obaw, że katalog spraw własności intelektualnej jest zamknięty i w istocie nadmiernie kazuistyczny.</p> <p>Sprawy własności intelektualnej powinny bowiem obejmować szerszą kategorię spraw dotyczących ochrony praw na dobrach niematerialnych, a także ochronę osób dysponujących jedynie samymi dobrami niematerialnymi nie będącymi prawami wyłącznymi w ramach zamkniętego katalogu tych praw, co umożliwi ochrona w prawie nieuczciwej konkurencji. Przypomnieć w tym miejscu warto, że celowość rozszerzenia katalogu spraw własności intelektualnej o sprawy z zakresu zwalczania nieuczciwej konkurencji wynika z wielu wspólnych elementów ochrony</p>	<p>Należy wskazać, że spraw własności intelektualnej sensu stricto dotyczy paragraf 1 projektowanego przepisu. Zatem – sposób redakcji paragrafu 2 pkt 2 i 3 nie powinien wpływać na rozumienie pojęcia własności intelektualnej.</p>
--	--	--	---

		<p>charakterystycznych dla praw własności intelektualnej i prawa zwalczania nieuczciwej konkurencji (np. ocena ryzyka wprowadzenia w błąd). Zastrzec należy jednocześnie, że regulacja nieuczciwej konkurencji obejmuje również szereg zagadnień, które nie mają ścisłego związku z prawami własności intelektualnej, a ich przedmiotem jest przeciwdziałanie nieuczciwemu ograniczaniu dostępu do rynku (art. 15 uznk) lub dezorganizacja funkcjonowania cudzego przedsiębiorstwa (art. 14 uznk). Niektóre delikty nieuczciwej konkurencji charakteryzują się więc odrębnością w stosunku do pojęcia praw własności intelektualnej (np. oczernianie) lub wyróżniają się potrzebą ochrony odrębnych interesów przedsiębiorcy, niż jego dobra niematerialne (ochrona uczciwych zasad sprzedaży). Swoją specyfikę mają także przepisy o ograniczeniu dostępu do rynku, w szczególności liczne sprawy o tzw. opłaty półkowe (por. art. 15 ust. 1 pkt 4 uznk).</p> <p>Oznacza to, że utworzenie sądu do spraw własności intelektualnej, w którym rozpoznawane byłyby wszystkie sprawy z zakresu zwalczania nieuczciwej konkurencji wykraczałoby poza pojęcie własności intelektualnej. Rozważyć należy zatem, czy w sprawach własności intelektualnej, na tle konkretnych stanów faktycznych i podstaw prawnych nie związanych wprost z ochroną dóbr niematerialnych, nie nastąpi zbyt daleko idące rozszerzenie zakresu przedmiotowego za pośrednictwem czynów nieuczciwej konkurencji. Włączenie wszystkich spraw nieuczciwej konkurencji jako spraw własności intelektualnej zapewni wyższą spójność orzecznictwa, ale warto również przyjąć rozwiązanie, że w opisanych przypadkach czynów nieuczciwej konkurencji, nie związanych z własnością intelektualną, można rozważać właściwość przemienną. Objęcie wszystkich podstaw prawnych ustawy o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji w ramach spraw własności intelektualnej powinno więc być dopuszczalne, ale powód powinien mieć pozostawiony wybór, czy nie korzystać z ogólnej właściwości rzeczowej, w szczególności w sprawach z art. 12, 14, 15 i 17 uznk.</p> <p>Dostrzegając argumenty o potrzebie szerokiego rozumienia spraw własności intelektualnej, nie należy zatem wykorzystywać rozszerzającej interpretacji pojęcia „własność intelektualna” lub „prawa własności intelektualnej”. W pewnym znaczeniu można nawiązywać do rozumienia „praw na dobrach niematerialnych”, ale nie jest to również spójne podejście ze względu chociażby na specyfikę ochrony na podstawie zasad nieuczciwej konkurencji, gdzie chronione są interesy przedsiębiorców, a nie ich prawa wyłączne.</p>	<p>Pojęcie „sprawy własności intelektualnej” używane jest dla oznaczenia kognicji sądu, a nie w znaczeniu materialnym.</p>
--	--	--	--

		<p>W powyższym kontekście, w ramach dążenia do jednolitego traktowania wszystkich spraw własności intelektualnej, mających podlegać właściwości sądów własności intelektualnej (w rozumieniu projektu), zasadnym byłoby rozważenie zrównania roli procesowej wszystkich profesjonalnych pełnomocników (adwokatów, radców prawnych i rzeczników patentowych), którzy mieliby zgodnie z projektem zastępować strony we wszelkich sprawach przed tymi sądami (bez dodatkowego, sztucznego i nieostrego rozdzielania „spraw własności intelektualnej” i „spraw własności przemysłowej” - uwaga m.in. do art. 87² k.p.c).</p> <p>Zauważyć ponadto należy, że wskazane powyżej propozycje ustalenia szerszego zakresu właściwości rzeczowej powinny także uwzględniać sprawy, których przedmiot jest związany z prawami własności intelektualnej, ale podstawy dochodzonych roszczeń mają źródło w odpowiedzialności kontraktowej, a nie deliktowej. Idąc w tym kierunku, sprawy własności intelektualnej to także te, które dotyczą roszczeń o niewykonanie lub nienależyte wykonanie zobowiązań, w tym roszczenia o zapłatę wynagrodzeń.</p> <p>W tym kontekście zmianie mógłby ulec art. 479⁹⁴ k.p.c, który zamiast wskazania, że: „ilekroć jest mowa o naruszeniu prawa należy przez to rozumieć także zagrożenie naruszeniem prawa”, co wynika już z obowiązujących przepisów, stanowić mógłby: „Ilekroć jest mowa o naruszeniu prawa należy przez to rozumieć także naruszenia umów [niewykonanie lub nienależyte wykonanie zobowiązań wynikających z umów], których przedmiotem są prawa własności intelektualnej”.</p> <p>W ramach Rozdziału 1 zwrócić należy uwagę ponadto na treść art. 479⁹⁰ par. 2, który wyznacza Sąd Okręgowy w Warszawie jako wyłącznie właściwy w sprawach własności intelektualnej dotyczących programów komputerowych, wynalazków, wzorów użytkowych, topografii układów scalonych, odmian roślin oraz tajemnic przedsiębiorstwa o charakterze technicznym. Jeżeli Sąd Okręgowy w Warszawie nie będzie sądem szczególnym, w tym znaczeniu, że nie będzie dysponował środkami proceduralnymi i organizacyjnymi, które umożliwią włączenie w orzekanie (w szerokim rozumieniu) osób o kwalifikacjach technicznych, to na obecnym etapie może nie być do końca celowe koncentrowanie procesu orzekania tylko w jednym ośrodku w kraju. Stworzenie szczególnych warunków, w których sprawy o elementach technicznych będą rozpoznawane na odrębnych zasadach, byłoby dopiero właściwym uzasadnieniem wyłącznej właściwości takiego sądu.</p> <p>Modyfikacje idące w tym kierunku mogłyby wiązać się z wprowadzeniem</p>	<p>Intencją projektu jest, aby sprawy o zapłatę wynagrodzeń były objęte kognicją sądu własności intelektualnej (choćby z uwagi na możliwą zmianę podstawy faktycznej powództwa w toku procesu).</p> <p>Sformułowanie „ilekroć jest mowa o naruszeniu prawa należy przez to rozumieć także zagrożenie naruszeniem prawa” rozumieć należy w kontekście kognicji sądów własności intelektualnej.</p>
--	--	--	---

			<p>stałych biegłych technicznych oraz w konsekwencji ze zmianą art. 278 § 1 k.p.c, który wymagałby wprowadzenia postanowienia umożliwiającego dopuszczenie stałego biegłego technicznego przez sąd z urzędu w wypadkach wymagających wiadomości specjalnych. Sąd dopuszczałby stałego biegłego technicznego na posiedzeniu niejawnym bez wysłuchania wniosków stron (zmiana art. 279 k.p.c). Sąd mógłby następnie zarządzić okazanie biegłemu akt sprawy i przedmiotu oględzin oraz zarządzić, aby brał udział w postępowaniu dowodowym (art. 284 k.p.c). Sąd oznaczałby, czy opinia stałego biegłego technicznego ma być przedstawiona ustnie, czy na piśmie. Istotne jest ponadto, aby sąd mógł uzyskiwać wiedzę od stałego biegłego technicznego na posiedzeniach bez konieczności wzywania stron. Czynności stałego biegłego technicznego wymagałyby jednak kontroli, i w takim przypadku należy rozważyć również możliwość zgłaszania przez strony postępowania zarzutów do wyrażanych opinii przez stałego biegłego technicznego (odpowiednie stosowanie art. 162 k.p.c. i przepisów dotyczących naruszenia prawa materialnego lub procesowego). Ostatnią kwestią w Rozdziale I jest konieczność pominięcia art. 479⁹³ k.p.c, który jest w sposób oczywisty zbędny w aspekcie procesowym w związku z treścią art. 322 k.p.c. i sprzeczny z regulacjami materialnoprawnymi wyznaczającymi podstawy roszczeń w prawie własności intelektualnej. Przepis jest ponadto zredagowany w sposób wadliwy i nie dający możliwości jego stosowania.</p>	<p>Brzmienie przepisu zostanie zmienione poprzez usunięcie z jego treści słów „pomimo zastosowania środków, o których mowa w rozdziałach 2-4”. Nadto – art. 322 kpc nie ujmuje wszystkich kategorii roszczeń, których można dochodzić w przypadku naruszenia praw własności intelektualnej (por. np. art. 79 ust. 1 pkt 4 – wydanie uzyskanych korzyści, które, w świetle orzecznictwa nie jest roszczeniem o zwrot bezpodstawnego wzbogacenia. Stanowi ono "samodzielną podstawę odpowiedzialności, różną od bezpodstawnego wzbogacenia (z art. 405 i n. KC). Przez uzyskane korzyści, które mają być wydane, należy rozumieć te korzyści majątkowe (a więc przychody pomniejszone o wydatki rzeczowe, osobowe i podatkowe związane bezpośrednio lub pośrednio z przychodami), które uzyskał pozwany w związku z naruszeniem prawa autorskiego" (wyr. SA w Białymstoku z 12.3.2014 r., I ACa 814/13, cyt. za: Legalis).</p>
15.	art. 479 ⁸⁹	SA Warszawa	<p>Rozróżnienie w § 1 art. 479⁸⁹ k.p.c. dla różnych praw określeń "o ochronę" i "dotyczących" budzi wątpliwości interpretacyjne co do zakresu spraw, do których rozpoznania właściwy jest SWL Projekt nie zawiera zmiany art. 283 i art. 284 p.w.p. w takim zakresie, w jakim sądowi przyznaje się</p>	<p>Należy wyjaśnić, że brzmienie przepisu zostało oparte na obecnie obowiązującym art. 17 ust. 1 pkt 2 kpc. Uwaga co do konieczności uzupełnienia art.</p>

			<p>kompetencje do orzekania o nieważności praw do znaku towarowego i wzoru przemysłowego oraz stwierdzeniu wygaśnięcia prawa do znaku towarowego.</p> <p>Art. 479⁸⁹ § 2 pkt 2 k.p.c, ze względu na jego niepoprawne sformułowanie prowadzi do wniosku, że ochronie podlegają dobra osobiste przedsiębiorstwa. Treść § 2 określa przy tym numerus clausus spraw rozpoznawanych przez SWI, którego kompetencje nie obejmują np. ochrony dóbr osobistych przedsiębiorcy, choć zwykle łączą się one z naruszeniem prawa do firmy i/lub czynami nieuczciwej konkurencji.</p>	<p>283 i 284 ustawy – Prawo własności przemysłowej zostanie uwzględniona w treści zmian kpc (tj. art. 479¹²⁰).</p> <p>Uwaga zostanie uwzględniona. Sformułowanie „przedsiębiorstwa” zostanie zmienione na sformułowanie „przedsiębiorcy”. Niemniej – nawet w zaproponowanym w projekcie brzmieniu trudno doszukać się sformułowania o dobrach osobistych przedsiębiorstwa.</p>
16.	art. 479 ⁸⁹	Stowarzyszenie Autorów i Wydawców Copyright Polska	<p>2) Pod warunkiem uwzględnienia uwagi zasadniczej Stowarzyszenia zawartej powyżej w punkcie 1 niniejszego stanowiska (czyli wyłączenia zastosowania rozdziałów 2 do 4 projektu do roszczeń informacyjnych OZZ), Stowarzyszenie proponuje wyraźne poddanie postępowania z art. 48 u .z.z. kognicji sądu własności intelektualnej, co wynika już w obecnym brzmieniu projektu z ogólnego i szerokiego zakresienia brzmienia projektowanego art. 479⁸⁹ § 1 k.p.c., ale powinno zostać dodatkowo doprecyzowane w § 2 tego artykułu, przez wyraźne wymienienie w nim, że sprawami własności intelektualnej w rozumieniu projektowanego działu IVg k.p.c. są także sprawy o udzielenie informacji i udostępnienie dokumentów, prowadzone na podstawie art. 48 ustawy o zbiorowym zarządzaniu.</p>	<p>Wobec postulatu wyłączenia stosowania rozdziałów 2-4 w sprawach z art. 48 ustawy o zbiorowym zarządzaniu należy wyjaśnić, że art. 48 ustawy o zbiorowym zarządzaniu jest odpowiednikiem dosłownym uchylonego art. 105 ust. 2 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych. Przepis mówi, że w zakresie swojej działalności OZZ może domagać się udzielenia informacji oraz udostępnienia dokumentów niezbędnych do określenia wysokości dochodzonych przez nią wynagrodzeń i opłat. Literatura i orzecznictwo wypowiedziały się co do relacji tego przepisu i art. 80 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych (tj. czy art. 105 ust. 2 ustawy stanowił samodzielną podstawę roszczenia OZZ, czy też stosował się do tego roszczenia art. 80 ustawy i wszelkie wynikające z niego ograniczenia). Doktryna zmierzała w kierunku, że to jest samodzielną podstawą roszczenia, niezależną od art. 80 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych (tak m.in. M. Bukowski w: Prawo autorskie i prawa pokrewne. Komentarz, red. D. Flisak, Warszawa 2015, s. 1312 - który stwierdza w komentarzu do art. 105 ust. 2 "ustawa o prawie autorskim i prawach pokrewnych jeszcze w dwóch przypadkach przewiduje roszczenie o udzielenie informacji, tj. w art. 47 i w art. 80</p>

				<p>ust. 1 pkt 2. Należy zgodzić się z wypowiedziami przedstawicieli doktryny, że przewidziane w komentowanym przepisie roszczenie informacyjne z art. 105 ust. 2 jest niezależne i odmienne od uprawnień wynikających z powołanych przepisów (...)).</p> <p>Także orzecznictwo sądowe dostrzega odrębność roszczenia z art. 48 ustawy o zbiorowym zarządzaniu od instytucji regulowanej w art. 80 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych. –np. wskazując, że roszczenie z art. 48 może być wykorzystywane także do kontroli, czy korzystający z cudzej twórczości przekazał OZZ rzetelne i wyczerpujące informacje służące obliczeniu opłat. Ten cel nie wpisuje się w cel roszczenia informacyjnego z art. 80 ust. 1 pkt 2 ustawy.</p> <p>Zatem - już na gruncie obecnych przepisów należy uznać, że roszczenie informacyjne OZZ jest samodzielne,. Oznacza to, że projekt zachowuje status quo. Ramy procesowe realizowania tego roszczenia zostaną określone wyłącznie przez jego cel oraz ustawowe funkcje OZZ.</p> <p>Dla rozwiania wątpliwości w art. 2 wprowadzono zmianę art. 80 ust. 3 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych w brzmieniu: „3. W przypadku, gdy uprawnienie do udzielenia informacji wynika z przepisów szczególnych, przepisy o postępowaniu w sprawach własności intelektualnej stosuje się odpowiednio.”.</p>
17.	Art. 479 ⁸⁹	Izba Wydawców Prasy	Już po wstępnej analizie przedłożonego projektu, nie możemy jednak oprzeć się wrażeniu, iż projekt kompleksowo podchodzi jednak tylko i wyłącznie	Uwaga o charakterze ogólnym.

			do ochrony konkretnych grup praw własności intelektualnej dotyczących m.in. wynalazków, wzorów użytkowych, topografii układów scalonych. Potraktowanie w sposób szczególny „przemysłowych” praw własności intelektualnej wydaje się nieuzasadnione – w podobny sposób należałoby bowiem podejść do egzekwowania praw autorskich i praw pokrewnych. W przeciwnym razie bowiem cel, jaki postawili sobie projektodawcy, może nie zostać osiągnięty.	
18.	Art. 479 ⁸⁹	Polski Związek Pracodawców Przemysłu Farmaceutycznego	Art. 479 ⁸⁹ §1 Kpc Przepis ten formułuje zakres przedmiotowy zastosowania postępowania w sprawach własności intelektualnej, czyniąc to poprzez wyliczenie typów dóbr chronionych, opisanych nazwami zaczerpniętymi z polskiego ustawodawstwa. Wydaje się celowe dodanie wyjaśnienia, że obejmuje również sprawy o ochronę dóbr niematerialnych o podobnych cechach, powstałych w innych państwach, których ochrona może być dochodzona w Rzeczypospolitej Polskiej (np. unijne znaki towarowe i wzory przemysłowe, niektóre postaci praw pokrewnych, których określenie nazwą zaczerpniętą wprost z ustawy polskiej może być problematyczne).	Należy wyjaśnić, że projektowany przepis przewiduje katalog otwarty praw własności intelektualnej.
19.	Art. 479 ⁸⁹	Polska Izba Rzeczników Patentowych	Art. 479 ⁸⁹ Nadać następujące brzmienie po scaleniu 479 ⁸⁹ §1i2) „Przez sprawy własności intelektualnej rozumie się sprawy z zakresu: 1) <i>praw autorskich i praw pokrewnych, dotyczące w szczególności utworów, ochrony wizerunku, artystycznych wykonań a ponadto programów komputerowych,</i> 2) <i>własności przemysłowej, dotyczące w szczególności wynalazków, wzorów użytkowych, wzorów przemysłowych, topografii układów scalonych, znaków towarowych, oznaczeń geograficznych, jak również tajemnic przedsiębiorcy o charakterze technicznym, zapobiegania i zwalczania nieuczciwej konkurencji,</i> 3) <i>ochrony prawa do firmy,</i> 4) <i>ochrony baz danych,</i> 5) <i>ochrony praw związanych z rejestracją i używaniem nazw domen internetowych</i> 6) <i>ochrony dóbr osobistych w zakresie w jakim dotyczy ona wykorzystania przez przedsiębiorcę cudzego dobra osobistego w celu oznaczenia, indywidualizacji, promocji lub reklamy prowadzonej przez niego działalności gospodarczej, towarów lub usług,</i> 7) <i>ochrony dóbr osobistych w zakresie twórczości i działalności naukowej, badawczej, artystycznej, i wynalazczej,</i> 8) <i>ochrony wyników prac badawczych i rozwojowych,</i> 9) <i>ochrony odmian roślin,</i> 10) <i>ochrony nazw pochodzenia, chronionych nazw geograficznych, gwarantowanych tradycyjnych specjalności, oznaczeń geograficznych napojów spirytusowych, nazw wyrobów winiarskich,</i> 11) <i>ochronę innych praw wynikających z</i> <i>działalności twórczej.</i>	Uwaga nieuwzględniona. Intencją projektodawcy nie jest definiowanie pojęcia „własności intelektualnej” oraz jego relacji do pojęcia „własności przemysłowej” – a wskazanie jakie sprawy będą rozpoznawane przez sądy własności intelektualnej. Należy wskazać, że także zaproponowane brzmienie przepisu nie jest wolne od pewnych niekonsekwencji. Zawiera przepisy o ochronie dóbr, których ochrona następuje także na podstawie przepisów ustaw – o prawie autorskim i prawach pokrewnych oraz Prawa własności przemysłowej (np. ochrona firmy, ochrona praw do domeny internetowej). Należy nadto wyjaśnić, że katalog zawarty w paragrafie 1 omawianego przepisu ma charakter otwarty – będzie zatem obejmował np. ochronę bazy danych, czy odmian roślin.

		<p>Uzasadnione jest wprowadzenie postępowania odrębnego dla szerokiego zakresu spraw własności intelektualnej. Najszerza definicja tych spraw wynika z Konwencji o ustanowieniu Światowej Organizacji Własności Intelektualnej z dnia 14.07.1967 (Dz. U. z 1975 nr 9 poz. 49), która wymieniając prawa własności intelektualnej, wskazuje ponadto „wszelkie inne prawa dotyczące działalności intelektualnej w dziedzinie przemysłowej, naukowej, literackiej i artystycznej”.</p> <p>Również Porozumienie w sprawie Handlowych Aspektów Praw Własności Intelektualnej (Agreement on Trade-Related Aspects of Intellectual Property Rights, TRIPS) - załącznik do porozumienia w sprawie utworzenia Światowej Organizacji Handlu (WTO) z 1994 r., ustalające minimalne standardy ochrony, wyznacza tak szeroki zakres praw własności intelektualnej. W dyrektywie 2004/48/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie egzekwowania praw własności intelektualnej, w art. 1 zdanie drugie, wskazano, że „do celów niniejszej dyrektywy, określenie "prawa własności intelektualnej" obejmuje prawa własności przemysłowej". Konwencja paryska o ochronie własności przemysłowej z dnia 20 marca 1883 r., akt sztokholmski z dnia 14 lipca 1967 r. (Dz. U. z 1975 r. Nr 9, poz. 51) zalicza do własności przemysłowej nazwy handlowe i oznaczenia pochodzenia jak również zwalczanie nieuczciwej konkurencji.</p> <p>Ustawa z dnia 11 kwietnia 2001 r. o rzecznikach patentowych (tekst jedn. Dz. U. z 2018 r. poz. 2106) w art. 2 pkt 1 sprawy własności przemysłowej definiuje następująco: uzyskiwanie, zachowywanie, wykonywanie oraz dochodzenie praw odnoszących się do przedmiotów własności przemysłowej, w szczególności wynalazków, wzorów użytkowych, wzorów przemysłowych oraz topografii układów scalonych, a także znaków towarowych, nazw handlowych i oznaczeń geograficznych,</p> <p>- zwalczanie nieuczciwej konkurencji.</p> <p>sprawy z zakresu:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) praw autorskich i praw pokrewnych, dotyczących utworów, ochrony wizerunku, artystycznych wykonań a ponadto programów komputerowych, <p>Konieczne wydaje się wymienienie głównych przedmiotów prawa autorskiego, analogicznie jak wymieniono przedmioty prawa własności przemysłowej.</p>	
--	--	--	--

			<p>sprawy z zakresu:</p> <p>2) własności przemysłowej, dotyczące wynalazków, wzorów użytkowych, wzorów przemysłowych, topografii układów scalonych, znaków towarowych, oznaczeń geograficznych, jak również tajemnic przedsiębiorcy o charakterze technicznym, Konieczne jest również doprecyzowanie przedmiotów ochrony własności przemysłowej</p> <p>sprawy z zakresu:</p> <p>3) własności przemysłowej, dotyczących zapobiegania i zwalczania nieuczciwej konkurencji, Zaliczenie zwalczania nieuczciwej konkurencji w wersji zawartej w opiniowanym projekcie w art. 47989 kpc definiującym, co zaliczać „ponadto” do własności intelektualnej (a nie przemysłowej) jest nieprawidłowe. Kwestię tę rozstrzyga Konwencja paryska (patrz wyżej). Proponowane brzmienie powinno rozwiązać wątpliwości.</p> <p>sprawy z zakresu:</p> <p>4) ochrony prawa do firmy Prawo do firmy w rozumieniu art. 431 do 4310 Kodeksy cywilnego jest przedmiotem własności intelektualnej.</p> <p>sprawy z zakresu:</p> <p>5) ochrony baz danych Prawa baz danych są przedmiotem własności intelektualnej.</p> <p>sprawy z zakresu:</p> <p>6) ochrony praw do domen internetowych Prawa do domen internetowych są przedmiotem własności intelektualnej.</p> <p>sprawy z zakresu:</p> <p>7) ochrony dóbr osobistych w zakresie w jakim dotyczy ona wykorzystania przez przedsiębiorcę cudzego dobra osobistego w celu oznaczenia, indywidualizacji, promocji lub reklamy prowadzonej przez niego działalności gospodarczej, towarów lub usług Redakcja tego przepisu w opiniowanej wersji projektu jest niejasna (nie wiadomo, czy wykorzystanie dotyczy dóbr osobistych czy ochrony). Proponuje się zamieszczyć obok zapis. Dobro osobiste może przysługiwać</p>	
--	--	--	---	--

			<p>każdemu natomiast w postępowaniu odrębnym powinny być rozpatrywane tylko sprawy o naruszenie tego dobra przez przedsiębiorcę. Proponowana nowa wersja jednocześnie nie wyklucza ochrony dobra osobistego przedsiębiorcy naruszanego przez innego przedsiębiorcę.</p> <p>sprawy z zakresu:</p> <p>8) ochrony dóbr osobistych w zakresie twórczości i działalności naukowej, badawczej, artystycznej, i wynalazczej, W przepisie tym, wymieniając działalność naukową i racjonalizatorską pomija się twórców projektów wynalazczych na poziomie innowacyjności wyższym od projektu racjonalizatorskiego a także autorów prac badawczych. Stąd propozycja dodać prace badawcze a ponadto aby zamiast działalności racjonalizatorskiej wprowadzić działalność wynalazczą.</p> <p>sprawy z zakresu:</p> <p>9) ochrony wyników prac badawczych i rozwojowych, Wyniki prac badawczych i rozwojowych stanowią przedmiot własności indywidualnej</p> <p>sprawy z zakresu:</p> <p>10) ochrony odmian roślin Nowe odmiany roślin są przedmiotem własności intelektualnej.</p> <p>sprawy z zakresu:</p> <p>11) ochrony nazw pochodzenia, chronionych nazw geograficznych, gwarantowanych tradycyjnych specjalności, oznaczeń geograficznych napojów spirytusowych, nazw wyrobów winiarskich, Wymienione sprawy dotyczące ochrony nazw produktów spożywczych i rolnych oraz napojów spirytusowych i wyrobów winiarskich są przedmiotem własności intelektualnej. Nie zmienia takiego zaliczenia fakt regulowania ich odrębnymi ustawami lub rozporządzeniami unijnymi.</p> <p>sprawy z zakresu:</p> <p>12) ochrony innych praw wynikających z działalności twórczej. Katalog otwarty zgodnie z definicją wynikającą ze wspomnianej wyżej Konwencji o ustanowieniu Światowej Organizacji Własności Intelektualnej.</p>	
20.	Art. 479 ⁸⁹ § 1	Polska Izba Rzeczników	Art. 479 ⁸⁹ § 1 Scalić § 1 i § 2 w ten sposób, że powstanie art. 47989 bez paragrafów.	Należy wyjaśnić, że rozróżnienie znajduje uzasadnienie o tyle, że paragraf 1 dotyczy

		Patentowych	Rozróżnienie dwóch kategorii spraw własności intelektualnej nie znajduje uzasadnienia. Nadto sugerujemy rozważenie, czy dodawanie kolejnego przepisu określającego właściwość sądu poza art. 17 K.P.C. może wywoływać wątpliwości. Art. 17 K.P.C. co do zasady powinien stanowić całość regulacji jeżeli chodzi o właściwość sądów okręgowych. Sugerujemy ewentualne rozważenie, czy przepisy, które znalazły się w odrębnym artykule, nie powinny zostać przeniesione do art. 17 kpc.	sądów własności intelektualnej <i>sensu stricte</i> , a paragraf 2 – spraw, które nie należą do takiej kategorii (lub ich przynależność jest sporna – jak np. w przypadku tajemnicy przedsiębiorstwa). Art. 17 kpc już obecnie nie stanowi jedynej regulacji w omawianym zakresie, por. art. 477 (8) kpc.
21.	Art. 479 ⁸⁹ §1	Stowarzyszenie Filmowców Polskich Trapele Konarski Podrecki i Wspólnicy sp.j.	Na gruncie dotychczas obowiązującego art. 17 ust. 2 pr. Aut. Pojawiły się istotne wątpliwości odnośnie rozumienia zakresu spraw „o ochronę praw autorskich i pokrewnych”, w tym w szczególności, czy pojęcie to należy rozumieć wąsko (jako sprawy dotyczące wyłącznie roszczeń wynikających z naruszenia bezwzględnych praw autorskich, tj. z art. 78 i 79 pr. Aut), czy szeroko (jako sprawy dotyczące wszystkich regulacji na tle prawa autorskiego, w tym roszczenia z umów przeniesienia praw/licencji, roszczenia o zapłatę tantiem np. z art. 70 ust. 2 (1) pr. Aut., o opłaty z czystych nośników, tj. art. 20 pr. Aut i inne). W postanowieniu z dnia 26 lutego 2015 r. Sąd Najwyższy opowiedział się za szerokim rozumieniem tego pojęcia, tj. jako „ogół spraw o roszczenia na tle regulacji prawa autorskiego” (por. postanowienie SN z 26.02.2015 r. III CZ 6/15). Niewątpliwie zarówno sprawy dotyczące dodatkowych wynagrodzeń, tzw. tantiem, jak i sprawy ze sporów powstałych na tle wykonywania umów licencyjnych, np. w dziedzinie programów komputerowych (na co zwrócono uwagę na str. 8 uzasadnienia projektu ustawy) są sprawami o bardziej złożonym charakterze prawnym, co uzasadnia powierzenie ich rozpoznania wyspecjalizowanemu sądowi okręgowemu. Mając na uwadze powyższe proponujemy zmianę ww. zapisu w ten sposób, że po słowach „w sprawach”, zamiast wyrażenia „o ochronę praw autorskich i pokrewnych”, wpisze się „o roszczenia wynikające z prawa autorskiego”	Należy wyjaśnić, że w świetle powołanego orzeczenia SN nie ma wątpliwości, że sprawy o zapłatę wynagrodzenia za korzystanie z utworów i innych dóbr własności intelektualnej będą rozpoznawane przez sądy własności intelektualnej. Nie ulega wątpliwości, że podstawa faktyczna żądania może ulec zmianie w toku procesu (np. w odpowiedzi na zarzut pozwanego, że umowa licencyjna jest nieważna) – z czym nie powinna wiązać się zmiana sądu, który będzie sprawę rozpoznawał. W tym zakresie można uzupełnić uzasadnienie projektu.
22.	Art. 479 ⁸⁹ §2	Stowarzyszenie Filmowców Polskich Trapele Konarski Podrecki i Wspólnicy sp.j.	Rozstrzygnięcia wymaga problem właściwości Sądu w przypadku, gdy sprawa o ochronę dóbr osobistych dotyczy zarówno wykorzystania danego dobra osobistego w sposób określony w pkt 2 lub 3 powyżej, jak i w inny sposób.	Należy wyjaśnić, że jeżeli sprawa spełnia kryterium zawarte w projektowanym przepisie jest sprawą własności intelektualnej.
23.	Art. 479 ⁸⁹	Legalna Kultura	WŁAŚCIWOŚĆ NOWYCH SĄDÓW W SPRAWACH O OCHRONĘ DÓBR OSOBISTYCH Pewne zastrzeżenia nasuwają się także po lekturze projektu oraz	Uwaga o charakterze aprobującym.

			<p>uzasadnienia w zakresie, w jakim dotyczą one właściwości nowego sądu w zakresie spraw dotyczących ochrony dóbr osobistych. Kategoria dóbr osobistych jest bardzo szeroka: od wartości takich jak życie czy zdrowie, poprzez cześć, dobre imię, czy prywatność aż po „twórczość naukową, artystyczną, wynalazczą i racjonalizatorską”. Związek pomiędzy kategorią (np.:) „życie i zdrowie” a pojęciem „twórczość naukowa i artystyczna” jest na tyle luźny, że nie ma przeszkód, aby zajmowały się nimi odrębne komórki organizacyjne sądów. Należy pamiętać, że art. 23 i 24 k.c. służy ochronie interesów twórców w tym zakresie, w jakim nie chronią ich normy ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych (np.: ochrona twórczości przed chwilą ustalenia utworu - por. J. Barta, R. Markiewicz (w:) J. Barta, R. Markiewicz (red.), Ustawa o prawie autorskim i prawach pokrewnych Komentarz, Warszawa 2011, s. 229). Innymi słowy, ochrona powszechnych dóbr osobistych (tj. ta wynikająca z norm kodeksu cywilnego) pełni ważną rolę jako uzupełnienie regulacji autorskoprawnej. Dlatego z aprobatą należy odnieść się do „rozszerzenia” właściwości nowej kategorii sądów na „ochronę dóbr osobistych w związku z działalnością naukową lub racjonalizatorską”.</p>	
24.	Art. 479 ⁸⁹	Legalna Kultura	<p>Zupełnie inaczej należy ocenić regulację zawartą w art. 479⁸⁹ § 2 pkt 2) w treści proponowanej w projekcie nowelizacji. Istotnie jest tak jak podają autorzy uzasadnienia, że niektóre dobra osobiste (nade wszystkim wizerunek) są traktowane przez praktykę obrotu prawnego jak dobra majątkowe. Nie jest rolą tego opracowania ocenianie słuszności tego rodzaju tendencji. Powstaje jednak pytanie, czy powyższe zjawisko stanowi wystarczające uzasadnienie dla rozciągania na tę kategorię spraw właściwości nowej kategorii sądów. Najprostsze, najbardziej intuicyjne rozumienie własności intelektualnej zakłada bowiem, że dla powstanie dóbr zaliczanych do tej dziedziny wymagany jest określony (posługując się bardzo szerokim pojęciem) wkład twórczy (autorzy abstrahują w tym miejscu od specyficznej dziedziny zwalczania nieuczciwej konkurencji). Tymczasem w odniesieniu do dóbr osobistych takich jak wizerunek doszukiwanie się analogicznego wkładu twórczego może nie przynieść żadnych rezultatów.</p> <p>Nie należy także lekceważyć problemów związanych z prawidłowym zakwalifikowaniem przypadków granicznych. Czy sąd własności intelektualnej będzie właściwy do rozstrzygania sprawy, w której znany polityk wytoczy powództwo przeciwko dziennikowi o naruszenie jego prawa do wizerunku? Z jednej strony umieszczenie wizerunku w prasie ma służyć informacji, z drugiej jednak taki sposób posłużenia się wizerunkiem</p>	<p>Uwaga nieuwzględniona. Intencją projektodawcy nie jest definiowanie pojęcia „własności intelektualnej”.</p> <p>Należy wyjaśnić, że projektowanego przepisu nie należy odnosić do każdego wykorzystania wizerunku – ale takiego, które ma charakter komercyjny, ewidentnie ukierunkowany na reklamę, czy promocję towaru lub usługi.</p>

			<p>może przyczynić się do promocji określonego tytułu (wizerunek jest dla potencjalnego czytelnika bardziej atrakcyjny niż suchy tekst, a więc zachęca do nabycia publikacji) i zwiększać zainteresowanie czytelników tym tytułem. Powstaje także pytanie, w jaki sposób traktować sytuacje, w których dana osoba wytacza jeden pozew, w którym domaga się jednocześnie ochrony wizerunku ze względu na jego komercyjne wykorzystanie bez zgody uprawnionego, a jednocześnie także ochrony czci (wynikające chociażby z treści artykułu prasowego towarzyszącego jej fotografii), albo prywatności (naruszenie prawa do wizerunku bardzo często łączy się właśnie z zarzutem ingerencji w prywatność). Jak należy rozumieć na tle projektu nowelizacji, tego rodzaju sprawy powinny zostać „podzielone” w tym sensie, że kwestie związane z ochroną wizerunku powinny zostać wyłączone do odrębnego postępowania i przekazane do sądu własności intelektualnej, zaś sprawa naruszenia czci lub prywatności powinna nadal toczyć się przed sądem okręgowym, wydziałem cywilnym. Toczenie dwóch równoległych procesów w odniesieniu do tego samego stanu faktycznego jest sprzeczne z zasadą ekonomiki procesowej. W związku z powyższym wskazana wydaje się rezygnacja z zamieszczenia w treści nowelizacji art. 479⁸⁹ § 2 pkt 2).</p>	<p>Podany przykład (naruszenia prawa do wizerunku, prawa do prywatności, a także czci) – to przykład sytuacji, w której jest jedna podstawa faktyczna żądania (fakt nieuprawnionej publikacji wizerunku), która na wielu płaszczyznach uzasadnia ochronę prawną. Jeżeli jedna z tych płaszczyzn należy do kognicji sądu własności intelektualnej – to sprawa stanowi sprawę z zakresu własności intelektualnej, podlegającą rozpoznaniu przez sąd własności intelektualnej.</p>
25.	Art. 479 ⁸⁹	Kreatywna Polska	<p>Wydanie nakazu przeciwko pośrednikom - art. 479⁸⁹ § 2 kpc (art. 1 pkt 4 Projektu)</p> <p>Proponujemy, aby do katalogu spraw własności intelektualnej wymienionych w art 479⁸⁹ § 2 kpc dodać sprawy, które dotyczą wydania przez sąd nakazu przeciwko pośrednikom, których usługi są wykorzystywane przez stronę trzecią w celu naruszenia praw autorskich lub pokrewnych. Zgodnie z art. 8 ust. 3 dyrektywy 2001/21/WE w sprawie harmonizacji niektórych aspektów praw autorskich i pokrewnych w społeczeństwie informacyjnym (dalej jako: „Dyrektywa”), Państwa Członkowskie mają obowiązek zapewnić, aby podmioty praw autorskich mogły wnioskować o wydanie takiego nakazu. Zgodnie ze stanowiskiem polskiego rządu przepis art. 8 ust. 3 Dyrektywy został prawidłowo zaimplementowany do polskiego porządku prawnego, chociaż nie wyrażony wprost, za pomocą art. 79 ustawy o prawach autorskich i prawach pokrewnych oraz art. 439 kodeksu cywilnego. Uważamy, że sądem właściwym do orzekania w sprawie wydania takich nakazów wobec pośredników, z uwagi na rozpatrywaną materię, powinien być sąd wyspecjalizowany do orzekania w sprawach własności intelektualnej. W związku z powyższym proponujemy wprowadzić do art. 479⁸⁹ § 2 kpc dodatkowy punkt w brzmieniu:</p>	<p>Uwaga nieuwzględniona. Należy wyjaśnić, że roszczenie informacyjne może być kierowane przeciwko pośrednikom – co wynika tak z przepisów obowiązujących, jak i projektowanych. Natomiast odpowiedzialność pośredników jest realizowana na podstawie przepisów o odpowiedzialności deliktowej – i stanowi zwykłą odpowiedzialność odszkodowawczą. Roszczenie takie pozostaje poza kognicją sądu własności intelektualnej.</p>

			<p>4) o wydanie nakazów pośrednikom, których usługi są wykorzystywane przez osoby trzecie przy naruszaniu praw autorskich lub pokrewnych.</p> <p>a także wprowadzić ten sam dodatkowy punkt do art. 80 ust. 1 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych (art. 2 Projektu) w brzmieniu:</p> <p>4) o wydanie nakazów pośrednikom, których usługi są wykorzystywane przez osoby trzecie przy naruszaniu praw autorskich lub pokrewnych.</p>	
26.	Art. 479 ⁸⁹	KOPIPOL	<p>W ocenie Stowarzyszenia pewne wątpliwości budzą intencje projektodawcy po konfrontacji przepisów art. 479⁸⁹ § 1 projektu z nowym brzmieniem art. 80 ust. 2 ustawy z dnia 4 lutego 1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych (Dz. U. z 2018 r. poz. 1191). Zgodnie z art. 479⁸⁹ § 1 projektu: „Przepisy niniejszego działu stosuje się w sprawach o ochronę praw autorskich i pokrewnych, jak również dotyczących wynalazków, wzorów użytkowych, wzorów przemysłowych, znaków towarowych, oznaczeń geograficznych, topografii układów scalonych oraz ochronę innych praw na dobrach niematerialnych (sprawy własności intelektualnej)”, natomiast zgodnie z projektem art. 80 ust. 2 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych (zwanego dalej PrAut): „Sprawy, o których mowa w ust. 1, rozstrzygane są w trybie postępowania cywilnego na zasadach określonych w postępowaniu w sprawach własności intelektualnej.”. Wydaje się zabiegiem niepotrzebnym jest wprowadzenie zapisu ust. 2 w art. 80 PrAut, podczas gdy tryb rozpatrywania tych spraw wynika wprost z art. 479⁸⁹ § 1 projektu. Ponadto zdaniem Stowarzyszenia wprowadzenie zapisu art. 80 ust. 2 PrAut może budzić poważne wątpliwości czy skoro pominięto wprowadzenie identycznego zapisu przy sprawach o których mowa np. w art. 47 PrAut czy art. 48 ustawy z dnia 15 czerwca 2018 roku o zbiorowym zarządzaniu prawami autorskimi i prawami pokrewnymi (Dz. U. z 2018 r., poz. 1293), to przepisy działu IV g projektu dot. postępowania w sprawach własności intelektualnej nie znajdą dla tych postępowań zastosowania. A jeżeli przepisy działu IV g projektu dot. postępowania w sprawach własności intelektualnej nie znajdą dla tych postępowań zastosowania, to jak będzie ustalana właściwość sądu, skoro został skreślony art. 17 ust. 2 k.p.c. Wydaje się, że kwestię tę zasadniczo rozstrzyga zapis art. 479⁸⁹ § 1 projektu i nie zachodzi potrzeba powtarzania zapisów dot. trybu rozpoznawania poszczególnych spraw, gdyż tryb ten wynika z cyt. powyżej art. 479⁸⁹ § 1 projektu.</p>	<p>Należy wyjaśnić, że intencją jest, aby w przepisach została ujęta podstawa materialna do wystąpienia z roszczeniem informacyjnym (przepisy kpc mają charakter wyłącznie proceduralny), np. na wypadek, gdyby twórca, którego prawa chronione są na podstawie polskiej ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych dochodził roszczenia przed sądem obcego państwa (podstawa do wystąpienia z takim roszczeniem będzie wówczas wynikać z przepisów prawa materialnego).</p> <p>W zakresie roszczenia z art. 48 ustawy o zbiorowym zarządzaniu – vide: wyjaśnienia do uwagi zgłoszonej przez Stowarzyszenie Autorów i Wydawców Copyright Polska.</p>
27.		Prezes Sądu Rejonowego w Brzezinach	<p>Przepisy o zabezpieczaniu roszczeń w odniesieniu do postępowań o prawa autorskie wypadałoby odnieść np. do szkód rolnych i łowieckich, w wypadku których zabezpieczenie dowodów ma wspólne roszczenie dlatego, że po pewnym czasie od szkody, niektórych dowodów nie sposób</p>	<p>Uwaga poza zakresem projektu.</p>

			powtórzyć.	
28.	Art. 479 ⁸⁹	Konfederacja Lewiatan	<p>W kontekście wskazanych w projekcie kategorii spraw tzn. prawa autorskiego i pokrewnych, prawa dotyczące wynalazków, wzorów użytkowych, wzorów przemysłowych, znaków towarowych, oznaczeń geograficznych, topografii układów scalonych oraz innych praw na dobrach niematerialnych jako kategorii spraw własności intelektualnej postulujemy o rozważenie, czy zakres wskazanej kategorii nie powinien obejmować także spraw dotyczących czynów nieuczciwej konkurencji. Na gruncie tej ustawy konstruuje się prawa dot. know-how.</p> <p>Zatem postulujemy, aby definicja spraw w przedmiocie praw własności intelektualnej powinna obejmować wszystkie, w tym formułowane także te w doktrynie i orzecznictwie prawa (np. właśnie know-how).</p>	Należy wyjaśnić, że charakter know-how jako osobnego prawa własności intelektualnej jest sporny. Niemniej – ochrona know-how będzie realizowana przez sądy własności intelektualnej na podstawie paragrafu 2 pkt 1 omawianego przepisu (ochronie know-how poświęcony jest art. 11 ustawy z dnia 16 kwietnia 1993 r. o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji). W przypadku przyjęcia, że know-how jest osobną kategorią własności intelektualnej – ochrona także będzie realizowana przez sądy własności intelektualnej, z tym, że na podstawie paragrafu 1 projektowanego przepisu.
29.	Art. 479 ⁹⁰	Izba Wydawców Prasy	<p>a) Powołanie sądów specjalistycznych</p> <p>Zgodnie z treścią proponowanego nowego art. 479⁹⁰ §1, „[s]prawy własności intelektualnej należą do właściwości sądów okręgowych”. Sąd specjalistyczny zostaje powołany jedynie „w sprawach własności intelektualnej dotyczących programów komputerowych, wynalazków, wzorów użytkowych, topografii układów scalonych, odmian roślin oraz tajemnic przedsiębiorstwa o charakterze technicznym” (nowy art. 479⁹⁰ §2). Powołanie jednego sądu do orzekania w tych sprawach – Sądu Okręgowego w Warszawie, nie budzi zastrzeżeń. Oceniając jednak stopień przy-gotowania pozostałych Sądów Okręgowych do orzekania w sprawach własności intelektualnej – jak pokazują dotychczasowe doświadczenia naszych członków – proponowane rozwiązanie jest nie-wystarczające. W naszej ocenie, w projekcie należałoby jednoznacznie powołać także 2-3 ośrodki do orzekania w pozostałych sprawach własności intelektualnej, a nie tylko tych wymienionych w §2 nowego art. 479⁹⁰.</p> <p>Brak wyraźnego powołania w przedmiotowej nowelizacji takich ośrodków dziwi, gdyż nie realizuje założenia, o którym sami projektodawcy piszą na stronie 4 Uzasadnienia, stwierdzając, iż planuje się utworzyć cztery wydziały w sądach okręgowych (Gdańsk, Katowice, Poznań i Warszawa) i dwa wydziały w sądach apelacyjnych (Katowice i Warszawa) właściwe do rozstrzy-gania spraw własności intelektualnej. Pozostawiając na marginesie kwestie wyboru ww. miejscowości i pominięcie ośrodka krakowskiego, w którym kształtuje się kompleksowo specjalistów z zakresu prawa autorskiego, należy wskazać, iż żaden z przepisów proponowanej</p>	Należy wyjaśnić, że utworzenie jednostek, w których będą zlokalizowane sądy własności intelektualnej w drodze rozporządzenia zapewnia większą elastyczność projektowanego rozwiązania oraz umożliwienie szybszej reakcji, gdyby okazało się, że wstępnie zaprojektowana struktura sądów własności intelektualnej wymaga korekty.

			<p>nowelizacji nie realizuje wspomnianego w Uzasadnieniu planu.</p> <p>W art. 5 noweli, zgodnie z którym wprowadza się zmiany w ustawie z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych, autorzy projektu proponują wprowadzenie sformułowań „może przekazać” jednemu sądowi apelacyjnemu (art. 5 pkt 1) czy też okręgowemu (art. 5 pkt 2) rozpoznawanie spraw własności intelektualnej z właściwości lub części obszarów właściwości innych sądów. Jedyne w odniesieniu do spraw o ochronę unijnych znaków towarowych i wzorów wspólnotowych wyznaczone zostaną sądy okręgowe właściwe do rozpoznawania spraw z tego zakresu (art. 5 pkt 3). Jest to ponowny wyraz szczegółowego potraktowania „przemysłowych” praw własności intelektualnej kosztem ogólnie rozumianych praw autorskich.</p> <p>Naszym zdaniem, w projekcie powinno się wyraźnie powołać konkretne ośrodki do orzekania spraw z zakresu praw własności intelektualnej, co można uczynić poprzez wprowadzenie §3 i §4 do treści proponowanego art. 479⁹⁰.</p>	
30.	Art. 479 ⁹⁰	Polski Związek Pracodawców Przemysłu Farmaceutycznego	<p>Art. 479⁹⁰ §2 Kpc</p> <p>Obecna regulacja właściwości wyłącznej Sądu Okręgowego w Warszawie może spowodować przeciążenie go licznymi sprawami o zwalczanie nieuczciwej konkurencji i ochronę dóbr osobistych związanymi z tematyką opisaną w art. 47990 §2 Kpc. Wydaje się celowe, aby w tym przepisie sprawy zastrzeżone do wyłącznej właściwości dalej ograniczyć do materii §1 art. 47989 Kpc („Sąd Okręgowy w Warszawie – jest wyłącznie właściwy w sprawach określonych w art. 47989 §1, dotyczących....”)</p>	<p>Uwaga nieuwzględniona. Należy zwrócić uwagę, że Sąd Okręgowy w Warszawie zostanie także odciążony – w zakresie części spraw o ochronę unijnych znaków towarowych, do których rozpoznania jest obecnie wyłącznie właściwy, a do których rozpoznania będą właściwe wszystkie sądy własności intelektualnej.</p>

31.	Art. 479 ⁹⁰	INTA	<p>I. Artykuł 1 punkt 4) projektu – nowe artykuły 479⁸⁹ - 479⁹⁰ Kodeksu postępowania cywilnego – sądy własności intelektualnej</p> <p>INTA bardzo przychylnie odnosi się do utworzenia w Polsce wyspecjalizowanego sądownictwa w zakresie własności intelektualnej. Jednocześnie INTA sugeruje rozważenie, obecnie lub w przyszłości, wprowadzenia większej specjalizacji, w ramach której wyspecjalizowane wydziały będą rozpatrywać nie tylko sprawy cywilne, ale również skargi na decyzje Urzędu Patentowego. Decyzje takie mogłyby obejmować m.in. postępowania sporne prowadzone przed Urzędem Patentowym, takie jak sprawy o unieważnienie prawa ochronnego na znak towarowy.</p> <p>Wzmocniłoby to efekt skali, gdyż sędziowie zajmujący się sprawami własności intelektualnej mieliby znacznie większą możliwość specjalizacji w prawie własności intelektualnej i wydawania spójnych wyroków w ramach całościowo ujętego systemu własności intelektualnej. Polski Kodeks postępowania cywilnego wdrożył już taki model, wprowadzając Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów, który rozpoznaje m.in. odwołania na decyzje Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów.</p>	Uwaga poza zakresem projektu. Do wykorzystania przy ewentualnych kolejnych projektach legislacyjnych mających na celu specjalizację w ramach sądownictwa.
32.	Art. 479 ⁹⁰	Legalna Kultura	<p>WPLYW PLANOWANEJ NOWELIZACJI NA RYNEK USŁUG PRAWNYCH I DOSTĘPNOŚCI DO TYCH USŁUG</p> <p>14. Niezależnie od zastrzeżeń o charakterze prawnym oraz organizacyjno-prawnym zwrócić także należy uwagę na kwestię związaną z utworzeniem sądów wyspecjalizowanych, w tym „technicznego” sądu własności intelektualnej w Warszawie, a odnoszącą się do wpływu tej zmiany na rynek usług prawnych oraz dostępność do tych usług. Projekt wychodzi z założenia, że utworzenie sądów ma stanowić odpowiedź na wysoki poziom skomplikowania określonej kategorii spraw oddanych tym sądom, jak i remedium na niedostateczną znajomość prawa i orzecznictwa przez sędziów rozstrzygających. Jakkolwiek zabieg ten uznać należy za potencjalnie właściwy krok w kierunku zwiększenia jednolitości orzecznictwa oraz podwyższenia jego poziomu (co wnioskować można na przykładzie SOKiK), to krok taki może mieć doniosłe negatywne skutki dodatkowe, które nie zostały przez twórców projektu poruszone w uzasadnieniu.</p> <p>ROZWARSTWIENIE WYNAGRODZEŃ A UTRZYMANIE WYSPECJALIZOWANEJ KADRA</p> <p>18. W ostatniej kolejności zwraca się uwagę, że założenie utworzenia sądu „technicznego” w Warszawie zdaje się nie uwzględniać problemów rozwarstwienia wynagrodzeń sędziów i pracowników sądów oraz sektora</p>	Uwaga o charakterze hipotetycznym.

			<p>prywatnego w danym ośrodku (mieście).</p> <p>W Warszawie rozwarstwienie to jest najbardziej dostrzegalne, a to z uwagi na wysoki poziom wynagrodzeń w sektorze przedsiębiorstw (wg GUS: ok. 1.000 PLN więcej niż w Katowicach, ok. 1500 PLN więcej niż w Krakowie, ok. 1200 PLN więcej niż w Gdańsku czy ok. 1800 PLN więcej niż w Poznaniu) oraz większe „koszty życia”. Wykształcenie oraz „utrzymanie” sędziego o wysokich kompetencjach przy jednoczesnej wysokiej dostępności dużo wyżej płatnych miejsc pracy w sektorze prywatnym stanowić będzie wyzwanie, któremu warszawski rynek pracy może nie sprostać. Pod rozwagę poddać należy utworzenie sądu „technicznego” w ośrodku spełniającym warunki: (a) niższy (w porównaniu do Warszawy) koszt pracy; (b) dobry lub bardzo dobry poziom skomunikowania z „resztą Polski”; (c) silny lub bardzo silny ośrodek akademicki.</p>	
33.	Art. 479 ⁹⁰	Kreatywna Polska	<p>Brak realizacji celów ustawy wskazanych w jej uzasadnieniu - 479⁹⁰ kpc (art. 1 pkt 4 Projektu) oraz art. 20 ustawy Prawo o ustroju sądów powszechnych (art. 5 Projektu)</p> <p>Popieramy ideę utworzenia sądów wyspecjalizowanych w sprawach własności intelektualnej. Rozstrzygnięcie sporów w zakresie tej różnorodnej materii wymaga posiadania wiedzy eksperckiej i sporego doświadczenia. Od wielu lat środowiska kreatywne zabiegają o utworzenie takich sądów, które będą najlepiej rozumieć specyfikę tych spraw. Rozumiemy, że idea ta przyświecała twórcom Projektu jednak nie do końca została ona wprost wyrażona w nowelizowanych przepisach. W uzasadnieniu do Projektu na str. 4 mówi się o utworzeniu czterech wydziałów w sądach okręgowych (w Gdańsku, Katowicach, Poznaniu, Warszawie) oraz dwóch wydziałów w sądach apelacyjnych (w Katowicach i Warszawie), które będą właściwe do orzekania w sprawach własności intelektualnej. Jednak w Projekcie brakuje stosownego przepisu, który by tę kwestię ustanowił. Projektowany art. 479⁹⁰ § 1 kpc mówi, że „Sprawy własności intelektualnej należą do właściwości sądów okręgowych.”. Paragraf kolejny, czyli art. 479⁹⁰ § 2 kpc wskazuje na Sąd Okręgowy w Warszawie jako wyłącznie właściwy w sprawach własności intelektualnej dotyczących programów komputerowych, wynalazków, wzorów użytkowych, topografii układów scalonych, odmian roślin oraz tajemnic przedsiębiorstwa o charakterze technicznym. Żaden z przepisów Projektu nie wspomina o pozostałych wymienionych w uzasadnieniu sądach. Takie brzmienie przepisów nie gwarantuje skutecznej realizacji celu nowelizacji, jakim zakładamy, że jest utworzenie sądów wyspecjalizowanych w orzekaniu spraw własności intelektualnej. Poza tym,</p>	<p>Należy wyjaśnić, że utworzenie jednostek, w których będą zlokalizowane sądy własności intelektualnej w drodze rozporządzenia zapewnia większą elastyczność projektowanego rozwiązania oraz umożliwienie szybszej reakcji, gdyby okazało się, że wstępnie zaprojektowana struktura sądów własności intelektualnej wymaga korekty.</p>

			<p>nie jest zrozumiałe dlaczego projektowany art. 479⁹⁰ § 2 kpc nie obejmuje spraw o ochronę praw autorskich i pokrewnych. W sytuacji, gdy założmy będą one rozpatrywane przez sądy okręgowe niewyspecjalizowane w sprawach własności intelektualnej to nadal będzie to zgodne z procedurą i nie będzie to stanowiło naruszenia nowelizowanych przepisów, jeżeli wejdą w życie w obecnym kształcie. A przecież nie o to chodzi. Zaproponowane przepisy są w tym zakresie niewystarczające dla realizacji celów jakie, zgodnie z treścią uzasadnienia, postawił przed sobą projektodawca, oraz nie realizują postulatów środowisk kreatywnych, których nowelizowane przepisy dotyczą bezpośrednio. W naszej opinii należy powołać i wskazać w ustawie sądy, które będą wyspecjalizowane w orzekaniu wszystkich spraw własności intelektualnej, również w zakresie prawa autorskiego, a nie tylko tych wymienionych w projektowanym art. 479⁹⁰ § 2 kpc.</p> <p>Ponadto, nowelizowany art. 20 ustawy Prawo o ustroju sądów powszechnych (dalej jako: „p.u.s.p.”) przewiduje możliwość przekazania przez Ministra Sprawiedliwości w drodze rozporządzenia, po zasięgnięciu opinii Krajowej Rady Sądownictwa, jednemu sądowi apelacyjnemu (art. 20 pkt 1a p.u.s.p.) lub okręgowemu (art. 20 pkt 3a p.u.s.p.) rozpoznanie spraw własności intelektualnej z właściwości lub części obszarów właściwości innych sądów apelacyjnych lub okręgowych. Przepisy te zawierają zwrot „może przekazać”, a jedynie w art. 20 pkt 9 p.u.s.p. w odniesieniu do ochrony unijnych znaków towarowych i wspólnotowych wzorów przemysłowych użyto sformułowania „wyznacza sądy okręgowe właściwe...”. Co dodatkowo wzmacnia obawy, że cel ustawy przedstawiony w uzasadnieniu nie jest w Projekcie nigdzie wprost zrealizowany.</p>	<p>Należy wyjaśnić, że projektowany przepis dotyczący kognicji Sądu Okręgowego w Warszawie dotyczy „spraw własności intelektualnej” – do których niewątpliwie zaliczają się sprawy o ochronę praw autorskich i praw pokrewnych do dóbr wymienionych w projektowanym przepisie.</p>
34.	Art. 479 ⁹⁰ § 2	Polska Izba Rzeczników Patentowych	<p>Nadać następujące brzmienie:</p> <p>13) „§ 2. Sąd Okręgowy w Warszawie jest wyłącznie właściwy w sprawach własności intelektualnej dotyczących wynalazków, wzorów użytkowych, topografii układów scalonych, odmian roślin oraz tajemnic przedsiębiorstwa o charakterze technicznym a ponadto ochrony praw do programów komputerowych.”</p> <p>Skoncentrowanie wszystkich spraw o charakterze technicznym w jednym sądzie jest koniecznością wobec stopnia ich skomplikowania i trudności. Jednocześnie należy ograniczyć sprawy dotyczące programów komputerowych rozpatrywane przez SO w Warszawie do zagadnień technicznych i związanych z nimi kwestii ochrony czyli praw do programu, naruszeń tych praw (z wyłączeniem obrotu prawami, udzielania licencji, wynagrodzeń twórców, itp.). W przeciwnym wypadku np. umowy licencyjne dotyczące oprogramowania komputerowego będą podlegać</p>	<p>Należy wyjaśnić, że podstawa faktyczna żądania może ulec zmianie w toku procesu . Np. pozwany o zapłatę opłat licencyjnych może, w odpowiedzi na pozew, podnieść zarzut, że korzysta z innego oprogramowania, niż to, którego dotyczy umowa licencyjna przedstawiona przez powoda. W takim przypadku sprawa pierwotnie pozbawiona aspektu technicznego stanie się sprawą z aspektem technicznym (np. w sytuacji konieczności powołania biegłego do zbadania oprogramowania). W takiej sytuacji nie powinna następować zmiana sądu, który będzie sprawę rozpoznawał.</p>

			<p>jurysdykcji Sądu Okręgowego w Warszawie, co może wpłynąć na obrót tym oprogramowaniem na terenie całego kraju.</p> <p>Niezależnie od powyższego należy zauważyć, że pojęcie „charakter techniczny” jest pojęciem nieostrym. Orzecznictwo będzie musiało określić jakie rodzaje spraw należą do kategorii posiadających charakter techniczny a jakie nie.</p>	
35.	Art. 479 ⁹⁰ § 2	Konfederacja Lewiatan	<p>Zgodnie z projektem wydział Sądu Okręgowego w Warszawie jako sąd wyznaczony do spraw własności intelektualnej będzie wyłącznie właściwym sądem w tzw. sprawach „technicznych” dotyczących programów komputerowych, wynalazków, wzorów użytkowych, topografii układów scalonych, odmian roślin oraz tajemnic przedsiębiorstwa o charakterze technicznym – a mianowicie właściwy do najbardziej skomplikowanych spraw.</p> <p>Postulujemy o jasne rozgraniczenie pomiędzy tworzonymi obecnie rodzajami spraw, tzn. wytyczenie możliwie jasnych granic pomiędzy rodzajami tych spraw, co wpłynie jednoznacznie na właściwość sądu i nie skumuluje wszystkich tzw. „spraw technicznych” w SO w Warszawie. Warto podkreślić, że brak takiego jasnego rozróżnienia doprowadzi do licznych sporów kompetencyjnych i mocno uderzy w kwestie przyspieszenia i usprawnienia postępowań.</p> <p>Ponadto, jak wynika z przedstawionego projektu zostaną utworzone 4 wydziały w sądach okręgowych (Gdańsk, Katowice, Poznań i Warszawa) i dwa wydziały w sądach apelacyjnych (Katowice i Warszawa). W kontekście tych zmian, warto zauważyć, że warszawskie sądy są najbardziej obciążonymi pracą sądami w Polsce, a wobec tego projektowane zmiany mogą przyczynić się do istotnego zwiększenia obciążenia warszawskich sądów. Zatem wobec powyższego postulujemy o rozważenie powierzenia tych spraw sądom także w innych miastach niż Warszawa. Ponadto, skoro będą to „jedyne” sady w Polsce, to trzeba mieć też na względzie kwestie równego dostępu do takich sądów, np. ze względu na lokalizację.</p>	Uwaga nieuwzględniona, por. wyjaśnienia powyżej.
36.	Art. 479 ⁹¹	SA Warszawa	<p>Art. 479⁹¹ k.p.c. nie wskazuje o jakie inne postępowania odrębne chodzi. Charakter spraw może uzasadniać stosowanie w postępowaniu przed SWI przepisów postępowania w sprawach gospodarczych (art. 4581 i nast. k.p.c. wg projektu z 8/01/2019 r. RPU VIII, poz.3137), tymczasem wśród spraw własności intelektualnej są takie, które mają charakter cywilny, a nie gospodarczy. Prowadzi to do sytuacji, w której SWI prowadzić będą sprawy wg różnych reguł, każda z nich powinna być zatem indywidualnie kwalifikowana jako cywilna, gospodarcza lub z uwzględnieniem odrębności postępowania w sprawach unijnych znaków towarowych i wzorów</p>	Należy wyjaśnić, że w postępowaniu w sprawach z zakresu własności intelektualnej może pojawić się konieczność zastosowania przepisów z wielu innych rodzajów postępowań, np. nakazowego, czy upominawczego, gospodarczego (po wejściu w życie projektu UD 309). Wskazanie i wymienienie stosowanych przepisów rodzi ryzyko pominięcia któregoś z nich. Dodatkowo

			wspólnotowych. Znacznie bardziej czytelne byłoby w tym przypadku całościowe unormowanie trybu postępowania odrębnego przed SWI z uzupełniającym stosowaniem przepisów ogólnych k.p.c.	warto zwrócić uwagę na inne przepisy kpc posługujące się podobną redakcją, np. art. 505 ²⁸
37.	Art. 479 ⁹¹	Stowarzyszenie Autorów i Wydawców Copyright Polska	Stowarzyszenie zauważa, że wątpliwości budzi zakres odesłania zawarty w projektowanym art. 479 ⁹¹ k.p.c. Przepis ten powinien zostać w naszej ocenie przeformułowany w celu uniknięcia wątpliwości dotyczących zakresu jego zastosowania.	Vide: wyjaśnienie powyżej.
38.	Art. 479 ⁹¹	Polski Związek Pracodawców Przemysłu Farmaceutycznego	Art. 479 ⁹¹ §1 Kpc Takie sformułowanie nie jest jasne, co do skutków i celów rozgraniczenia między różnymi postępowaniami odrębnymi. Należy rozważyć zastąpienie go regułą, iż przepisy o innych postępowaniach odrębnych stosuje się „w zakresie nieuregulowanym w przepisach tego działu”.	Vide: wyjaśnienie powyżej.
39.	Art. 479 ⁹¹	REPROPOL	b) art. 479 ⁹¹ k.p.c. Wątpliwości budzi zakres odesłania zawarty w przywołanym przepisie - trudno jednoznacznie ocenić, które z przepisów projektodawca chciałby odpowiednio stosować w przypadku postępowania szczególnego dotyczącego spraw z zakresu własności intelektualnej.	Vide: wyjaśnienie powyżej.
40.	Art. 479 ⁹¹	Kreatywna Polska	Zakres odesłania w art. 479 ⁹¹ kpc (art. 1 pkt 4 Projektu) Nie jest jasne, które z przepisów należy odpowiednio stosować w przypadku postępowania szczególnego dotyczącego spraw z zakresu własności intelektualnej.	Vide: wyjaśnienie powyżej.
41.	Art. 479 ⁹¹	Polska Izba Rzeczników Patentowych	Uwaga ogólna bez wskazania propozycji zmiany tego przepisu. Przepis ten nie konkretyzuje o jakie inne postępowania odrębne chodzi. Zasadne byłoby wskazanie tych przepisów poprzez stosowne odesłanie. Część spraw własności intelektualnej ma charakter cywilny jak i gospodarczy, co utrudnia ustalenie, jaki tryb postępowania (odrębnego, czy przepisy ogólne) mają mieć zastosowanie. Dlatego postuluje się wyłączenie zastosowania przepisów dotyczących spraw gospodarczych, który to tryb, jak wynika z doniesień prasowych. Ministerstwo Sprawiedliwości planuje przywrócić. Ze względu na dużą kazuistykę oraz stopień skomplikowania spraw z zakresu własności intelektualnej ograniczenia wynikające z projektowanej procedury gospodarczej spowodują, że utrudnionym będzie składanie dowodów oraz pism, które często wymagają zaangażowania wyspecjalizowanych tłumaczy oraz specjalistów różnych nauk, aby najlepiej zaprezentować czego dotyczy spór i przedstawić swoje stanowisko. Prekluzje dowodowe być może będą	Vide: wyjaśnienie powyżej. Należy zwrócić uwagę, że stopień skomplikowania spraw z zakresu własności intelektualnej może być bardzo różny. Wyłączenie <i>en bloc</i> przepisów o postępowaniu odrębnym w sprawach gospodarczych wydaje się niezasadne.

			<p>służyły przyspieszeniu postępowań, ale nie wyjaśnieniu skomplikowanych zagadnień technicznych, co w sprawach tego typu jest kluczowe i niewskazane jest przedkładanie szybkości postępowania ponad cel należytego wyjaśnienia sprawy.</p>	
42.	Art. 479 ⁹²	Stowarzyszenie Autorów i Wydawców Copyright Polska	<p>Projektowany przepis art. 479⁹² k.p.c. prowadzi może w ocenie Stowarzyszenia do przewlekłości postępowania lub w ogóle uniemożliwić jego wszczęcie. Wymaga on w związku z tym istotnej modyfikacji uniemożliwiającej przedłużające się przekazywanie spraw między sądami.</p>	<p>Uwaga uwzględniona. Projektowany przepis został uzupełniony o regulację, zgodnie z którą sąd, któremu sprawa zostanie przekazana będzie związany postanowieniem sądu własności intelektualnej o przekazaniu sprawy.</p>
43.	Art. 479 ⁹²	Polska Izba Rzeczników Patentowych	<p>Nadać następujące brzmienie (jako § 1): „§ 1. Sąd własności intelektualnej nie jest związany postanowieniem o przekazaniu sprawy wydanym na podstawie art. 200 § 2. Sąd ten w razie stwierdzenia swej niewłaściwości przekaże sprawę innemu sądowi nie wyłączając sądu przekazującego.” Przepis nie wskazuje o jaki rodzaj sądu chodzi, stąd doprecyzowanie, że jest to sąd własności intelektualnej. Dodać § 2 w następującym brzmieniu: „§ 2. W sprawach, w których występuje kumulacja roszczeń opartych na różnych podstawach prawnych, o właściwości sądu rozstrzyga przesłanka o której mowa w ust 1., w art. 479⁸⁹ § 2 oraz art. 479⁹⁰ § 2.” Uzasadnione jest utworzenie nowej jednostki redakcyjnej przepisu w celu wskazania właściwości sądu w przypadku kumulacji roszczeń opartych na różnych podstawach prawnych.</p>	<p>Uwaga została kierunkowo uwzględniona.</p>
44.	Art. 479 ⁹²	ZAIKS	<p>2. Proponujemy wykreślenie z planowanej regulacji art. 479⁹². Przepis ten rodzi obawy, że sprawa może być przekazywana między sądami, uznającymi się za niewłaściwe, co wpłynie na brak rozpoznania sprawy lub jej rozpoznanie z dużym opóźnieniem. Wydaje się, że ogólny przepis art. 200 k.p.c. oraz praktyka sądowa polegająca na tym, że sąd, któremu niezasadnie została przekazana sprawa, w przypadku oczywistej omyłki, zwraca się do sądu stwierdzającego swoją niewłaściwość o reasumpcję postanowienia, stanowią wystarczającą regulację.</p>	<p>Uwaga nieuwzględniona, <i>vide</i>: wyjaśnienia w odpowiedzi na uwagę Stowarzyszenia Autorów i Wydawców Copyright Polska.</p>
45.	ds.. 479 ⁹² §2	Stowarzyszenie Filmowców Polskich Trapele Konarski Podrecki i Wspólnicy sp.j.	<p>Przepis ten niesie za sobą ryzyko paraliżu rozpoznania sprawy. Brak związania postanowieniem o przekazaniu sprawy, przy jednoczesnym braku wprowadzenia mechanizmu rozstrzygnięcia sporu kompetencyjnego pomiędzy Sądem, do którego wpłynęła sprawa (sądem przekazującym), a sądem właściwym d/s własności intelektualnej (sądem, do którego sprawa została przekazana) może prowadzić do sytuacji, gdy sądy te będą wielokrotnie przysyłać pomiędzy sobą akta danej sprawy podtrzymując własne stanowiska, co do charakteru sprawy. Dla wyeliminowania wyżej</p>	<p>Uwaga uwzględniona.</p>

			opisywanego ryzyka należałoby wprowadzić dodatkowe postanowienie przewidujące związane sądu przekazującego postanowieniem sądu własności intelektualnej o kwalifikacji danej sprawy jako niespełniającej kryterium sprawy własności intelektualnej.	
46.	Art. 479 ⁹²	Polski Związek Pracodawców Przemysłu Farmaceutycznego	<p>Art. 479⁹² §1 Kpc</p> <p>Przepis ten ustanawia wyjątek od zasady związania sądu, do którego sprawę przekazano wg właściwości oceną sądu przekazującego (ratio legis tej konstrukcji jest nietrudne do odtworzenia, chodzi o uchronienie stron postępowania przed ponoszeniem negatywnych skutków sporów kompetencyjnych powodujących opóźnienie rozpoznania sprawy). Uzasadnienie Projektu wyjaśnia, iż celem tego wyjątku, było powierzenie sądom właściwym w sprawach własności intelektualnej oceny swej właściwości, aby już na tym etapie mogła być dokonywana z uwzględnieniem wyspecjalizowanej wiedzy i doświadczenia tego sądu. Niemniej jednak proponowane w Projekcie brzmienie art. 479⁹² §1 Kpc idąc w tym kierunku, równocześnie rodzi ryzyko wielokrotnych odesłań pomiędzy sądami, powodujących opóźnienia w rozpoczęciu merytorycznego rozpoznawania sporu. Należy rozważyć konstrukcję taką, w której sąd właściwy dla spraw własności intelektualnej nie jest związany postanowieniem przekazującym sprawę temu sądowi, ale już jego postanowienie jest dla kolejnych sądów wiążące. Można by ją wyrazić np. przez zastąpienie w pierwszym zdaniu słowa "sąd" na "sąd własności intelektualnej" oraz dodanie na końcu przepisu zdania: "Postanowienie sądu własności intelektualnej o przekazaniu sprawy do innego sądu jako właściwego jest dla tego sądu wiążące, chyba że jest to sąd wyższego rzędu"</p>	<i>Vide:</i> wyjaśnienia w odpowiedzi na uwagę Stowarzyszenia Autorów i Wydawców Copyright Polska..
47.	Art. 479 ⁹²	REPROPOL	<p>art. 479⁹² k.p.c.</p> <p>Przepis ten może prowadzić w ocenie Stowarzyszenia do przewlekłości postępowania lub w ogóle uniemożliwić jego rozpoczęcie przez dłuższy czas. Wymaga on w związku z tym istotnej modyfikacji, która określałaby moment kończący przedłużające się przekazywanie spraw między sądami.</p>	<i>Vide:</i> wyjaśnienia w odpowiedzi na uwagę Stowarzyszenia Autorów i Wydawców Copyright Polska
48.	Art. 479 ⁹³	SA Warszawa	Z art. 479 ⁹³ k.p.c, nie wynika, jakich roszczeń pieniężnych dotyczy ten przepis (odszkodowanie, zwrot korzyści, pokutne) i jaki jest sens szczególnego normowania możliwości zasądzenia odpowiedniej sumy, o czym mowa w art. 322 k.p.c. (także wg projektu z 8/01/2019 r. RPU VIII, poz..3137)	Należy wyjaśnić, że przepis dotyczy wszystkich rodzajów roszczeń. Sens regulacji polega na tym, że nie ogranicza się ona do rodzajów roszczeń wskazanych w art. 322 kpc.
49.	Art. 479 ⁹³	Stowarzyszenie Filmowców	Wbrew intencjom opisanym w uzasadnieniu projektu obecne brzmienie tego przepisu zakazuje Sądowi podjęcia decyzji o zasądzeniu odpowiedniej sumy	Uwaga uwzględniona. Brzmienie przepisu zostanie zmienione poprzez usunięcie z jego

		Polskich Traple Konarski Podrecki i Wspólnicy sp.j.	według własnej oceny – jeżeli strona nie skorzystała ze środków, o których mowa w rozdziałach 2-4.	treści słów „pomimo zastosowania środków, o których mowa w rozdziałach 2-4”.
50.	Art. 479 ⁹³	ZAW STOART	2) Art. 479 ⁹³ k.p.c. Projektowany przepis, umożliwiający zasądzenie odpowiedniej sumy w przypadkach, w których ścisłe udowodnienie wysokości żądania jest niemożliwe lub nader utrudnione we wszystkich sprawach własności intelektualnej, a nie tylko w sprawach wymienionych w art. 322 k.p.c., zasługuje co do zasady na poparcie. Pozostaje jednak wątpliwość czy sformułowanie „pomimo zastosowania środków, o których mowa w rozdziałach 2-4” oznacza, że przed zastosowaniem tego mechanizmu strona jest zobowiązana z wszystkich tych środków skorzystać. Tymczasem nie w każdym stanie faktycznym ich zastosowanie będzie uzasadnione. Utrzymanie powyższego warunku mogłoby więc utrudniać korzystanie z omawianego mechanizmu w sprawach o naprawienie szkody czy zwrot bezpodstawnego wzbogacenia, wynikających z naruszenia prawa autorskiego lub pokrewnego (por. art. 79 ust. 1 pkt 3 i 4 u.p.a.p.p.), a więc w sytuacjach, w których sąd – w braku regulacji szczególnej – mógłby go zastosować w oparciu o ogólną zasadę wyrażoną w art. 322 k.p.c., tak jak ma to miejsce obecnie.	Uwaga uwzględniona. Brzmienie przepisu zostanie zmienione poprzez usunięcie z jego treści słów „pomimo zastosowania środków, o których mowa w rozdziałach 2-4”. Art. 322 kpc nie ujmuje wszystkich kategorii roszczeń, których można dochodzić w przypadku naruszenia praw własności intelektualnej (por. np. art. 79 ust. 1 pkt 4 – wydanie uzyskanych korzyści, które, w świetle orzecznictwa nie jest roszczeniem o zwrot bezpodstawnego wzbogacenia. Stanowi ono "samodzielną podstawę odpowiedzialności, różną od bezpodstawnego wzbogacenia (z art. 405 i n. KC). Przez uzyskane korzyści, które mają być wydane, należy rozumieć te korzyści majątkowe (a więc przychody pomniejszone o wydatki rzeczowe, osobowe i podatkowe związane bezpośrednio lub pośrednio z przychodami), które uzyskał pozwany w związku z naruszeniem prawa autorskiego" (wyr. SA w Białymstoku z 12.3.2014 r., I ACa 814/13, cyt. za: Legalis).
51.	Art. 479 ⁹³	Stowarzyszenie Autorów i Wydawców Copyright Polska	5) Projektowany art. 479 ⁹³ k. p. c. należy w ocenie Stowarzyszenia uzupełnić o § 2, który określałby, że jeżeli mimo zastosowania art. 48 u. z.z. i wykonania nakazu przekazania informacji i udostępnienia dokumentów nie można uzyskać efektu w postaci określenia wysokości należnych wynagrodzeń lub opłat, to sąd może w wyroku zasądzić odpowiednią sumę według swej oceny, opartej na ocenie wszystkich okoliczności sprawy. Byłoby to w pełni zgodne z dotychczasowymi poglądami doktryny prawa autorskiego, zgodnie z którymi <i>niewykonanie obowiązków w zakresie dostarczenia informacji lub udostępnienia dokumentów niezbędnych do dochodzenia wynagrodzeń lub opłat (...) stanowi okoliczność, którą sąd powinien brać pod uwagę przy ocenie zasadności roszczenia, w tym przy ocenie twierdzeń dochodzącego ochrony. Niedostarczenie danych lub dokumentów objętych roszczeniem</i>	Uwaga nieuwzględniona – z uwagi na ogólne brzmienie projektowanej regulacji, która nie wymienia poszczególnych rodzajów roszczeń.

			<p><i>informacyjnym nie zwalnia jednak dochodzącego ochrony z obowiązku udowodnienia faktu i rozmiaru naruszenia. Uzasadnia jednak przyjęcie, że w braku danych będących następstwem niewykonania obowiązku informacyjnego, rozmiar naruszenia, w tym jego skala (co do rozmiaru i wysokości szkody lub należnego stosownego wynagrodzenia) podlega ustaleniu na podstawie rozważenia wszystkich okoliczności sprawy. W szczególności uzasadnia to sięgnięcie do kryteriów określonych w art. 322 k.p.c. .</i></p>	
52.	Art. 479 ⁹³	Polski Związek Pracodawców Przemysłu Farmaceutycznego	<p>Art. 479⁹³ §1 Kpc</p> <p>Projektowany przepis jest podobny do art. 322 Kpc i zamiast sformułowania go na nowo w przepisach o postępowaniu odrębnym w sprawach własności intelektualnej, należy rozważyć zastąpienie go odesłaniem do art. 322 Kpc, stosowanego odpowiednio.</p>	<p>Należy wyjaśnić, że przepis dotyczy wszystkich rodzajów roszczeń. Sens regulacji polega na tym, że nie ogranicza się ona do rodzajów roszczeń wskazanych w art. 322 kpc. Art. 322 kpc nie ujmuje wszystkich kategorii roszczeń, których można dochodzić w przypadku naruszenia praw własności intelektualnej (por. np. art. 79 ust. 1 pkt 4 – wydanie uzyskanych korzyści, które, w świetle orzecznictwa nie jest roszczeniem o zwrot bezpodstawnego wzbogacenia. Stanowi ono "samodzielną podstawę odpowiedzialności, różną od bezpodstawnego wzbogacenia (z art. 405 i n. KC). Przez uzyskane korzyści, które mają być wydane, należy rozumieć te korzyści majątkowe (a więc przychody pomniejszone o wydatki rzeczowe, osobowe i podatkowe związane bezpośrednio lub pośrednio z przychodami), które uzyskał pozwany w związku z naruszeniem prawa autorskiego" (wyr. SA w Białymstoku z 12.3.2014 r., I ACa 814/13, cyt. za: Legalis).</p>
53.	Art. 479 ⁹³	REPROPOL	<p>d) art. 479⁹³ projektu</p> <p>Sformułowana w nim zasada, która umożliwi sądowi zasądzenie określonej sumy według swojej oceny, która jest oparta na rozważeniu wszystkich okoliczności sprawy, mogłaby znaleźć zastosowania do spraw o ochronę praw autorskich także przy wyłączeniu stosowania przepisów działu IV g rozdziału 2-4 projektu do ochrony tych praw. Sąd mógłby uzyskać możliwość uwzględnienia powództwa we wskazanym zakresie w sytuacji, gdy ścisłe udokumentowanie wysokości żądania jest niemożliwe lub nader utrudnione, mimo zastosowania środków, o których mowa w art. 80 ustawy</p>	<p>Uwaga aprobująca.</p>

			o prawie autorskim i prawach pokrewnych lub art. 48 ustawy o zz. W tej szczególnej sytuacji uprawniony mógłby w jakimś zakresie uzyskać ochronę swoich praw, mimo że postępowania informacyjne służące ułatwieniu mu takiej ochrony - mimo ich zastosowania - nie doprowadziły do uzyskania informacji lub dokumentów koniecznych do precyzyjnego określenia wysokości żądania. Takie rozwiązanie byłoby zgodne z dotychczasowymi poglądami przedstawicieli doktryny formułującymi takie postulaty de lege ferenda.	
54.	Art. 479 ⁹³	Kreatywna Polska	<p><u>Zasądzenie odpowiedniej sumy według własnej oceny sądu - art. 479⁹³ kpc (art. 1 pkt 4 Projektu)</u></p> <p>Zaproponowane brzmienie tego przepisu nie daje sądowi możliwości podjęcia decyzji o zasądzeniu odpowiedniej sumy według własnej oceny opartej na rozważeniu wszystkich okoliczności sprawy, jeżeli strona nie skorzystała ze środków, o których mowa w rozdziałach 2-4. Jest to sprzeczne z treścią uzasadnienia (str. 8-9).</p>	Uwaga uwzględniona. Brzmienie przepisu zostanie zmienione poprzez usunięcie z jego treści słów „pomimo zastosowania środków, o których mowa w rozdziałach 2-4”.
55.	Art. 479 ⁹³	Polska Izba Rzeczników Patentowych	<p>Uchylić art. 479⁹³ lub doprecyzować jego treść</p> <p>Przepis nie wskazuje o wysokość jakiego żądania chodzi. Jeśli chodziłoby o naprawienie szkody, to wobec brzmienia art. 322 kpc przepis ten należałoby uchylić, ewentualnie zmienić poprzez uwzględnienie odesłania do art. 322 wskazując na odpowiednie zastosowanie tego przepisu.</p> <p>Proponuje się dodać nowy przepis po art. 479⁹³ w brzmieniu: „W sprawach własności intelektualnej wyznaczony termin wniesienia odpowiedzi na pozew jest nie krótszy niż 2 miesiące.”</p> <p>W związku ze stopniem skomplikowania spraw oraz często bardzo obszernym pozewem i jego załącznikami, konieczne jest w tym postępowaniu odrębnym wskazanie długiego terminu odpowiedzi na pozew. Postuluje się ponadto wprowadzenie dłuższych terminów na dostarczenie pism przez strony z siedzibą za granicą, na wzór rozwiązań stosowanych przez Urząd Patentowy RP na gruncie ustawy Prawo własności przemysłowej z dnia 30 czerwca 2000 r. (art. 242 ustawy Prawo własności przemysłowej).</p> <p>Proponuje się dodać nowy przepis po art. 479⁹³ w brzmieniu: „Można żądać wznowienia postępowania, jeżeli wyrok został oparty na prawie, które zostało następnie unieważnione prawomocną decyzją administracyjną lub prawomocnym wyrokiem sądu.”</p> <p>W sporach o własność intelektualna występują przypadki unieważnienia w</p>	Należy wyjaśnić, że przepis dotyczy wszystkich rodzajów roszczeń. Sens regulacji polega na tym, że nie ogranicza się ona do rodzajów roszczeń wskazanych w art. 322 kpc. Art. 322 kpc nie ujmuje wszystkich kategorii roszczeń, których można dochodzić w przypadku naruszenia praw własności intelektualnej (por. np. art. 79 ust. 1 pkt 4 – wydanie uzyskanych korzyści, które, w świetle orzecznictwa nie jest roszczeniem o zwrot bezpodstawnego wzbogacenia. Stanowi ono "samodzielną podstawę odpowiedzialności, różną od bezpodstawnego wzbogacenia (z art. 405 i n. KC). Przez uzyskane korzyści, które mają być wydane, należy rozumieć te korzyści majątkowe (a więc przychody pomniejszone o wydatki rzeczowe, osobowe i podatkowe związane bezpośrednio lub pośrednio z przychodami), które uzyskał pozwany w związku z naruszeniem prawa autorskiego" (wyr. SA w Białymstoku z 12.3.2014 r., I ACa 814/13, cyt. za: Legalis).

			<p>odrębnym postępowaniu prawa, które powstaje na mocy wzruszalnej decyzji administracyjnej (dotyczy to wszystkich praw własności przemysłowej powstających na podstawie decyzji Urzędu Patentowego RP lub Urzędu Unii Europejskiej do spraw Własności Intelektualnej), a wcześniej wydany zostaje wyrok sądu w sprawie o naruszenie tego prawa. Następnie prawo to zostaje zniesione, z skutkiem od dnia powstania. W takiej sytuacji zachodzi konieczność wznowienia postępowania w sprawie o naruszenie zaś przesłanki takiego wznowienia nie są objęte art. 401 do 403 kpc. Wątpliwe wydaje się zastosowanie art. 403 § 2, zatem proponowane uzupełnienie jest uzasadnione.</p>	<p>Stopień skomplikowania spraw z zakresu własności intelektualnej jest różny - co nie uzasadnia wprowadzanie minimalnego terminu do wniesienia odpowiedzi na pozew.</p> <p>Z uwagi na wprowadzenie do projektu możliwości żądania unieważnienia prawa do znaku towarowego lub stwierdzenia jego wygaśnięcia w procesie – uwaga nie zostanie uwzględniona. Pozwany może podjąć obronę przed tym samym sądem,, przed który wniesiono powództwo.</p>
56.	Art. 479 ⁹⁴	SA Warszawa	<p>Art. 479⁹⁴ k.p.c. zawiera zbędne odwołanie do groźby naruszenia praw własności intelektualnej, które wynika z przepisów prawa materialnego (np. art. 285 p.w.p., art. 18 ust. 1 u.z.n.k.)</p>	<p>Intencją projektu nie jest materialne utożsamianie zagrożenia z naruszeniem ale to, aby sprawy o zagrożenie prawa również mogły być rozpatrywane przez sąd własności intelektualnej. W przypadku części praw na dobrach niematerialnych wynika to z przepisów ustaw szczególnych, por. np. art. 78 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych - który stanowi także o zagrożeniu autorskich praw osobistych. Niemniej, wobec braku stosownych regulacji w każdej ustawie szczególnej, projektodawca dostrzega potrzebę uzupełnienia przepisów dotyczących kognicji sądu własności intelektualnej we wskazanym kierunku.</p>
57.	Art. 479 ⁹⁵	SA Warszawa	<p>W art. 479⁹⁵ k.p.c. użyto mogącego budzić wątpliwości interpretacyjne i rozbieżności w orzecznictwie pojęcia "niewspółmierne obciążenie". Bardziej czytelne byłoby przywołanie wprost wskazań dyrektywy enforcement (2004/48/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z 29/04/2004 r.).</p>	<p>Uwaga uwzględniona. MS zmieniło redakcję przepisu: <i>„Art. 479⁹⁵. Stosując środki przewidziane w art. 479⁹⁷, art. 479¹⁰⁶ lub art. 479¹¹² § 1 sąd uwzględni interesy stron w takiej mierze, aby uprawnionemu zapewnić należytą ochronę, a obowiązwanego lub pozwanego nie obciążać ponad potrzebę, mając na uwadze obciążenia pozwanego i obowiązwanego jakie wynikałyby z zastosowanych środków oraz ochronę tajemnicy przedsiębiorstwa.”.</i></p>

58.	Art. 479 ⁹⁵	Polski Związek Pracodawców Przemysłu Farmaceutycznego	<p>Art. 479⁹⁵ Kpc</p> <p>Należy rozważyć doprecyzowanie kryteriów niewspółmiernego obciążenia, np. przez ich egzemplifikację, np. na wzór opisanego w art. 21 ust. 1 pkt 3 Ustawy z 21 kwietnia 2017 r. roszczeniach o naprawienie szkody wyrządzonej przez naruszenie prawa konkurencji.</p>	Vide: wyjaśnienie powyżej.
59.	Art. 479 ⁹⁵	Stowarzyszenie Filmowców Polskich Traple Konarski Podrecki i Wspólnicy sp.j.	<p>Zgodnie ze słownikową definicją tego pojęcia „współmierny” to „odpowiedni w porównaniu z czymś; adekwatny, proporcjonalny, porównywalny, ekwiwalentny”. Niewątpliwie przekazanie informacji, dokumentacji, bądź innych materiałów stanowić będzie obciążenie dla osoby obowiązanej. Z projektowanych przepisów w żaden sposób nie wynika jednak jakimi kryteriami ma się posłużyć sąd przy stwierdzeniu ewentualnej „niewspółmierności obciążenia” – brakuje wskazania punktu odniesienia do oceny ww. „adekwatności, ekwiwalentności, proporcjonalności”. W szczególności problem ten dotyczyć będzie sytuacji realizacji prawa do uzyskania informacji od osoby trzeciej, która nie naruszyła prawa (por. art. 8 dyrektywy 2004/48/WE). Istnieje ryzyko, że w takich sytuacjach (wobec braku naruszenia prawa przez osobę, do której kierowane będzie żądanie przedstawienia informacji) jakiegokolwiek żądanie udzielenia informacji Sądy traktować będą jako „niewspółmierne obciążenie”. Dla uniknięcia ww. niebezpieczeństwa skutkującego de facto brakiem realizacji prawa zagwarantowanego Dyrektywą 2004/48/WE i jednocześnie dla zagwarantowania praw obowiązyjących/pozwanych proponujemy posłużenie się wypracowaną na gruncie postępowania zabezpieczającego formułą (przewidzianą w art. 730 (1) par. 3 k.p.c. Proponujemy następujący zapis: „Stosując środki przewidziane w Rozdziałach 2, 3 i 4 sąd uwzględni interesy stron w takiej mierze, aby uprawnionemu zapewnić należytą ochronę prawną, a obowiązanej lub pozwanej nie obciążać ponad potrzebę”</p>	Vide: wyjaśnienie powyżej.
60.	Art. 479 ⁹⁵	ZAIKS	<p>Proponujemy również wykreślenie proponowanego art. 479⁹⁵. Pozostawienie takiej regulacji będzie mogło doprowadzić do sytuacji, w której dochodzenie roszczenia z tytułu naruszenia praw będzie całkowicie niemożliwe do zrealizowania, pomimo prawa do sądu. Przepis ten może być uznany za niekonstytucyjny w zakresie, w jakim, poprzez nieokreślenie przesłanki i dowolność „uznania” przez sąd orzekający „niewspółmierności obciążenia”, pozbawia on możliwości zabezpieczenia. Ewentualnie - warunek, o którym mowa mógłby zostać zawężony np. „o ile nie będzie to</p>	Vide: wyjaśnienie powyżej.

			uniemożliwić udowodnienia istotnych faktów oraz wysokości żądania lub gdy zachodzi ryzyko zniszczenia środka dowodowego".	
61.	Art. 479 ⁹⁵	Polska Izba Rzeczników Patentowych	<p>Nadać następujące brzmienie: <i>„Przepisów art. 479⁹⁷, art. 479⁹⁶ lub art. 479¹¹² nie stosuje się jeśli specyfika sprawy, a w szczególności dysproporcja pomiędzy powagą naruszenia a obciążeniem obowiązanego lub pozwanego środkami wskazanymi w tych przepisach tego nie uzasadnia.”</i></p> <p>Przepis w aktualnym brzmieniu używa pojęcia nieostrego pojęcia „niewspółmierne obciążenie”, co może wywoływać wątpliwości natury praktycznej, w jakich warunkach przepis ten będzie miał zastosowanie. Wydaje się, iż przyjęcie jako punktu odniesienia do dysproporcji pomiędzy powagą naruszenia a obciążeniem obowiązanego lub pozwanego środkami w postaci zabezpieczenia środków dowodowych, w tym wyjawienia lud wydania środka dowodowego lub udzielenie informacji byłoby właściwsze.</p>	Vide: wyjaśnienie powyżej.
Rozdział 2 - Zabezpieczenie środków dowodowych				
62.	Rozdział 2	SA Warszawa	<p>Projekt z jednej strony zawiera nadmiernie szczegółowe regulacje kwestii praktycznie nieistotnych (Rozdziały 2 i 3), z drugiej zaś pomija zagadnienia zasadnicze dla prawidłowego rozumienia i stosowania nowych przepisów (Rozdział 5 Powództwa szczególne).</p> <p>Rozdział 2. Zawiera nadmiernie szczegółową regulację zabezpieczenia dowodów nie do końca odpowiadającą potrzebom prowadzenia postępowania sądowego (w praktyce są to bardzo rzadkie, jednostkowe przypadki). Projektodawcy zdają się dążyć do stworzenia odrębnych reguł, abstrahując od regulacji zabezpieczenia dowodów unormowanej w art. 310 i nast. k.p.c. Na charakter konserwacyjny zabezpieczenia wskazuje definicja interesu prawnego z art. 479⁹⁸ § 2 k.p.c, choć zawiera ono wiele elementów wyjawienia dowodu, o którym szczegółowo mowa jest w Rozdziale 3, co sprawia, że rozróżnienie nie zostało przeprowadzone w sposób konsekwentny. Zastrzeżenia budzi ograniczenie możliwości złożenia stosownego wniosku wyłącznie do SWI.</p> <p>Nadmierna szczegółowość przepisów Rozdziału 2 sprawi, że będą one trudne do stosowania w odniesieniu do wielu różnorodnych przedmiotów ochrony prawa własności intelektualnej. Już teraz z łatwością mogłabym wskazać kilka sytuacji, które nie są objęte projektowaną regulacją albo są nieprawidłowo unormowane.</p>	<p>Uwaga o charakterze ogólnym.</p> <p>Środki prawne przewidziane w Rozdziałach 2 i 3 mogą być stosowane niezależnie od siebie.</p>

63.	Konferencja Przedsiębiorstw Finansowych w Polsce – Związek Pracodawców	<p>Podkreślić należy, że z jednej strony projektodawca podkreśla szersze zastosowanie instytucji zabezpieczenia środków dowodowych w stosunku do zabezpieczenia dowodu z art. 310 – 315 k.p.c. (korzystając z instytucji zabezpieczenia dowodu strona powinna wskazać i znać okoliczności faktyczne, których wskazaniu służy dowód, jak również oznaczyć sam dowód, natomiast środek prawny w postaci zabezpieczenia środków dowodowych uprawniony może wykorzystać celem ustalenia istotnych okoliczności faktycznych), z drugiej strony zawężenie podmiotowe (uprawnienie przysługuje jedynie powodowi/uprawnionemu), tym bardziej na etapie postępowania przed sądem, wydaje się być chybione. Nowa instytucja zabezpieczenia ingeruje również w sytuację prawną osób trzecich, które mogą nigdy nie być stronami procesu, natomiast posiadają wiedzę, co do faktów istotnych w sprawie. Istnieje prawdopodobieństwo, że podmiotowe zawężenie uprawnionych do skorzystania z ww. środków spotka się z zarzutem swoistej manipulacji materiałem dowodowym, tj. gromadzenia w postępowaniu sądowych tylko tych materiałów dowodowych, które są niekorzystne dla pozwanego. Zasada równouprawnienia stron, wywodząca się z normy konstytucyjnej, zajmuje wysoką pozycję w hierarchii zasad procesowych jako aksjomatu obowiązywania wszystkich innych zasad i instytucji procesu cywilnego. Uważamy zatem, że negatywnie ocenić należy faworyzowanie powoda/uprawnionego poprzez dostarczenie jedynie jemu narzędzi do zdobycia wiedzy o faktach dotyczących naruszeń prawa. Wydaje się, że takie rozwiązanie sprzeczne jest z zasadą kontrydiktoryjności zakładającej prawo stron do prowadzenia sporu na równych zasadach. Omawiane instrumenty prawne powinny służyć obu stronom postępowania.</p> <p>Rekomendacja KPF: wprowadzenie w Rozdziale 2, 3 i 4 Projektu zamian statuujących uprawnienie pozwanego do skorzystania z instytucji „zabezpieczenia środków dowodowych”, „wyjawienia lub wydania środka dowodowego” oraz „wezwania do udzielenia informacji”.</p>	Należy wyjaśnić, że środki prawne przewidziane w projektowanych rozdziałach 2-4 mają na celu ochronę uprawnionego. Stanowią wykonanie przepisów prawa europejskiego (art. 6-8 dyrektywy nr 2004/48 o egzekwowaniu praw własności intelektualnej).
64.	Stowarzyszenie Ochrony Własności Przemysłowej	<p>Rozdział 2 - Zabezpieczenie środków dowodowych.</p> <p>Zaproponowane w Rozdziale 2 przepisy art. 479⁹⁶-105 k.p.c. można uznać za regulację, która w sposób całkowicie niezależny od dotychczasowych przepisów próbuje określić zasady zabezpieczenia środków dowodowych w postępowaniu w sprawach własności intelektualnej.</p> <p>Obecny stan prawny regulujący wnioski o zabezpieczenie dowodów i wnioski o udzielenie informacji w sprawach z zakresu ochrony praw własności intelektualnej jest wynikiem uchwalenia ustawy z dnia 9 maja</p>	Uwaga o charakterze ogólnym.

		<p>2007 r. o zmianie ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 99, poz. 662). Wprowadzone zmiany do prawa polskiego mają związek z postanowieniami dyrektywy 2004/48/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie egzekwowania praw własności intelektualnej („Dyrektywa enforcement”).</p> <p>W odniesieniu do aktualnego stanu prawnego w doktrynie i orzecznictwie zgłaszane były liczne postulaty wprowadzenia zmian. W tym przedmiocie zwrócić należy uwagę, że w ramach ostatnich prac nad zmianami ustawy - Prawo własności przemysłowej wypracowane zostały następujące przepisy:</p> <p>„Art. 286'. 1. Uprawniony z patentu, dodatkowego prawa ochronnego, prawa ochronnego lub prawa z rejestracji lub osoba, której ustawa na to zezwala, może żądać, także przed wytoczeniem powództwa, zabezpieczenia dowodów naruszenia tych praw, w sposób umożliwiający zachowanie tych dowodów, w szczególności przez zajęcie rozsądnej ilości i wielkości próbek towarów, materiałów lub narzędzi użytych do produkcji lub dystrybucji tych towarów oraz związanych z nimi dokumentów. Stosownie do okoliczności zabezpieczenie dowodów może polegać także na opisie przedmiotu zabezpieczenia.</p> <p>2. Zabezpieczenia dowodów może żądać osoba, o której mowa w ust. 1, jeżeli uprawdopodobni roszczenie z tytułu naruszenia prawa lub zagrożenie jego naruszenia.</p> <p>3. Celem dokonanego zabezpieczenia dowodów jest przeprowadzenie postępowania dowodowego przed sądem.</p> <p>4. Wniosek o zabezpieczenie dowodów rozpoznaje sąd właściwy do rozpoznania spraw o naruszenie patentu, dodatkowego prawa ochronnego, prawa ochronnego lub prawa z rejestracji nie później niż w terminie 7 dni od złożenia wniosku w sądzie.</p> <p>5. Sąd w postępowaniu w przedmiocie zabezpieczenia dowodów zapewnia zachowanie tajemnicy przedsiębiorstwa i innych tajemnic ustawowo chronionych.</p> <p>6. Rzeczy zajęte tytułem zabezpieczenia dowodów przechowuje się w miejscu wyznaczonym przez sąd.</p> <p>7. Zażalenie na postanowienie sądu w przedmiocie zabezpieczenia dowodów sąd rozpoznaje w terminie 7 dni.</p> <p>8. Do zabezpieczenia dowodów przepisy rt.. 310-315, art. 733, art. 735 § 1, art. 738-746 Kodeksu postępowania cywilnego stosuje się odpowiedni,„ "</p>	
--	--	--	--

			<p>Biorąc pod uwagę doświadczenia w implementacji Dyrektywy enforcement, która nie była w sposób jednolity wprowadzona w ustawach z zakresu prawa własności intelektualnej, można przyjąć kierunek zakładający zgodność przepisów we wszystkich aktach prawnych w zakresie zabezpieczenia środków dowodowych. Miejszem takiej regulacji może być kodeks postępowania cywilnego. Alternatywnym rozwiązaniem jest pozostawienie przepisów w poszczególnych ustawach, ale o jednobrzmiącej treści.</p> <p>Analizując postanowienia Dyrektywy enforcement, można również zasadnie twierdzić, że przedstawiona powyżej regulacja przewidziana dla usta-y - Prawo własności przemysłowej może być wzorcem referencyjnym w celu dokonania zmian w innych ustawach. Nie jest więc konieczne tworzenie całkowicie nowych regulacji w przedmiocie zabezpieczenia dowodów.</p>	
65.		Konfederacja Lewiatan	<p>Zgodnie z projektem ustawy środek procesowy, jakim jest wniosek o zabezpieczenie środków dowodowych dotyczy również możliwości uzyskania przez przyszłego (lub aktualnego) powoda informacji o faktach dotyczących naruszeń jego praw własności intelektualnej. Jak rozumiemy, celem tego rozwiązania jest zabezpieczenie istniejącego środka dowodowego, o którym powód ma jakąś chociażby ogólną wiedzę i to ma różnić wniosek o zabezpieczenie środka dowodowego od wniosku o wyjawienie i dostarczenie środka dowodowego.</p> <p>Wobec powyższego postulujemy o jasne rozgraniczenie tych środków procesowych, ponieważ może to prowadzić do licznych problemów i niejasności, a nawet nadużyć w praktyce.</p>	<p>Należy wyjaśnić, że w odniesieniu do instytucji z rozdziałów 2 i 3 różne są:</p> <ul style="list-style-type: none"> - przesłanki (groźba utraty środka dowodowego – przy zabezpieczeniu środka dowodowego oraz brak takiego wymogu przy wyjawieniu środka dowodowego); - rodzaje środków – w instytucji z rozdziału 2 chodzi przede wszystkim o środki rzeczowe; - etap stosowania środków – przy zabezpieczeniu środka dowodowego także jest to etap przedprocesowy.
66.		Konfederacja Lewiatan	<p>Warto zauważyć, że projektowany środek procesowy, jakim jest wniosek o zabezpieczenie środków dowodowych jest szerszy niż obecnie obowiązujące zabezpieczenie dowodów.</p> <p>Wobec tego postulujemy o rozstrzygnięcie, czy nowa instytucja zostanie „wpisana” w obowiązujące przepisy, czy też będzie w pełni samodzielnym rozwiązaniem.</p>	<p>Należy wyjaśnić, że projektowana instytucja jest odrębna od zabezpieczenia dowodu. Cechuje ją ograniczenie do środków dowodowych rzeczowych, a także wyższy, niż tylko uprawdopodobnienie wymóg jej zastosowania (co związane jest z ingerencją w działalność podmiotów, które nie zawsze odpowiadają za naruszenie praw własności intelektualnej).</p>
67.		Konfederacja Lewiatan	<p>Projekt wskazuje, że niniejszy środek procesowy znajduje zastosowanie nie tylko w sytuacji, gdy strona zna okoliczności faktyczne, ale także w sytuacji, gdy strona ich nie zna w takim zakresie, w jakim powinny zostać zgłoszone w postępowaniu, tzn. że ww. środek procesowy wykorzystywany będzie w celu ustalenia istotnych okoliczności faktycznych. Zatem niejasne</p>	<p>Należy wyjaśnić, że poszczególne instytucje mogą być stosowane łącznie – przy spełnieniu różnych przesłanek. Celem roszczenia informacyjnego nie jest uzyskanie ani zabezpieczenie dowodów, a pozyskanie</p>

			<p>jest, czy w zakresie „ujawniania” nie wchodzimy już w zakres wniosku dot. wyjawienia i dostarczenia środka dowodowego oraz wniosku o wezwanie do udzielenia informacji, o których mowa w dalszej części projektowanych przepisów.</p> <p>Wobec powyższego postulujemy o staranne rozgraniczenie i w szczególności rozstrzygnięcie, czy powód może łączyć ww. wnioski, np. wnieść o zabezpieczenie dowodów a, b, c i wyjawienie dowodów d i e, a także innych potencjalnych dowodów.</p>	<p>informacji. Co do zasady –wskazane instytucje procesowe mogą być stosowane łącznie, o ile spełnione będą przesłanki ich stosowania.</p>
68.	Art. 479 ⁹⁶	Naczelna Rada Adwokacka	<p>Należy poddać pod rozagę zasadność wprowadzania do polskiego porządku prawnego i recypowania na grunt prawa cywilnego instytucji zabezpieczenia środków dowodowych.</p> <p>Postanowienie o zabezpieczeniu środków dowodowych to tymczasowe orzeczenie wydane przez organ sądowy, mające zapobiec ukrywaniu, zbywaniu lub wykorzystywaniu przez przestępców mienia, dokumentów lub danych w ramach działalności przestępczej. Zauważyć trzeba, że niniejsza decyzja ma zastosowanie do postanowień o zabezpieczeniu wydanych w celu zabezpieczenia przedmiotów, dokumentów lub danych, które mogą zostać wykorzystane jako dowody w postępowaniu karnym lub późniejszego wydawania nakazów konfiskaty w celu skutecznego zapobieżenia czerpaniu przez przestępców korzyści wynikających z ich przestępczej działalności oraz zapobieżenia praniu lub ponownemu inwestowaniu wpływów pieniężnych z przestępczości, co mogłoby powodować dalszy wzrost przestępczości.</p> <p>Instytucja zabezpieczenia środków dowodowych w krajach Unii Europejskiej przewidziana jest w szeregu poważnych przestępstw i nie wymaga weryfikacji pod kątem podwójnej przestępczości, tj. przestępstw karalnych zarówno w kraju Unii Europejskiej wydającym postanowienie (kraj wydający), jak i w kraju je wykonującym (kraj wykonujący). Przestępstwo takie musi jednak być zagrożone w kraju wydającym karą więzienia o górnej granicy ustawowego zagrożenia co najmniej trzech lat. Do tego typu przestępstw zalicza się: przynależność do organizacji przestępczej, terroryzm, korupcję i nadużycia finansowe, handel ludźmi, rasizm oraz gwałty.</p> <p>Projektodawca w uzasadnieniu nie wykazał w sposób dostateczny, aby nowa instytucja zabezpieczenia środków dowodowych, która odnosi się w krajach Unii Europejskiej na gruncie prawa karnego do najcięższych przestępstw, była konieczna do wprowadzenia na gruncie prawa cywilnego do polskiego porządku prawnego. Wydaje się, że instytucje funkcjonujące w polskim wewnętrznym porządku prawnym w sposób wystarczający</p>	<p>Uwaga poza zakresem projektu – który instytucję zabezpieczenia środka dowodowego reguluje w odniesieniu do postępowania cywilnego. Powyższe znajduje uzasadnienie w bart. 7 dyrektywy nr 2004/48 o egzekwowaniu praw własności intelektualnej.</p>

			<p>zabezpieczają prawa osób dochodzących swoich roszczeń przed sądem. Mając na względzie powyższe uwagi, Naczelna Rada Adwokacka pozytywnie opiniuje projekt ustawy o zmianie ustawy - Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw (UD 497) i opowiada się za skierowaniem przedmiotowego projektu ustawy do dalszych prac legislacyjnych.</p>	
69.	<p>Art. 479⁹⁶ cały rozdział – zabezpieczenie środków dowodowych</p>	<p>Stowarzyszenie Filmowców Polskich Trapele Konarski Podrecki i Wspólnicy sp.j.</p>	<p>Projektowana nowela nie rozstrzyga charakteru relacji pomiędzy instytucjami z Rozdziałów 2 – 4, a obecnie obowiązującymi regulacjami k.p.c. dotyczącymi dowodów (w tym postępowania dowodowego i zabezpieczenia dowodów, art. 310 k.p.c. i nast.) oraz postępowania zabezpieczającego, co rodzić może istotne wątpliwości w praktyce stosowania prawa.</p>	<p><i>Vide:</i> wyjaśnienia w odpowiedzi na uwagi Konfederacji Lewiatan.</p>

70.	Art. 479 ⁹⁶	Stowarzyszenie Autorów i Wydawców Copyright Polska	<p>1. Konieczność wyłączenia stosowania rozdziałów 2 – 4 działu IVg (projektowanych art. 479⁹⁶ – 479¹¹⁹ k.p.c) do postępowań o udzielenie informacji i udostępnienie dokumentów prowadzonych przez OZZ na podstawie art. 48 ustawy o zbiorowym zarządzaniu (tzw. roszczenie informacyjne OZZ)</p> <p>Najważniejsza uwagą, którą zgłasza Stowarzyszenie Copyright Polska do projektu, związana jest z niedostosowaniem przewidzianych w nim środków dowodowych do specyfiki roszczenia informacyjnego OZZ z art. 48 ustawy o zbiorowym zarządzaniu.</p> <p>Celem tego samoistnego roszczenia jest ułatwienie OZZ działającej w imieniu własnym na rzecz reprezentowanych uprawnionych dochodzenia innych zasadniczych roszczeń, w tym opłat wynikających z ustawy (m.in. z art. 20 pr. aut.), a tym samym roszczenie to ułatwia uzyskanie efektywnej ochrony ustawowo zagwarantowanych praw. Roszczenie oparte jest na założeniu, że poszkodowany może natrafić na istotne trudności w uzyskaniu koniecznych informacji, pozwalających na dochodzenie roszczeń z tytułu naruszenia majątkowych praw autorskich. Do naruszenia tych praw może dochodzić na ogół w taki sposób, że nawet przy dołożeniu należytej staranności nie jest możliwe stwierdzenie zaistnienia takiego faktu . Roszczenie informacyjne może mieć funkcję pomocniczą względem postępowania o zapłatę, ale może służyć także zyskaniu przez OZZ możliwości kontroli danych przekazanych wcześniej dobrowolnie przez zobowiązanych (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 14 października 2009 r., sygn. I ACa 537/09).</p> <p>Tak ukształtowanego roszczenia informacyjnego OZZ dotyczy bogaty dorobek doktryny prawa autorskiego oraz ugruntowana linia orzecznicza sądów powszechnych, która wobec powtórzenia brzmienia art. 105 ust. 2 pr. aut. jako art. 48 u. z. z. zachowuje nadal pełną aktualność. Jest ona podstawą prowadzonych przez OZZ postępowań, których ukształtowanie na jej podstawie powinno zostać utrzymane także w ramach nowo tworzonych sądów własności intelektualnej, bez stosowania do postępowań dotyczących tzw. roszczenia informacyjnego OZZ projektowanych przepisów rozdziału 2 – 4 działu IVg k.p.c. W przeciwnym razie skuteczne dochodzenie przez OZZ opisywanych roszczeń może okazać się znacznie utrudnione, kosztochłonne, ryzykowne, a nawet niemożliwe.</p> <p>Rozdziały 2 – 4 projektu (regulujące zabezpieczenie, wyjawienie lub wydanie środków oraz wezwanie do udzielenia informacji) nie powinny w</p>	<p>Wobec postulatu wyłączenia stosowania rozdziałów 2-4 w sprawach z art. 48 ustawy o zbiorowym zarządzaniu należy wyjaśnić, że art. 48 ustawy ozz jest odpowiednikiem dosłownym uchylonego art. 105 ust. 2 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych. Przepis mówi, że w zakresie swojej działalności OZZ może domagać się udzielenia informacji oraz udostępnienia dokumentów niezbędnych do określenia wysokości dochodzonych przez nią wynagrodzeń i opłat. Literatura i orzecznictwo wypowiedziały się co do relacji tego przepisu i art. 80 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych (tj. czy art. 105 ust. 2 ustawy stanowił samodzielną podstawę roszczenia OZZ, czy też stosował się do tego roszczenia art. 80 ustawy i wszelkie wynikające z niego ograniczenia). Doktryna zmierzała w kierunku, że to jest samodzielną podstawą roszczenia, niezależną od art. 80 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych (tak m.in. M. Bukowski w: Prawo autorskie i prawa pokrewne. Komentarz, red. D. Flisak, Warszawa 2015, s. 1312 - który stwierdza w komentarzu do art. 105 ust. 2 "ustawa o prawie autorskim i prawach pokrewnych jeszcze w dwóch przypadkach przewiduje roszczenie o udzielenie informacji, tj. w art. 47 i w art. 80 ust. 1 pkt 2. Należy zgodzić się z wypowiedziami przedstawicieli doktryny, że przewidziane w komentowanym przepisie roszczenie informacyjne z art. 105 ust. 2 jest niezależne i odmienne od uprawnień wynikających z powołanych przepisów (...)).</p> <p>Także orzecznictwo sądowe dostrzega odrębność roszczenia z art. 48 ustawy o zbiorowym zarządzaniu od instytucji regulowanej w art. 80 ustawy o prawie</p>
-----	------------------------	--	---	---

		<p>związku z tym w ocenie Stowarzyszenia Copyright Polska w ogóle znajdować zastosowania do postępowań o udzielenie informacji i udostępnienie dokumentów toczonych w trybie procesowym na podstawie art. 48 ustawy o zbiorowym zarządzaniu (wcześniej – na podstawie 105 ust. 2 ustawy o prawie autorskim).</p> <p>Najważniejsze argumenty przemawiające za takim – koniecznym w ocenie Stowarzyszenia – wyłączeniem są następujące:</p> <p>1) Rozdziały 2 – 4 projektu zostały sformułowane, jak wynika z ich analizy, głównie z uwzględnieniem przedmiotu i specyfiki postępowań w sprawach z zakresu własności przemysłowej i jako takie nie są zupełnie dostosowane do celów i sposobów realizacji tzw. roszczenia informacyjnego OZZ, którego istotą jest jego związanie z ochroną praw autorskich majątkowych i nakazanie przez sąd terminowego przekazania przez pozwanego powodowi będącemu OZZ w wykonaniu wyroku wymienionych w tym wyroku dokumentów i informacji, służących następnie OZZ do określenia wysokości dochodzonych wynagrodzeń lub opłat.</p> <p>Roszczenie informacyjne ma charakter materialnoprawny i samoistny, lecz bez dochodzonych w jego ramach informacji OZZ nie jest często w stanie sformułować roszczenia o zapłatę określonej kwoty, a żądanie informacji i dokumentów nie jest przy tym szkodliwe dla zobowiązanego do ich przedstawienia, gdyż służy wykonaniu umownego (w wypadku wynagrodzeń licencyjnych) lub ustawowego (w wypadku opłat, np. reprograficznych) obowiązku strony zobowiązanej do uiszczania wynagrodzeń lub opłat za pośrednictwem OZZ.</p> <p>2) Rozdziały 2 – 4 projektu zawierają szereg instrumentów, których zastosowanie w wypadku kierowania przez OZZ roszczenia informacyjnego z art. 48 u. z. z. jest nie do pomyślenia w świetle celu tego postępowania, który został zdefiniowany dotychczas przez orzecznictwo sądowe na tle art. 105 ust. 2 pr. aut. Tzw. roszczenie informacyjne OZZ wielokrotnie było przedmiotem orzeczeń sądowych, przez co ukształtowała się ugruntowana już dotycząca go linia orzecnicza Sądu Najwyższego (m.in. wyrok SN z 17 listopada 2011 r., III CSK 30/2011, uchwała SN z 26 października 2011 r., III CZP 61/2011). Także Trybunał Konstytucyjny w wyroku z 11 października 2011 r. (sygn. P 18/09) orzekł o zgodności art. 105 ust. 2 pr. aut. z Konstytucją RP i stwierdził w uzasadnieniu, że organizacja zbiorowego zarządzania nie jest przedsiębiorcą konkurencyjnym wobec tych, od których żąda, na podstawie art. 105 ust. 2 ustawy, informacji i udostępnienia dokumentów. Ponadto, cel udostępnienia informacji i</p>	<p>autorskim i prawach pokrewnych. –np. wskazując, że roszczenie z art. 48 może być wykorzystywane także do kontroli, czy korzystający z cudzej twórczości przekazał OZZ rzetelne i wyczerpujące informacje służące obliczeniu opłat. Ten cel nie wpisuje się w cel roszczenia informacyjnego z art. 80 ust. 1 pkt 2 ustawy. Zatem - już na gruncie obecnych przepisów należy uznać, że roszczenie informacyjne OZZ jest samodzielne. Oznacza to, że projekt zachowuje <i>status quo</i>. Ramy procesowe realizowania tego roszczenia zostaną zakreślone wyłącznie przez jego cel oraz ustawowe funkcje OZZ.</p>
--	--	---	--

			<p>dokumentów, a mianowicie określenie wysokości dochodzonych opłat, określa nieprzekraczalną dla OZZ granicę ich wykorzystania.</p> <p>Argument ten przemawia za wyłączeniem stosowania wobec roszczenia informacyjnego OZZ przepisów rozdziałów 2 – 4, w których przewidziano szereg rozwiązań wskazujących na to, że celem projektodawcy tych przepisów jest zabezpieczenie interesów konkurujących ze sobą przedsiębiorców będących stronami postępowania. W opisywanym postępowaniu OZZ występującej z tzw. roszczeniem informacyjnym okoliczności takie w ogóle nie zachodzą. W postępowaniu, którego przedmiotem jest udzielenie OZZ informacji lub udostępnienie OZZ dokumentów, pozwanym jest zazwyczaj podmiot unikający ustawowego obowiązku wnoszenia opłat na rzecz OZZ. Nie są do pomysłenia w takiej sytuacji są środki przewidziane w rozdziałach 2, 3 i 4 konsultowanego projektu, w szczególności polegające na powoływaniu się przez zobowiązanego na tajemnicę przedsiębiorstwa w celu uniknięcia wykonania obowiązku informacyjnego lub przewidujące zwrot przez OZZ będącą powodem kosztów i wydatków celowych poniesionych przez pozwanego w związku z udzieleniem informacji (art. 479¹¹⁹ projektu), jak również w określonych wypadkach zapłatę świadczenia pieniężnego odpowiadającego utraconym wpływom (o którym to środku mowa w art. 479¹¹² projektu).</p>	
71.	Art. 479 ⁹⁷ §1	Stowarzyszenie Filmowców Polskich Traple Konarski Podrecki i Wspólnicy sp.j.	<p>Mając na uwadze treść art. 224 par. 2 k.p.c. (odnośnie postępowania przez Sądem I instancji) oraz art. 381 i 382 k.p.c (dopuszczającego, w wąskim zakresie prowadzenie postępowania dowodowego przez Sąd II instancji), a także różne sytuacje faktyczne (por. choćby przytoczony w uzasadnieniu projektu wyrok ETS z dnia 18 stycznia 2017 r. C-427/15) niezasadne jest zawężenie możliwości wystąpienia z wnioskiem o zabezpieczenie środka dowodowego do postępowania przed zamknięciem rozprawy przed Sądem I instancji. W szczególności art. 224 par. 2 kpc przewiduje możliwość prowadzenia postępowania dowodowego w zakresie dowodu z akt nawet po zamknięciu rozprawy.</p>	<p>Należy wyjaśnić, że instytucja zabezpieczenia środka dowodowego nie służy pozyskaniu dowodu z akt innego postępowania. Wydaje się mało prawdopodobne, aby w takim przypadku istniał interes w uzyskaniu zabezpieczenia środka dowodowego. Nadto – dowód z dokumentów może być prowadzony (a nie – dopuszczony) – po zamknięciu rozprawy. Projektowane przepisy nie stoją na przeszkodzie temu, aby z wnioskiem wystąpić</p>

				w kolejnym postępowaniu p-ko temu samemu pozwanemu – np. w postępowaniu o odszkodowanie w sytuacji, gdy uprzednio w innym procesie sąd uwzględnił powództwo o charakterze zakazowym.
72.	Art. 479 ⁹⁸	SA Warszawa	<p>W art. 479⁹⁸ § 1 k.p.c. posłużono się określeniem „w wystarczającym stopniu wykazał swoje roszczenie”, które nie zostało w żaden sposób zdefiniowane, a w orzecznictwie i doktrynie może być rozumiane jako udowodnienie lub jako umotywowane wskazanie. Nie jest jasne, czy wymagane jest uprawdopodobnienie roszczenia, jego uprawdopodobnienie w wysokim stopniu (jak w art. 286¹ p.w.p.), czy udowodnienie. Pojęcie to używane jest w wyraźnie różnym sensie także w art. 479”, art. 479¹⁰⁶ § 1, art. 479¹⁰⁷, art. 479¹¹² § 1, art. 479¹¹⁵ k.p.c. Wykazanie powinno się przy tym odnosić do faktu naruszenia, a nie do roszczenia, które z niego wynika, a które zależne będzie od tego, na jakie ustalenia pozwolą zabezpieczone/wydobyte dowody lub uzyskane informacje. Projekt nie reguluje bardzo istotnej kwestii sposobu ochrony tajemnicy przedsiębiorstwa.</p>	<p>Przepis art. 479⁹⁸ został zmieniony w następujący sposób:</p> <p><i>„Art. 479⁹⁸. § 1. Sąd udziela zabezpieczenia środka dowodowego na wniosek uprawnionego, który uprawdopodobnił swoje roszczenie, jak również interes prawny w zabezpieczeniu.</i></p> <p><i>§ 2. Interes prawny w zabezpieczeniu środka dowodowego istnieje, gdy brak żądanego zabezpieczenia uniemożliwia lub poważnie utrudnia przytoczenie lub udowodnienie istotnych faktów, jak również, gdy zachodzi ryzyko zniszczenia środka dowodowego lub opóźnienie w uzyskaniu środka dowodowego może uniemożliwić lub zbytnio utrudnić osiągnięcie celu postępowania dowodowego, albo gdy z innych przyczyn zachodzi potrzeba stwierdzenia istniejącego stanu rzeczy.”</i></p>
73.	Art. 479 ⁹⁸	ZAW STOART	<p>Art. 479⁹⁸, art. 479¹⁰⁶ § 1 i art. 479¹¹² § 1 k.p.c. Poważne wątpliwości budzi podniesienie wymogów zastosowania środków zabezpieczenia dowodów i roszczenia informacyjnego względem dotychczasowej przesłanki wykazania interesu prawnego (art. 80 ust. 1 u.p.a.p.p.), a w przypadku zabezpieczenia roszczeń – przesłanki uprawdopodobnienia roszczenia (art. 7301 § 1 k.p.c.). Trudno zgodzić się z postulowanym przez projektodawcę odejściem od ustalonych i ugruntowanych w orzecznictwie pojęć, na rzecz nowego, bardziej rygorystycznego wymogu „wykazania roszczenia w wystarczającym stopniu”, którego interpretacji sam projektodawca się nie podejmuje, lecz pozostawia ją dopiero do przyszłej oceny sądu, w zależności od okoliczności sprawy. Oznacza to powstanie ogromnego stanu niepewności w początkowym – potencjalnie nawet wieloletnim – okresie obowiązywania nowych przepisów. Niepewność tę może pogłębiać fakt, iż celem projektowanych środków jest zabezpieczenie i zebranie dowodów niezbędnych do poparcia roszczenia</p>	Wyjaśnienie jak powyżej.

			<p>uprawnionego z tytułu ochrony przysługujących mu praw. Podniesienie wymogów ich zastosowania może prowadzić do powstania sytuacji swoistego „paragrafu 22”, w której uprawniony chcąc uzyskać dostęp do dowodów na poparcie swojego roszczenia musi już takie dowody przedstawić. Natomiast wskazywana przez projektodawcę – jako uzasadnienie podniesienia tych wymogów – konieczność ochrony praw osób trzecich, powinna być realizowana poprzez dokonywaną przez sąd ocenę proporcjonalności wniosków o zabezpieczenie lub udzielenie informacji, a nie poprzez ograniczanie możliwości ich zastosowania.</p>	
74.	Art. 479 ⁹⁸ §1	Stowarzyszenie Filmowców Polskich Traple Konarski Podrecki i Wspólnicy sp.j.	<p>Na gruncie przepisów k.p.c. pojęcie „wykazania” ma ugruntowane znaczenie – jest ono synonimem pojęcia udowodnienia. Udowodnienie nie podlega stopniowości (okoliczności nie mogą być trochę udowodnione, a trochę nie). Co więcej, aktualnie obowiązujący model postępowania cywilnego nakazuje Sądowi przeprowadzenie całego postępowania dowodowego by móc stwierdzić, że jakaś okoliczność została wykazana/udowodniona (np. że doszło do naruszenia pr. autorskich). W konsekwencji, nie jest możliwe na etapie przedprocesowym uznanie przez Sąd, że jakaś okoliczność została wykazana, co prowadziłoby – przy obecnym brzmieniu projektu ustawy – do braku możliwości zastosowania projektowanych środków. Por. też art. 243 k.p.c. a contrario. Biorąc pod uwagę zastrzeżenia wskazywane w uzasadnieniu projektu proponujemy zmianę wyrażenia „w wystarczającym stopniu wykazał” na „w wysokim stopniu uprawdopodobnił” swoje roszczenie.</p>	Vide: wyjaśnienie powyżej.
75.	Art. 479 ⁹⁸	Polska Izba Rzeczników Patentowych	<p>Art. 479⁹⁸ § 1 Nadać następujące brzmienie: „§ 1. Sąd udziela zabezpieczenia środka dowodowego na wniosek uprawnionego, jeżeli uprawniony wykaze, że naruszenie prawa jest prawdopodobne, oraz że posiada interes prawny w udzieleniu zabezpieczenia”. W proponowanym brzmieniu przyjęto koncepcję stosowania odpowiednio przepisów dotyczących zabezpieczenia roszczeń gdzie należy wykazywać uprawdopodobnienie roszczenia oraz interes prawny. Wydaje się, iż nie jest to poprawne z punktu widzenia celu jaki wniosek o zabezpieczenie dowodu ma być osiągnięty. Przy założeniu, że nowa formuła zabezpieczenia dowodu na odnosić się do konieczności uprawdopodobnienia, należałoby przyjąć założenie, że nie chodzi o uprawdopodobnienie roszczenia a uprawdopodobnienie samego faktu naruszenia prawa. Wniosek ten nie zmierza w istocie do uprawdopodobnienia roszczenia, gdyż nie jest to wniosek o zabezpieczenie roszczenia tylko dowodu. Nadto, niezasadne jest</p>	Vide: wyjaśnienie powyżej.

			<p>wprowadzanie nowej, nieznannej przepisom K.P.C. definicji zgodnie z którą uprawniony ma wykazać swoje roszczenie w „wystarczającym stopniu”. Należy zatem rozważyć dokonanie zmiany obecnie projektowanego przepisu poprzez wskazanie, że uprawniony składający wniosek o udzielenie zabezpieczenia środka dowodowego, musi uprawdopodobnić fakt naruszenia prawa.</p> <p>Art. 479⁹⁸ § 2</p> <p>Nadać następujące brzmienie:</p> <p>„§ 2. Interes prawny w zabezpieczeniu środka dowodowego istnieje wtedy, gdy brak żądanego zabezpieczenia uniemożliwia lub poważnie utrudnia przytoczenie lub udowodnienie istotnych faktów, jak również wtedy, gdy zachodzi ryzyko zniszczenia środka dowodowego lub opóźnienie może uniemożliwić lub zbytnio utrudnić osiągnięcie celu postępowania dowodowego.”</p> <p>Zabezpieczenie środka dowodowego powinno być możliwe nie tylko wówczas gdy opóźnienie w ewentualnym zabezpieczeniu tego środka mogłoby uniemożliwić osiągnięcie celu postępowania dowodowego ale również w sytuacji gdy opóźnienie przeprowadzenia tego dowodu mogłoby ten cel zbytnio utrudnić. Pojęcie zbytniego utrudnienia jest znane i stosowane od wielu lat w art. 310 K.P.C. gdzie wskazano, że dowód podlega zabezpieczeniu również wówczas, gdy zachodzi obawa że jego przeprowadzenie stanie się zbyt utrudnione.</p>	Uwaga uwzględniona.
76.	Art. 479 ⁹⁸	INTA	<p>II. Artykuł 1 punkt 4) projektu – nowe artykuły 479⁹⁸, 479¹⁰⁶ i 479¹¹² Kodeksu postępowania cywilnego – wymóg wykazania roszczenia w wystarczającym stopniu</p> <p>Projekt umożliwia uprawnionemu ubieganie się o zabezpieczenie środków dowodowych, jeżeli uprawniony w wystarczającym stopniu wykaze swoje roszczenie.</p> <p>INTA obawia się, że sądy mogą oddalać wnioski na tej podstawie, że roszczenie nie jest w wystarczającym stopniu wykazane (udowodnione). W rzeczywistości uprawniony będzie przecież składać ten wniosek po to, aby właśnie zgromadzić dowody.</p> <p>INTA sugeruje zastąpić ten wymóg wymogiem uprawdopodobnienia roszczenia. Taki wymóg istnieje w polskim prawie i pełni należycie swą funkcję w postępowaniach z wniosku o zabezpieczenie roszczenia.</p> <p>Alternatywnie, chociaż INTA uważa powyższe rozwiązanie za bardziej pożądane, INTA rekomenduje, aby w projekcie użyto sformułowania zawartego w Dyrektywie 2004/48/WE z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie egzekwowania praw własności intelektualnej. Zgodnie z art. 6 dyrektywy,</p>	Vide: wyjaśnienie powyżej.

			<p>posiadacz praw jest zobowiązany do przedstawienia “należycie dostępnych dowodów wystarczających do poparcia swoich roszczeń” [aczkolwiek w wersji angielskiej: „reasonably available evidence sufficient to support its claims”, czyli w rzeczywistości „rozsądnie dostępnych (osiągalnych) dowodów wystarczających do poparcia swych roszczeń”, co bardziej adekwatnie oddaje ideę tego wymogu]. Uważamy, że byłoby to bardziej wyważone i skuteczne rozwiązanie dla uprawnionych.</p> <p>To samo dotyczy wyjawiania lub wydawania środków dowodowych, a także wezwania do udzielenia informacji. Jednakże w tym ostatnim przypadku, art. 8 Dyrektywy 2004/48/WE wymaga jedynie, aby żądanie było "uzasadnione i proporcjonalne". Dlatego też w tym przypadku INTA sugeruje zastąpienie omawianego wymogu np. następującym wymogiem: "wykazanie wiarygodnych okoliczności wskazujących na naruszenie".</p>	
77.	Art. 479 ⁹⁸	Polski Związek Pracodawców Przemysłu Farmaceutycznego	<p>Art. 479⁹⁸ §1 Kpc</p> <p>Przepis ten definiuje ciężar dowodowy spoczywający na wnioskującym o zabezpieczenie środka, wprowadzając wymóg "wykazania w wystarczającym stopniu" roszczenia i interesu prawnego. Tak wyśłowione kryterium jest nowością w systemie prawnym Rzeczypospolitej Polskiej, w szczególności odróżnia się od przesłanki uprawdopodobnienia, występującej we wcześniejszej legislacji cywilnej dla określenia złagodzonych ciężarów dowodowych podmiotu poszukującego ochrony tymczasowej lub w postępowaniach wpadkowych, służebnych wobec postępowania co do istoty sprawy. Z uzasadnienia Projektu wynika, iż jest to zabieg celowy, gdyż autorzy Projektu chcą świadomie zdystansować się od przesłanki uprawdopodobnienia, uważając ją za nieprzydatną w sprawach własności intelektualnej, jako wymagającą wykazania zbyt niskiego poziomu prawdopodobieństwa twierdzeń uprawnionego i zbyt łatwą do spełnienia. Zastąpienie jej pojęciem "wykazania w wystarczającym stopniu" miałyby spowodować, że podmiot domagający się zabezpieczenia środka dowodowego (względnie zamierza skorzystać z innych postępowań służących zgromadzeniu dowodów przewidzianych w Projekcie, bowiem przesłanki wniosku o wyjawienie lub wydanie środka dowodowego, lub wezwania do udzielenia informacji zostały określone analogicznie) będzie musiał przedstawić bardziej przekonujące środki dowodowe.</p> <p>Ten zabieg ocenić należy negatywnie, jako nieprowadzący do zamierzonego przez projektodawcę celu, a jednocześnie powodujący niekorzystne skutki uboczne.</p>	Vide: wyjaśnienie powyżej.

			<p>Po pierwsze, jako że projektodawca wprowadza przesłankę całkowicie nową, uczestnicy obrotu prawnego nie mogą sięgać do jakiegokolwiek wcześniejszego dorobku orzeczniczego ani doktryny. Jej wykładnia musiałaby dopiero rodzić się po wejściu Projektu w życie, i powstawać specyficznie na gruncie art. 479⁹⁸ §1 Kpc, ewentualnie pokrewnych instytucji prawnych zawartych w Projekcie, bez możliwości odniesienia się do szerszego kontekstu. Po drugie, pojęcie "wykazania w wystarczającym stopniu" wcale nie implikuje pożądanego przez autorów uzasadnienia Projektu bardziej wyśrubowanych kryteriów oceny środków dowodowych. Ze słów użytych w ustawie wiadomo tylko tyle, że chodzi o coś innego niż udowodnienie i uprawdopodobnienie, ale nie wiadomo w jaki sposób. Pojęcie „wystarczającego stopnia” niesie ze sobą mniej intuicji znaczeniowych, niż każdy z tych terminów, albowiem samo w sobie oznacza tylko tyle, że jest to stopień akceptowalny przez osobę dokonującą oceny. Przez to ubóstwo treściowe dostarcza mniej wskazówek interpretacyjnych, jest jeszcze bardziej nieostre i subiektywne. "Wystarczający stopień" in casu, zastosowany przez danego sędziego może okazać się spełniony tam, gdzie inny nie dostrzegłby nawet uprawdopodobnienia.</p> <p>Wydaje się że właściwszym sposobem osiągnięcia celu pożądanego przez twórców Projektu byłoby nie rezygnowanie z kryterium "uprawdopodobnienia", ale rozbudowanie go o dodatkową cechę, z której wynikałoby, iż chodzi o poziom prawdopodobieństwa większego niż przy zwykłym uprawdopodobnieniu. Wchodzi zatem w grę np. zastąpienie kryterium "wykazania w wystarczającym stopniu" pojęciem "uprawdopodobnienia w wysokim stopniu" albo "uprawdopodobnienia w znacznym stopniu".</p>	
78.	Art. 479 ⁹⁸	Polski Związek Pracodawców Przemysłu Farmaceutycznego	<p>Art. 479⁹⁸ §2 Kpc</p> <p>Przesłankę odnoszącą się do faktów istotnych należałoby dookreślić w ten sposób, że chodzi o fakty istotne „dla rozstrzygnięcia sporu” którego stroną lub uczestnikiem jest osoba, żądająca wyjawienia dowodu.</p>	Sugerowane dookreślenia wydaje się zbędne – wynika bowiem z art. 227 kpc.
79.	Art. 479 ⁹⁸	Kreatywna Polska	<p><u>Wykazanie roszczenia i interesu prawnego w zabezpieczeniu - art. 479⁹⁸ § 1 kpc (art. 1 pkt 4 Projektu)</u></p> <p>Przepis ten mówi, że sąd udziela zabezpieczenia środka dowodowego na wniosek uprawnionego, który w wystarczającym stopniu wykazał swoje roszczenie, jak również interes prawny w uzyskaniu zabezpieczenia. Użyte</p>	Vide: wyjaśnienie powyżej.

			<p>w przepisie słowo „wykazać” rozumie się jako „udowodnić” a udowodnienie jest czynnością dokonaną. Okoliczność nie może być udowodniona częściowo. W związku z tym, użycie synonimu słowa „udowodnić” w omawianym przepisie jest niewłaściwe ponieważ aktualnie obowiązujący model postępowania cywilnego nakazuje sądowi przeprowadzenie całego postępowania dowodowego tak, by móc stwierdzić, że zostało udowodnione, czy też inaczej mówiąc wykazane, że np. doszło do naruszenia praw autorskich. Na etapie przedprocesowym nie będzie możliwe uznanie przez sąd, że jakaś okoliczność została wykazana więc niemożliwe będzie zastosowanie zabezpieczenia środków dowodowych. Proponujemy zatem zamienić obecny zwrot „w wystarczającym stopniu wykazał” na „w wysokim stopniu uprawdopodobnił”. Te same uwagi dotyczą art. 479¹⁰⁶ § 1 oraz art. 479¹⁰⁷ 2) kpc (art. 1 pkt 4 Projektu), w których również projektodawca użył czasownika „wykazać”.</p> <p>Ponadto, zawarta w art. 479¹¹² § 1 kpc regulacja, która nakazuje uprawnionemu wykazanie roszczenia, stoi w sprzeczności z dyrektywą 2004/48/WE. Jeżeli mamy do czynienia z roszczeniem o zapłatę odszkodowania, możliwość zażądania informacji jest właśnie narzędziem, które służy do dostarczenia wiedzy o istnieniu ewentualnego roszczenia i jego wysokości. W tym wypadku również należy zmienić użyte w tekście sformułowanie „w stopniu wystarczającym wykazał swoje roszczenie” na „w wysokim stopniu uprawdopodobnił”. To samo dotyczy art. 479¹¹⁵ 1) kpc.</p>	
80.	Art. 479 ⁹⁹	Polski Związek Pracodawców Przemysłu Farmaceutycznego	<p>Art. 479⁹⁹ Kpc</p> <p>W pkt. 1 należałoby dodać jeszcze obowiązek wskazania okoliczności, do wykazania których zmierza żądanie wyjawienia danego środka dowodowego.</p>	Sugerowane dookreślenie wydaje się zbędne – wynika bowiem z art. 227 kpc.
81.	Art. 479 ⁹⁹	Stowarzyszenie Filmowców Polskich Trapple Konarski Podrecki i Wspólnicy sp.j.	<p>por. zastrzeżenia do art. 479 (98) par. 1 powyżej odnośnie zastosowania terminu „wykazać”. Nadto, mając na uwadze treść art. 126 par. 1 pkt 3) k.p.c., do którego m.in. odsyła komentowany przepis (tj.: „Każde pismo procesowe powinno zawierać (...) osnovę wniosku lub oświadczenia oraz dowody na poparcie przytoczonych okoliczności”) nie jest jasne jak należy rozumieć pkt 2 komentowanego przepisu, a konkretnie na czym ma polegać owo „wykazanie okoliczności uzasadniających wnioski”, które trzeba dodatkowo spełnić obok przedstawienia dowodów na poparcie przytoczonych we wniosku okoliczności (co wynika z zastosowania art. 126 k.p.c.).</p>	Por. wyjaśnienie do art. 72.
82.	Art. 479 ¹⁰⁰	Wiceprezes SA w Łodzi	<p>Jedyne zastrzeżenie wzbudza potrzeba rozpoznania zażalenia na posiedzeniu jawnym w przypadkach określonych w art 479¹⁰⁰ § 6 projektu.</p>	Intencją projektu nie jest wprowadzanie obligatoryjnego wysłuchania przez sąd w

			<p>Wydaje się być celowym i wystarczającym zastrzeżenie w zdaniu drugim tego przepisu „o ile sąd uzna to za potrzebne lub gdy jedna ze stron o to wnosi”. Jest zupełnie nieracjonalne, by w każdym przypadku wyznaczać posiedzenie jawne dla wskazanych przypadków, gdy ani ranga problemów, ani doniosłość zarzutów tego nie uzasadnia, a żadna ze stron nie wnosi o wyznaczenie posiedzenia jawnego. Wszak druga strona może nawet podzielić zarzuty podniesione w zażaleniu. Irracjonalnym byłby wówczas wymóg wyżej określony.</p>	<p>sytuacji, gdy strona wyłącznie powoła się na naruszenie tajemnicy przedsiębiorstwa. Takie rozwiązanie nie sprzyjałoby szybkości postępowania i mogłoby być nadużywane. Należy również zwrócić uwagę, że zgodnie z procedowanym obecnie projektem nowelizacji kpc (projekt UD 309) zasadą będzie posiedzenie niejawne. Przepisy niniejszego projektu zostaną preredagowane w ten sposób, że § 6 otrzyma brzmienie: <i>„§ 6. Zażalenie obowiązanego lub pozwanego w zakresie, w jakim powołuje się na ochronę tajemnicy przedsiębiorstwa, sąd rozpoznaje na posiedzeniu niejawnym. Od uznania sądu zależy wysłuchanie na posiedzeniu jednej lub więcej stron.”</i></p>
83.	Art. 479 ¹⁰⁰	Polski Związek Pracodawców Przemysłu Farmaceutycznego	<p>Art. 479¹⁰⁰ §1 i §6 Kpc</p> <p>Rozpoznanie sprawy na posiedzeniu niejawnym powinno zostać określone jako fakultatywne („Sąd może wydać...”)</p>	Vide: wyjaśnienie powyżej.
84.	Art. 479 ¹⁰⁰	Polski Związek Pracodawców Przemysłu Farmaceutycznego	<p>Art. 479¹⁰⁰ §2 Kpc</p> <p>Przepis ten wprowadza obowiązek określenia przez Sąd zakresu wglądu uprawnionego do zabezpieczonego środka dowodowego („Sąd określa”). Co do wielu środków dowodowych, jak to np. zwykłych próbek towarów wydaje się, że ograniczenie dostępu uprawnionego w jakikolwiek sposób byłoby niecelowe. Właściwsze byłoby zatem wprowadzenie tego rozwiązania na zasadzie fakultatywnej („Sąd może określić”) albo wyraźne zaznaczenie na potrzeby praktyki orzeczniczej, że jednym z możliwych rozstrzygnięć jest pozostawienie takiego dostępu bez ograniczeń („Sąd określa, czy uprawniony ma nieograniczony dostęp do zabezpieczonego środka dowodowego. W przeciwnym wypadku określa zakres wglądu....”).</p>	Intencją projektodawcy jest, aby w każdym przypadku sąd określał zasady dostępu do środka dowodowego – ale stosując różne rygory. W przypadku, w którym sąd uzna, że stosowanie jakichkolwiek rygorów nie jest zasadne określi w postanowieniu, że dostęp do środka dowodowego nie podlega ograniczeniu.
85.	Art. 479 ¹⁰⁰	Polski Związek Pracodawców Przemysłu Farmaceutycznego	<p>Art. 479¹⁰⁰ §8 Kpc</p> <p>Regulacja dotycząca upadku zabezpieczenia w przypadku uwzględnienia zażalenia opartego o tajemnicę przedsiębiorstwa wydaje się skomplikowana ponad miarę. W takich sytuacjach sąd rozpoznający zażalenie może po prostu zmienić zaskarżone postanowienie i oddalić wniosek, osiągając ten sam skutek bez potrzeby szczególnej regulacji.</p>	Przepis otrzyma brzmienie: <i>„§ 8. W przypadku prawomocnego oddalenia wniosku zabezpieczenie środka dowodowego upada. Sąd, na wniosek obowiązanego, wydaje postanowienie stwierdzające upadek zabezpieczenia, na podstawie którego obowiązany odbiera</i>

				<i>przedmioty i protokoły złożone w sądzie.”.</i>
86.	Art. 479 ¹⁰⁰	Polski Związek Pracodawców Przemysłu Farmaceutycznego	Art. 479 ¹⁰⁰ §1, art. 479 ¹¹⁷ §5 Kpc Przepis mówiący o natychmiastowej wykonalności postanowienia nie jest konieczny, w świetle art. 360 Kpc. Wystarczyłoby pozostawienie odesłania do art. 743 Kpc.	Uwaga legislacyjna. art. 479 ¹¹⁷ §5 Kpc otrzyma brzmienie: <i>„§ 5.Postanowienie uwzględniające żądanie podlega wykonaniu z chwilą jego wydania. Przepis art. 743 stosuje się odpowiednio.”.</i>
87.	Art. 479 ¹⁰⁰ §3	Stowarzyszenie Filmowców Polskich Traple Konarski Podrecki i Wspólnicy sp.j.	wyraz „oraz” w zdaniu 2 i 3 tego paragrafu powinien być zastąpiony wyrazem „lub” – w większości spraw będzie bowiem albo obowiązany albo pozwany (a nie obie te osoby równocześnie)	Należy wyjaśnić, że intencją projektodawców było, aby sąd dokonał doręczenia obu podmiotom – jeżeli oba będą występować w postępowaniu.
88.	Art. 479 ¹⁰⁰ §5	Stowarzyszenie Filmowców Polskich Traple Konarski Podrecki i Wspólnicy sp.j.	brak jest uzasadnienia dla różnicowania terminu rozpoznania zażalenia w zależności od tego czy wnioski o udzielenie zabezpieczenia zostały uwzględnione, czy nie. Tymczasem projektowana nowela przewiduje, że bezzwłoczne rozpoznanie zażalenia ma mieć miejsce wyłącznie w przypadku, gdy zażalenie dotyczy postanowienia o udzieleniu zabezpieczenia, a zatem nie w przypadku, gdy zażalenie dotyczy oddalenia wniosku o udzielenie zabezpieczenia. Nadto nie jest dostatecznie sprecyzowany termin (o charakterze wyłącznie instrukcyjnym) rozpoznania środka – mowa jest o miesięcznym terminie wpływu zażalenia do Sądu bez sprecyzowania czy chodzi o Sąd I instancji czy II instancji. W aktualnym brzmieniu przepisu należałoby uznać, że bieg terminu rozpoczyna się z chwilą wpływu zażalenia do Sądu I instancji -nie jest to jednak jednoznacznie przesądzone.	Należy wyjaśnić, że bieg terminu rozpoczyna się z chwilą wpływu zażalenia do Sądu I instancji.
89.	Art. 479 ¹⁰⁰ §6	Stowarzyszenie Filmowców Polskich Traple Konarski Podrecki i Wspólnicy sp.j.	Obowiązek wyznaczenia rozprawy celem rozpoznania zażalenia nie ma dostatecznego aksjologicznego uzasadnienia natomiast może istotnie wpłynąć na brak faktycznej możliwości rozpoznania przez Sąd II instancji zażalenia w terminie wskazanym w par. 5 komentowanego przepisu. Pełne stanowisko stron może zostać przedstawione w zażaleniu oraz odpowiedzi na zażalenie. Z kolei za niezgodne z istotą kontradiktoryjności sporu cywilnego należy uznać postanowienie zd. 1 komentowanego przepisu, zgodnie z którym ustawodawca przewiduje udział w posiedzeniu niejawnym jednej strony sporu bez prawa udziału uprawnionego. W tym miejscu należy wskazać, że kwestiom tajemnicy przedsiębiorstwa w kontekście posiedzeń sądowych ustawodawca poświęcił regulację art. 153 par. 1 (1) k.p.c. zgodnie z którym „Sąd na wniosek strony zarządza odbycie posiedzenia lub jego części przy drzwiach zamkniętych, gdy mogą być ujawnione okoliczności stanowiące tajemnicę przedsiębiorstwa”. Warto zauważyć, że z uwagi na	Należy wyjaśnić, że zgodnie z procedowanym obecnie projektem nowelizacji kpc (projekt UD 309) zasadą będzie posiedzenie niejawne. Przepisy niniejszego projektu zostaną prerredagowane w ten sposób, że § 6 otrzyma brzmienie: <i>„§ 6.Zażalenie obowiązanego lub pozwanego w zakresie, w jakim powołuje się na ochronę tajemnicy przedsiębiorstwa, sąd rozpoznaje na posiedzeniu niejawnym. Od uznania sądu zależy wysłuchanie na posiedzeniu jednej lub więcej stron.”.</i>

			<p>charakter regulowanych instytucji należy spodziewać się, że praktycznie wszyscy obowiązani i pozwani będą powoływać się na ochronę tajemnicy przedsiębiorstwa.</p>	
90.	Art. 479 ¹⁰⁰ §7	Stowarzyszenie Filmowców Polskich Traple Konarski Podrecki i Wspólnicy sp.j.	<p>Z uwagi na kontradiktoryjność sporu cywilnego koniecznym jest umożliwienie obu stronom zapoznania się z całością materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie. Warto zwrócić uwagę, że stosownie do art. 154 k.p.c. w zw. z art. 153 k.p.c. nie tylko w przypadku tajemnicy przedsiębiorstwa, ale nawet w przypadku, gdy „mogą być ujawnione okoliczności objęte ochroną informacji niejawnych” ustawodawca, przewidując tryb „posiedzenia odbywającego się przy drzwiach zamkniętych”, wskazuje, że obecni na takim posiedzeniu mogą być nie tylko strony, ale i inne osoby wskazane w tym przepisie.</p> <p>W par. 2 komentowanego przepisu mowa jest już o ograniczeniu lub wyłączeniu kopiowania środka dowodowego lub jego utrwalania w inny sposób, a zatem o istotnym ograniczeniu dysponowania środkiem przez uprawnionego. W tym kontekście trudno zrozumieć o jakie jeszcze inne ograniczenia może chodzić w komentowanym par. 7 ww. przepisu.</p>	Wyjaśnienia jak powyżej.
91.	Art. 479 ¹⁰⁰ §8	Stowarzyszenie Filmowców Polskich Traple Konarski Podrecki i Wspólnicy sp.j.	<p>Przepis ten niezasadnie zawęża znaczenie „środków dowodowych” – ograniczając je do „przedmiotów i protokołów”.</p>	<p>Projektowany § 8 otrzyma brzmienie: <i>„§ 8. W przypadku prawomocnego oddalenia wniosku zabezpieczenia środka dowodowego upada. Sąd, na wniosek obowiązany, wydaje postanowienie stwierdzające upadek zabezpieczenia, na podstawie którego obowiązany odbiera przedmioty i protokoły złożone w sądzie.”.</i></p>
92.	Art. 479 ¹⁰⁰	Polska Izba Rzeczników Patentowych	<p>§ 5-§8 Uwaga ogólna bez wskazania propozycji zmiany tego przepisu. Podzielając co do zasady konieczność szybkiego rozpoznania zażalenia na postanowienie w przedmiocie udzielenia zabezpieczenia środka dowodowego, należy mieć na uwadze fakt, iż analiza przepisów nie daje odpowiedzi na pytanie, czy zażalenia będzie rozpoznawał sąd własności intelektualnej II instancji, czy inny sąd. Przepisy te wymagają doprecyzowania w omawianym zakresie.</p>	<p>Należy wyjaśnić, że właściwy do rozpoznania zażalenia będzie sąd własności intelektualnej II instancji. Z projektowanych przepisów wynika, że przewidziane w nich środki stosują sądy własności intelektualnej.</p>
93.	Art. 479 ¹⁰⁰	Polska Izba Rzeczników Patentowych	<p>§ 8 Nadać następujące brzmienie: <i>„§ 8. Uwzględniając zażalenie obowiązany lub pozwany, powołującego się na ochronę tajemnicy przedsiębiorstwa, sąd może w szczególności uzasadnionych okolicznościach wyłączyć wyjawienie uprawnionemu zabezpieczonego środka dowodowego. W takim przypadku zabezpieczenie</i></p>	<p>Projektowany § 8 otrzyma brzmienie: <i>„§ 8. W przypadku prawomocnego oddalenia wniosku zabezpieczenia środka dowodowego upada. Sąd, na wniosek obowiązany, wydaje postanowienie stwierdzające upadek zabezpieczenia, na podstawie którego</i></p>

			<p>środka dowodowego upada. Sąd, na wniosek obowiązanego lub pozwanego, wydaje postanowienie stwierdzające upadek zabezpieczenia, na podstawie którego obowiązany lub pozwany odbiera przedmioty i protokoły złożone w sądzie."</p> <p>Przepis nie zawierał możliwości złożenia przez pozwanego wniosku o wydanie postanowienia stwierdzającego upadek zabezpieczenia jak również odbioru przedmiotów i protokołów złożonych w sądzie.</p>	<p><i>obowiązany odbiera przedmioty i protokoły złożone w sądzie."</i></p>
94.	Art. 479 ¹⁰⁰ §8	ZAIKS	<p>Z tych samych przyczyn wnosimy o uchylenie § 8 art. 479¹⁰⁰ z uwagi na zbyt swobodną możliwość stosowania tego przepisu przez sąd. Sformułowanie, w szczególnie uzasadnionych okolicznościach" jest sformułowaniem zbyt ogólnikowym tym bardziej że, skoro celem regulacji jest zabezpieczenie interesów obowiązanego, to zaproponowane regulacje art. 479⁹⁵ oraz art. 479¹⁰⁰ § 2 art. 479¹⁰¹ § 1 i § 3, 479¹⁰⁴ wydają się w sposób należyty zabezpieczać te interesy.</p>	<p>Projektowany § 8 otrzyma brzmienie: <i>„§ 8. W przypadku prawomocnego oddalenia wniosku zabezpieczenie środka dowodowego upada. Sąd, na wniosek obowiązanego, wydaje postanowienie stwierdzające upadek zabezpieczenia, na podstawie którego obowiązany odbiera przedmioty i protokoły złożone w sądzie."</i></p>
95.	Art. 479 ¹⁰¹	SA Warszawa	<p>Wątpliwości budzi celowość rozpoznawania zażalenia na posiedzeniu jawnym, a także realna możliwość jego wyznaczenia w terminie miesiąca od dnia wpływu zażalenia do sądu - art. 479¹⁰¹ § 5 i 6 infine k.p.c, równocześnie projekt nie wskazuje, czy zażalenia na postanowienia SWI rozpoznawać będzie SWI drugiej instancji czy sąd okręgowy (projekt z 8/01/2019 r. RPU VIO, poz.3137 zawiera rozróżnienie w zakresie właściwości sądów odwoławczych). Zważywszy niewielkie osobowe składy mających powstać wydziałów SWI, w tym drugim wypadku może się okazać, że zażalenia rozpoznawać będą sędziowie z innych wydziałów, co przeczy celowi projektu jakim jest rozpoznawanie spraw przez sądy wvspecializowane.</p> <p>Wskazane w art. 479¹⁰¹ k.p.c. sposoby zabezpieczenia dowodów odnoszące się do odebrania towarów (już jednak nie produktów/wytworów), materiałów i narzędzi są w istocie tożsame ze sposobami zabezpieczenia roszczeń. W praktyce przepis ten może być nadużywany przez uprawnionych poważnie zakłócając funkcjonowanie przedsiębiorstwa i wyrządzając szkody, które trudno będzie naprawić w sytuacji oddalenia powództwa, nawet z uwzględnieniem art. 746 i art. 479¹⁰⁴ k.p.c. Należy zauważyć, że do zabezpieczenia dochodzi zwykle przed złożeniem pozwu, sąd nie ma zatem żadnej orientacji co do tego, jaki skutek na działanie przedsiębiorstwa obowiązanego może wyrzucić udzielone zabezpieczenie, tym trudniej jest mu określić z urzędu wysokość kaucji, o której mowa w art. 479¹⁰⁴k.p.c.</p>	<p>Należy wyjaśnić, że zgodnie z procedowanym obecnie projektem nowelizacji kpc (projekt UD 309) zasadą będzie posiedzenie niejawne.</p> <p>Uwaga nieuwzględniona.</p>

96.	Art. 479 ¹⁰¹ §3	Stowarzyszenie Filmowców Polskich Traple Konarski Podrecki i Wspólnicy sp.j.	Wezwanie biegłego do wykonania postanowienia w przedmiocie zabezpieczenia środka dowodowego może spowodować istotne opóźnienie w wykonaniu tego postanowienia. Przepis ten nie określa dostatecznie na jakim etapie Sąd (a zatem nigdy nie komornik) ma dokonać takiego wezwania biegłego. Należy spodziewać się, że w celu odroczenia wykonania przez komornika odebrania rzeczy obowiązani mogą nadużywać tego instrumentu, zgłaszając wniosek komornikowi o wezwanie biegłego, który z kolei podlegać będzie rozpoznaniu przez Sąd. Należy zwrócić uwagę, że nie ma w tym przepisie mowy o obowiązanych. Proponujemy by jedynie uprawniony miał prawo zgłosić wniosek o udział biegłego, gdyż to wyłącznie w jego interesie może być potrzebny udział biegłego w wykonaniu postanowienia o udzieleniu zabezpieczenia środka dowodowego.	Uwaga nieuwzględniona. Należy wyjaśnić, że udział biegłego może być także w interesie pozwanego – który może np. podnosić zarzuty, że wykonanie postanowienia następuje w odniesieniu do innych środków, niż te, co do których powodowi przysługują uprawnienia.
97.	Art. 479 ¹⁰¹ §3	Polska Izba Rzeczników Patentowych	Uwaga ogólna bez wskazania propozycji zmiany tego przepisu. Przepisy nie wskazują wyraźnie w jakim celu powołuje się biegłego/biegłych przy zabezpieczeniu środka dowodowego.	W zdecydowanej większości przypadków podmiotem wykonującym postanowienie o zabezpieczeniu będzie komornik. Należy jednak zwrócić uwagę na te przypadki, gdzie konieczne będzie np. zasięgnięcie ustnej opinii biegłego (przy udziale komornika lub bez) – np. w przypadku potrzeby zbadania rzeczy, która nie powinna być przechowywana.
98.	Art. 479 ¹⁰¹ §4	Stowarzyszenie Filmowców Polskich Traple Konarski Podrecki i Wspólnicy sp.j.	Przewidziane w tym przepisie postanowienie o zakazie udziału uprawnionego w zajęciu przez komornika przedmiotów stanowi wyłom w stosunku do przepisów o postępowaniu zabezpieczającym i egzekucyjnym, gdzie wierzycielowi, jako stronie, przysługuje prawo udziału we wszelkich czynnościach. W tym kontekście pojawia się ponownie pytanie o wzajemną relację przepisów o zabezpieczeniu dowodów (art. 310 k.p.c.) i nowoprojektowanej regulacji. Należy także zwrócić uwagę, że przepis ten jest niespójny z art. 479 (103) projektu, gdzie przewidziano odpowiednie stosowanie art. 743 k.p.c., który z kolei przewiduje odpowiednie zastosowanie przepisów o postępowaniu egzekucyjnym, a zatem z gwarancją udziału obu stron w postępowaniu (por. np. art. 1044 k.p.c.).	Celem takiego ukształtowania projektowanego przepisu jest ochrona tajemnicy przedsiębiorstwa pozwanego lub obowiązanego. Art. 479 ¹⁰³ zakłada odpowiednie stosowanie przepisów o egzekucji.
99.	Art. 479 ¹⁰¹ §4	Kreatywna Polska	<u>Brak udziału uprawnionego w czynnościach komornika – art. 479¹⁰¹ § 4 kpc (art. 1 pkt 4 Projektu)</u> Zgodnie z tym przepisem komornik dokonuje odebrania przedmiotów oraz sporządza protokół bez udziału uprawnionego. Nie popieramy takiego rozwiązania. Jest to uregulowanie odmienne w stosunku do przepisów o postępowaniu zabezpieczającym i egzekucyjnym, zgodnie z którymi wierzyciel, jako strona postępowania, ma prawo udziału we wszystkich czynnościach komornika.	Vide: wyjaśnienie jw.

100.	Art. 479 ¹⁰²	Stowarzyszenie Filmowców Polskich Traple Konarski Podrecki i Wspólnicy sp.j.	Należy pamiętać, że środki, o których mowa w Dyrektywie 2004/48/WE mają umożliwić uprawnionemu .in.. określenie wartości roszczenia odszkodowawczego w przyszłym procesie o naruszenie praw autorskich. Dotychczasowa praktyka wskazuje, że sam fakt uprawomocnienia się postanowienia nakazującego udzielenie informacji/inne zabezpieczenie często jest niewystarczający by przekonać obowiązanych do zastosowania się do treści obowiązku – często konieczne jest prowadzenie postępowania egzekucyjnego. Zachowanie aktualnego brzmienia komentowanego przepisu stwarza zagrożenie, że zabezpieczenie upadnie zanim uprawniony będzie miał możliwość zapoznania się z zabezpieczonymi środkami dowodowymi, a zatem zanim uzyska wiedzę konieczną do sporządzenia pozwu. W związku z powyższym proponujemy wskazany w tym przepisie miesięczny termin odnieść do daty zapoznania się przez uprawnionego z zabezpieczonymi środkami dowodowymi.	Art. 479 ¹⁰² otrzyma brzmienie: „Art. 479 ¹⁰² . <i>Udzielając zabezpieczenia środka dowodowego przed wszczęciem postępowania, sąd wyznacza termin, w jakim pozew powinien być wniesiony do sądu pod rygorem upadku zabezpieczenia. Termin ten nie może być krótszy niż 14 dni i dłuższy niż miesiąc od uprawomocnienia się postanowienia.</i> ”.
101.	Art. 479 ¹⁰²	Polska Izba Rzeczników Patentowych	Nadać następujące brzmienie: „Udzielając zabezpieczenia środka dowodowego przed wszczęciem postępowania, sąd wyznacza termin, w jakim pozew winien być wniesiony do sądu pod rygorem upadku zabezpieczenia. Termin ten nie może być krótszy niż 14 dni i nie dłuższy niż miesiąc od daty uprawomocnienia się postanowienia.” Brak wskazania minimalnego terminu na wniesienie pozwu do sądu może spowodować wyznaczanie przez sąd bardzo krótkich terminów. Wydaje się właściwe wprowadzenie minimalnego 14 dniowego okresu, w którym pozew powinien zostać wniesiony do sądu.	Uwaga zostanie uwzględniona – przez wprowadzenie minimalnego terminu 14 dni. <i>Vide</i> także: wyjaśnienia do uwagi powyżej.
102.	Art. 479 ¹⁰³	Stowarzyszenie Filmowców Polskich Traple Konarski Podrecki i Wspólnicy sp.j.	Wykonaniu może oczywiście podlegać wyłącznie postanowienie w przedmiocie udzielenia zabezpieczenia, stąd też koniecznym jest uzupełnienie komentowanego postanowienia o wyraz „udzielenia”.	Uwaga uwzględniona.
103.	Art. 479 ¹⁰⁴	Polski Związek Pracodawców Przemysłu Farmaceutycznego	Art. 479 ¹⁰⁴ i 479 ¹⁰⁵ Kpc Przepisy Projektu pozostawiają lukę, jeśli chodzi o dochodzenie zwrotu kosztów lub szkód poniesionych przez obowiązane w toku zabezpieczenia środka dowodowego (mogą być to koszty bardzo znaczne, np. w przypadku odbierane próbek towarów przez komornika z działającego przedsiębiorstwa należy się liczyć np. z przerwą w jego działaniu). Mianowicie, nakazują stosowanie odpowiednie art. 746 Kpc, który kreuje roszczenie odszkodowawcze do podmiotu wniosku o udzielenie	Uwaga nieuwzględniona. Projektowane przepisy, przewidują możliwość zastosowania kaucji na zabezpieczenie roszczeń zarówno pozwanego, jak i obowiązane wynikających z wykonania postanowienia.,

			zabezpieczenia jedynie wówczas, gdy przegra spór merytoryczny. Tymczasem właściwsze byłoby uprawnienie po stronie osoby trzeciej, które przypominałoby konstrukcję w art. 351 Kpc in fine („Obowiązany będący osobą trzecia ma prawo żądać naprawienia szkody poniesionej w związku z zabezpieczeniem środka dowodowego”).	
104.	Art. 479 ¹⁰⁵	Polski Związek Pracodawców Przemysłu Farmaceutycznego	Art. 479 ¹⁰⁴ i 479 ¹⁰⁵ Kpc Przepisy Projektu pozostawiają lukę, jeśli chodzi o dochodzenie zwrotu kosztów lub szkód poniesionych przez obowiązanego w toku zabezpieczenia środka dowodowego (mogą być to koszty bardzo znaczne, np. w przypadku odbierane próbek towarów przez komornika z działającego przedsiębiorstwa należy się liczyć np. z przerwą w jego działaniu). Mianowicie, nakazują stosowanie odpowiednie art. 746 Kpc, który kreuje roszczenie odszkodowawcze do podmiotu wnioskującego o udzielenie zabezpieczenia jedynie wówczas, gdy przegra spór merytoryczny. Tymczasem właściwsze byłoby uprawnienie po stronie osoby trzeciej, które przypominałoby konstrukcję w art. 351 Kpc in fine („Obowiązany będący osobą trzecia ma prawo żądać naprawienia szkody poniesionej w związku z zabezpieczeniem środka dowodowego”).	Vide: wyjaśnienia powyżej.
105.	Art. 479 ¹⁰⁵	Stowarzyszenie Filmowców Polskich Traple Konarski Podrecki i Wspólnicy sp.j.	Brak odwołania się do par. 2 art. 744 k.p.c. oznacza, że wbrew art. 479 ¹⁰² projektu ustawy rygor upadku zabezpieczenia nie nastąpi; Nie można wykluczyć takiej sytuacji, że po uzyskaniu przez uprawnionego informacji o naruszeniu prawa oraz jego skali – uprawniony i naruszciciel zawrą ugodę pozasądową. Stąd też projektowana regulacja nie powinna rezygnować z regulacji zdania 2 par. 2 art. 745 k.p.c., w takiej też sytuacji roszczenie odszkodowawcze nie powinno przysługiwać obowiązanemu (naruszycielowi ani osobie trzeciej); Brak odwołania się do par. 1 art. 754 1 k.p.c. oznacza, że zabezpieczenie środka dowodowego będzie trwało także po prawomocnym zakończeniu sprawy – czy aby na pewno taka była intencja ustawodawcy?	Art. 479 ¹⁰⁵ otrzyma brzmienie: <i>„Art. 479¹⁰⁵. W zakresie nieuregulowanym w niniejszym rozdziale do zabezpieczenia środka dowodowego przepisy art. 738, art. 742 § 1 zdanie pierwsze, § 2 i 3, art. 744, art. 745 oraz art. 746 stosuje się odpowiednio. Wniosek, o którym mowa w art. 742, może złożyć również pozwany.”.</i>
Rozdział 3 - Wyjawienie lub wydanie środka dowodowego				
106.	Rozdział 3	SA Warszawa	Rozdział 3 nie zawiera regulacji zaskarżenia postanowienia w przedmiocie wyjawienia lub wydania środka dowodowego, które jest nawet bardziej dolegliwe niż zabezpieczenie dowodu. Wydane w tej kwestii postanowienie może być ale nie musi kończącym postępowanie w sprawie.	Należy wyjaśnić, że kwestię zaskarżenia reguluje art. 479 ¹⁰⁹ paragraf 1 zdanie 2 kpc.
107.		Konfederacja	Istotą tego środka, jakim jest wniosek o wyjawienie i dopuszczenie środka	Należy wyjaśnić, że prowadzenie procesu w

		Lewiatan	<p>dowodowego, jest żądanie kierowane do pozwanego, aby dostarczył do sądu lub przekazał określony przez powoda środek dowodowy, służący ujawnieniu i poznaniu nowych faktów dotyczących naruszenia prawa powoda lub służący wykazaniu prawdziwości podnoszonych przez powoda twierdzeń o faktach. Dlatego też w ramach tego środka pojawia się istotne niebezpieczeństwo w zakresie „pozyskania” od przeciwnika procesowego, czy też konkurenta istotnych informacji biznesowych, które może doprowadzić do nadużycia przedmiotowej instytucji.</p> <p>Zatem postulujemy, aby tego rodzaju dowody były objęte tajemnicą, tzn. prowadzenie sprawy dobyło się przy drzwiach zamkniętych lub zastosowano inne metody zabezpieczenia dowodów.</p> <p>Ponadto, warto zauważyć, że powód występuje o środek dowodowy, do którego nie ma dostępu w pozasądowy sposób, dlatego też ważne jest, aby w ramach powyższego powód szczegółowo uzasadnił i uprawdopodobnił zasadność zastosowania tego środka procesowego, jakim jest wniosek o wyjawienie i dostarczenie środka dowodowego.</p>	tego typu sprawie przy drzwiach zamkniętych jest możliwe w oparciu o art. 153 paragraf 1 (1) kpc.
108.		Konfederacja Lewiatan	<p>Projekt zakłada, że w przypadku żądania wyjawienia lub wydania środków dowodowych w odniesieniu do naruszeń praw własności intelektualnej popełnionych na skalę handlową, żądane środki dowodowe mogą obejmować również dokumenty bankowe, finansowe, handlowe. Jednak należy zauważyć, że projekt nie wyjaśnia, co to znaczy „popełnionych na skalę handlową”, dlatego postulujemy o doprecyzowanie ww. sformułowania, ze względu na to, że przy braku jasnej interpretacji ww. sformułowania w praktyce zastosowanie instytucji może być bardzo utrudnione.</p>	Projekt nie posługuje się sformułowaniem „na skalę handlową” – którym posługuje się art. 6 dyrektywy nr 2004/48 („commercial scale”). Projekt posługuje się pojęciem „w sposób świadczący o faktycznym prowadzeniu działalności gospodarczej”.
109.		Stowarzyszenie Ochrony Własności Przemysłowej	<p>Rozdział 3 - Wyjawienie lub wydanie środka dowodowego</p> <p>Instytucja wyjawienia lub wydania środka dowodowego w kontekście szczegółowych postanowień o zabezpieczeniu środków dowodowych i wezwania do udzielenia informacji budzi wątpliwości co do zasadniczej potrzeby istnienia takiej regulacji. W sprawach własności intelektualnej środki wzmacniające pozycje uprawnionego, takie jak wnioski o zabezpieczenie dowodu oraz wnioski o udzielenie informacji, można uznać za wystarczające narzędzia służące właściwemu przygotowaniu procesu. Nie wdając się w krytykę szczegółowych przepisów, można obawiać się, czy proponowane w projekcie postanowienia nie będą stanowiły przykładu regulacji całkowicie niewykorzystywanej w praktyce.</p> <p>Rozdział 4 - Wezwanie do udzielenia informacji</p>	Uwaga o charakterze ogólnym. Należy zwrócić uwagę, że przesłanką zabezpieczenia środka dowodowego jest groźba utraty dowodu – dopóki nie zostanie wykazana instytucja zabezpieczenia środka dowodowego nie znajduje uzasadnienia.

		<p>Podobnie jak w przypadku Rozdziału 2, w przepisach art. 479¹¹⁹ k.p.c. proponowane jest w postępowaniu w sprawach własności intelektualnej wprowadzenie nowego uregulowania dotyczącego „wezwania do udzielenia informacji”.</p> <p>Warto przypomnieć, że zasadniczym celem i kierunkiem proponowanych zmian powinna być wykładnia odwołująca się bezpośrednio do przepisów Dyrektywy enforcement. Zgodnie z art. 8 dyrektywy nakaz udostępnienia określonych informacji jest wydawany w postępowaniu sądowym dotyczącym prawa własności intelektualnej w odpowiedzi na uzasadnione i proporcjonalne żądanie powoda. Z pkt. 21 preambuły Dyrektywy enforcement należy wnosić, że prawo do informacji umożliwia uzyskanie dokładnej informacji o pochodzeniu naruszających prawo towarów lub usług i kanałów ich dystrybucji oraz identyfikację wszelkich stron trzecich zaangażowanych w naruszenie. Krąg adresatów takiego wniosku został zakreślony szeroko i obejmuje osoby naruszające prawa wyłączne oraz każdą inną osobę, która posiada informacje niezbędne do dochodzenia roszczeń. Na podstawie postanowień dyrektywy można również wywodzić, że prawo do informacji stanowi samodzielne żądanie określonych działań, odrębne od żądania zabezpieczenia dowodów i roszczeń.</p> <p>Ponownie warto więc podnieść, że w toku ostatnich prac nad zmianami ustawy - Prawo własności przemysłowej zredagowane zostały przepisy, które zmierzają do wyeliminowania wątpliwości związanych z dotychczasowym brzmieniem art. 286² ustawy:</p> <p>„Art. 286². 1. Uprawniony z patentu, dodatkowego prawa ochronnego, prawa ochronnego lub prawa z rejestracji lub osoba, której ustawa na to zezwala, może wystąpić z wnioskiem do sądu właściwego do rozpoznania spraw o naruszenie tych praw, także przed wytoczeniem powództwa, o nakazanie naruszającemu udzielenia informacji o pochodzeniu, sieciach dystrybucji, ilości i cenach towarów lub usług, które są konieczne dla określenia zakresu roszczeń dochodzonych przez tego uprawnionego, jeżeli wykaże on wiarygodne okoliczności wskazujące na naruszenie patentu, dodatkowego prawa ochronnego, prawa ochronnego lub prawa z rejestracji.</p> <p>2. Przepis ust. 1 stosuje się odpowiednio do innej osoby, jeżeli u tej osoby:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) stwierdzono, że posiada ona towary naruszające patent, dodatkowe prawo ochronne, prawo ochronne lub prawo z rejestracji, lub 2) stwierdzono, że korzysta ona z usług naruszających patent, dodatkowe prawo ochronne, prawo ochronne lub prawo z rejestracji, lub	<p>Projekt został uzupełniony w kierunku wynikającym z projektu UD311.</p>
--	--	---	--

		<p>3) stwierdzono, że świadczy ona usługi wykorzystywane w działaniach naruszających patent, dodatkowe prawo ochronne, prawo ochronne lub prawo z rejestracji, lub</p> <p>4) została przez osobę, o której mowa w pkt 1, 2 lub 3, wskazana jako uczestnicząca w produkcji, wytwarzaniu lub dystrybucji towarów lub świadczeniu usług naruszających patent, dodatkowe prawo ochronne, prawo ochronne lub prawo z rejestracji</p> <p>- i to posiadanie, korzystanie z usług lub ich świadczenie, lub uczestniczenie w produkcji, wytwarzaniu lub dystrybucji towarów lub świadczeniu usług ma na celu uzyskanie bezpośrednio lub pośrednio zysku lub innej korzyści ekonomicznej.</p> <p>3. Przepisu ust. 2 nie stosuje się do konsumentów będących w dobrej wierze.</p> <p>4. Informacja, o której mowa w ust. 1 i 2, może dotyczyć wyłącznie:</p> <p>1) firm lub nazw i adresów producentów, wytwórców, dystrybutorów, dostawców oraz innych poprzednich posiadaczy towarów lub świadczących usługi, które naruszają patent, dodatkowe prawo ochronne, prawo ochronne lub prawo z rejestracji, jak również przewidywanych odbiorców hurtowych lub prowadzących sprzedaż detaliczną tych towarów lub usług;</p> <p>2) ilości wyprodukowanych, wytworzonych, zbytych, otrzymanych lub zamówionych towarów lub usług naruszających patent, dodatkowe prawo ochronne, prawo ochronne lub prawo z rejestracji, jak również cen otrzymanych za te towary lub usługi.</p> <p>5. Sąd, rozpoznaje wnioski, o których mowa w ust. 1 i 2, na rozprawie, zapewniając zachowanie tajemnicy przedsiębiorstwa i innych tajemnic ustawowo chronionych.</p> <p>6. Od obowiązku udzielenia informacji, o której mowa w ust. 1 i 2, może uchylić się osoba, która według przepisów Kodeksu postępowania cywilnego mogłaby jako świadek odmówić zeznań lub odpowiedzi na zadane mu pytanie.</p> <p>7. Na udokumentowane żądanie osoby, o której mowa w ust. 1 i 2, uprawniony jest obowiązany zwrócić koszty i wydatki poniesione w związku z udzieleniem informacji, o której mowa w ust. 1 i 2.</p> <p>8. Zażalenie na postanowienie sądu w sprawach, o których mowa w ust. 1 i 2, sąd rozpoznaje w terminie 7 dni.</p> <p>9. Jeżeli uprawniony nie wniósł pisma wszczynającego postępowanie przeciwko naruszającemu patent, dodatkowe prawo ochronne, prawo ochronne lub prawo z rejestracji w terminie wyznaczonym przez sąd albo</p>	
--	--	---	--

		<p>pismo wszczynające postępowanie zostało wycofane, jak również gdy pismo wszczynające postępowanie zostało zwrócone albo odrzucone albo powództwo bądź wnioski oddalono lub postępowanie umorzono, udzielającemu informacji, o którym mowa w ust. 1 i 2, przysługuje roszczenie o naprawienie szkody wyrządzonej wykonaniem obowiązku udzielenia informacji:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) przez zapłatę sumy pieniężnej w wysokości odpowiadającej opłacie licencyjnej albo innego stosownego wynagrodzenia, które w chwili ich dochodzenia byłyby należne tytułem udzielenia przez uprawnionego zgody na korzystanie z patentu, dodatkowego prawa ochronnego, prawa ochronnego lub prawa z rejestracji albo 2) na zasadach ogólnych. <p>10. Roszczenie, o którym mowa w ust. 9, wygasa jeżeli nie będzie dochodzone w ciągu roku od dnia jego powstania. Przepis art. 746 § J- 3 Kodeksu postępowania cywilnego stosuje się odpowiednio.</p> <p>11. W przypadku wykorzystania przez uprawnionego informacji, o której mowa w ust. 1 i 2, dla celów innych niż określenie zakresu dochodzonych przez uprawnionego roszczeń, udzielającemu informacji, o którym mowa w ust. 1 i 2, przysługuje roszczenie o naprawienie szkody, wyrządzonej wykonaniem obowiązku udzielenia informacji, na zasadach ogólnych.</p> <p>12. Do wniosków, o których mowa w ust. 1 i 2, stosuje się odpowiednio przepisy art. 733, art. 739 § 1, art. 742, art. 744 i art. 745 Kodeksu postępowania cywilnego. "</p> <p>Analogicznie do uwag dotyczących zabezpieczenia środków dowodowych, należy osiągnąć zgodność przepisów w przedmiocie udzielenia informacji we wszystkich aktach prawnych w prawie własności intelektualnej. Odpowiednio do zgłoszonej już propozycji miejscem takiej regulacji może być kodeks postępowania cywilnego, a alternatywnym rozwiązaniem jest pozostawienie ujednoliconych przepisów w poszczególnych ustawach. Przyjąć należy również, że przedstawiona powyżej treść przepisów czyni zadość wymogom wynikającym z wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 6 grudnia 2018 r., SK 19/16 oraz zachowuje niezbędny poziom regulacji wynikający z postanowień Dyrektywy enforcements. Wskazany przepis, podobnie jak art. 286' ustawy - Prawo własności przemysłowej, może być więc z powodzeniem wykorzystany w celu dokonania zmian w</p>	
--	--	---	--

			innych ustawach.	
110.	Art. 479 ¹⁰⁶	SA Warszawa	Niepoprawne językowo sformułowanie art 479 ¹⁰⁶ § 2 k.p.c. utrudnia jego zrozumienie.	Uwaga uwzględniona. Art 479 ¹⁰⁶ § 2 k.p.c. został wykreślony, odpowiednio również prerעדagowano dotychczasowy § 1 tego artykułu.
111.	Art. 479 ¹⁰⁶	ZAW STOART	<p>3) Art. 479⁹⁸, art. 479¹⁰⁶ § 1 i art. 479¹¹² § 1 k.p.c. Poważne wątpliwości budzi podniesienie wymogów zastosowania środków zabezpieczenia dowodów i roszczenia informacyjnego względem dotychczasowej przesłanki wykazania interesu prawnego (art. 80 ust. 1 u.p.a.p.p.), a w przypadku zabezpieczenia roszczeń – przesłanki uprawdopodobnienia roszczenia (art. 7301 § 1 k.p.c.). Trudno zgodzić się z postulowanym przez projektodawcę odejściem od ustalonych i ugruntowanych w orzecznictwie pojęć, na rzecz nowego, bardziej rygorystycznego wymogu „wykazania roszczenia w wystarczającym stopniu”, którego interpretacji sam projektodawca się nie podejmuje, lecz pozostawia ją dopiero do przyszłej oceny sądu, w zależności od okoliczności sprawy. Oznacza to powstanie ogromnego stanu niepewności w początkowym – potencjalnie nawet wieloletnim – okresie obowiązywania nowych przepisów.</p> <p>Niepewność tę może pogłębiać fakt, iż celem projektowanych środków jest zabezpieczenie i zebranie dowodów niezbędnych do poparcia roszczenia uprawnionego z tytułu ochrony przysługujących mu praw. Podniesienie wymogów ich zastosowania może prowadzić do powstania sytuacji swoistego „paragrafu 22”, w której uprawniony chcąc uzyskać dostęp do dowodów na poparcie swojego roszczenia musi już takie dowody przedstawić. Natomiast wskazywana przez projektodawcę – jako uzasadnienie podniesienia tych wymogów – konieczność ochrony praw osób trzecich, powinna być realizowana poprzez dokonywaną przez sąd ocenę proporcjonalności wniosków o zabezpieczenie lub udzielenie informacji, a nie poprzez ograniczanie możliwości ich zastosowania.</p>	Vide: wyjaśnienia do uwag 73-76.
112.	Art. 479 ¹⁰⁶	ZAW STOART	4) Art. 479 ¹⁰⁶ § 2 i art. 479 ¹¹³ k.p.c. Wbrew zawartym w uzasadnieniu wyjaśnieniom, projektowane przepisy budzą poważne wątpliwości co do ich zgodności odpowiednio z art. 6 ust. 2 i art. 8 ust. 1 w związku z motywem 14 dyrektywy 2004/48/WE. Dotyczy to kryterium „skali handlowej”, które na gruncie dotychczasowego art. 80 ust. 1 pkt 3 in fine u.p.a.p.p. jest rozumiane jako działanie mające na celu „uzyskanie bezpośrednio lub pośrednio zysku lub innej korzyści ekonomicznej”, nieobejmujące działań konsumentów będących w dobrej wierze. Co więcej, kryterium to ma	Należy wyjaśnić, że projektowany przepis nie stanowi implementacji art. 8, a stanowi implementację art. 6 dyrektywy nr 2004/48. Nie dotyczy bowiem udzielenia informacji, a wyjawienia lub wydania środka dowodowego. Obecnie jego odpowiednikiem jest art. 80 ust. 1 pkt 2 in fine – a nie art. 80 ust. 1 pkt 3. Projektowany paragraf 1 przepisu nie zawiera

			<p>obecnie zastosowanie wyłącznie w przypadku żądania udzielenia informacji przez inną osobę niż naruszająca prawo – żądanie kierowane do naruszającego nie jest poddane takiemu ograniczeniu (art. 80 ust. 1 pkt 2 u.p.a.p.p.). Także dostęp do dokumentów bankowych, finansowych lub handlowych nie jest ograniczany powyższą przesłanką, a jedynie zobowiązaniem sądu do zapewnienia zachowania tajemnicy przedsiębiorcy i innych tajemnic ustawowo chronionych (art. 80 ust. 2 u.p.a.p.p.). Tymczasem proponowane kryterium „faktycznego prowadzenia działalności gospodarczej” znajdzie zastosowanie do wszystkich wskazanych powyżej środków. Ponadto będzie oznaczać, że poza dotychczasową przesłanką działania dla zysku (w celu zarobkowym), udzielenie informacji na podstawie projektowanego art. 479¹¹¹ § 1 k.p.c., jak również dostęp do dokumentów określonych art. 479¹⁰⁶ § 2 k.p.c., będą mogły zostać przyznane tylko w przypadku prowadzenia naruszającej prawo działalności w sposób zorganizowany i ciągły. Stanowi to kolejny przejaw znaczącego utrudnienia dochodzenia roszczeń z tytułu naruszenia praw autorskich i pokrewnych w stosunku do stanu obecnego.</p>	<p>żadnych ograniczeń co do tego, że wyjawienie środka dowodowego może mieć miejsce wyłącznie wówczas, jeżeli naruszenie następuje w sposób świadczący o prowadzeniu faktycznym działalności gospodarczej. Paragraf 2 stanowił tylko egzemplifikację paragrafu 1 projektowanego przepisu. Po konferencji uzgodnieniowej przepis otrzyma brzmienie: <i>„Art. 479¹⁰⁶. W sprawie o naruszenie prawa własności intelektualnej powód, który uprawdopodobnił swoje roszczenie, może żądać wyjawienia lub wydania przez pozwanego środka dowodowego, którym on dysponuje, w szczególności dokumentów bankowych, finansowych lub handlowych, służących ujawnieniu i udowodnieniu faktów.”.</i></p>
113.	Art. 479 ¹⁰⁶	INTA	<p>II. Artykuł 1 punkt 4) projektu – nowe artykuły 479⁹⁸, 479¹⁰⁶ i 479¹¹² Kodeksu postępowania cywilnego – wymóg wykazania roszczenia w wystarczającym stopniu Projekt umożliwia uprawnionemu ubieganie się o zabezpieczenie środków dowodowych, jeżeli uprawniony w wystarczającym stopniu wykaże swoje roszczenie. INTA obawia się, że sądy mogą oddalać wnioski na tej podstawie, że roszczenie nie jest w wystarczającym stopniu wykazane (udowodnione). W rzeczywistości uprawniony będzie przecież składać ten wniosek po to, aby właśnie zgromadzić dowody. INTA sugeruje zastąpić ten wymóg wymogiem uprawdopodobnienia roszczenia. Taki wymóg istnieje w polskim prawie i pełni należycie swą funkcję w postępowaniach z wniosku o zabezpieczenie roszczenia. Alternatywnie, chociaż INTA uważa powyższe rozwiązanie za bardziej pożądane, INTA rekomenduje, aby w projekcie użyto sformułowania zawartego w Dyrektywie 2004/48/WE z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie egzekwowania praw własności intelektualnej. Zgodnie z art. 6 dyrektywy, posiadacz praw jest zobowiązany do przedstawienia “należycie dostępnych dowodów wystarczających do poparcia swoich roszczeń” [aczkolwiek w wersji angielskiej: „reasonably available evidence sufficient to support its claims”, czyli w rzeczywistości „rozsądnie dostępnych (osiągalnych)</p>	Vide: wyjaśnienia do uwag 73-76.

			<p>dowodów wystarczających do poparcia swych roszczeń”, co bardziej adekwatnie oddaje ideę tego wymogu]. Uważamy, że byłoby to bardziej wyważone i skuteczne rozwiązanie dla uprawnionych.</p> <p>To samo dotyczy wyjawiania lub wydawania środków dowodowych, a także wezwania do udzielenia informacji. Jednakże w tym ostatnim przypadku, art. 8 Dyrektywy 2004/48/WE wymaga jedynie, aby żądanie było „uzasadnione i proporcjonalne”. Dlatego też w tym przypadku INTA sugeruje zastąpienie omawianego wymogu np. następującym wymogiem: „wykazanie wiarygodnych okoliczności wskazujących na naruszenie”.</p>	
114.	Art. 479 ¹⁰⁶	Izba Wydawców Prasy	<p>b) Żądanie informacyjne</p> <p>Pozytywnie oceniamy propozycje zawarte w art. 479¹⁰⁶, zgodnie z którym „[w] sprawie o naruszenie prawa własności intelektualnej powód (...) może żądać wyjawienia (...) środka dowodowego (...) służącego ujawnieniu i udowodnieniu faktów” (§1) , w tym w szczególności „dokumentów bankowych, finansowych lub handlowych” (§2). Dotychczasowe doświadczenia w toczonych sprawach o naruszenie praw autorskich wydawców prasy, często napotykały na trudności ustalenia wartości sporu, a żądanie informacyjne z art. 80 ust. 1 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych często było nieskuteczne i nie przynosiło spodziewanych rezultatów (np. ze względu na powoływanie się na tajemnicę przedsiębiorstwa). W tym kontekście nie jesteśmy jednak w stanie ocenić, czy zmiana zapisana w art. 2 projektu nowelizacji, czyli zmieniająca art. 80 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych, dopasowująca treść ustawy prawnoautorskiej do proponowanego rozwiązania poprzez odesłanie do procedury określonej w projekcie nowelizacji (czyli zasad określonych w postępowaniu w sprawach własności intelektualnej), przyniesie pozytywne skutki i łatwiejsze uzyskiwanie niezbędnych informacji od strony pozwanej. Już wstępna analiza przepisów proponowanego nowego działu IVg, w szczególności rozdziałów 2 – 4, pozwala na stwierdzenie, iż jednym z celów autorów projektu jest proporcjonalne podejście zabezpieczające interesy konkurujących ze sobą przedsiębiorców, którzy mogą być stronami postępowania. W postępowaniach służących realizacji roszczeń informacyjnych jednak, które mogą być prowadzone na podstawie art. 80 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych czy też – w przypadku organizacji zbiorowego zarządzania – na podstawie art. 48 ustawy o zbiorowym zarządzaniu prawami autorskimi i pokrewnymi, chodzi o zobowiązanie jednej ze stron, do udzielenia przez zobowiązanego do uiszczania wynagrodzeń informacji niezbędnych do ustalenia roszczeń ze strony posiadacza praw lub podmiotu jego reprezentującego. Taki</p>	<p>W zakresie roszczenia, o którym mowa w art. 48 ustawy o zbiorowym zarządzaniu – por. wyjaśnienia do uwagi nr 16.</p>

			<p>obowiązek wynika najczęściej z konkretnych postanowień umownych (licencje) czy też bezpośrednio z ustawy (np. opłaty repro-graficzne) i nie jest obiektywnie szkodliwe czy też uciążliwe dla obowiązującego do udzielania tych informacji. W tym sensie środki przewidziane w rozdziałach 2- 4 konsultowanego projektu, w szczególności polegające na powoływaniu się przez zobowiązanego na tajemnicę przedsiębiorstwa w celu uniknięcia wykonania obowiązku informacyjnego lub przewidujące zwrot przez uprawnionego kosztów i wydatków celowych poniesionych w związku z udzieleniem informacji (art. 479¹¹⁹ projektu) – nie powinny być wprowadzone.</p>	
115.	Art. 479 ¹⁰⁶	Polski Związek Pracodawców Przemysłu Farmaceutycznego	<p>Art. 479¹⁰⁶ §1 i art. 479¹⁰⁷ Kpc</p> <p>Po pierwsze, patrz uwaga do art. 479⁹⁸ §1 Kpc w sprawie standardu dowodowego „wykazania w wystarczającym stopniu”.</p> <p>Po drugie, kryterium zastosowania wyjawienia lub wydania środka dowodowego jest to, że pozwany dysponuje tym środkiem, oraz to że służy on ujawnieniu i udowodnieniu faktów. Wymagają uzupełnienia co najmniej o wskazanie, że powód danym środkiem nie dysponuje (ekonomia procesowa wymaga, aby powód będący we władaniu środka dowodowego złożył go w sądzie, a nie uruchamiał aparat wymiaru sprawiedliwości bez potrzeby), jak również że chodzi o fakty istotne dla danego postępowania.</p>	<p>W zakresie faktów istotnych dla postępowania – vide: art. 227 kpc. W zakresie wymogu wykazania, że powód danym środkiem, nie dysponuje – wykazaniu podlegają okoliczności pozytywne, a nie negatywne (<i>ei incumbit probatio qui dicit non ei, qui negat</i>).</p>
116.	Art. 479 ¹⁰⁶	Polski Związek Pracodawców Przemysłu Farmaceutycznego	<p>Art. 479¹⁰⁶ §2 Kpc</p> <p>Ograniczenie możliwości żądania dokumentów bankowych, finansowych i handlowych do sytuacji, gdy naruszenie miałyby zostać dokonane w sposób świadczący o faktycznym prowadzeniu działalności gospodarczej nie znajduje uzasadnienia. Można sobie łatwo wyobrazić sytuację, gdzie poza tym kontekstem wystąpi taka potrzeba np. wyciąg z konta bankowego osoby, pozwanej o naruszenie tajemnicy przedsiębiorstwa, która działalności gospodarczej nie prowadzi, celem sprawdzenia, pod jakim tytułem otrzymała płatności od konkurentów dysponenta tajemnicy.</p>	<p>Przepis został przeredagowany w następujący sposób: <i>„Art. 479¹⁰⁶. W sprawie o naruszenie prawa własności intelektualnej powód, który uprawdopodobnił swoje roszczenie, może żądać wyjawienia lub wydania przez pozwanego środka dowodowego, którym on dysponuje, w szczególności dokumentów bankowych, finansowych lub handlowych, służących ujawnieniu i udowodnieniu faktów.”.</i></p>
117.	Art. 479 ¹⁰⁶	Kreatywna Polska	<p><u>Roszczenie informacyjne – art. 479¹⁰⁶ kpc (art. 1 pkt 4 Projektu)</u></p> <p>Pozytywnie oceniamy art. 479¹⁰⁶ § 1 kpc, zgodnie z którym „[w] sprawie o naruszenie prawa własności intelektualnej powód (...) może żądać wyjawienia (...) środka dowodowego (...) służącego ujawnieniu i udowodnieniu faktów”, w tym w szczególności wymienionych w § 2 „dokumentów bankowych, finansowych lub handlowych”. W naszej opinii</p>	<p>Pojęcie „skali handlowej” (<i>commercial scale</i>) jest przedmiotem dyskusji na forum UE. Zaproponowana formuła odnosi się nie do formalnego statusu przedsiębiorcy – a do faktycznego prowadzenia działalności gospodarczej w taki sposób, w jaki działa</p>

			<p>przepis ten jest bardzo potrzebny, bowiem żądanie informacyjne z art. 80 ust. 1 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych często w praktyce nie przynosiło spodziewanych rezultatów. Strony postępowania nie ujawniały żądanych informacji powołując się np. na tajemnicę przedsiębiorstwa. W tym zakresie zmiana przewidziana w art. 2 Projektu, czyli zmieniająca art. 80 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych dopasowuje treść ustawy prawnautorskiej do proponowanego rozwiązania poprzez odesłanie do procedury określonej w projekcie nowelizacji (czyli zasad określonych w postępowaniu w sprawach własności intelektualnej), co powinno przynieść pozytywne skutki i łatwiejsze uzyskiwanie niezbędnych informacji od strony pozwanej. Równocześnie, przewiduje się stosowną ochronę strony zobowiązanej do udzielenia informacji, jeśli uprawniony nie wytoczy postępowania w terminie 1 miesiąca od prawomocnego zakończenia postępowania o udzielenie informacji. Jest to wyraz proporcjonalnego podejścia, które oceniamy pozytywnie. Ponadto, aktualne brzmienie art. 479¹⁰⁶ § 2 kpc zawęża zakres stosowania przepisu art. 6 ust. 2 dyrektywy 2004/48/WE w sprawie egzekwowania praw własności intelektualnej. Przepis dyrektywy, w przeciwieństwie do konsultowanego Projektu, nie powołuje się na formę prowadzenia działalności gospodarczej, ale na handlową skalę naruszeń. Obecne brzmienie przepisu pozwoliłoby na sytuację, w której nie miałby on zastosowania wobec podmiotu niezaklasyfikowanego jako przedsiębiorca a dokonującego naruszeń praw własności intelektualnej na szeroką skalę.</p>	<p>przedsiębiorca (zarobkowy, ciągły, zorganizowany).</p>
118.	Art. 479 ¹⁰⁶ §1	Stowarzyszenie Filmowców Polskich Traple Konarski Podrecki i Wspólnicy sp.j.	<p>por. komentarz do projektowanego art. 479⁹⁸ k.p.c.</p>	<p>Vide: wyjaśnienia do uwagi nr 73-74.</p>
119.	Art. 479 ¹⁰⁶ §2	Stowarzyszenie Filmowców Polskich Traple Konarski Podrecki i Wspólnicy sp.j.	<p>projektowany zapis bezzasadnie zawęża zastosowanie regulacji przewidzianej w art. 6 ust. 2 Dyrektywy 2004/48, która odnosi się – nie do formy prowadzenia działalności (jak w komentowanym przepisie projektu) - ale do skali naruszeń. Wbrew intencjom przedstawionym w uzasadnieniu projektu, aktualny zapis komentowanego przepisu oznacza, że podmioty, które nie mogłyby być kwalifikowane jako przedsiębiorcy, pomimo notorycznego naruszania praw autorskich nie podlegałyby tej regulacji.</p>	<p>Vide: wyjaśnienia do uwag nr 116-117.</p>
120.	Art. 479 ¹⁰⁶ §2	Polska Izba Rzeczników	<p>Nadać następujące brzmienie: „§ 2. W przypadku gdy naruszenie prawa własności intelektualnej dokonane</p>	<p>Por. wyjaśnienie do uwagi 116.</p>

		Patentowych	jest w związku z prowadzoną działalnością gospodarczą, żądanie o którym mowa w § 1 może dotyczyć w szczególności dokumentów bankowych, finansowych lub handlowych.” Przepis w obecnym kształcie wydaje się bardziej przejrzysty niż pierwowzór.	
121.	Art. 479 ¹⁰⁷	Stowarzyszenie Filmowców Polskich Traple Konarski Podrecki i Wspólnicy sp.j.	uwagi do komentowanego art. 479 ⁹⁹ k.p.c., które pozostają aktualne także w tym przypadku	Por. wyjaśnienie do uwagi 76.
122.	Art. 479 ¹⁰⁷	Polski Związek Pracodawców Przemysłu Farmaceutycznego	Art. 479 ¹⁰⁶ §1 i art. 479 ¹⁰⁷ Kpc Po pierwsze, patrz uwaga do art. 479 ⁹⁸ §1 Kpc w sprawie standardu dowodowego „wykazania w wystarczającym stopniu”. Po drugie, kryterium zastosowania wyjawienia lub wydania środka dowodowego jest to, że pozwany dysponuje tym środkiem, oraz to że służy on ujawnieniu i udowodnieniu faktów. Wymagają uzupełnienia co najmniej o wskazanie, że powód danym środkiem nie dysponuje (ekonomia procesowa wymaga, aby powód będący we władaniu środka dowodowego złożył go w sądzie, a nie uruchamiał aparat wymiaru sprawiedliwości bez potrzeby), jak również że chodzi o fakty istotne dla danego postępowania.	Vide: wyjaśnienia do uwag 73-76.
123.	Art. 479 ¹⁰⁷	Polska Izba Rzeczników Patentowych	Uchylić (nie wprowadzać) pkt 3 Nie znajduje uzasadnienia wskazywanie przez powoda okoliczności, z których wynika, że pozwany dysponuje środkiem dowodowym objętym żądaniem. Nadto, obligatoryjne wskazywanie tych okoliczności w praktyce procesowej będzie dość utrudnione. Nie wiadomo też, co jest wystraszające do uznania, że powód wypełnił dyspozycję tego przepisu -kryteria „wskazania okoliczności” są tutaj niejasne. W ocenie PIRP wystarczająca jest treść art. 479107 pkt 2) gdzie powód musi wykazać okoliczności uzasadniające wniosek i tam ewentualnie może wykazywać, że środek dowodowy znajduje się u pozwanego lub że jest wysokie prawdopodobieństwo jego posiadania przez pozwanego. Nadto przepis art. 479108 daje możliwość udzielenia odpowiedzi przez pozwanego, w tym również w zakresie zgłoszonego przez powoda żądania, czy pozwany posiada dany środek dowodowy.	Uwaga nieuwzględniona – okoliczność zawarta w pkt 3 stanowi niezależną przesłankę.
124.	Art. 479 ¹⁰⁹	Polski Związek Pracodawców	Art. 479 ¹⁰⁹ §2 Kpc	Intencją projektodawcy jest, aby w każdym przypadku sąd określał zasady dostępu do

		Przemysłu Farmaceutycznego	Patrz uwagi do 479 ¹⁰⁰ §2 Kpc w sprawie obligatoryjnego charakteru dokonania tych określeń przez sąd.	środka dowodowego – ale stosując różne rygory. W przypadku, w którym sąd uzna, że stosowanie jakichkolwiek rygorów nie jest zasadne określi w postanowieniu, że dostęp do środka dowodowego nie podlega ograniczeniu
125.	Art. 479 ¹⁰⁹	Polski Związek Pracodawców Przemysłu Farmaceutycznego	Art. 479 ¹⁰⁹ §3 Kpc Przepis ten wydaje się wywoływać za daleko idące skutki w połączeniu z brakiem regulacji uzależniającej dostęp powoda do środka dowodowego od prawomocności postanowienia. Sam fakt, że do ujawnienia środków dowodowych dochodzi w procesie nie uzasadnia tego, że odebrany od pozwanego środek dowodowy miałby być udostępniony powodowi przed rozpoznaniem zażalenia, zwłaszcza wówczas, gdy pozwany powołuje się na naruszenie tajemnicy przedsiębiorstwa. Po uzyskaniu dostępu przez powoda do środka dowodowego, tajemnica podlega przecież faktycznemu przełamaniu, niezależnie od tego, że pozwany może swoje zażalenie wygrać i nawet doprowadzić do wyłączenia danego środka dowodowego z podstawy orzekania w tym procesie. Niemniej jednak nie będzie w stanie pozbawić powoda, być może swego konkurenta, rzeczywistej wiedzy. Celowe byłoby zatem, aby postanowienie o wyjawieniu lub wydaniu środka dowodowego było natychmiast wykonalne, niemniej jednak udostępnienie wydanego lub wyjawionego sądowi środka do rąk powoda powinno następować po uprawomocnieniu się postanowienia.	Uwaga nieuwzględniona. Należy zwrócić uwagę, że postępowanie o przedmiocie wyjawienia środka dowodowego nie jest postępowaniem ex parte, a ma charakter kontradyktoryjny. Zatem pozwany już na etapie rozpoznania wniosku będzie mógł się powołać na ochronę tajemnicy przedsiębiorstwa – co sąd weźmie pod uwagę stosując paragraf 2 projektowanego przepisu. Przepis art. 479 ¹⁰⁹ §3 został przeredagowany w następujący sposób: <i>„§ 3. Postanowienie uwzględniające żądanie, podlega wykonaniu z chwilą jego wydania. Przepis art. 743 stosuje się odpowiednio.”.</i>
126.	Art. 479 ¹⁰⁹ . § 1.	Stowarzyszenie Filmowców Polskich Traple Konarski Podrecki i Wspólnicy sp.j.	Zgodnie z obecnym brzmieniem komentowanej regulacji instytucja „wyjawienia lub wydania środka dowodowego” ma zastosowanie dopiero po wytoczeniu powództwa. Brak jest zatem uzasadnienia dla ograniczania swobody sędziowskiej odnośnie miejsca i czasu rozpoznania wniosku powoda w tym przedmiocie – to od decyzji sędziego winno zależeć czy wniosek taki zostanie rozpoznany na rozprawie, czy poza nią.	W świetle projektu UD 309 czynności procesowe co do zasady będą podejmowane poza rozprawą.
127.	Art. 479 ¹⁰⁹ . § 1.	Polska Izba Rzeczników Patentowych	Nadać następujące brzmienie: „§ 1. Sąd wydaje postanowienie w przedmiocie obowiązku wyjawienia lub wydania środka dowodowego na posiedzeniu niejawnym nie później niż w ciągu miesiąca od daty wpływu wniosku. Na postanowienie służy zażalenie.” Zasadnym wydaje się wprowadzenie terminu na wydanie przez sąd postanowienia w przedmiocie wniosku o wydanie lub wyjawienie środka dowodowego. Brak takiego terminu może spowodować opóźnienie w szybkim uzyskaniu takiego środka dowodowego w sprawie. Nadto aktualna pozostaje uwaga w kontekście problematyki, jaki sąd (w szczególności czy	Uwaga nieuwzględniona – projektowany przepis dotyczy wniosku dowodowego. Kpc nie zawiera przepisów regulujących terminy rozpoznania wniosków dowodowych. Jeżeli jest ryzyko utraty dowodu – może znaleźć zastosowanie instytucja zabezpieczenia środka dowodowego. Zażalenie będzie rozpoznawał sąd własności intelektualnej w drugiej instancji.

			<p>sąd własności intelektualnej w II instancji, czy też inny sąd) będzie rozpoznawał to zażalenie.</p> <p>Nadać następujące brzmienie:</p> <p>„§ 4. W zakresie, w jakim pozwany powołuje się na ochronę prawną tajemnicy przedsiębiorstwa sąd w przedmiocie wniosku orzeka na posiedzeniu niejawnym, na którym może wysłuchać pozwanego.”</p> <p>Jeśli dobrze odczytujemy intencję ustawodawcy w rozdziale 3, wyjawienie lub wydanie środka dowodowego nie jest przeprowadzane przed wniesieniem powództwa. Przy takim założeniu, w przepisie tym błędnie użyto określenia obowiązany zamiast pozwanego. Jeśli to założenie jest błędne, należałoby cały rozdział 3 poddać odpowiedniej modyfikacji uwzględniając odpowiednią terminologię (uprawniony, obowiązany). Nadto, podobnie jak przy zabezpieczeniu środka dowodowego (art. 479100 § 6), utrzymując tą samą konwencję, należałoby wysłuchać pozwanego na posiedzeniu niejawnym. W przeciwnym razie traci sens wysłuchanie pozwanego na posiedzeniu jawnym przy obecności powoda, gdzie będą ujawniane informacje stanowiące tajemnicę przedsiębiorstwa.</p> <p>Poza powyższym nie jest jasne w jakim trybie jest wysłuchanie pozwanego. Zgodnie z art. 479109 § 2 po uwzględnieniu żądania uprawnionego (czyli po wydaniu postanowienia) sąd poucza pozwanego o ochronie tajemnicy przedsiębiorstwa a gdy ten się na nią powołuje, sąd może określić szczególne zasady korzystania z tego środka dowodowego oraz zapoznawania się z nim lub wprowadzić dodatkowe ograniczenia. Nie wiadomo zatem, czy wysłuchanie pozwanego ma być w związku z rozpoznawaniem przez Sąd zażalenia na postanowienie, czy też pozwany ma składać wniosek o uchylenie lub zmianę tego postanowienia, czy też jest tutaj przewidziana jakaś inna procedura, która nie do końca jest klarowna. Bardziej przejrzyste byłoby zastosowanie podobnych zapisów jak w art. 479100 § 8 gdzie jednoznacznie określono, że uwzględnienie okoliczności dotyczących ochrony tajemnicy przedsiębiorstwa następuje przy uwzględnianiu zażalenia obowiązanego lub pozwanego i może warto doprecyzować przepis w podobnym kierunku.</p>	<p>W zakresie nieprawidłowego użycia określenia „obowiązany” – uwaga uwzględniona.</p> <p>Zasadą będzie rozpoznanie wniosku na posiedzeniu niejawnym. Wniosek o wysłuchanie – z uwagi na naruszenie tajemnicy przedsiębiorstwa - pozwany może złożyć w każdym stanie sprawy (zarówno w I, jak i w II instancji).</p>
128.	Art. 479 ¹⁰⁹ . § 2	Stowarzyszenie Filmowców Polskich Traple Konarski Podrecki i Wspólnicy sp.j.	<p>Por. Wcześniejsze uwagi do analogicznego przepisu w Rozdziale 2. Dodatkowo należy zwrócić uwagę, że zdanie trzecie ww. przepisu nie jest dostatecznie określone. Proponujemy zastąpienie wyrazu „okoliczności” słowem „zarzuty” oraz wyrażenia „sąd może oddalić wniosek powoda” – wyrażeniem „sąd oddala wniosek powoda”.</p>	<p>Przepis został przeredagowany w następujący sposób:</p> <p><i>„§ 2. Uwzględniając żądanie, sąd określa termin wyjawienia lub wydania środka dowodowego, zasady korzystania i zapoznawania się z nim, a także poucza strony o ochronie tajemnicy przedsiębiorstwa. Jeżeli</i></p>

				<p>pozwany powołuje się na ochronę tajemnicy przedsiębiorstwa, sąd może określić szczególne - ze względu na ochronę tajemnicy przedsiębiorstwa - zasady korzystania ze środka dowodowego oraz zapoznawania się z nim, jak również może wprowadzić dodatkowe ograniczenia.”.</p>
Rozdział 4 – Wezwanie do udzielenia informacji				
129.	Rozdział 4	SA Warszawa	Rozdział 4 nie uwzględnia praktycznych doświadczeń, orzecznictwa i poglądów doktryny wypracowanych na gruncie art. 286 ¹ p.w.p. Powtarza rozwiązania, które budziły liczne kontrowersje, np. dopuszczalność uzyskania informacji przed wszczęciem postępowania w sprawie o naruszenie, zobowiązanie do udzielenia informacji osoby niebędącej naruszcycielem art. 479 ¹¹¹ k.p.c.	Uwaga o charakterze ogólnym.
130.	Art. 479 ¹¹¹	Stowarzyszenie Filmowców Polskich Traple Konarski Podrecki i Wspólnicy sp.j.	Należy zwłaszcza zwrócić uwagę na zmiany w zakresie roszczenia informacyjnego, które, wbrew deklaracjom zawartym w uzasadnieniu, nie zmierzają do polepszenia sytuacji uprawnionych a do jej pogorszenia.	Uwaga o charakterze ogólnym.
131.	Art. 479 ¹¹²	SA Warszawa	Zastrzeżenia budzi obowiązek wszczęcia postępowania w ciągu miesiąca od prawomocnego zakończenia postępowania, pod rygorem zapłaty "świadczenia pieniężnego" (art. 479 ¹¹² § 2 k.p.c). Uszło uwadze projektodawców, że prawomocne zakończenie postępowania nie jest równoznaczne z udzieleniem informacji. Uprawniony zmuszany jest do złożenia pozwu nawet jeśli obowiązany nie wykona zobowiązania sądu, a także wtedy, gdy okaże się, że niewielki zakres naruszenia (i/lub jego zaprzestanie) czyni bezprzedmiotowym prowadzenie postępowania sądowego. Uzyskanie informacji o innych potencjalnych naruszcycielach (art. 479 ¹¹⁴ pkt 1 k.p.c.) także zwykle nie wystarcza do zainicjowania wobec nich postępowania, konieczne jest ustalenie okoliczności ich działania i zgromadzenie materiału dowodowego (rzetelne przygotowanie pozwu, który ma spełniać wymogi art. 458 ⁴ § 1 k.p.c wg projektu z 8/01/2019 r. RPU VIII, poz.3137). Rozumiem, że w przypadku tego rodzaju informacji	<p>Uwaga uwzględniona. Zdanie pierwsze art. 479¹¹² § 2 zostanie przerwane w następujący sposób:</p> <p><i>„Jeżeli sąd wezwał do udzielenia informacji przed wszczęciem postępowania w sprawie o naruszenie prawa własności intelektualnej, postępowanie to powinno być wszczęte nie później, niż w terminie 1 miesiąca od wykonania postanowienia o udzieleniu informacji.”.</i></p> <p>MS wprowadziło również inne mierniki zrekompensowania pozwanemu lub obowiązanemu niekorzystnych następstw</p>

			projektodawcy nie przewidują obowiązku zapłaty świadczenia pieniężnego. Nie jest to właściwa sankcja za podejmowanie przez uprawnionych działań, zmierzających do zwalczania naruszeń i wynagradzanie naruszcycieli, którzy będą przez ustawodawcę dodatkowo finansowo motywowani, by nie wykonywać zobowiązań do udzielenia informacji.	udzielenia informacji (roszczenie o naprawienie szkody, roczny termin przedawnienia) – mając na uwadze również rozwiązania wprowadzane procedowanym przez MPiT projektem UD 311.
132.	Art. 479 ¹¹²	ZAW STOART	<p>3) Art. 479⁹⁸, art. 479¹⁰⁶ § 1 i art. 479¹¹² § 1 k.p.c. Poważne wątpliwości budzi podniesienie wymogów zastosowania środków zabezpieczenia dowodów i roszczenia informacyjnego względem dotychczasowej przesłanki wykazania interesu prawnego (art. 80 ust. 1 u.p.a.p.p.), a w przypadku zabezpieczenia roszczeń – przesłanki uprawdopodobnienia roszczenia (art. 7301 § 1 k.p.c.). Trudno zgodzić się z postulowanym przez projektodawcę odejściem od ustalonych i ugruntowanych w orzecznictwie pojęć, na rzecz nowego, bardziej rygorystycznego wymogu „wykazania roszczenia w wystarczającym stopniu”, którego interpretacji sam projektodawca się nie podejmuje, lecz pozostawia ją dopiero do przyszłej oceny sądu, w zależności od okoliczności sprawy. Oznacza to powstanie ogromnego stanu niepewności w początkowym – potencjalnie nawet wieloletnim – okresie obowiązywania nowych przepisów.</p> <p>Niepewność tę może pogłębiać fakt, iż celem projektowanych środków jest zabezpieczenie i zebranie dowodów niezbędnych do poparcia roszczenia uprawnionego z tytułu ochrony przysługujących mu praw. Podniesienie wymogów ich zastosowania może prowadzić do powstania sytuacji swoistego „paragrafu 22”, w której uprawniony chcąc uzyskać dostęp do dowodów na poparcie swojego roszczenia musi już takie dowody przedstawić. Natomiast wskazywana przez projektodawcę – jako uzasadnienie podniesienia tych wymogów – konieczność ochrony praw osób trzecich, powinna być realizowana poprzez dokonywaną przez sąd ocenę proporcjonalności wniosków o zabezpieczenie lub udzielenie informacji, a nie poprzez ograniczanie możliwości ich zastosowania.</p>	Vide: wyjaśnienia do uwag 73-76.
133.	Art. 479 ¹¹²	ZAW STOART	5) Art. 479 ¹¹² § 2 k.p.c. Projektowany przepis wprowadza wręcz drakońską sankcję za niewszczęcie postępowania o naruszenie prawa własności intelektualnej w terminie 1 miesiąca od prawomocnego zakończenia postępowania o udzielenie informacji. W takiej sytuacji uprawniony będzie zobowiązany – z mocy prawa – do zapłaty na rzecz podmiotu, który udzielił informacji, „świadczenia pieniężnego w wysokości odpowiadającej wartości towarów bądź usług, których informacja dotyczyła”. W przypadku roszczeń kierowanych przez organizacje zbiorowego zarządzania, działające na rzecz tysięcy uprawnionych i	Vide: wyjaśnienia do uwagi 131.

			<p>dochodzące zapłaty wynagrodzeń od największych użytkowników rządu nawet kilkuset tysięcy złotych, groźba zapłaty takiej sumy na rzecz naruszającego prawo (prowadzące de facto do jego podwójnego wzbogacenia względem uprawnionych) albo osoby trzeciej, która udzieliła informacji, może skutkować zablokowaniem możliwości dochodzenia ochrony. Proponowana sankcja nie znajduje ponadto odzwierciedlenia w dyrektywie 2004/48/WE, która wspomina jedynie o możliwości określenia odpowiedzialności za niewłaściwe wykorzystanie prawa do informacji (art. 8 ust. 3 lit. c).</p>	
134.	Art. 479 ¹¹²	INTA	<p>II. Artykuł 1 punkt 4) projektu – nowe artykuły 479⁹⁸, 479¹⁰⁶ i 479¹¹² Kodeksu postępowania cywilnego – wymóg wykazania roszczenia w wystarczającym stopniu</p> <p>Projekt umożliwia uprawnionemu ubieganie się o zabezpieczenie środków dowodowych, jeżeli uprawniony w wystarczającym stopniu wykaże swoje roszczenie.</p> <p>INTA obawia się, że sądy mogą oddalać wnioski na tej podstawie, że roszczenie nie jest w wystarczającym stopniu wykazane (udowodnione). W rzeczywistości uprawniony będzie przecież składać ten wniosek po to, aby właśnie zgromadzić dowody.</p> <p>INTA sugeruje zastąpić ten wymóg wymogiem uprawdopodobnienia roszczenia. Taki wymóg istnieje w polskim prawie i pełni należycie swą funkcję w postępowaniach z wniosku o zabezpieczenie roszczenia.</p> <p>Alternatywnie, chociaż INTA uważa powyższe rozwiązanie za bardziej pożądane, INTA rekomenduje, aby w projekcie użyto sformułowania zawartego w Dyrektywie 2004/48/WE z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie egzekwowania praw własności intelektualnej. Zgodnie z art. 6 dyrektywy, posiadacz praw jest zobowiązany do przedstawienia “należycie dostępnych dowodów wystarczających do poparcia swoich roszczeń” [aczkolwiek w wersji angielskiej: „reasonably available evidence sufficient to support its claims”, czyli w rzeczywistości „rozsądnie dostępnych (osiągalnych) dowodów wystarczających do poparcia swych roszczeń”, co bardziej adekwatnie oddaje ideę tego wymogu]. Uważamy, że byłoby to bardziej wyważone i skuteczne rozwiązanie dla uprawnionych.</p> <p>To samo dotyczy wyjawiania lub wydawania środków dowodowych, a także wezwania do udzielenia informacji. Jednakże w tym ostatnim przypadku, art. 8 Dyrektywy 2004/48/WE wymaga jedynie, aby żądanie było “uzasadnione i proporcjonalne”. Dlatego też w tym przypadku INTA sugeruje zastąpienie omawianego wymogu np. następującym wymogiem: “wykazanie wiarygodnych okoliczności wskazujących na naruszenie”.</p>	Vide: wyjaśnienia do uwag nr 73-76.

135.	Art. 479 ¹¹²	INTA	<p>III. Artykuł 1 punkt 4) projektu – nowy artykuł 479¹¹² Kodeksu postępowania cywilnego – zapłata świadczenia pieniężnego w wysokości odpowiadającej wartości towarów bądź usług, których informacja dotyczyła</p> <p>Zgodnie z projektem, jeżeli sąd wezwie osobę trzecią do udzielenia informacji przed wszczęciem przez uprawnionego postępowania w sprawie o naruszenie, uprawniony będzie musiał wszcząć takie postępowanie w ciągu miesiąca. W przeciwnym razie uprawniony będzie musiał zapłacić na rzecz tego obowiązanej świadczenie pieniężne w wysokości odpowiadającej wartości towarów bądź usług, których informacja dotyczyła. Wymóg ten naszym zdaniem jest zdecydowanie nadmierny i nieproporcjonalny. INTA jest świadoma wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 6 grudnia 2018 r., SK 19/16 r., który podkreślał konieczność wszczęcia postępowania w sprawie naruszenia praw po wezwaniu do udzielenia informacji.</p> <p>Poprzednia regulacja nieproporcjonalnie ograniczała swobodę prowadzenia działalności gospodarczej, umożliwiając uprawnionemu żądanie określonych informacji na temat domniemych naruszeń ze strony osób trzecich, niezależnie od tego czy postępowanie w sprawie naruszenia zostało wszczęte. W rezultacie osoba trzecia ujawniałaby swoje tajemnice handlowe niezależnie od tego, czy uprawniony wszczął postępowanie w sprawie naruszenia. Polski Trybunał Konstytucyjny uznał to za nieproporcjonalne w świetle ochrony swobody prowadzenia działalności gospodarczej, która może być ograniczona jedynie ze względu na ważny interes publiczny, co nie ma miejsca w takiej sytuacji.</p> <p>Jednakże rozwiązanie zaproponowane w projekcie, które ma odpowiedzieć na powyższe zastrzeżenia zgłaszane przez Trybunał Konstytucyjny, jest jednocześnie nieproporcjonalne w świetle interesów uprawnionych. Proponowane rozwiązanie zagraża konstytucyjnej swobodzie prowadzenia działalności gospodarczej, z której korzystają uprawnieni, jak również ich prawu własności i prawom majątkowym, których ochrona zagwarantowana została w Konstytucji. W rezultacie uprawnieni nie będą korzystać z zaproponowanego środka, albo może on zostać uznany w przyszłości za niekonstytucyjny, w oparciu o podstawy związane ze swobodą prowadzenia działalności gospodarczej lub prawem własności.</p>	Vide: wyjaśnienia do uwagi 131.
136.	Art. 479 ¹¹²	ZAIKS	<p>3. Proponowany w art. 479¹¹² §2 termin - nie później niż w terminie 1 miesiąca od prawomocnego zakończenia postępowania o udzielenie informacji - na wszczęcie postępowania o naruszenie prawa własności intelektualnej, gdy sąd wezwał obowiązanej do udzielenia informacji</p>	Vide: wyjaśnienia do uwagi 131.

			<p>przed wszczęciem takiego postępowania, dodatkowo opatrzone rygiem „zapłaty na rzecz obowiązanego do udzielenia informacji świadczenia pieniężnego w wysokości odpowiadającej wartości towarów bądź usług, których informacja dotyczyła” - w rzeczywistości może stanowić o niemożności realizacji tego zabezpieczenia. Nie jest bowiem możliwe wszczęcie postępowania o naruszenie, gdy informacja, mimo wydania prawomocnego zobowiązania, nie zostanie przez zobowiązanego udzielona. Z dotychczasowej praktyki ZAiKS wynika również, że informacje takie - jeżeli zostają udzielone - wymagają przed wniesieniem powództwa dodatkowego opracowania, usystematyzowania i oceny. Szczególnie, gdy informacja służy określeniu rozmiaru i okoliczności związanych z naruszeniem własności intelektualnej. Tak więc, konieczne jest stosowne wydłużenie terminu.</p>	
137.	Art. 479 ¹¹²	Polski Związek Pracodawców Przemysłu Farmaceutycznego	<p>Art. 479¹¹² §1 Kpc</p> <p>Po pierwsze, patrz uwaga do art. 479⁹⁸ §1 Kpc w sprawie standardu dowodowego „wykazania w wystarczającym stopniu”.</p> <p>Po drugie, przepis określa przedmiot udzielonej informacji jako „informację o pochodzeniu i sieciach dystrybucji towarów lub usług, jeżeli jest to niezbędne dla określenia źródła lub zakresu naruszenia”. Tymczasem rzeczywisty zakres udzielanej informacji określa art. Art. 479¹¹⁴ Kpc i jest on węższy w stosunku do powyższego, syntetycznego kryterium które w obecnym brzmieniu nie pełni żadnej funkcji normatywnej. Aby ułatwić interpretację Projektu należy zastąpić powyższy opis odesłaniem do Art. 479¹¹⁴ Kpc.</p>	<p>Art. 479¹¹² §1 Kpc otrzyma brzmienie: <i>„Art. 479¹¹². § 1. Sąd, na wniosek uprawnionego, który <u>uprawdopodobnił</u> swoje roszczenie, może wezwać naruszającego przed wszczęciem postępowania w sprawie o naruszenie prawa własności intelektualnej lub w jego toku aż do zamknięcia rozprawy w pierwszej instancji do udzielenia informacji o pochodzeniu i sieciach dystrybucji towarów lub usług, jeżeli jest to niezbędne dla dochodzenia roszczenia.”.</i></p>
138.	Art. 479 ¹¹²	Polski Związek Pracodawców Przemysłu Farmaceutycznego	<p>Art. 479¹¹² §2 Kpc</p> <p>Art. 479¹¹² §2 kpc przewiduje niezmiernie drastyczną sankcję dla podmiotu, który złoży wniosek o wezwanie do udzielenia informacji przed wszczęciem postępowania, a następnie nie wystąpi z powództwem w terminie miesięcznym. W takim przypadku wnioskodawca byłby obowiązany do zapłaty równowartości towarów lub usług. Jak wskazano, jest to sankcja bardzo surowa, nieproporcjonalna do interesu, który ma chronić (tj. ograniczenia ilości wniosków zbędnych lub składanych w złej wierze) i może w praktyce odstraszać od korzystania z tej instytucji. Powinna zostać zmniejszona, np. powinno być wystarczające zastrzeżenie w takiej sytuacji prawa do żądania kilkukrotności kosztów zastępstwa procesowego oraz roszczenia odszkodowawczego w przypadku poniesienia dalej idącego</p>	<p>Vide: wyjaśnienia do uwagi 131.</p>

139.	Art. 479 ¹¹² §1	Stowarzyszenie Filmowców Polskich Traple Konarski Podrecki i Wspólnicy sp.j.	<p>uszczerbku.</p> <p>regulacja nakazująca wykazanie roszczenia jest sprzeczna z dyrektywą 2004/48 i irracjonalna. Jeśli mamy do czynienia z roszczeniem o zapłatę odszkodowania, to właśnie roszczenie informacyjne powinno dostarczyć wiedzy o istnieniu w konkretnym stanie faktycznym roszczenia i jego wysokości. Należy powrócić do koncepcji uprawdopodobnienia (można rozważyć wysoki stopień prawdopodobieństwa) naruszenia. Nie powinno się wskazywać na konieczność uprawdopodobnienia roszczenia, gdyż nie chodzi tu o zabezpieczenie roszczenia, ale uzyskanie informacji pozwalających ustalić uprawnionemu, czy roszczenie odszkodowawcze lub o wydanie uzyskanych korzyści w danej sytuacji faktycznej mu przysługuje . Identyczna uwaga do art.479115 1.</p> <p>Niezależnie od powyższego, mając na uwadze treść art. 224 par. 2 k.p.c. (odnośnie postępowania przez Sądem I instancji) oraz art. 381 i 382 k.p.c (dopuszczającego, w wąskim zakresie prowadzenie postępowania dowodowego przez Sąd II instancji), a także różne sytuacje faktyczne (por. choćby przytoczony w uzasadnieniu projektu wyrok ETS z dnia 18 stycznia 2017 r. C-427/15) należy zwrócić uwagę, że niezasadne jest zawężenie możliwości wystąpienia z wnioskiem o udzielenie informacji do postępowania przed zamknięciem rozprawy przed Sądem I instancji. W szczególności art. 224 par. 2 kpc przewiduje możliwość prowadzenia postępowania dowodowego w zakresie dowodu z akt nawet po zamknięciu rozprawy.</p> <p>Przepis ten radykalnie zawęży także zakres informacji, których w oparciu o aktualnie obowiązujące przepisy (art. 80 pr. aut.) może dochodzić uprawniony. Obecnie uprawniony może żądać zobowiązania przez Sąd naruszającego prawa autorskie do udzielenia mu informacji i udostępnienia dokumentacji mającej znaczenie dla roszczeń, o których mowa w art. 79 ust. 1 upapp. Ocena, czy żądane w danej sprawie przez uprawnionego informacje i dokumentacja faktycznie mają znaczenie dla roszczeń podlega weryfikacji sędziowskiej – ostatecznie to sąd określa w postanowieniu, które informacje i dokumentacja – spośród wnioskowanej przez uprawnionego – spełnia ww. kryterium. Natomiast proponowane rozwiązanie zawęży nie tylko zakres przedmiotowy informacji, których może żądać uprawniony (m.in. nie obejmuje informacji istotnych w sytuacji zaistnienia naruszenia praw autorskich na innych polach eksploatacji niż wprowadzenie do obrotu, np. przy publicznym odtwarzaniu) ale także podmiotowy – osób, od których można domagać się informacji. Wprowadzenie tej regulacji pozbawi uprawnionych prawa żądania</p>	Wyjaśnienia do uwagi nr 71 i 131.
------	----------------------------	---	---	-----------------------------------

			informacji od naruszcycieli, którzy notorycznie naruszają prawa autorskie, choć faktycznie nie prowadzą działalności gospodarczej (np. osoby umieszczające nieodpłatnie w internecie na masową skalę pliki z chronionymi utworami). Co więcej, instytucja ta – poprzez zawężające definicje użyte w projekcie - uniemożliwi uprawnionym żądania informacji od naruszcycieli prowadzących działalność gospodarczą, którzy jednak nie posiadają już towarów.	
140.	Art. 479 ¹¹² §2	Stowarzyszenie Filmowców Polskich Traple Konarski Podrecki i Wspólnicy sp.j.	Ustalenie tego terminu jest błędne. Powinien to być termin liczony od wykonania zobowiązania do udzielenia informacji. Po drugie, Uprawniony nie może być zobowiązany do wniesienia pozwu, gdyż uzyskane informacje mają mu dopiero pozwolić na ocenę opłacalności prowadzenia postępowania. Wprowadzenie konsekwencji zapłaty bardzo wysokiego świadczenia pieniężnego w sytuacji, gdy pozew nie zostanie złożony prowadzi do absurdalnej sytuacji wnoszenia pozwów w wysokości np. 100 zł tylko po to, aby uniknąć konieczności zapłaty tego świadczenia. W takiej sytuacji sądy byłyby zmuszone do prowadzenia w gruncie rzeczy fikcyjnych procesów. Jest to zatem niedopuszczalne rozwiązanie. Należy także zwrócić uwagę na to, że po uzyskaniu informacji przez Uprawnionego nie da się wykluczyć możliwości ugodowego pozasądowego zakończenia sporu z naruszcycielem. Nie jest też wykluczone, że z różnych powodów np. z uwagi na niską wysokość szkody, nagle problemy zdrowotne, inne powody osobiste/losowe, itp. uprawniony podejmie decyzję o niedochodzeniu sądownie ochrony swoich praw autorskich. Tymczasem przewidziana regulacja – w opisywanej sytuacji – nakłada na Uprawnionego obowiązek zapłaty naruszcycielowi bądź osobie trzeciej gigantycznych kwot. Warto zaznaczyć, że opisywane w tym przepisie świadczenie pieniężne niemal zawsze wielokrotnie przewyższać będzie wysokość ewentualnie poniesionej przez obowiązanego szkody.	Vide: wyjaśnienia do uwagi nr 131.
141.	Art. 479 ¹¹²	Polska Izba Rzeczników Patentowych	Nadać następujące brzmienie: „§ 1. Sąd na wniosek uprawnionego, który w uprawdopodobnił naruszenie prawa, może wezwać przed wszczęciem postępowania w sprawie o naruszenie prawa własności intelektualnej lub w jego toku aż do zamknięcia rozprawy w pierwszej instancji do udzielenia informacji o pochodzeniu i sieciach dystrybucji towarów lub usług, jeżeli jest to niezbędne dla określenia źródła lub zakresu naruszenia.” Aktualne są w tym miejscu uwagi do art. 479" § 1. Warto również dodać, że w praktyce procesowej trudno byłoby wykazać „w wystarczającym stopniu” roszczenie, bez konkretnych informacji, których domaga się uprawniony. Dopiero ich udzielenie mogłoby umożliwić	Vide: wyjaśnienia do uwagi nr 131, 137 i 139. Ostatecznie art. 479 ¹¹² otrzymał brzmienie: „Art. 479 ¹¹² . § 1. Sąd, na wniosek uprawnionego, który uprawdopodobnił swoje roszczenie, może wezwać naruszającego przed wszczęciem postępowania w sprawie o naruszenie prawa własności intelektualnej lub w jego toku aż do zamknięcia rozprawy w pierwszej instancji do udzielenia informacji o pochodzeniu i sieciach dystrybucji towarów lub usług, jeżeli jest to niezbędne dla

		<p>powodowi wykazywanie w „wystarczającym stopniu” jego roszczenia, niezależnie od tego, że zwrot „wystarczający stopień” jest zwrotem nowym i może rodzić problemy interpretacyjne.</p> <p>Nadać następujące brzmienie:</p> <p>„§ 2. Jeżeli sąd wezwał do udzielenia informacji przed wszczęciem postępowania w sprawie o naruszenie prawa własności intelektualnej, sąd wyznaczy uprawnionemu termin na wszczęcie postępowania przy czym postępowanie to powinno być wszczęte nie wcześniej niż w terminie 1 miesiąca od uprawomocnienia się postanowienia o udzieleniu informacji.”</p> <p>Nie jest zasadne wprowadzanie do przepisu obowiązku zapłaty na rzecz obowiązanego do udzielenia informacji, świadczenia pieniężnego w wysokości odpowiadającej wartości towarów bądź usług, których informacja dotyczyła. Przede wszystkim nie wiadomo, co w sytuacji, gdy obowiązanym takich informacji nie udzieli, a więc nie będzie wiadomo jaka miałyby być wartość towarów bądź usług, których ta informacja dotyczyła. Poza tym nie jest jasne kto ma wyliczać wartość tych towarów i usług, a jeśli zakładamy że czyni to obowiązanym lub pozwany to czy ta wartość byłaby w jakiś sposób weryfikowana przez sąd. Poza powyższym wydaje się bardziej zasadne wprowadzenie ewentualnych innych środków, które byłyby dolegliwe dla uprawnionego, chcącego nadużywać swojego prawa do udzielenia informacji. Można wskazać na przykładowe zapisy, które mogłyby się pojawić w rozdziale 4:</p> <p>„Jeżeli uprawniony nie wniósł pisma wszczynającego postępowanie w terminie wskazanym przez sąd albo pismo wszczynającego postępowanie zostało wycofane, jak również gdy pismo wszczynające postępowanie zostało zwrócone albo odrzucone albo powództwo bądź wniosek oddalono lub postępowanie umorzono, obowiązanemu lub pozwanemu przysługuje roszczenie o:</p> <p>1) naprawienie szkody, wyrządzonej wykonaniem obowiązku udzielenia informacji,</p> <p>a) na zasadach ogólnych albo</p> <p>b) przez zapłatę sumy pieniężnej w wysokości odpowiadającej opłacie licencyjnej albo innego stosownego wynagrodzenia, które w chwili ich dochodzenia byłyby należne tytułem udzielenia przez uprawnionego zgody na korzystanie z prawa własności intelektualnej którego naruszenie wykazywał uprawniony.</p> <p>Roszczenie obowiązanego, o którym mowa w ust. wygasa jeżeli nie będzie dochodzone w ciągu roku od dnia jego powstania.</p> <p>W przypadku wykorzystania przez uprawnionego informacji uzyskanych w</p>	<p>dochodzenia roszczenia.</p> <p>§ 2. Jeżeli sąd wezwał do udzielenia informacji przed wszczęciem postępowania w sprawie o naruszenie prawa własności intelektualnej, postępowanie to powinno być wszczęte nie później, niż w terminie miesiąca od wykonania postanowienia o udzieleniu informacji.</p> <p>§ 3. Jeżeli uprawniony nie wniósł pisma wszczynającego postępowanie przeciwko naruszającemu patent, dodatkowe prawo ochronne, prawo ochronne lub prawo z rejestracji w terminie wyznaczonym przez sąd albo pismo wszczynające postępowanie zostało wycofane, jak również gdy pismo wszczynające postępowanie zostało zwrócone lub odrzucone albo powództwo bądź wniosek oddalono lub postępowanie umorzono, obowiązanemu przysługuje roszczenie o naprawienie szkody wyrządzonej wykonaniem obowiązku udzielenia informacji na zasadach ogólnych.</p> <p>§ 4. Roszczenie, o którym mowa w § 3, wygasa, jeżeli nie będzie dochodzone w ciągu roku od dnia jego powstania. Przepis art. 746 § 1¹-3 stosuje się odpowiednio.</p> <p>§ 5. W przypadku wykorzystania przez uprawnionego informacji, o której mowa w ust. 1, dla celów innych niż dochodzenie przez uprawnionego roszczenia, obowiązanemu przysługuje roszczenie o naprawienie szkody wyrządzonej wykonaniem obowiązku udzielenia informacji na zasadach ogólnych.</p> <p>§ 6. Do wniosku, o którym mowa w § 1, stosuje się odpowiednio przepisy art. 739, art. 742 oraz art. 745.”.</p>
--	--	--	---

			związku ze złożeniem wniosku o udzielenie informacji , dla celów innych niż określenie zakresu dochodzonych przez uprawnionego roszczeń, obowiązanemu lub, przysługuje roszczenie o naprawienie szkody, wyrządzonej wykonaniem obowiązku udzielenia informacji, na zasadach ogólnych.	
142.		Konfederacja Lewiatan	<p>Postulujemy o doprecyzowanie brzmienia § 1 w sposób następujący” <i>„§ 1. Sąd na wniosek uprawnionego, który w wystarczającym stopniu wykazał swoje roszczenie, może wezwać przed wszczęciem postępowania w sprawie o naruszenie prawa własności intelektualnej lub w jego toku aż do zamknięcia rozprawy w pierwszej instancji do udzielenia informacji o pochodzeniu i sieciach dystrybucji towarów lub usług, których dotyczy naruszenie, jeżeli jest to niezbędne dla określenia źródła lub zakresu naruszenia.”.</i></p> <p>W kontekście § 2 została zastosowana terminologia z postępowania zabezpieczającego. Wobec powyższego postulujemy o doprecyzowanie, czy w ramach tego artykułu powinny być odpowiednio stosowane przepisy z zakresu postępowania zabezpieczającego.</p>	Vide: wyjaśnienia do uwagi nr 141.
143.	Art. 479 ¹¹³	ZAW STOART	<p>4) Art. 479¹⁰⁶ § 2 i art. 479¹¹³ k.p.c. Wbrew zawartym w uzasadnieniu wyjaśnieniom, projektowane przepisy budzą poważne wątpliwości co do ich zgodności odpowiednio z art. 6 ust. 2 i art. 8 ust. 1 w związku z motywem 14 dyrektywy 2004/48/WE. Dotyczy to kryterium „skali handlowej”, które na gruncie dotychczasowego art. 80 ust. 1 pkt 3 in fine u.p.a.p.p. jest rozumiane jako działanie mające na celu „uzyskanie bezpośrednio lub pośrednio zysku lub innej korzyści ekonomicznej”, nieobejmujące działań konsumentów będących w dobrej wierze. Co więcej, kryterium to ma obecnie zastosowanie wyłącznie w przypadku żądania udzielenia informacji przez inną osobę niż naruszająca prawo – żądanie kierowane do naruszającego nie jest poddane takiemu ograniczeniu (art. 80 ust. 1 pkt 2 u.p.a.p.p.). Także dostęp do dokumentów bankowych, finansowych lub handlowych nie jest ograniczany powyższą przesłanką, a jedynie zobowiązaniem sądu do zapewnienia zachowania tajemnicy przedsiębiorcy i innych tajemnic ustawowo chronionych (art. 80 ust. 2 u.p.a.p.p.). Tymczasem proponowane kryterium „faktycznego prowadzenia działalności gospodarczej” znajdzie zastosowanie do wszystkich wskazanych powyżej środków. Ponadto będzie oznaczać, że poza dotychczasową przesłanką działania dla zysku (w celu zarobkowym), udzielenie informacji na podstawie projektowanego art. 479¹¹¹ § 1 k.p.c., jak również dostęp do dokumentów określonych art. 479¹⁰⁶ § 2 k.p.c., będą mogły zostać</p>	W odniesieniu do pojęcia skali handlowej – por. wyjaśnienia do uwagi 117.

			przyznane tylko w przypadku prowadzenia naruszającej prawo działalności w sposób zorganizowany i ciągły. Stanowi to kolejny przejaw znaczącego utrudnienia dochodzenia roszczeń z tytułu naruszenia praw autorskich i pokrewnych w stosunku do stanu obecnego.	
144.	Art. 479 ¹¹³	Polski Związek Pracodawców Przemysłu Farmaceutycznego	<p>Art. 479¹¹³ Kpc</p> <p>Art. 479¹¹³ Kpc ogranicza prawo do żądania udzielenia informacji do sytuacji, gdy obowiązany lub pozwany działa w warunkach, świadczących o faktycznym prowadzeniu działalności gospodarczej. W praktyce sądowej to zastrzeżenie może stanowić istotne utrudnienie w realizacji wniosku i prowadzić do prowadzenia „procesu w procesie” w celu udowodnienia jakich rozmiarów działalność prowadzi obowiązany, zanim może być wobec niego wydane jakiegokolwiek zobowiązanie (co nie jest przesłanką łatwo dowodliwą dla osoby trzeciej). Kryterium to ma charakter w istocie merytorycznie nieuzasadniony i należy rozważyć rezygnację z niego. Wprawdzie podobne kryterium (skali handlowej naruszenia) pojawia się w kontekście roszczenia informacyjnego o którym mowa w art. 8 Dyrektywy w sprawie egzekwowania praw własności intelektualnej (dyrektywa 2004/48/WE Parlamentu Europejskiego i Rady), niemniej jednak w tym zakresie Dyrektywa nie zastrzega maksymalnego, ale minimalny standard ochrony i nie będzie z nią sprzeczna taka formuła roszczenia informacyjnego, w której w istocie sztuczne kryterium działalności gospodarczej zostałoby wyeliminowane.</p>	Vide: wyjaśnienia powyżej
145.	Art. 479 ¹¹⁵	SA Warszawa	Wykazanie dochodzonego roszczenia, o którym mowa w art. 479 ¹¹⁵ pkt 1 k.p.c, na tym etapie postępowania często nie jest możliwe, ewentualnie można je określić tylko rodzajowo, z reguły to żądane informacje mają służyć sformułowaniu roszczenia. (określeniu wymiaru szkody lub korzyści bezpodstawnie uzyskanych przez naruszcyciela). Należy przy tym zauważyć, że art. 458 ⁷ § 1 k.p.c. - wg projektu z 8/01/2019 r. RPU VIII, poz.3137 - wyłącza możliwość dokonywania zmiany przedmiotowej powództwa w postępowaniu w sprawach gospodarczych.	<p>Art. 479¹¹⁵ otrzyma brzmienie:</p> <p>„Art. 479¹¹⁵ Wniosek zawierający wezwanie do udzielenia informacji powinien odpowiadać wymogom przepisanych dla pisma procesowego, a nadto zawierać:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) uprawdopodobnienie dochodzonego roszczenia; 2) określenie informacji, które są przedmiotem wezwania; 3) określenie obowiązwanego oraz wskazanie okoliczności, z których może wynikać, że dysponuje on informacjami objętymi wnioskiem; 4) wykazanie, że informacje są konieczne do określenia źródła lub zakresu naruszenia

				prawa.”.
146.	Art. 479 ¹¹⁵	Stowarzyszenie Filmowców Polskich Traple Konarski Podrecki i Wspólnicy sp.j.	postanowienie to wręcz zachęca naruszcycieli do możliwie szybkiego pozbywania się „niewygodnej” dokumentacji. Tymczasem orzecznictwo SN idzie w przeciwnym kierunku, kładąc nacisk na normatywny charakter dysponowania informacjami i dokumentami dotyczącymi charakteru i zakresu korzystania z utworów (por. wyrok SN z 20 grudnia 2017 r., sygn. Akt I CSK 147/17)	Uwaga nieuwzględniona.
147.	Art. 479 ¹¹⁵	Kreatywna Polska	<u>Wskazanie, że obowiązany dysponuje informacjami - art. 479¹¹⁵ 3) kpc (art. 1 pkt 4 Projektu)</u> Obawiamy się, że zaproponowane brzmienie tego przepisu może zachęcać podmioty naruszające prawa własności intelektualnej do możliwie jak najszybszego pozbywania się dokumentacji. Orzecznictwo Sądu Najwyższego kładzie nacisk na normatywny charakter dysponowania informacjami i dokumentami dotyczącymi charakteru i zakresu korzystania z utworów (tak w wyroku z dnia 20 grudnia 2017 r., sygn. akt I CSK 147/17).	Uwaga nieuwzględniona.
148.	Art. 479 ¹¹⁶ §2	Stowarzyszenie Filmowców Polskich Traple Konarski Podrecki i Wspólnicy sp.j.	w dotychczas obowiązującej procedurze cywilnej nie istniała instytucja „prawa odmowy udzielenia informacji” – wprowadzenie nowej instytucji do porządku prawnego wymaga jej szczegółowego uregulowania, której to regulacji brakuje w przedłożonym do zaopiniowania projekcie.	Uwaga nieuwzględniona. Przepis należy czytać łącznie z art. 261 § 1 kpc.
149.	Art. 479 ¹¹⁶ §3	Stowarzyszenie Filmowców Polskich Traple Konarski Podrecki i Wspólnicy sp.j.	analogicznie jak w przypadku przepisu z par. 2 komentowanego artykułu, także wprowadzona w par. 3 nowa, wcześniej nieznaną k.p.c., instytucja „odmowy udzielenia odpowiedzi w oznaczonym [przez kogo?] zakresie” wymaga szerszej regulacji oraz wyjaśnienia relacji do aktualnie obowiązujących przepisów k.p.c.	Przepis należy czytać łącznie z art. 261 § 2 kpc, z którego brzmienia wyłączono możliwość odmowy udzielenia odpowiedzi, jeśli jej udzielenie mogłoby narazić na bezpośrednią szkodę majątkową. Art. 479 ¹¹⁶ został preredagowany i otrzyma brzmienie: <i>„Art. 479¹¹⁶. §1. Przed wyznaczeniem posiedzenia w przedmiocie wezwania do udzielenia informacji przewodniczący zarządza doręczenie odpisu wniosku o wezwanie do udzielenia informacji obowiązanemu i równocześnie zobowiązuje go do złożenia odpowiedzi na wezwanie w wyznaczonym terminie nie krótszym niż dwa tygodnie. § 2. W przypadku, o którym mowa w § 1, przewodniczący poucza o ochronie tajemnicy</i>

				<p>przedsiębiorstwa oraz o prawie odmowy udzielenia informacji. Art. 261 stosuje się. § 3. Obowiązany nie może odmówić udzielenia informacji, jeżeli ich udzielenie mogłoby narazić jego lub jego bliskich, o których mowa w art. 261 § 1 na bezpośrednią szkodę majątkową.”.</p>
150.	Art. 479 ¹¹⁶	Polski Związek Pracodawców Przemysłu Farmaceutycznego	<p>Art. 479¹¹⁶ §3 Kpc</p> <p>Przepis ten wskazuje na możliwość uchylecia się od obowiązku ujawnienia informacji z przyczyn podobnych, do odmowy zeznań przez świadka. Należy rozważyć doprecyzowanie, że sam fakt, że wprowadzania do obrotu towarów, co do których istnieje podejrzenie, że naruszają prawa własności intelektualnej nie stanowi podstawy do takiej odmowy (podobnie jak w art. 248 §2 in fine Kpc). Można sobie bowiem wyobrazić, że obowiązany twierdzi, iż sama owa okoliczność jest hańbiącą lub rodzi obawę odpowiedzialności obowiązanego – co byłoby łatwym sposobem całkowitego sparaliżowania działania tej instytucji.</p>	<p>Uwaga nieuwzględniona. MS nie widzi potrzeby doprecyzowania. Zgłaszany postulat wynika z celu regulacji.</p>
151.	Art. 479 ¹¹⁶	Kreatywna Polska	<p><u>Prawo odmowy udzielenia informacji - art. 479¹¹⁶ kpc (art. 1 pkt 4 Projektu)</u></p> <p>Instytucja przewidziana w art. art. 479¹¹⁶ § 2 kpc, jako nowa i nieobowiązująca jak dotąd w procedurze cywilnej, wymaga bardziej szczegółowej regulacji. Takiego kompleksowego podejścia w tym wypadku niestety w Projekcie zabrakło. Poza tym nie jest jasne kto ma wyznaczyć zakres odmowy udzielenia odpowiedzi, o którym mowa w art. 479¹¹⁶ § 3 kpc.</p>	<p>Instytucja nie jest nowa, przepis należy czytać łącznie z art. 261 kpc. Oceny dokona sąd. Por. wyjaśnienia do uwagi 149.</p>
152.	Art. 479 ¹¹⁷	SA Warszawa	<p>Rozdział 4 także nie zawiera regulacji zaskarżenia postanowienia o zobowiązaniu do udzielenia informacji. Wydane w tej kwestii postanowienie może być ale nie musi kończącym postępowanie w sprawie. Nie określa także skutków niewykonania zobowiązania. Z art. 479¹¹⁷ § 3 k.p.c. zdaje się wynikać, że informacje są udzielane sądowi, a nie uprawnionemu, co nie jest chyba do końca przemyślane.</p>	<p>Intencją było aby informacje zostały udzielane sądowi.</p>
153.	Art. 479 ¹¹⁷ §2	Stowarzyszenie Filmowców Polskich Traple Konarski Podrecki i Wspólnicy sp.j.	<p>decyzja co do formy wykonania udzielenia informacji winna należeć do uprawnionego.</p>	<p>Uwaga nieuwzględniona. W ocenie MS to sąd powinien postanowić w jakiej formie nastąpi wykonanie udzielenia informacji.</p>

154.	Art. 479 ¹¹⁷ §3	Polska Izba Rzeczników Patentowych	<p>Nadać następujące brzmienie: <i>„5 3. Sąd uwzględniając wniosek, określa termin udzielenia informacji, rodzaj i zakres informacji, a także zasady zapoznania się z nimi przez uprawnionego.”</i> Przepis ten należało doprecyzować o wskazanie przez sąd w postanowieniu jaki rodzaj i zakres informacji. Odnośząc się do zdania drugiego nie wiadomo, o jakiej odpowiedzialności (tzn. za jakie działanie lub zaniechanie uprawnionego) ma od podlegać odpowiedzialności karnej, stąd propozycja usunięcia drugiego zdania w § 3.</p>	W odniesieniu do „rodzaju i zakresu” – uwaga uwzględniona. W odniesieniu do usunięcia zdania drugiego w § 3 – uwaga nieuwzględniona.
155.	Art. 479 ¹¹⁷ § 5 i 6	Polska Izba Rzeczników Patentowych	<p>Uwaga ogólna bez wskazania propozycji zmiany tego przepisu. Wykonalność postanowienia uwzględniającego wniosek uprawnionego z chwilą jego wydania, może w świetle ochrony prawnej tajemnicy przedsiębiorstwa spowodować hipotetycznie, iż tajemnica ta będzie musiała być ujawniona zanim zgodnie z § 6 obowiązany lub pozwany zostanie przesłuchany (w przepisie jest odniesienie wyłącznie do wysłuchania obowiązanego). Do rozważenia pozostaje zatem kwestia wykonalności tego postanowienia przed wysłuchaniem obowiązanego lub pozwanego powołującego się na ochronę tajemnicy przedsiębiorstwa.</p>	Pozwany nie musi być wysłuchany, a samą kwestię naruszenia tajemnicy może podnieść w odpowiedzi na wniosek o udzielenie informacji.
156.	Art. 479 ¹¹⁷ § 6	Polska Izba Rzeczników Patentowych	<p>Nadać następujące brzmienie: <i>„§ 6. W przypadku, w jakim obowiązany lub pozwany powołuje się na ochronę prawną tajemnicy przedsiębiorstwa lub odmawia udzielenia odpowiedzi w oznaczonym zakresie, jeżeli udzielenie odpowiedzi mogłoby narazić jego lub bliskich wymienionych w art. 261 § 1 na odpowiedzialność karną, hańbą albo jeżeli udzielenie odpowiedzi miałyby być połączone z pogwałceniem istotnej tajemnicy zawodowej, sąd orzeka na posiedzeniu niejawnym, na którym może wysłuchać obowiązanego lub pozwanego.”</i> Należy zauważyć, iż zabrakło w tym przepisie możliwości wysłuchania pozwanego. Nie doprecyzowano również z jakich przyczyn obowiązany lub pozwany może odmówić udzielenia odpowiedzi, co wymagało dookreślenia. Nie jest też jasne, w jakim trybie sąd wysłuchuje obowiązanego (i pozwanego). Należy bowiem zauważyć, że Sąd po raz pierwszy dowiaduje się o ewentualnej ochronie prawnej tajemnicy przedsiębiorstwa lub odmowy udzielenia odpowiedzi po doręczeniu postanowienia obowiązanemu lub pozwanemu. Zatem czy wysłuchanie odbywa się w związku z wniesieniem zażalenia na postanowienie, czy też w wyniku ewentualnego wniosku o zmianę lub uchylenie postanowienia (wzorując się częściowo na art. 742 § 1 K.P.C). Nadto, po wydaniu i doręczeniu obowiązanemu lub pozwanemu postanowienia, zgodnie z § 4, sąd nie orzeka już w przedmiocie wniosku o udzielenie informacji gdyż takie postanowienie zostało wydane na</p>	<p>Art. 479¹¹⁷§ 6 otrzyma brzmienie: <i>„§ 6. Zażalenie obowiązanego w zakresie, w jakim odmawia udzielenia informacji lub powołuje się na ochronę tajemnicy przedsiębiorstwa, sąd rozpoznaje na posiedzeniu niejawnym. Od uznania sądu zależy wysłuchanie na posiedzeniu jednej lub więcej stron.”.</i></p> <p>W art. 261 kpc doprecyzowano.</p> <p>Sąd dowiaduje się o wskazanej okoliczności wcześniej. Zabezpieczenie środka dowodowego z art. 479¹⁰⁰ jest ex parte a nie kontradiktoryjne.</p>

			podstawie § 4 i wykonywane jest na podstawie § 5, tylko - jak się wydaje - w przedmiocie jego ewentualnego uchylenia lub zmiany jeśli obowiązany lub pozwany taki wniosek złoży lub w ramach zażalenia na to postanowienie. Bardziej przejrzyste byłoby gdyby zastosowano przykładowo podobne zapisy jak w art. 479 ¹⁰⁰ § 8 gdzie jednoznacznie określono, że uwzględnienie okoliczności dotyczących ochrony tajemnicy przedsiębiorstwa następuje przy uwzględnianiu zażalenia obowiązane lub pozwane i może warto doprecyzować podobnie ten przepis. Jak widać następcza on wiele problemów interpretacyjnych i wymaga doprecyzowania, być może w powiązaniu ze zmianą pozostałych przepisów w tym rozdziale.	
157.	Art. 479 ¹¹⁷ §7	Stowarzyszenie Filmowców Polskich Traple Konarski Podrecki i Wspólnicy sp.j.	proponujemy zastąpienie wyrazu „okoliczności” wyrazem „zarzuty”.	Redakcja przepisu została zmieniona. Art. . 479 ¹¹⁷ §7 otrzyma brzmienie: <i>„§ 7. Jeżeli obowiązany powołuje się na ochronę tajemnicy przedsiębiorstwa, sąd może określić szczególne, ze względu na ochronę tajemnicy przedsiębiorstwa, zasady korzystania i zapoznawania się z udzielonymi informacjami, jak również może wprowadzić dodatkowe ograniczenia.”.</i>
158.	Art. 479 ¹¹⁷ §7	ZAIKS	7. Wykreślenia, w naszej ocenie, wymaga również zdanie drugie § 7 art. 479 ¹¹⁷ , zważywszy na treść zdania pierwszego (sąd może określić szczególne zasady korzystania i zapoznawania się z informacjami oraz wprowadzić dodatkowe ograniczenia). Wprowadzenie takiej regulacji może w istocie niweczyć możliwość zastosowania środków zabezpieczenia i powodować, że roszczenie, wobec naruszenia praw, będzie całkowicie niemożliwe do sformułowania.	Wyjaśnienia jak w uwadze 157.
159.	Art. 479 ¹¹⁷	Polski Związek Pracodawców Przemysłu Farmaceutycznego	Art. 479 ¹¹⁷ §7 Kpc Odniesienie do „strony” należy zastąpić odniesieniem do obowiązane lub pozwane, jak w sąsiednich jednostkach redakcyjnych.	Uwaga uwzględniona.
160.	Art. 479 ¹¹⁷	Polski Związek Pracodawców Przemysłu Farmaceutycznego	Art. 479 ¹⁰⁰ §1, art. 479 ¹¹⁷ §5 Kpc Przepis mówiący o natychmiastowej wykonalności postanowienia nie jest konieczny, w świetle art. 360 Kpc. Wystarczyłoby pozostawienie odesłania do art. 743 Kpc.	Uwaga nieuwzględniona. Art. 360 mówi o skuteczności postanowienia a nie o jego wykonalności. Stąd odesłanie do przepisu o wykonalności.
161.	Art. 479 ¹¹⁸	ZAIKS	4. Zważywszy na projektowane rozwiązanie polegające na możliwości żądania ustnych wyjaśnień (art. 479 ¹¹⁸), powinna również zostać przewidziana możliwość przedłużenia terminu na wniesienie powództwa, o	Uwaga nieuwzględniona Zdanie pierwsze art. 479 ¹¹² § 2 zostało preredagowane, w następujący sposób:

			którym mowa w art. 479 ¹¹² §2, wobec złożenia wniosku o ustne wyjaśnienie informacji przez obowiązanego.	„§ 2. Jeżeli sąd wezwał do udzielenia informacji przed wszczęciem postępowania w sprawie o naruszenie prawa własności intelektualnej, postępowanie to powinno być wszczęte nie później, niż w terminie miesiąca od wykonania postanowienia o udzieleniu informacji.”.
162.	Art. 479 ¹¹⁹	Stowarzyszenie Filmowców Polskich Traple Konarski Podrecki i Wspólnicy sp.j.	brak jest jakiegokolwiek aksjologicznego uzasadnienia do nakładania na uprawnionego obowiązku zwrotu kosztów i wydatków celowych naruszcycielowi jego praw poniesionych w związku z udzieleniem informacji. Co więcej, to naruszcyciel praw winien ostatecznie ponieść koszty i wydatki celowe poniesione przez osoby trzecie w związku z udzieleniem informacji Uprawnionemu.	Uwaga nieuwzględniona. Nie zawsze może to być naruszcyciel - czasem osoba, która przechowuje czy przewozi.
163.	Art. 479 ¹¹⁹	Kreatywna Polska	<u>Zobowiązanie uprawnionego do zwrotu kosztów i wydatków - art. 479¹¹⁹ kpc (art. 1 pkt 4 Projektu)</u> Przepis ten zobowiązuje uprawnionego, na żądanie pozwanego lub obowiązanego, do zwrotu kosztów i wydatków poniesionych w związku z udzieleniem informacji. W naszej opinii nie ma żadnego uzasadnienia dla takiej regulacji bowiem to naruszcyciel powinien być jedyną osobą, która ponosi odpowiedzialność i koszty związane z dochodzeniem ochrony nierespektowanych przez niego praw własności intelektualnej. Ponadto, to naruszcyciel powinien ponieść także koszty i wydatki poniesione przez osoby trzecie w związku z udzieleniem informacji uprawnionemu.	Uwaga nieuwzględniona. Vide: wyjaśnienia do uwagi 162. Należy zauważyć, że ostatecznie sąd orzeknie w wyroku, czy było naruszenie.
Rozdział 5 – Powództwa szczególne				
164.	Rozdział 5	SA Warszawa	Projekt w przypadku Rozdziału 5 właściwie nie zawiera uzasadnienia umożliwiającego zrozumienie istoty nowelizacji. Należy zauważyć, że postępowania w sprawach o stwierdzenie nieważności krajowych praw do znaków towarowych i wzorów przemysłowych oraz o stwierdzenie wygaśnięcia krajowych praw do znaków towarowych jest obecnie rozpoznawane w postępowaniu administracyjnym i sądowo-administracyjnym. Dopuszczenie możliwości dochodzenia roszczeń w tym zakresie na drodze sądowej w postępowaniu cywilnym wymaga kompleksowej regulacji, ściśle skorelowanej z przepisami ustawy z 30/06/2000 r. Prawo własności przemysłowej. Tymczasem przedstawiony projekt zawiera jedynie szcątkowe unormowania, przepisy w wielu	Uzasadnienie projektu zostało rozszerzone.

			<p>elementach nieprzemysłane, nieuwzględniające specyfiki praw wyłącznych i odnoszącego się do nich postępowania. Wbrew uzasadnieniu projektu, jego autorzy nie wzorowali się na odpowiednich regulacjach rozporządzenia Rady (WE) nr 6/2002 z 12/12/2001 r. w sprawie wzorów wspólnotowych i rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady nr 2017/1001 w sprawie znaku towarowego Unii Europejskiej (tekst jednolity) z 14/06/2017 r.</p> <p>Zdziwienie budzi tytuł Rozdziału 5 Powództwa szczególne, nie ma bowiem nic szczególnego w pozwie wzajemnym lub w żądaniu ustalenia w trybie art. 189 k.p.c.</p>	<p>W ocenie MS są szczególne, bo dedykowane do spraw określonych w tym rozdziale.</p>
165.	Stowarzyszenie Ochrony Własności Przemysłowej	<p>Rozdział 5 - Powództwa szczególne</p> <p>Powództwa szczególne są uregulowane w projekcie w art. 479¹²⁰⁻¹²⁶ k.p.c. - powództwa wzajemne o unieważnienie lub stwierdzenie wygaśnięcia prawa ochronnego na znak towarowy lub o unieważnienie prawa z rejestracji wzoru przemysłowego oraz w art. 479¹²⁷ k.p.c. -powództwo o ustalenie. O ile potrzeba dalszych prac nad powództwami z art. 479¹²⁰⁻¹²⁶ k.p.c. jest uzasadniona, to regulacja zaproponowana w art. 479¹²⁷ k.p.c. dot. powództwa o ustalenie jest zbędna, z uwagi na dostateczną funkcję w tym zakresie art. 189 k.p.c.</p> <p>Celem wprowadzenia do procedury cywilnej powództw wzajemnych jest potwierdzenie tezy, że wykorzystanie modelu znanego już z rozporządzenia Rady (WE) nr 207/2009 w sprawie wspólnotowych znaków towarowych (obecnie - rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001 w sprawie znaku towarowego Unii Europejskiej) oraz rozporządzenia Rady (WE) nr 6/2002 z dnia w sprawie wzorów wspólnotowych wpłynie na usprawnienie i przyspieszenie biegu postępowań o naruszenie praw własności intelektualnej. Dodatkowy pozytywny skutek może wiązać się z ograniczeniem dotychczasowej praktyki zawieszania postępowań toczących się przed sądami powszechnymi do czasu rozstrzygnięcia sprawy o unieważnienie prawa lub stwierdzenie jego wygaśnięcia przed Urzędem Patentowym.</p> <p>Należy zgodzić się, że powiązanie zasad orzekania w sprawach o naruszenie praw z roszczeniami, których treścią jest badanie podstaw istnienia praw wyłącznych dotyczyć powinno wyłącznie znaków towarowych i wzorów przemysłowych. Podobnie trafne jest założenie, że sprawy, których treścią jest badanie podstaw istnienia praw wyłącznych własności przemysłowej mogą podlegać szczególnym zasadom. W tym zakresie zaproponowany kształt przepisów może nie być jednak dostatecznie sprawny i wymaga szerszego wykorzystania rozwiązań unijnych.</p>	<p>Art. 189 kpc nie zawsze sądy dopuszczały, bo nie zawsze przyjmowały istnienie „interesu prawnego”. Projektowana regulacja ma przesądzić, że w sytuacji takiej, jak określona w art. 479¹²⁷ kpc jest potrzeba ochrony.</p>	

		<p>Warto więc wskazać wspomniane rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001 w sprawie znaku towarowego Unii Europejskiej („rozporządzenie 2017/1001”) i uregulować w sposób szczegółowy sytuacje dopuszczenia w ramach powództwa wzajemnego roszczeń o unieważnienie lub stwierdzenie wygaśnięcia prawa oraz relacji do trybu postępowania spornego przed Urzędem Patentowym, przewidzianego w ustawie - Prawo własności przemysłowej.</p> <p>Prawdopodobny dualizm postępowań w zakresie orzekania o ważności praw powinien być bowiem jednoznacznie określony poprzez ustalenie stosunku postępowań o unieważnienie lub stwierdzenie wygaśnięcia prawa toczących się przed Urzędem Patentowym do postępowań o unieważnienie lub stwierdzenie wygaśnięcia prawa wszczętych przed sądem. Przewidzieć należy więc, że sąd w przypadku, gdy wniosek o stwierdzenie wygaśnięcia lub unieważnienie został już zgłoszony do Urzędu Patentowego może nie tylko nie rozpoznawać powództwa wzajemnego, ale też zawiesić postępowanie z pozwu głównego.</p> <p>Warto jednak rozważyć, czy w sprawach dotyczących zwłaszcza praw własności przemysłowej nie wprowadzić dodatkowych kryteriów, które będą uzasadniały brak potrzeby kontynuowania sprawy przed sądem. Można więc nawiązać po raz kolejny do przepisów rozporządzenia 2017/1001 (por. art. 132 ust. 1) i wykorzystać formułę, że jeżeli nie występują szczególne podstawy dla kontynuowania rozprawy, sąd rozpatrujący powództwo zawiesza postępowanie z urzędu po przesłuchaniu stron lub na wniosek jednej ze stron po przesłuchaniu pozostałych stron, w przypadku gdy wniosek o stwierdzenie wygaśnięcia lub unieważnienie został już zgłoszony do Urzędu Patentowego. Wykazanie wystąpienia szczególnych podstaw dla kontynuowania rozprawy może być przesłanką, która uzasadnia oddalenie wniosku o zawieszenie postępowania. Można również wskazać na art. 132 ust. 2 rozporządzenia 2017/1001, który umożliwia zawieszenie postępowania przed Urzędem, jeżeli nie istnieją szczególne podstawy do kontynuowania sprawy, a przed sądem unijnych znaków towarowych toczy się już sprawa z powodu roszczenia wzajemnego. Urząd winien przed wydaniem postanowienia z urzędu o zawieszeniu wysłuchać strony, a przypadku wniosku jednej ze stron wysłuchać pozostałe strony.</p> <p>Wskazane propozycje są istotne ze względu na potrzebę zmiany art. 479¹²⁴ par. 3. który przewiduje obowiązek zawieszenia postępowania. Podobnie krytycznie należy odnieść się do art. 479¹²⁵k.p.c.</p> <p>Znaczenie praktyczne może mieć również implementacja rozwiązania przyjętego w art. 128 ust. 7 rozporządzenia 2017/1001. Zgodnie z tym</p>	<p>Stosunek postępowań jest określony poprzez zmianę art. 479¹²⁴⁻¹²⁶.</p> <p>Przepisy zostały zmienione.</p> <p>Na proponowane rozwiązanie pozwala już art. 177 § 1 pkt 3 i § 2 kpc.</p>
--	--	---	---

			<p>przepisem, sąd w sprawach unijnych znaków towarowych, prowadzący rozprawę o roszczenie wzajemne w sprawie stwierdzenia wygaśnięcia lub unieważnienia, może zawiesić postępowanie na wniosek właściciela unijnego znaku towarowego i po przesłuchaniu innych stron zażądać od pozwanego wniesienia wniosku o stwierdzenie wygaśnięcia lub unieważnienie do Urzędu w wyznaczonym terminie. Jeżeli wniosek nie zostanie wniesiony w tym terminie, postępowanie toczy się dalej; roszczenie wzajemne uważane jest za wycofane. Implementacja wskazanego rozwiązania do prawa krajowego otwierałaby drogę umożliwiającą przeniesienie sprawy o stwierdzenie wygaśnięcia lub unieważnienie do Urzędu Patentowego. Czynności osoby uprawnionej do znaku towarowego podlegać powinny jednak weryfikacji sądu i ostatecznie dopiero po wysłuchaniu innych stron, sąd podejmie decyzję w kwestii ewentualnej zmiany trybu rozstrzygania o stwierdzeniu wygaśnięcia lub unieważnienia prawa.</p> <p>Podsumowując, projekt zawiera w Rozdziale 5 jedynie fragmentaryczne rozwiązania złożonej z wielu elementów konstrukcji powództwa wzajemnego o unieważnienie lub stwierdzenie wygaśnięcia prawa, które - w takim kształcie - nie będą gwarantowały zaplanowanego celu i skutku w relacji do postępowań przed Urzędem Patentowym. Korelacja nowelizacji przepisów k.p.c. powinna więc odpowiadać jednoczesnym zmianom w ustawie -Prawo własności przemysłowej oraz wykorzystywać konstrukcje z rozporządzenia 2017/1001.</p>	Rozdział 5 stanowi uzupełnienie norm ogólnych kpc a rozporządzenie 2017/1001 stanowi całościowo odrębną regulację.
166.	Art. 479 ¹²⁰	SA Warszawa	<p>Z art. 479¹²⁰ § 1 k.p.c. nie wynika, w jakich sprawach dopuszczalne jest złożenie pozwu wzajemnego, w szczególności nie wiąże się go z pozwem głównym w sprawie o naruszenia praw do znaków towarowych i wzorów przemysłowych (pozew główny może dotyczyć tego samego oznaczenia chronionego jednak na gruncie ustawy o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji. Brak unormowania dopuszczalności drogi sądowej dla dochodzenia tego rodzaju roszczeń z pozwu głównego (np. w sytuacji uchybienia terminu z art 204 k.p.c. lub wprost wystąpienia z takim pozwem).</p>	Uwaga uwzględniona.
167.	Art. 479 ¹²⁰	Polski Związek Pracodawców Przemysłu Farmaceutycznego	<p>Art. 479¹²⁰ §1 Kpc</p> <p>Przepis ten w obecnym brzmieniu ma charakter mylący przez to, że jego pierwsze zdanie sugeruje, jakoby określało jedyne dopuszczalne przypadki powództwa wzajemnego w sprawach własności intelektualnej, podczas winny to być jedynie te szczególne przypadki powództwa wzajemnego, które zostały dodatkowo uregulowane w postępowaniu odrębnym w</p>	Art. 479 ¹²⁰ przewiduje szczególne przypadki nie uchylające reguły ogólnej.

			<p>sprawach własności intelektualnej. Prócz nich pozwany winien mieć kompetencję do wywiedzenia powództwa wzajemnego, jeżeli pozwala mu na to reguła ogólna, zawarta w art. 204 Kpc. Być może do tego zmierzało zdanie drugie Art. 479¹²⁰ §1 Kpc, ale aby uniknąć wątpliwości interpretacyjnych, przepis powinien się zaczynać od słów „W sprawach własności intelektualnej dopuszczalne jest w szczególności powództwo wzajemne, które obejmuje...” . Warto również rozważyć zastosowania instytucji powództwa wzajemnego również do unieważnienia patent.</p>	Uwaga nieuwzględniona.
168.	Art. 479 ¹²⁰	Polska Izba Rzeczników Patentowych	<p>Uchylić (nie wprowadzać) art. 479¹²⁰ - art. 479¹²⁶</p> <p>Proponuje się skreślić wskazane przepisy projektu, dotyczące unieważniania praw wyłącznych lub stwierdzenia wygaśnięcia tych praw - w ramach powództwa wzajemnego.</p> <p>Możliwość unieważniania praw wyłącznych w trybie pozwu wzajemnego dotyczy tylko znaków towarowych i wzorów przemysłowych, wprowadza niejednorodność w traktowaniu praw wyłącznych. Próba rozszerzania omawianych regulacji na wynalazki i wzory użytkowe też byłaby ryzykowna gdyż powierzałaby sądom ocenę trudnych spraw technicznych zwłaszcza badania poziomu wynalazczego. Wydaje się, iż na tym etapie nowelizacji, unieważnianie ochrony i stwierdzanie wygaśnięcia należałoby pozostawić Urzędowi Patentowemu w trybie spornym, na dotychczasowych zasadach, zaś sąd mógłby rozpatrywać powództwa wzajemne tylko wobec unijnych znaków towarowych i wspólnotowych wzorów, tak jak to się dotychczas dzieje. Nie jest wykluczone, że po powstaniu wyspecjalizowanych sądów, w dalszej perspektywie, przeniesienie tych uprawnień do sądów mogłoby znaleźć swoje uzasadnienie.</p> <p>Należy zauważyć, że w odniesieniu do ochrony unijnej postępowania w trybie pozwu wzajemnego ma zalety, gdyż toczy się w Warszawie i po polsku. Przenoszenie rozpatrywania unieważnień i stwierdzania wygaśnięcia prawa wyłącznych z Urzędu Patentowego RP do sądów niczego nie poprawia.</p> <p>W miejsce powyższych regulacji sugerujemy wprowadzenia przepisów, które umożliwiłyby sądom zobowiązanie pozwanego do złożenia w określonym terminie (nie krótszym niż dwa miesiące) odpowiedniego wniosku do Urzędu Patentowego RP działającego w trybie spornym, pod rygorem prowadzenia postępowania sądowego o naruszenie praw wyłącznych w razie braku takiego wniosku. W ślad za tym powinno pójść zawieszenie postępowania sądowego (po stwierdzeniu przez sąd, że wniosek taki nie jest oczywiście bezzasadny) kierowanego do Urzędu</p>	Uwaga nieuwzględniona.

			<p>Patentowego wniosku o unieważnienie albo wygaśnięcie praw. Również do sądów własności intelektualnej należałoby pozostawić rozstrzyganie o zniesieniu tego zawieszenia przed uprawomocnieniem się decyzji Urzędu Patentowego na podstawie oceny działań uprawnionego wobec orzeczeń Urzędu i sądów administracyjnych.</p> <p>479¹²⁰ § 1 Uwaga ogólna bez wskazania propozycji zmiany tego przepisu. Przepis nie wskazuje jednoznacznie, w jakich sytuacjach możliwe jest złożenie pozwu wzajemnego. Brakuje klarownego powiązania powództwa wzajemnego z powództwem głównym. Nie wiadomo co w sytuacji, gdy powództwo wzajemne miałoby objąć również roszczenia z tytułu np. naruszenia przepisów ustawy o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji.</p> <p>479¹²⁰ § 2 Nadać następujące brzmienie: <i>„§ 2. Przepis § 1 stosuje się odpowiednio do żądania unieważnienia lub stwierdzenia wygaśnięcia wspólnego prawa ochronnego na znak towarowy, prawa ochronnego na wspólny znak towarowy oraz znak towarowy gwarancyjny, uznania ochrony międzynarodowego znaku towarowego, a także do żądania unieważnienia uznania ochrony międzynarodowego wzoru przemysłowego”.</i> Wydaje się zasadne rozciągnięcie uprawnień wynikających z żądania unieważnienia lub stwierdzenia wygaśnięcia prawa ochronnego w przypadku powództw wzajemnych na wspólne prawa ochronne o których mowa w art. 122 ustawy Prawo własności przemysłowej, oraz na wspólne znaki towarowe oraz znaki towarowe gwarancyjne o których mowa w art. 136 i nast. ww. ustawy. Przepis też posługuje się pojęciem wspólny znak towarowy gwarancyjny którego nie ma już w obecnie obowiązującej ustawie Prawo własności przemysłowej.</p>	<p>Art. 479¹²⁰ § 1 zostanie zmieniony w ten sposób, że zostanie doprecyzowane, że powództwo wzajemne jest możliwe w sprawach o naruszenie prawa do znaku towarowego lub wzoru przemysłowego.</p> <p>W art. 479¹²⁰ § 2 zostanie wykreślone słowo „wspólny”.</p>
169.	rt.. 479 ¹²¹	Polska Izba Rzeczników Patentowych	<p>Uchylić (nie wprowadza art. 479¹²¹ § 2 Jeśli zostałyby w projekcie art– 479¹²⁰ - art. 479¹²⁶ K.P.C. (vide: poprzedni wiersz tabeli) byłoby zbędne żądać od powoda wzajemnego składania wyciągów z rejestru na okoliczność trwania ochrony. Unieważnianie (stwierdzanie wygaśnięcia) toczyłoby się w trybie powództwa wzajemnego, zatem fakt istnienia ochrony winien być udokumentowany już w pozwie głównym.</p>	Uwaga uwzględniona. W art. 479 ¹²¹ § 2 zostanie dopisane po przecinku: „ (...)”, chyba że został on dołączony do pozwu głównego.”.
170.	Art. 479 ¹²²	SA Warszawa	Z art. 479 ¹²² k.p.c. - kwestię unieważnienia, projekt reguluje ją odmiennie niż rozporządzenia unijne.	Uwaga nieuwzględniona. Jest tak już w prawie własności przemysłowej.

171.	Art. 479 ¹²²	Polski Związek Pracodawców Przemysł. Farmaceutycznego	Art. 479 ¹²² Kpc Przepis ten jest dalece niejasny przez swą lakoniczność. Z umieszczenia go w sąsiedztwie innych przepisów, przenoszących do Kpc instytucje związane z unieważnieniem lub wygaszeniem niektórych praw wyłącznych podlegających rejestracji w UPRP, wydaje się że ustawodawcy mogło chodzić o związanie Sądu podstawą prawną unieważnienia lub wygaszenia danego prawa. Jeżeli tak, winien być doprecyzowany.	Uwaga uwzględniona. Art. 479 ¹²² zostanie zmieniony w następujący sposób: „Sąd jest związany podstawą prawną unieważnienia lub stwierdzenia wygaśnięcia prawa wskazaną przez powoda wzajemnego.”.
172.	Art. 479 ¹²²	Stowarzyszenie Filmowców Polskich Traple Konarski Podrecki i Wspólnicy sp.j.	przepis ten jest niejasny, nie wiadomo o jakiego rodzaju „związanie” tu chodzi Niewątpliwie nie może to art. związane, o których mowa w art. 213 par. 2 k.p.c., art. 200 par. 2 k.p.c., art. 332 par. 1 k.r.t., art. 386 par. 6 k.p.c., czy w art. 398 (13) par. 2 k.p.c.	Vide: wyjaśnienia do uwagi powyżej.
173.	Art. 479 ¹²³	SA Warszawa	Treść art. 479 ¹²³ k.p.c. nasuwa wątpliwości, czy chodzi o przepisy materialnoprawne, czy procesowe. Wskazanie publikatora ustawy jest dość ryzykowne w sytuacji, gdy Prawo własności przemysłowej podlega stale licznym zmianom.	Chodzi o przepisy materialne i procesowe. Wskazanie publikatora, zgodnie z zasadami techniki prawodawczej, jest wymagane przy pierwszym powołaniu się w danej ustawie na inny akt prawny. W kpc pierwsze odwołanie do p.w.p. następuje dokładnie w tym artykule.
174.	Art. 479 ¹²³	Polska Izba Rzeczników Patentowych	Nadać następujące brzmienie: „W sprawach rozpoznawanych według przepisów niniejszego rozdziału przepisu o unieważnieniu lub stwierdzeniu wygaśnięcia prawa, określone w ustawie z dnia 30 czerwca 2000 r. - Prawo własności przemysłowej, stosuje się w zakresie, w jakim nie są one sprzeczne z przepisami niniejszego rozdziału.” Jeśli zostałyby w projekcie art. 479 ¹²⁰ - art. 479 ¹²⁶ K.P.C. (vide: poprzednie wiersze tabeli) byłoby zbędne wskazywanie publikatora ustawy Prawo własności przemysłowej, zwłaszcza, że ustawa podlega ciągłym zmianom.	Uwaga nieuwzględniona – w zakresie powołania publikatora wyjaśnienie jak powyżej. Nadto, intencją projektodawcy jest, aby obowiązek wskazania podstawy prawnej żądania istniał zarówno w przypadku, gdy unieważnienie lub stwierdzenie wygaśnięcia było realizowane w postępowaniu przed UP, jak również w przypadku zgłoszenia takiego żądania w postępowaniu sądowym.
175.	Art. 479 ¹²⁴	SA Warszawa	Art. 479 ¹²⁴ § 3 k.p.c. nie rozstrzyga co dzieje się w sytuacji, gdy wydana przez Urząd Patentowy RP decyzja (ostateczna) zostaje zaskarżona do WSA, zawieszenie postępowania sądowego ograniczone jest wyłącznie do sytuacji, gdy sprawa toczy się przed Urzędem. Nie wiadomo także, jakie powinno być rozstrzygnięcie SWI, gdy wydano w sprawie o unieważnienie lub stwierdzenie wygaśnięcia prawomocną decyzję administracyjną (rozporządzenia nakazują wówczas odrzucić pozew). Podstawy odrzucenia pozwu wzajemnego nie może stanowić w tym wypadku przepis art. 199 k.p.c, ze względu na brak odniesienia do prawomocnej decyzji administracyjnej. Brak także przepisu wskazującego na możliwość (lub jej	Uwaga uwzględniona. Brzmienie art. 479 ¹²⁴ ulegnie zmianie w następujący sposób: „Art. 479 ¹²⁴ . § 1. W przypadku wytoczenia powództwa o unieważnienie lub stwierdzenie wygaśnięcia prawa, o którym mowa w art. 479 ¹²⁰ , sąd zwraca się do Prezesa Urzędu Patentowego z żądaniem udzielenia informacji, czy przed Urzędem Patentowym toczy się już sprawa o stwierdzenie wygaśnięcia lub o unieważnienie prawa.

			brak) wystąpienia do Urzędu Patentowego RP z wnioskiem zawierającym tożsame roszczenie po prawomocnym zakończeniu postępowania sądowego lub w jego toku.	<p>§ 2. <i>Prezes Urzędu Patentowego niezwłocznie udziela informacji, o których mowa w § 1, w postaci pisemnej albo elektronicznej.</i></p> <p>§ 3. <i>Jeżeli przed Urzędem Patentowym sprawa się toczy, sąd zawiesza postępowanie do czasu prawomocnego zakończenia postępowania przez Urzędem Patentowym.</i></p> <p>§ 4. <i>Sąd odrzuca pozew wzajemny o stwierdzenie wygaśnięcia lub unieważnienie, jeżeli decyzja wydana przez Urząd Patentowy, dotycząca tego samego przedmiotu sprawy, w tym podstawy powództwa wzajemnego, stała się już prawomocna.”.</i></p>
176.	Art. 479 ¹²⁴	Polska Izba Rzeczników Patentowych	<p>Uwaga ogólna bez wskazania propozycji zmiany tego przepisu.</p> <p>Jeśli zostałyby w projekcie art. 479¹²⁰ - art. 479¹²⁶ K.P.C. (vide: poprzednie wiersze tabeli), to przepis 479124 § 3 powinien zawierać również żądanie udzielenia informacji, czy została wniesiona skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie lub skarga kasacyjna do Naczelnego Sądu Administracyjnego. Nadto, przepis art. 479¹²⁴ § 3 może wprowadzać niejednoznaczność w zakresie oceny sytuacji w której decyzja Urzędu Patentowego zostanie zaskarżona do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Nie wiadomo czy sąd może zawiesić postępowanie, gdy sprawa będzie przedmiotem rozpoznania przez WSA ale jest na etapie przekazywania przez Urząd Patentowy, czy też nie. Warto rozważyć również zwrócenie się przez sąd do WSA w Warszawie oraz NSA, czy sprawa w przedmiocie unieważnienia lub stwierdzenia wygaśnięcia nie toczy się przed tymi sądami.</p>	Uwaga uwzględniona – wyjaśnienie jak powyżej.
177.	Art. 479 ¹²⁵	Polski Związek Pracodawców Przemysłu Farmaceutycznego	<p>Art. 479¹²⁵ Kpc</p> <p>Przepis ten jest wysoce niejasny, a wręcz rodzi podejrzenia, czy nie jest wyraźnym błędem legislacyjnym. W sytuacji podniesienia roszczeń już rozpoznawanych przez inny sąd, przepisy ogólne Kpc przewidują już efekt dalej idący – odrzucenie pozwu. W związku z czym w obecnym brzmieniu Projektu art.479¹²⁵ Kpc wprowadzałby nieuzasadniony wyjątek w sprawach własności intelektualnej. Być może zamysłem projektodawcy było uregulowanie sytuacji zgłoszenia powództwa wzajemnego o unieważnienie lub wygaszenie prawa wyłącznego, podczas gdy to prawo jest już przedmiotem żądania unieważnienia lub wygaszenia między innymi</p>	<p>Zmianie uległo brzmienie art. 479¹²⁴ jak w wyjaśnieniu powyżej.</p> <p>Wydaje się, że wobec powyższego brzmienie projektowanego art. 479¹²⁵ będzie bardziej zrozumiałe.</p>

			stronami (a zatem poza granicami lityspendencji). Ten przypadek byłby wszakże już przedmiotem zależności i tak rodzącej podstawę do zawieszenia postępowania, a to z mocy art. 177 §1 pkt. 1 Kpc. Przepis wymaga co najmniej doprecyzowania, a być może wykreślenia w toku prac legislacyjnych.	
178.	Art. 479 ¹²⁶	SA Warszawa	Art. 479 ¹²⁶ § 2 k.p.c. Czy skuteczny także wobec osób trzecich jest wyrok sądu oddalający powództwo wzajemne, skoro w § 1 mowa jest o "wyroku w przedmiocie"? Z treści przepisu wynika, że wolą projektodawców jest ograniczenie możliwości unieważnienia/stwierdzenia wygaśnięcia prawa do jednego tylko pozwu wzajemnego. Czy jednak w takiej sytuacji zainteresowani będą mogli wystąpić z wnioskiem do Urzędu Patentowego RP?	Przepis art. 497 ¹²⁶ § 1 zostanie przeredagowany - „Odpis prawomocnego wyroku unieważniającego lub stwierdzającego wygaśnięcie prawa (...)” i tylko taki wyrok ten będzie skuteczny wobec osób trzecich. Odpowiedniej modyfikacji ulegnie również brzmienie art. 479 ¹²⁴ – jak w wyjaśnieniach powyżej.
179.	Art. 479 ¹²⁶	Polski Związek Pracodawców Przemysłu Farmaceutycznego	Art. 479 ¹²⁶ §2 Kpc Przepis ten wydaje się powtarzać normę, która i tak wynikałaby z art. 365 Kpc (wyrok unieważniający lub wygaszający prawo podmiotowe i tak będzie miał skutki prawomocności materialnej).	Uwaga nieuwzględniona. Należy wyjaśnić, że do przyjęcia rozszerzonej skuteczności wyroku wymagana jest podstawa ustawowa (art. 365 paragraf 1 in fine kpc).
180.	Art. 479 ¹²⁶	Polska Izba Rzeczników Patentowych	Jeśli zostałyby w projekcie art. 479 ¹²⁰ - art. 479U6 K.P.C. (vide: poprzednie wiersze tabeli), to przepis 479 ¹²⁶ § 3 powinien być doprecyzowany w zakresie ustalenia możliwości wpisu do rejestru Urzędu Patentowego wyroku sądu oddalającego powództwo wzajemne. Powstaje bowiem pytanie, czy taki wyrok będzie mógł być wpisany do rejestru Urzędu Patentowego i czy będzie on skuteczny - zgodnie z treścią § 2 tego przepisu, wobec osób trzecich. Nadto, wydaje się, iż powinny w ślad za tym przepisem iść zmiany przepisów dotyczących prowadzenia przez Urząd Patentowy tego typu rejestru.	Vide: wyjaśnienia do uwagi nr 178.
181.	Art. 479 ¹²⁷	Polski Związek Pracodawców Przemysłu Farmaceutycznego	Art. 479 ¹²⁷ §1 i 2 Kpc Podobnie jak w przypadku komentowanego już przepisu art.429 ¹²⁰ Kpc, i w tym przypadku jego brzmienie sugeruje, jakoby regulował on jedynie dopuszczalne przypadki powództwa o ustalenie oraz interesu prawnego w ustaleniu w sprawach własności intelektualnej, podczas winny to być jedynie pewne szczególne przypadki. Prócz nich pozwany winien mieć kompetencję do wywiedzenia powództwa ustalającego, jeżeli pozwala mu na to reguła ogólna, zawarta w art. 189 Kpc i wykaże interes prawny na zasadach ogólnych. Być może do tego zmierzało zdanie drugie Art. 479 ¹²⁷	Należy wyjaśnić, że projektowany przepis nie wyłącza zasad ogólnych w zakresie powództwa z art. 189 kpc, a jedynie je uzupełnia. Intencją projektodawcy jest przesądzenie, że w przypadkach takich, jak określone w projektowanym przepisie interes prawny przysługuje.

			§1 Kpc, ale aby uniknąć wątpliwości interpretacyjnych, przepis powinien się zaczynać od słów „W sprawach własności intelektualnej dopuszczalne jest w szczególności powództwo o ustalenie, że...” oraz w §2 „Powód ma interes prawny w szczególności, gdy pozwany...”	
182.	Art. 479 ¹²⁷	Polska Izba Rzeczników Patentowych	Nie jest zrozumiałe, dlaczego ustawodawca wprowadza szczegółową definicję interesu prawnego w § 2 tego przepisu, skoro § 1 nie wspomina nic na temat interesu prawnego. Do rozważenia, czy przepis ten znajduje się w odpowiednim miejscu, lub czy nie należałoby zmodyfikować treść § 1.	Należy wyjaśnić, że w § 1 art. 189 kpc – do którego odsyła projektowany § 1 jest mowa o interesie prawnym.
183.	Postulat dodania nowych przepisów w ramach zmian w kpc	Stowarzyszenie Autorów i Wydawców Copyright Polska	<p>Postulowane rozbudowanie projektu przez dodanie do projektowanego działu IVg k.p.c. rozdziału poświęconego roszczeniom informacyjnym OZZ z art. 48 u. z.z. oraz poprzez modyfikację przepisów o egzekwowaniu uzyskanych w tych procesach wyroków</p> <p>Pewne rozwiązania szczegółowe w projekcie dotyczące tzw. roszczenia informacyjnego OZZ byłyby ze wszech miar korzystne, ale wymagałyby stworzenia odrębnych regulacji poświęconych temu postępowaniu, a także wymagałyby zmodyfikowania przepisów dotyczących postępowania egzekucyjnego, dzięki czemu zaadresowano by szereg problemów procesowych i praktycznych, na które natrafiają strony postępowania i sądy orzekające wobec braku jego szczegółowej regulacji. Zaistniałaby możliwość wykorzystania w formie regulacji ustawowej wieloletniego dorobku orzeczniczego sądów powszechnych na tle art. 105 ust. 2 pr. aut. (obecnie art. 48 u. z.z.).</p> <p>Przedstawiamy wyliczenie kwestii, które wymagałyby w ocenie Stowarzyszenia Copyright Polska przemyślanego wprowadzenia regulacji w ramach przepisów dotyczących spraw własności intelektualnej dodawanych do k.p.c.</p> <p>1) Specyfiką tzw. roszczeń informacyjnych OZZ jest dłuższy okres, który obejmują, ze względu na termin przedawnienia roszczeń z tytułu praw autorskich majątkowych, w powiązaniu jednak z dążeniem pozwanego do skorzystania z możliwości powołania się na to, że dokumentów już nie posiada, gdyż upłynął okres obowiązkowego ich przechowywania przez przedsiębiorcę wynikający z ustawy o rachunkowości oraz ordynacji podatkowej. Należałoby w związku z tym wyraźnie zapewnić w przepisach powodowi możliwość zabezpieczenia dowodów także w tym postępowaniu, dostosowaną do szczególnych warunków, w których się ono toczy. Podobna możliwość zabezpieczenia dokumentów przed zniszczeniem powinna istnieć na poziomie postępowania egzekucyjnego dotyczącego egzekwowania wyroków o nakazanie udzielenia informacji.</p>	Uwaga nieuwzględniona z uwagi na stanowisko MS co do postulatu w zakresie samoistnego charakteru art. 48 ustawy o zbiorowym zarządzaniu prawami autorskimi i prawami pokrewnymi.

		<p>2) Mimo zasądzenia udzielenia informacji i udostępnienia dokumentów strony zobowiązane do tego wyrokiem uporczywie unikają wykonania wyroków, które mogą być egzekwowane w zakresie roszczeń niepieniężnych jedynie w drodze wniosku z art. 1050 k. p. c. oraz przepisów następujących. Srodki istniejące obecnie – kolejno nakładane przez sąd grzywny oraz zapłata na rzecz wierzyciela i na jego wniosek określonej sumy pieniężnej za każdy dzień zwłoki w wykonaniu obowiązków – mają niską skuteczność, a przede wszystkim ich dochodzenie trwa nadmiernie długo.</p> <p>3) Pewnym dodatkowym pozytywnym dla uprawnionych reprezentowanych w opisywanych postępowaniach przez OZZ rozwiązaniem mogłoby stać się nakazanie zobowiązanemu udzielania informacji pod rygorem odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych oświadczeń, na podobnej zasadzie, jak przewidziano to w projektowanym art. 479¹¹⁷ § 3 i 4 k.p.c.</p> <p>4) Przesądzenia na poziomie przepisów k. p. c. wymagałaby w ocenie Stowarzyszenia także proceduralny aspekt objęcia jednym postępowaniem roszczenia o udzielenie informacji lub udostępnienia dokumentów oraz roszczenia o zapłatę formułowanego w tym samym postępowaniu na podstawie uzyskanych w toku tego postępowania informacji. W przeciwnym razie praktyka orzecznicza w tym zakresie może być bardzo różna, na co wskazują doświadczenia OZZ, i co narażałoby uprawnionych reprezentowanych przez OZZ na długoletnie opóźnienia w inkasowaniu należności, wobec pojawiającej się ad casum konieczności prowadzenia wieloletnich postępowań – najpierw o udzielenie informacji, a następnie o zapłatę kwot z nich wynikających. Zgodnie z wyrokiem Sądu Najwyższego z 27 września 2013 r. (I CSK 696/12) gdy sąd uzna, iż na określonym etapie postępowania roszczenie informacyjne (jedno z żądań pozwu) nadaje się do rozstrzygnięcia, tj. zostały spełnione przesłanki przewidziane w art. 317 § 1 k.p.c., może w tym zakresie wydać wyrok częściowy.</p> <p>5) Orzecznictwo na tle art. 105 ust. 2 pr. aut. (obecnie: art. 48 u z.z.) wskazywało, że roszczenie informacyjne ma funkcję kontrolną i że może być kierowane do każdego, kto informacje posiada, nie tylko do podmiotu zobowiązanego do wnoszenia opłat czy wynagrodzeń na rzecz OZZ. W związku z tym postulowane byłoby przez Stowarzyszenie przykładowe, niewyczerpujące wskazanie kręgu osób, które mogą być obowiązane do przekazania informacji OZZ, na wzór przepisu, który obecnie znajduje się w projekcie w projektowanym art. 479¹¹³ k.p.c.</p> <p>5) W postulowanej przez nas części regulacji, dotyczącej postępowań informacyjnych toczonych przez OZZ, która powinna dopiero powstać w</p>	
--	--	---	--

			<p>konsultacji z OZZ i MKiDN – Departamentem Własności Intelektualnej i Mediów, powinno także znaleźć się rozwiązanie polegające na zastąpieniu konieczności „wykazania roszczenia” przez jego „uprawdopodobnienie” przez OZZ. Konieczność zastąpienia w projekcie określenia „powód, który w wystarczającym stopniu wykazał swoje roszczenia” przez „powód, który uprawdopodobnił swoje roszczenia” jest także generalną uwagą Stowarzyszenia do treści projektu. Uprawdopodobnienie jako środek zastępczy dowodu, potwierdzający wiarygodność (prawdopodobieństwo) twierdzenia o jakiejś fakcie jest środkiem wystarczającym w postępowaniach o udzielenie informacji. Jest to przy tym środek zwolniony od ścisłych formalności dowodowych, pozwalający na przyspieszenie postępowania.</p>	
184.	Postulat dodania nowych przepisów	Izba Wydawców Prasy	<p>Projekt nie realizuje w wystarczającym stopniu założonych i opisanych w uzasadnieniu celów.</p> <p>Procedowanie nowelizacji daje także szansę, której projektodawcy jednak nie wykorzystują: na zaimplementowanie art. 8 ust. 3 dyrektywy 2001/29/WE, na podstawie którego uprawnieni mogliby wnioskować do merytorycznie przygotowanych wyspecjalizowanych sądów o wydanie nakazu przeciwko pośrednikom, których usługi wykorzystywane są do naruszenia praw autorskich lub pokrewnych. To rozwiązanie także jest od dawna oczekiwane przez cały sektor kreatywny.</p>	<p>Celem projektu nie jest tworzenie nowych przepisów prawa materialnego, które stanowiłyby implementację art. 8 ust. 3 dyrektywy 2004/48. Dotychczasowy model implementacji – w oparciu o przepisy kc o odpowiedzialności deliktowej – powoduje, że odpowiedzialność pośredników jest odpowiedzialnością cywilną realizowaną na zasadach ogólnych – co uzasadnia kognicję sądów innych, niż sądy własności intelektualnej.</p>
Art. 2				
185.		REPROPOL	<p>projekt został przygotowany bez uwzględnienia w pełni specyfiki i praktyki ochrony praw autorskich i praw pokrewnych. Być może źródłem takiego stanu rzeczy jest spojrzenie na problematykę ochrony własności intelektualnej przede wszystkim z perspektywy własności przemysłowej. W trwającym ponad rok procesie przygotowywania projektu nie mieli - przynajmniej wedle naszej wiedzy - okazji uczestniczyć, choćby z głosem eksperckim, reprezentanci Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego - organu administracji publicznej odpowiedzialnego za ochronę prawa autorskiego w Polsce, w tym nadzór nad organizacjami zbiorowego zarządzania, ani przedstawiciele nauki specjalizujący się w tej gałęzi prawa.</p>	<p>MKiDN oraz środowisko OZZ przekazało swoje uwagi do projektu na etapie uzgodnień międzyresortowych i konsultacji publicznych.</p>
186.		ZAW STOART	<p>Art. 80 u.p.a.p.p. Projektowany przepis przewiduje zastąpienie dotychczasowej kompleksowej i częściowo autonomicznej względem k.p.c.</p>	<p>Uwaga nieuwzględniona z uwagi na stanowisko MS co do postulatu w zakresie</p>

			<p>regulacji dotyczącej zabezpieczenia dowodów oraz udzielania informacji w sprawach naruszenia autorskich praw majątkowych (na mocy art. 101 u.p.a.p.p. stosowanej odpowiednio do praw pokrewnych, w tym artystycznych wykonań) przepisem stanowiącym – jak wynika z uzasadnienia projektu – materialnoprawną podstawę zastosowania roszczeń wprowadzanych w nowym dziale IVg rozdziałach 2-4 k.p.c.</p> <p>Powstaje jednak wątpliwość czy zasady dotyczące udzielania informacji znajdują także zastosowanie do roszczenia informacyjnego przysługującego organizacjom zbiorowego zarządzania na gruncie art. 48 u.z.z.p.a.p.p. (wcześniej – art. 105 ust. 2 u.p.a.p.p.). Dotychczas roszczenie to miało charakter niezależny i autonomiczny wobec roszczenia informacyjnego przewidzianego w art. 80 ust. 1 pkt 2 i 3 u.p.a.p.p. Dlatego niezależnie od sposobu uwzględnienia przez projektodawcę zastrzeżeń zgłaszanych powyżej, należy jednoznacznie przesądzić, że – projektowane przepisy art. 479111-479119 k.p.c. nie mają zastosowania do żądania udzielenia informacji na podstawie art. 48 u.z.z.p.a.p.p. Potwierdzenie tej interpretacji jest kluczowe do zachowania dotychczasowej pozycji procesowej organizacji zbiorowego zarządzania, ugruntowanej w praktyce i orzecznictwie, zapewniającej skuteczną ochronę zrzeszonych w nich artystów i innych uprawnionych.</p>	samoistnego charakteru art. 48 ustawy o zbiorowym zarządzaniu prawami autorskimi i prawami pokrewnymi.
187.	ZAW STOART	<p>Jednak poza samym utworzeniem wyspecjalizowanych sądów, projekt przewiduje również istotną modyfikację i ujednoczenie niektórych elementów procedury dotyczącej spraw z zakresu szeroko pojętej własności intelektualnej, przede wszystkim w zakresie środków dowodowych. Dotychczas środki te – chociaż konstrukcyjnie podobne, co wynika z faktu, iż stanowią implementację dyrektywy 2004/48/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie egzekwowania praw własności intelektualnej – były w pewnym stopniu zróżnicowane i dostosowane do specyfiki poszczególnych praw własności intelektualnej. Taki zabieg był możliwy dzięki ich zamieszczeniu w odrębnych aktach prawnych regulujących ochronę poszczególnych praw, w tym m.in. w art. 80 ustawy z dnia 4 lutego 1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych (Dz. U. z 2018 r. poz. 1191 ze zm.), powoływanej dalej jako „u.p.a.p.p”. Tymczasem zaproponowany sposób ujednoczenia tych środków poprzez ich ujęcie w projektowanym nowym dziale IVg Kodeksu postępowania cywilnego, powoływanego dalej jako „k.p.c.”, w znacząco rozbudowanej i zmodyfikowanej formie w porównaniu z regulacją dotychczasową, może w ocenie STOART skutkować utrudnieniem dochodzenia ochrony praw autorskich i pokrewnych, a w konsekwencji obniżeniem poziomu ich</p>	Uwaga o charakterze ogólnym.	

188.		ZAW STOART	<p>ochrony.</p> <p>Podsumowując, w ocenie STOART przedłożony projekt wymaga w toku dalszych prac legislacyjnych wprowadzenia zmian zapobiegających wskazanym wyżej negatywnym skutkom związanym z potencjalnym obniżeniem poziomu ochrony praw autorskich i pokrewnych, z pewnością niezamierzonym przez projektodawcę. Cel ten może zostać w prosty sposób osiągnięty poprzez utrzymanie dotychczasowego brzmienia art. 80 u.p.a.p.p. przy równoczesnym wyłączeniu zastosowania projektowanych przepisów działu IVg rozdziałów 2-4 k.p.c. do spraw o ochronę praw autorskich i praw pokrewnych oraz powiązanych z nimi spraw o ochronę dóbr osobistych (por. projektowany art. 479⁸⁹ § 2 k.p.c.). Oczywiście zastosowanie – po odpowiedniej modyfikacji wynikającej z powyższego wyłączenia – znalazłyby w dalszym ciągu przepisy projektowanego rozdziału 1, zgodnie z którymi sprawy o ochronę prawa autorskiego i praw pokrewnych byłyby rozpatrywane przez wyznaczony sąd własności intelektualnej.</p> <p>Natomiast w razie utrzymania podejścia zakładającego kompleksowe uregulowanie szczególnych przepisów proceduralnych obejmujących wszystkie prawa własności intelektualnej, projektowane przepisy będą wymagać pogłębionej analizy przy udziale ekspertów z zakresu prawa autorskiego i praw pokrewnych w celu wypracowania rozwiązań uwzględniających ich specyfikę i zapewniających właściwy poziom ich ochrony. STOART deklaruje gotowość do udziału w tych pracach.</p>	Uwaga nieuwzględniona z uwagi na stanowisko MS co do postulatu w zakresie samoistnego charakteru art. 48 ustawy o zbiorowym zarządzaniu prawami autorskimi i prawami pokrewnymi.
189.		Stowarzyszenie Autorów i Wydawców Copyright Polska	<p>Projekt w obecnym kształcie wymaga wyrażenia uwag służących jego dostosowaniu do specyfiki postępowań cywilnych prowadzonych przez OZZ, czyli głównie postępowań, których podstawę materialnoprawną stanowią art. 48 ustawy z dnia 15 czerwca 2018 r. o zbiorowym zarządzaniu prawami autorskimi i prawami pokrewnymi, dalej: u z.z. (jednobrzmiący z uchylonym art. 105 ust. 2 ustawy z dnia 4 lutego 1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych, dalej: pr. aut.) oraz – rzadziej, lecz również – art. 80 pr. aut.</p> <p>Stowarzyszenie po zapoznaniu się z projektem ustawy zauważa, że nie uwzględniono w nim w ogóle celu, zakresu i przebiegu ww. postępowań sądowych prowadzonych przez OZZ, w szczególności postępowań wszczynanych w oparciu o art. 48 u z.z.</p> <p>Swoje poniższe uwagi Stowarzyszenie poświęca wyłącznie temu zagadnieniu, najistotniejszemu z perspektywy specyfiki swojej działalności, polegającej m.in. na inkasowaniu na rzecz reprezentowanych wydawców tzw. opłat reprograficznych od podmiotów ustawowo zobowiązanych do ich wnoszenia na mocy art. 20 i 201 pr. aut. oraz na mocy przepisów</p>	Uwaga nieuwzględniona z uwagi na stanowisko MS co do postulatu w zakresie samoistnego charakteru art. 48 ustawy o zbiorowym zarządzaniu prawami autorskimi i prawami pokrewnymi.

			wykonawczych do tych przepisów wydanych przez ministra właściwego ds. kultury i dziedzictwa narodowego.	
190.		Stowarzyszenie Autorów i Wydawców Copyright Polska	W składzie powołanego przez Ministra Sprawiedliwości Zespołu do spraw opracowania koncepcji utworzenia sądów własności intelektualnej nie uwzględniono reprezentacji środowiska OZZ i wedle wiedzy Stowarzyszenia projekt ustawy będący obecnie przedmiotem konsultacji nie był konsultowany merytorycznie w ramach prac Zespołu z Ministrem Kultury i Dziedzictwa Narodowego. Resort kultury, jako resort odpowiedzialny za nadzór nad OZZ, posiada – w ramach Departamentu Własności Intelektualnej i Mediów – najpełniejszą wiedzę o postulatach zgłaszanych przez te organizacje, w tym również tych dotyczących stworzenia podstaw prawnych dla poprawy efektywności postępowań cywilnych prowadzonych przez nie na rzecz uprawnionych z tytułu praw autorskich lub praw pokrewnych. Przedwczesna i niekonieczna wydaje się wobec tego nowelizacja art. 80 pr. aut., przewidziana w art. 2 konsultowanego projektu. Zupełnie nie znajduje uzasadnienia również objęcie specyficznych postępowań informacyjnych prowadzonych przez OZZ na podstawie art. 48 u z.z. przepisami rozdziałów 2 – 4 projektu (regulującymi zabezpieczenie, wyjawienie lub wydanie środków oraz wezwanie do udzielenia informacji), niedostosowanymi do celów i przedmiotu ww. postępowania.	Resort kultury przekazał swoje uwagi do projektu w ramach uzgodnień międzyresortowych. Również szeroki zakres konsultacji publicznych, uwzględniający środowisko OZZ, pozwolił na wypowiedzenie się w kwestii proponowanych rozwiązań. W odniesieniu do art. 80 uwaga nieuwzględniona z uwagi na stanowisko MS co do postulatu w zakresie samoistnego charakteru art. 48 ustawy o zbiorowym zarządzaniu prawami autorskimi i prawami pokrewnymi. Dla większej przejrzystości w zmienianym w art. 2 projektu ustawy art. 80 dodano ust. 3 w brzmieniu: <i>„3. W przypadku, gdy uprawnienie do udzielenia informacji wynika z przepisów szczególnych, przepisy o postępowaniu w sprawach własności intelektualnej stosuje się odpowiednio.”.</i>
191.		Legalna Kultura	ZMIANA ART. 80 USTAWY O PRAWIE AUTORSKIM I PRAWACH POKREWNYCH - UWAGI Z PUNKTU WIDZENIA UPRAWNIONYCH Komentowany artykuł jest rezultatem implementacji dyrektywy UE 2004/48. Do tej pory stanowił on przede wszystkim regulację szczególną w stosunku do przepisów kodeksu postępowania cywilnego (art. 310 i n. oraz art, 730 i n.). Opisywany przepis przed nowelizacją miał charakter mieszany, mieszcząc w sobie regulacje prawa materialnego i prawa procesowego. Z tego względu usytuowanie tego przepisu w ustawie o prawie autorskim i prawach pokrewnych mogło budzić wątpliwości co do techniki prawidłowej legislacji. Planowana regulacja rozdziela normy prawne prawa materialnego (które pozostają w ustawie o prawie autorskim i prawach pokrewnych) od norm prawa procesowego (przeniesionych do kodeksu postępowania cywilnego). W tym zakresie, z uwagi na systematykę kodyfikacji, zmianę należy ocenić pozytywnie. Podkreślenia wymaga przy tym, że dotychczasowa praktyka orzecznicza wskazują, że - niewyspecjalizowane - sądy m.in. z uwagi na usytuowanie art. 80 w ustawie	Uwaga ogólna.

			o prawie autorskim i prawach pokrewnych, podchodziły do tego przepisu co najmniej niepewnie.	
192.		Legalna Kultura	Z dużą aprobatą należy ocenić zmianę treści art. 80 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych, wedle której roszczenia: (a) o zabezpieczenie środków dowodowych; (b) o wyjawienie i wydanie; (c) o udzielenie informacji; zostały uniezależnione od charakteru naruszonych praw. W obecnej ustawie można było zabezpieczyć tylko roszczenia wynikające z naruszenia autorskich praw majątkowych. Natomiast zabezpieczenie roszczeń osobistych realizowane jest obecnie na zasadach ogólnych. Na podstawie proponowanej w nowelizacji normy pełna ochrona będzie przysługiwać zarówno przy naruszeniu praw majątkowych, jak i osobistych. Zakładana zmiana jest pozytywnym i logicznym rozwinięciem dotychczasowego założenia ochrony praw autorskich i pokrewnych. Co oczywiste, tym samym czynem mogą być naruszone prawa majątkowe i osobiste, jak też każde z tych praw może zostać naruszone odrębnie (np. sprawca może dokonać prawidłowej zapłaty za wiązkę udzielonych uprawnień, jednak nie ujawnić danych autora lub wykonawcy) . W konsekwencji to od uprawnionego powinno zależeć na podstawie jakiego uprawnienia chce kreować swoje roszczenie, jak też - w obu przypadkach - powinien mieć możliwość do zastosowania pełnego wachlarza środków sądowych. Dla przykładu, zabezpieczenie roszczeń wynikających z praw osobistych może być w wybranych przypadkach dobrym wstępem do egzekwowania praw majątkowych.	Uwaga ogólna.
193.		Legalna Kultura	Wstępnie negatywnie można zapatrywać się natomiast na zmianę treści art. 80 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych w zakresie proceduralnym (przewidzianą w art. 479[98] § 1 i nast.), wedle której zabezpieczenie środków dowodowych lub udzielenia informacji jest uzależnione od tego czy uprawniony w swoim wniosku „w wystarczającym stopniu wykazał swoje roszczenie”. Proponowana zmiana może wprowadzać nową jakość do dotychczasowego systemu instytucji zabezpieczających. Wszak podstawą zastosowania środków tymczasowych, według zasad ogólnych kodeksu postępowania cywilnego, jest m.in. uprawdopodobnienie roszczenia (art. 7301 § 1 k.p.c). Uzasadnienie do nowelizacji nie tłumaczy, czy „wystarczający stopień wykazania swojego roszczenia” jest prostą parafrazą uprawdopodobnienia roszczenia, czy też wprowadza większe lub mniejsze wymogi co do uzasadnienia wniosku o zastosowanie środka tymczasowego. Pierwszym problemem jest trudność określenia jaki jest prawidłowy standard dla wykazania przez uprawnionego swojego roszczenia w „wystarczającym stopniu”. Kwestia ta	Vide: wyjaśnienia do uwag nr 73-76.

			<p>zapewne, jak przy uprawdopodobnieniu, pozostanie gestią dyskrejonalnej władzy sądowniczej. Drugi problem tkwi w słowie „wykazać”. Biorą li tylko literalną wykładnię tegoż zapisu (wedle Słownika języka polskiego wykazać oznacza 1. «uzewnętrznić coś» 2. «ujawnić istnienie czegoś» 3. «przedstawić coś w sposób przekonujący»), uważam że nie odbiega on od wyrażenia uprawdopodobnić («sprawić, że coś staje się prawdopodobne»), na tyle by stwierdzić odrębną treść prawną obu zapisów. Jednak z uwagi na pewność obrotu prawnego 1 logikę ustawodawcza, należałoby zamienić „wystarczający stopień wykazania swojego roszczenie” na ugruntowane już pojęcie „uprawdopodobnienie roszczenia”, W innym wypadku okres kształtowania się wykładni proponowanego zapisu może wpłynąć negatywnie na prawa czy to uprawnionych czy też obowiązanych.</p>	
194.		Legalna Kultura	<p>13. W ostatniej kolejności w odniesieniu do zmiany art. 80 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych negatywnie należy ocenić wydłużenie czasu w jakim ma być wydawane postanowienie w przedmiocie zabezpieczenia środków dowodowych z 3 do 7 dni. Już w tym momencie termin 3 dniowy nie jest praktycznie respektowany przez sądy. Dalsze wydłużenie tego terminu instrukcyjnego prawdopodobnie spowoduje jeszcze większe rozluźnienie w stosowaniu się do niego. Natomiast bardzo negatywnie należy podejść do braku określenia terminów na wydanie postanowienia w sprawach dotyczących roszczenia informacyjnego oraz o wyjawienie i wydanie. W szczególności w tym pierwszym przypadku szybka reakcja sądu może zapobiec przed bezpowrotną utratą możliwości uzyskania danych informacji (np. tych które powinny być gromadzone tylko przez określony czas). Postuluje się, aby co najmniej w tym zakresie powrócić do starego terminu regulującego działanie sądu.</p>	<p>Wyjawienie i wydanie środka dowodowego stanowi instytucję należącą do kategorii wniosku dowodowego – kpc nie przewiduje terminu na rozpoznanie przez sąd wniosku dowodowego. Nadto – postępowania o wyjawienie dowodu i w przedmiocie roszczenia informacyjnego zostały ukształtowane jako postępowania kontradiktoryjne - sąd wcześniej umożliwi stronom zajęcie stanowiska (479 (108) oraz 479 (116)). Powyższe rozwiązanie uniemożliwia rozpoznanie wniosków w terminie 3 dni.</p>
195.		REPROPOL	<p>1. Możliwość pozyskiwania informacji czy dokumentów dotyczących naruszenia praw wyłącznych ma zasadnicze znaczenie dla ochrony tych praw - w przypadku praw autorskich czasem wręcz umożliwia w ogóle skonkretyzowanie roszczenia i wytoczenie stosowanego powództwa. Projekt (dział IV g - rozdział 2-4) wprowadza trzy nowe tryby postępowania służące zabezpieczeniu środków dowodowych (rozdział 2), wyjawieniu lub wydaniu środka dowodowego (rozdział 3) oraz wezwaniu do uzyskania informacji (rozdział 4). Jednocześnie modyfikuje art. 80 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych -jak wskazuje uzasadnienie projektu - bez analizy, czy zmiana tego rodzaju (być może zasadna w przypadku ochrony własności przemysłowej) nie spowoduje utrudnienia ochrony praw autorskich. Równoległe projekt abstrahuje od innych przepisów o podobnym charakterze, które co do zasady sprawdziły się w wieloletniej</p>	<p>Por. wyjaśnienia do uwagi nr 16.</p>

		<p>praktyce organizacji zbiorowego zarządzania. Zgodnie z obecnie obowiązującym art. 48 ustawy o zz (będącym wiernym odwzorowaniem obowiązującego wiele lat art. 105 ust. 2 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych) organizacji zbiorowego zarządzania przysługuje roszczenie informacyjne, które jest realizowane w trybie procesowym. Powszechnie przyjmuje się, że stanowi ono uprawnienie, które ma na celu ułatwienie wykonywania zbiorowego zarządu, a jego realizacja może nastąpić zarówno przed wytoczeniem powództwa o zapłatę należnych uprawnionym wynagrodzeń lub opłat, jak - o ile umożliwi to konkretny stan faktyczny - także w jego trakcie. Roszczenie oparte jest na założeniu, że poszkodowany może natrafić na istotne trudności w uzyskaniu koniecznych informacji, pozwalających na dochodzenie roszczeń z tytułu naruszenia majątkowych praw autorskich. Do naruszenia tych praw może dochodzić na ogół w taki sposób, że nawet przy dołożeniu należytej staranności nie jest możliwe stwierdzenie zaistnienia takiego faktu. Roszczenie informacyjne może mieć funkcję pomocniczą względem postępowania o zapłatę, ale może służyć także zyskaniu przez organizację zbiorowego zarządzania możliwości kontroli danych przekazanych wcześniej dobrowolnie przez zobowiązanych (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 14 października 2009 r., sygn. I ACa 537/09).</p> <p>1 „W zakresie swojej działalności organizacja zbiorowego zarządzania może się domagać udzielenia informacji oraz udostępnienia dokumentów niezbędnych do określenia wysokości dochodzonych przez nią wynagrodzeń i opłat.”</p> <p>Projekt o roszczeniu wskazanym w treści art. 48 ustawy o zz w ogóle nie wspomina, co Stowarzyszenie rozumie jako umożliwienie jego realizacji na dotychczasowych zasadach przy jednoczesnym poddaniu go kognicji sądu własności intelektualnej. Mieści się ono bowiem - przynajmniej w ocenie Stowarzyszenia - w kategorii spraw o ochronę praw autorskich i pokrewnych wymienionych w treści art. 47989 c j projekt ja^o postępowanie incydentalne służące realizacji takiej ochrony Tego rodzaju logika powinna być powielona w przypadku wszystkich roszczeń służących pozyskaniu dokumentów i informacji koniecznych dla dochodzenia ochrony praw autorskich i praw pokrewnych. Z kolei zmiana zasad dochodzenia roszczenia informacyjnego określonego w art. 80 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych (poddanie go regułom określonym w</p>	
--	--	--	--

			<p>dziale IV g rozdziałów 2-4 projektu) w zakresie, w jakim dotyczy ochrony praw autorskich, może spowodować negatywne skutki dla dochodzenia ochrony tych praw (pod. uwagi szczegółowe zawarte w pkt 2.)</p> <p>W tej sytuacji Stowarzyszenie - zdając sobie sprawę z konieczności szybkiego procedowania projektu, o ile ma być uchwalony w bieżącej kadencji parlamentu, a w konsekwencji małej ilości czasu na pogłębione analizy wpływu projektowanej regulacji na praktykę ochrony praw autorskich - kierunkowo proponuje więc zawężenie stosowania działu IV g rozdziałów 2-4 wyłącznie do spraw z zakresu ochrony praw własności przemysłowej. Jednocześnie roszczenia służące uzyskiwaniu informacji i dokumentów umożliwiających dochodzenie ochrony praw autorskich i praw pokrewnych (art. 48 ustawy o zz i art. 80 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych) oraz powództwa zmierzające bezpośrednio do uzyskania takiej ochrony winny być poddane kognicji nowoutworzonego sądu własności intelektualnej. Obawiamy się, że możliwe niedostosowanie projektowanej regulacji w koniecznym zakresie do specyfiki ochrony praw autorskich, spowoduje w praktyce dodatkowe utrudnienie, a czasem wręcz uniemożliwienie dochodzenia takiej ochrony, pozbawiając uprawnionych należnych im wynagrodzeń oraz ułatwiając bezprawne korzystanie z utworów i przedmiotów praw pokrewnych.</p>	
196.		REPROPOL	<p>Do takiego wniosku skłania również wstępna - ze względu na krótki termin na złożeniu stanowisk w konsultacjach publicznych - analiza niektórych szczegółowych rozwiązań zawartych w dziale IV g rozdziałach 2-4 projektu.</p> <p>Rozdziały 2-4 projektu zawierają szereg instrumentów wskazujących na to, że celem projektodawcy tych przepisów jest zabezpieczenie interesów konkurujących ze sobą przedsiębiorców będących stronami postępowania. Tymczasem w postępowaniach służących realizacji roszczeń informacyjnych - zarówno opartym na podstawie art. 48 ustawy o zz jak i art. 80 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych - żądanie udzielania informacji i dokumentów nie jest obiektywnie szkodliwe dla obowiązane do ich przedstawienia. Służy tylko wykonaniu umownego (w wypadku wynagrodzeń licencyjnych) lub ustawowego (w wypadku opłat, np. reprograficznych) obowiązku strony obowiązanej do uiszczenia wynagrodzeń lub opłat za pośrednictwem organizacji zbiorowego zarządzania. W największym uproszczeniu pozwanym jest zazwyczaj podmiot unikający ustawowego lub umownego obowiązku uiszczenia wynagrodzeń na rzecz uprawnionych bezpośrednio lub za pośrednictwem</p>	Por. wyjaśnienia do uwagi nr 16.

			<p>organizacji zbiorowego zarządzania.. Nie są do pomyślenia w takiej sytuacji są środki przewidziane w rozdziałach 2- 4 konsultowanego projektu, w szczególności polegające na powoływaniu się przez zobowiązanego na tajemnicę przedsiębiorstwa w celu uniknięcia wykonania obowiązku informacyjnego lub przewidujące zwrot przez organizację lub uprawnionego będącego powodem kosztów i wydatków celowych poniesionych przez pozwanego w związku z udzieleniem informacji (art. 479119 projektu), jak również w określonych wypadkach zapłatę świadczenia pieniężnego odpowiadającego utraconym wpływom (o którym to środku mowa w art. 479112 projektu). Wątpliwości praktyczne budzi także sformułowanie obowiązku podmiotu, który domaga się zabezpieczenia środków dowodowych, wyjawienia lub wydania środka dowodowego oraz wezwania do uzyskania informacji jako „wykazanie swojego roszczenia w wystarczającym stopniu ". Nie wiadomo, jak ocenić w praktyce realizację takiego obowiązku w relacji do znanego od dawna polskiej procedurze cywilnej „udowodnienia" oraz „uprawdopodobnienia" istnienia roszczenia. Same roszczenia informacyjne, w szczególności zawarte aktualnie w art. 48 ustawy o zz wielokrotnie było przedmiotem orzeczeń sądowych, przez co ukształtowała się ugruntowana już dotycząca go linia orzecnicza Sądu Najwyższego (m.in. wyrok SN z 17 listopada 2011 r., III CSK 30/2011, uchwała SN z 26 października 2011 r., III CZP 61/2011). Także Trybunał Konstytucyjny w wyroku z 11 października 2011 r. (sygn. P 18/09) orzekł o zgodności ówczesnego art. 105 ust. 2 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych z Konstytucją RP i stwierdził w uzasadnieniu, że organizacja zbiorowego zarządzania nie jest przedsiębiorcą konkurencyjnym wobec tych, od których żąda, na podstawie tego artykułu, informacji i udostępnienia dokumentów. Ponadto, cel udostępnienia informacji i dokumentów, a mianowicie określenie wysokości dochodzonych opłat, określa nieprzekraczalną granicę ich wykorzystania. Uwagi sformułowane przez SN i TK na gruncie oceny art. 105 ust. 2 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych można odnieść także w dużym stopniu odnieść do art. 80 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych.</p>	
197.		ZAIKS	<p>8. Wskazujemy ponadto, że proponowana regulacja zmiany obowiązującego obecnie art. 80 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych powinna zostać uzupełniona i odniesiona do specyfiki dochodzenia roszczeń, związanych z naruszeniem prawa autorskiego. Zniesiona została w projektowanej regulacji, zawarta obecnie w art. 80 ust.1 pkt 1) ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych instytucja zabezpieczenia roszczeń związanych z dowodami, realizowanych np. jako</p>	Por. wyjaśnienia do uwag nr 137 i 139.

			roszczenia zakazowe. Wezwanie do udzielenia informacji, wobec proponowanej redakcji art. 479 ¹¹¹ i nast., zastosowanie będzie mogło mieć wyłącznie wobec podmiotów „faktycznie prowadzących działalność gospodarczą”. Oznacza to nałożenie na podmiot, domagający się udzielenia informacji, obowiązku dodatkowego wykazania tej okoliczności. Zwracamy uwagę, że obecna regulacja wymaga jedynie ustalenia, że naruszenie praw majątkowych następuje „w celu uzyskania bezpośrednio lub pośrednio zysku lub innej korzyści ekonomicznej”, przy czym „nie obejmuje to działań konsumentów będących w dobrej wierze”. Wydaje się zatem, że dotychczasowe sformułowanie w przepisie art. 80 ust. 1 in fine odpowiada pełnej realizacji roszczeń uprawnionego, związanych z dochodzeniem naruszonych praw z naruszeniem i jest kompatybilne z pozostałymi regulacjami przepisów prawa autorskiego, a w szczególności art. 79 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych.	
Art. 3				
198.		Polska Izba Rzeczników Patentowych	Uwaga ogólna - błędna jednostka redakcyjna Należy zauważyć, że w art. 261 ust. 2 istnieje już punkt 3 ¹⁾ stąd konieczne jest wskazanie innej jednostki redakcyjnej tego przepisu.	Uwaga uwzględniona.
Art. 5				
199.		Wiceprezes SA w Krakowie	Do projektu ustawy zostało zgłoszone zastrzeżenie dotyczące pominięcia Sądu Okręgowego w Krakowie oraz Sądu Apelacyjnego w Krakowie jako sądów wyspecjalizowanych do rozpoznania spraw z zakresu ochrony praw własności intelektualnej. Kraków jest bowiem prężnym ośrodkiem akademickim, a na Uniwersytecie Jagiellońskim działa Katedra Prawa Własności Intelektualnej, kształcąca specjalistów w tym zakresie. Zasadne zatem byłoby utworzenie sądów specjalizujących się w tej dziedzinie w okręgu Sądu Okręgowego w Krakowie.	Sam projekt definitywnie nie przesądza o lokalizacjach SO i SA. Kwestie szczegółowe będą regulowane na etapie opracowywania aktów wykonawczych do projektu ustawy.
200.	Art. 5 <i>art. 16 § 1</i> <i>u.s.p.</i>	Prezes Sądu rejonowego w Łodzi	W opublikowanym na stronach rcl projekcie ustawy o zmianie ustawy — Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw (projekt UD497) brak jest rozwiązań przyjętych w projekcie kończącym prace Zespołu do spraw opracowania koncepcji utworzenia sądów własności intelektualnej (wersja projektu z 17.11.2018 r.). Przynajmniej w części może to utrudnić osiągnięcie głównego celu projektu.	Zmiany zostały wprowadzone w wyniku uwzględnienia uwag zgłoszonych w ramach uzgodnień wewnątrzresortowych, które stanowią część procesu legislacyjnego. Wyjaśnienia odstąpienia od projektowanych pierwotnie przepisów znajdują się poniżej.

			<p>Chodzi o dwie kwestie - usunięcie z projektu wprowadzenia zmian do u.s.p. w zakresie obowiązku i możliwości tworzenia wydziałów własności intelektualnej (zmiana w art. 16 § 1 u.s.p.) oraz usunięcie z projektu przepisu wprowadzającego obowiązek posiadania odpowiednich kompetencji przez sędziów orzekających w wydziałach własności intelektualnej.</p> <p>Zmiany te powinny być, w mojej ocenie usunięte (powinien nastąpić powrót do pierwotnej koncepcji).</p>	
201.	Art. 5 art. 16 w § 1 popkt 4a	Prezes Sądu Rejonowego w Łodzi	<p>Odrębność wydziałów</p> <p>Zastosowany mechanizm (w zakresie wydziałów) nie daje gwarancji samodzielności organizacyjnej wydziałów a nawet możliwości utworzenia wydziałów własności intelektualnej (lecz jedynie wydziałów cywilnych lub gospodarczych, którym Minister Sprawiedliwości powierzy w drodze zarządzenia rozpoznawanie spraw z zakresu własności intelektualnej). Przemawiają za tym następujące argumenty:</p> <p>- w chwili obecnej brak przepisu z projektu ustawy o następującej treści:</p> <p><i>„Art 5. W ustawie z dnia 27 lipca 2001 r. - Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. z 2018 r. poz. 23[^]) wprowadza się następujące zmiany:</i></p> <p>1) <i>w art. 16 w § 1 popkt 4 dodaje się pkt 4a w brzmieniu:</i></p> <p><i>„ 4a) własności intelektualnej - do spraw o ochronę praw autorskich i pokrewnych, jak również dotyczących wynalazków, wzorów użytkowych, wzorów przemysłowych, znaków towarowych, oznaczeń geograficznych, topografii układów scalonych oraz ochronę innych praw na dobrach niematerialnych, a także do spraw o zapobieganie i zwalczanie nieuczciwej konkurencji, do spraw o ochronę dóbr osobistych, dotyczących wykorzystania wartości dobra osobistego w celu indywidualizacji, reklamy lub promocji przedsiębiorstwa, towarów lub usług oraz do spraw o ochronę dóbr osobistych w związku z działalnością naukową lub racjonalizatorską; ”;</i></p> <p>2) <i>po art. 16 dodaje się art. 16e w brzmieniu:</i></p> <p><i>„Art. 16e. Rozpoznawanie spraw, o których mowa w art. 16 § 1 pkt 4a, należących do właściwości sądu okręgowego, w którym nie utworzono odrębnego wydziału do tych</i></p> <p>Zmiany tekstu jednolitego niniejszej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2018 r. poz. 106, 138, 848, 1000, 1045 i 1443.</p> <p><i>spraw, Minister Sprawiedliwości przekazuje innemu sądowi okręgowemu w</i></p>	<p>Na etapie uzgodnień wewnątrzresortowych zrezygnowano z nowelizacji art. 16 u.s.p., dodawania art. 16e u.s.p. oraz art. 18 § 3 i 4 u.s.p. oraz poprzestano na nowelizacji art. 20 u.s.p. w proponowanym brzmieniu z zastąpieniem, w projektowanym pkt 1a i 3a, wyrażenia „o których mowa w art. 16 § 1 pkt 4a” wyrażeniem „spraw własności intelektualnej”. Pozwoli to, przy uwzględnieniu treści art. 18a u.s.p. na swobodne tworzenie przez Ministra Sprawiedliwości wydziałów właściwych do rozpoznawania spraw własności intelektualnej w sądach okręgowych i apelacyjnych zgodnie z aktualnymi potrzebami, przy jednoczesnej możliwości – jeżeli zaistniałaby taka potrzeba – powierzenia rozpoznawania tych spraw innym wydziałom (w tym sekcjom w ich ramach) w ramach zarządzenia wydawanego na podstawie art. 19 § 1 u.s.p. lub przekazania spraw tej kategorii z obszaru właściwości jednego sądu do innego sądu równorzędnego na podstawie rozporządzenia wydawanego na podstawie projektowanego art. 20 pkt 1a lub 3a u.s.p. Projektowane rozwiązanie cechuje się pewną elastycznością i możliwością reakcji – w przypadku, gdyby okazało się, że wstępnie zaprojektowana struktura wymaga korekty.</p>

		<p>trybie określonym w art. 20. "; 3) w art. 18 dodaje się § 3 i 4 w brzmieniu:</p> <p style="padding-left: 40px;">„§ 3. W sądzie apelacyjnym może zostać utworzony wydział własności intelektualnej do spraw, o których mowa w art. 16 § 1 pkt 4a.</p> <p style="padding-left: 40px;">§ 4. Rozpoznawanie spraw, o których mowa w § 3, należących do właściwości sądu apelacyjnego, w którym nie utworzono odrębnego wydziału do tych spraw, Minister Sprawiedliwości przekazuje innemu sądowi apelacyjnemu w trybie określonym w art. 20.”.</p> <p>W projekcie ustawy jest zaś przewidziany mechanizm opisany w art. 20 u.s.p. Ma on mniejszą siłę oddziaływania w tym sensie, że pozwala na kierowanie spraw z zakresu własności intelektualnej do kilku sądów w Polsce (zwiększając w ten sposób specjalizację sędziów w danym sądzie w porównaniu do sędziów z innych sądów). Mechanizm z art.-20 u.s.p. wcale jednak nie wymusza tworzenia odrębnych wydziałów własności intelektualnej. Sprawy z zakresu własności intelektualnej mogą być w ramach tego mechanizmu przekazane jako jedne z wielu do innego typu wydziału.</p> <p>Co ważniejsze mechanizm z art. 20 u.s.p. właściwie uniemożliwia utworzenie wydziałów własności intelektualnej. Za pomocą art. 20 u.s.p. możliwe jest co najwyżej wskazanie jednego z istniejących typów wydziałów przewidzianych w art. 16 u.s.p. jako wskazanych do rozpoznawania danego typu spraw. Innymi słowy to wydział cywilny lub gospodarczy musiałby rozpoznawać sprawy z zakresu własności intelektualnej. Nie można bowiem tworzyć innych typów wydziałów niż te, które zostały wskazane w art. 16 u.s.p.</p> <p>Mechanizm przewidziany w art. 16 u.s.p. - stworzenie typu odrębnego wydziału jest silniejszy w tym sensie, że gwarantuje powstanie odrębnego wydziału dedykowanego do spraw własności intelektualnej.</p> <p>Co więcej występuje pewna niezgodność między celami projektu wskazanymi na stronie Kancelarii Prezesa Rady Ministrów</p> <p>https://bip.kprm.gov.pl/krff/foKodeks-postepowama-cywilneao-oraz-niektorych-in.rhtml) a ostatecznym mechanizmem przewidzianym w projekcie UD497 opublikowanym na stronie.legislacja.rcl.gov.pl nie gwarantującym</p> <p>Zgodnie z treścią informacji „projekt ma na celu:</p>	
--	--	---	--

			<p>1) stworzenie w ramach sądownictwa powszechnego odrębnych jednostek organizacyjnych, które miałyby się zajmować sprawami o ochronę praw autorskich i pokrewnych (...),</p> <p>2) stworzenie sędziom, w ramach istniejących struktur sądowych, możliwości specjalizacji w zakresie własności intelektualnej oraz utworzenie wyspecjalizowanych jednostek w sądach okręgowych i apelacyjnych".</p> <p>Projekt ustawy przewiduje jednak jedynie mechanizm z art. 20 u.s.p. a zatem komasowanie spraw z zakresu własności intelektualnej bez gwarancji tworzenia wydziałów rozpoznających jedynie sprawy z zakresu własności intelektualnej.</p> <p>Z projektu wynika zatem możliwość powstania sytuacji analogicznej do tej, w której sprawy z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych byłyby rozpoznawane przez niektóre wydziały cywilne (hipotetyczny przykład).</p> <p>Rozwiązanie to nie pozwalałoby na wykorzystanie największej wartości projektu -tworzenia wyodrębnionego sądownictwa do rozpoznawania spraw z zakresu własności intelektualnej - najbardziej niedookreślonych od strony prawnej, wymagających bardzo dużej wiedzy specjalistycznej z zakresu prawa krajowego i unijnego.</p>	
202.	Art. 5 Art. 18c	Prezes Sądu Rejonowego w Łodzi	<p>Posiadanie odpowiednich kwalifikacji</p> <p>W celu realizacji postulatu fachowości projekt przewidywał (w swej pierwotnej wersji), że sędziami w wydziale własności intelektualnej mogą być wyłącznie osoby wyróżniające się wiedzą z zakresu spraw rozpoznawanych w tym wydziale (art. 5 pkt.4 projektu).</p> <p><i>"Art. 18c. Sędziami w wydziale własności intelektualnej mogą być wyłącznie osoby wyróżniające się wiedzą z zakresu spraw rozpoznawanych w tym wydziale."</i></p> <p>Jak wskazano w uzasadnieniu projektu (w jego pierwotnej wersji) chodziło w tym wypadku zarówno o dotychczasowe doświadczenia orzecznicze, jak i wykształcenie kierunkowe oraz stopnie i tytuły naukowe, uzyskane na podstawie wiedzy specjalistycznej z zakresu prawa własności intelektualnej, czy też nieuczciwej konkurencji. Sama treść przepisu była również znacząca. Nie posługiwał się on bowiem sformułowaniami o wiedzy, lecz używał dwóch kwantyfikatorów „wyłącznie” [„wyróżniające się”].</p>	<p>Po uzgodnieniach wewnątrzresortowych MS wycofało się z pierwotnej regulacji, przewidzianej w projektowanym art. 18c u.s.p. Uznano bowiem, że projektowana norma, określająca dodatkową przesłankę obsadzenia stanowiska sędziego w wydziale własności intelektualnej budzi wątpliwości. Przepis ten, <i>de facto</i> modyfikując ogólne zasady ubiegania się o wolne stanowisko sędziowskie, wprowadza ocenny i trudny do skontrolowania warunek wyróżniania się wiedzą z zakresu spraw rozpoznawanych w wydziale własności intelektualnej. Unormowanie takie może rodzić zarzuty dotyczące sposobu doboru sędziów do tego wydziału. Przede wszystkim jednak projektowana norma budzi wątpliwości jako prowadząca do administracyjnej ingerencji w obsadę sądu. O ile dotychczasowe regulacje przewidują jednolite zasady objęcia stanowiska</p>

		<p>W przyszłości, tego typu regulacja skutkować miała tym, że sędziowie starający się o orzekanie w tego typu wydziale, a jednocześnie wcześniej w nim nie orzekający, powinni ukończyć odpowiednie szkolenia lub studia podyplomowe. Niewykluczone jest również i to, że dążenie do naboru osób posiadających jak najwyższe kwalifikacje w zakresie własności intelektualnej i nieuczciwej konkurencji, skutkować mogło większym zainteresowaniem wyboru tej ścieżki zawodowej przez przedstawicieli świata nauki - z pożytkiem dla wymiaru sprawiedliwości. Zgodnie bowiem z art. 63 § 2 pkt 2 u.s.p. oraz art. 64 § 2 pkt 2 u.s.p. na stanowisko sędziego sądu okręgowego i apelacyjnego może być powołany ten, kto pracował w polskiej szkole wyższej, w Polskiej Akademii Nauk, w instytucie badawczym lub innej placówce naukowej i ma tytuł naukowy profesora albo stopień naukowy doktora habilitowanego nauk prawnych. Polskie środowisko nauki prawa własności intelektualnej oraz prawa gospodarczego i handlowego dysponuje bardzo wysokimi kompetencjami zawodowymi oraz unikalną wiedzą na temat prawa unijnego oraz rozwiązań przyjmowanych w innych krajach. Z korzyścią dla Państwa Polskiego byłoby zwiększenie szans na uczynienie wymiaru sprawiedliwości równie atrakcyjnym miejscem jak sektor prywatny do spożytkowania dla dobra wspólnego unikalnych kompetencji z zakresu prawa własności intelektualnej i niektórych części prawa gospodarczego i handlowego.</p> <p>Przepis art. 18 c u.s.p. w nowym brzmieniu miał spowodować, że sędziowie starający się o orzekanie w wydziale rozpoznającym sprawy własności intelektualnej a jednocześnie wcześniej w nim nie orzekający mieli kończyć odpowiednie szkolenia lub studia podyplomowe.</p> <p>W ostatecznej wersji projektu brak tego przepisu. Wydaje się, że jest to niedobre rozwiązanie. Być może już w 2020 r. aż 12 % PKB Polski powstanie w obszarze cyfrowej gospodarki. Unia Europejska na przełomie 2018 r. i 2019 r. w kilku dokumentach bazowych (np. <i>Skoordynowanym planie w sprawie sztucznej inteligencji</i> COM(2018) 795, <i>W kierunku zrównoważonej Europy 2030</i> COM(2019) 22, <i>Sztuczna inteligencja dla Europy</i> oraz w Rozporządzeniu 2018/1807 z 14.11.2018 r. w sprawie ram swobodnego przepływu danych nieosobowych w Unii Europejskiej, w sposób jednoznaczny wskazała, że przyszłością Unii Europejskiej jest rozwój gospodarki opartej na nowych technologiach, sztucznej inteligencji oraz tzw. big data, przy zachowaniu wartości europejskich. Sprawy te są tak skomplikowane, że w wymienionym powyżej rozporządzeniu 2018/1807</p>	<p>sędziego bez względu na wydział sądu, wprowadzenie dodatkowego warunku dla jednego rodzaju wydziałów, nieostrego i podlegającego wykładni,, wydaje się niezasadne.</p> <p>Warto w tym miejscu dodać, że projektowany przepis art. 18c u.s.p. nie ma swojego odpowiednika w zakresie wymogu szczególnych kwalifikacji adresowanego względem sędziów rozpoznających już w obecnym stanie prawnym sprawy o szczególnym charakterze, w tym choćby z zakresu ochrony konkurencji, regulacji energetyki, telekomunikacji i transportu kolejowego czy ochrony wspólnotowych znaków towarowych i wspólnotowych wzorów przemysłowych. Nie przecząc zasadności poglądu, by osoby mające rozstrzygać sprawy o takim charakterze dysponowały odpowiednią wiedzą, wydaje się, iż winno być to osiągnięte właściwą polityką kadrową, przy zachowaniu jednolitych wymogów zajmowania stanowiska sędziego danego sądu bez względu na obszar aktywności orzeczniczej.</p>
--	--	---	---

			<p>właściwie nie zamieszczono treści normatywnych, które jednoznacznie wskazywałyby jak postępować z danymi nieosobowymi - poza ogólnikowym stwierdzeniem, że „Komisja wspiera i ułatwia, opracowywanie samoregulacyjnych kodeksów postępowania na poziomie Unii”. Ten niespotykany dotychczas sposób regulacji wynika z konieczności przemyślenia treści regulacji, który będzie adekwatny do czasów czwartej rewolucji przemysłowej.</p> <p>Prawo własności intelektualnej jest jedyną gałęzią prawa przeżywającą tak głębokie przemiany, zmienną i o bliżej nieokreślonym kierunku rozwoju prawa europejskiego. Wydaje się, że porównując prawo karne, prawo pracy, prawo cywilne, prawo gospodarcze i właśnie prawo własności intelektualnej to właśnie w tym ostatnim wypadku generowanych jest najwięcej kwestii prawnych a nie faktycznych. Sąd własności intelektualnej to nieustannie sąd prawa.</p> <p>Jedną z bolączek dotychczasowego stanu rzeczy jest diagnozowany w badaniach respondentów (przedsiębiorców) niedostateczny poziom merytoryczny osób orzekających w tego typu sprawach (to ocena statystyczna a nie jednostkowa) - z zakresu znajomości prawa własności intelektualnej (co zresztą nie jest kwestią zawinioną przez sędziów z uwagi na niewielką ilość tego typu spraw przypadającą na przeciętnego sędziego i rozmiar innych obowiązków). Obraz taki wynika z badań sektorowych przeprowadzonych przez Ż. Pacud „Innowacyjność w polskim sektorze zdrowia: analiza jakościowa”, Warszawa 2018, s. 28.</p> <p>Wprawdzie można by argumentować, że sędziowie, którzy rozpoczną orzekanie w wyspecjalizowanych jednostkach, nabiorą doświadczenia. Tym niemniej lepiej by doświadczenia tego nie nabierać na stronach, lecz w wyniku innych działań. I temu właśnie miał służyć art. 18 c u.s.p.</p>	
203.		ZAW STOART	<p>7) Zmiany w art. 20 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. z 2019 r. poz. 52, 60 i 125). Biorąc pod uwagę zakładany cel projektu, jakim jest utworzenie wyspecjalizowanych sądów własności intelektualnej, nie do końca zrozumiałe jest ujęcie kompetencji do przekazania spraw własności intelektualnej określonym sądom apelacyjnym i okręgowym w sposób fakultatywny. Pozostawia to realizację podstawowego założenia projektowanej reformy do uznania Ministra Sprawiedliwości.</p>	Należy wyjaśnić, że utworzenie jednostek, w których będą zlokalizowane sądy własności intelektualnej w drodze rozporządzenia zapewnia większą elastyczność projektowanego rozwiązania oraz umożliwienie szybszej reakcji, gdyby okazało się, że wstępnie zaprojektowana struktura sądów własności intelektualnej wymaga korekty.
204.		Legalna Kultura	SENS TWORZENIA ODRĘBNYCH SĄDÓW WŁASNOŚCI	Vide: wyjaśnienia do uwagi poprzedniej.

		<p>INTELEKTUALNEJ</p> <p>1. Za stworzeniem odrębnych sądów własności intelektualnej przemawia wiele argumentów, w tym te, które zostały zaprezentowane w uzasadnieniu projektu nowelizacji. Nie należy jednak zapominać o wadach takiego rozwiązania, które również są istotne. Utworzenie oddzielnego sądownictwa dla spraw dotyczących dóbr niematerialnych może budzić poważne zastrzeżenia z punktu widzenia (chronionego przez Konstytucję) dostępu obywateli do Sądu. Nie należy bowiem zapominać, że podmiotami, które prowadzą spory z zakresu prawa własności intelektualnej są nie tylko „poważni przedsiębiorcy”, posiadający siedziby w największych polskich miastach, ale również drobni przedsiębiorcy, artyści, pisarze, dziennikarze, naukowcy, badacze itp., których aktywność skupia się w miejscach położonych daleko od wielkich ośrodków miejskich.</p> <p>2. Przykładowo, nie jest wykluczone, aby spór dotyczący przedmiotu prawa własności intelektualnej toczyli dwaj przedsiębiorcy (np.: graficy, fotografowie) prowadzący tzw. „start-up-y”, z których jeden ma siedzibę w Brzozowie, a drugi w Lesku (południowo-wschodnia część województwa podkarpackiego). Biorąc pod uwagę zawartą w uzasadnieniu projektu nowelizacji informację dotyczącą planowanej ilości i siedzib wyspecjalizowanych sądów należy stwierdzić, że powyższy spór rozstrzygałby w pierwszej instancji Sąd Okręgowy w Katowicach, zaś jeśli przedmiotem sporu byłby np.: program komputerowy, to sąd „techniczny” (tak uzasadnienie), czyli Sąd Okręgowy w Warszawie. Koszty związane z prowadzeniem sporu w miejscu odległym o kilkaset kilometrów od siedzib takich drobnych przedsiębiorców mogą okazać się zbyt duże i tym samym zniechęcać do prowadzenia takich sporów w ogóle (szczególnie przy relatywnie niewielkich spornych kwotach). Innymi słowy, niewielka liczba Sądów Okręgowych, w których mają zostać zorganizowane wyspecjalizowane wydziały może stanowić istotne ograniczenie faktyczne w dostępie do sądów.</p> <p>3. Należy pamiętać również o innym praktycznym aspekcie. Niewielka liczba sądów własności intelektualnej położonych w czterech metropoliach powoduje, że znaczna część postępowania dowodowego (odnoszą się tu nade wszystko do zeznań świadków, przesłuchania stron) będzie zapewne w praktyce prowadzona w drodze pomocy prawnej przez inne „nieszacjonalistyczne” sądy. To zaś może kłócić się nieco z ideą powołania wyspecjalizowanego sądu. Można bowiem zadać retoryczne pytanie: po co tworzyć fachowe jednostki orzekające, skoro duża część postępowania dowodowego w tej kategorii spraw jest prowadzona nadal</p>	
--	--	--	--

			<p>przez inne sądy? Nie należy zapominać, że sędziemu jest znacznie łatwiej ocenić wiarygodność i znaczenie zeznań świadka, jeśli widział go „na żywo” i mógł zadać mu pytanie, niż jeśli tylko otrzymał protokół takiego przesłuchania. Takie rozwiązanie jest oczywiście do utrzymania, aczkolwiek tylko jeśli przyjmemy, że sądy własności intelektualnej mają w intencji projektodawcy zajmować się przede wszystkim kwestiami prawnymi, zaś ustalenia faktyczne mają w sprawach własności intelektualnej mniejsze znaczenie(choć taki wniosek nie zawsze jest prawdziwy, a wręcz zdaje się, że nie posiada wystarczającego uzasadnienia).</p> <p>4. Osobną kwestią jest to, czy utworzenie wydziałów odpowiedzialnych za kwestie dóbr niematerialnych tylko w czterech sądach pierwszej instancji nie spowoduje znacznych opóźnień w załatwianiu tej kategorii spraw, wynikających ze zbyt dużej liczby spraw przypadających na poszczególnych referentów.</p> <p>5. W związku z powyższymi zastrzeżeniami można sformułować następujące postulaty:</p> <p>a. organizacyjny: sugeruje się powołanie wydziałów dedykowanych sprawom dóbr niematerialnych w większej liczbie Sadu Okręgowych, analogicznie jak ma to miejsce w przypadku wydziałów gospodarczych:</p> <p>b. prawny: należy rozważyć ograniczenie liczby spraw wpływających do sądu własności intelektualnej poprzez dodanie w art. 479⁸⁹ § 1 k.p.c. zdania drugiego, zgodnie z którym: „Za sprawy z zakresu ochrony praw autorskich i praw pokrewnych nie uważa się postępowań o zapłatę wynagrodzenia umownego za korzystanie z utworów i przedmiotów praw pokrewnych.” Tego rodzaju ograniczenie spowoduje „odciążenie” sądów specjalistycznych od konieczności rozpoznawania kategorii spraw mniej skomplikowanych z punktu widzenia prawnego, które mogą być z powodzeniem, jak dotychczas, rozpoznawane przez wydziały cywilne lub gospodarcze.</p>	<p>Nie ulega wątpliwości, że podstawa faktyczna żądania może ulec zmianie w toku procesu (np. w odpowiedzi na zarzut pozwanego, że umowa licencyjna jest nieważna) – z czym nie powinna wiązać się zmiana sądu, który będzie sprawę rozpoznawał. W tym zakresie można uzupełnić uzasadnienie projektu.</p>
205.		Legalna Kultura	<p>15. Zmiana doprowadzić może do skupienia usług wyspecjalizowanych wokół ośrodków przewidzianych w ustawie (Gdańsk, Katowice, Poznań i Warszawa), co może przełożyć się na:</p> <p>a. wzrost kosztów tych usług (usługi specjalistyczne z natury są usługami droższymi lub drogimi. Ma to doniosłe znaczenie zwłaszcza w kontekście naruszenia dóbr osobistych. Obowiązek zastępstwa procesowego jedynie pogłębiać będzie to zjawisko. Dodatkowo, przy wysokim poziomie</p>	<p>Należy wyjaśnić, że utworzenie jednostek, w których będą zlokalizowane sądy własności intelektualnej w drodze rozporządzenia zapewnia większą elastyczność projektowanego rozwiązania oraz umożliwienie szybszej reakcji, gdyby okazało się, że wstępnie zaprojektowana struktura sądów własności intelektualnej wymaga</p>

		<p>zróźnicowania poziomu wynagrodzeń usługa prawna faktycznie będzie „droższa” dla podmiotów z województw o niższym poziomie zarobków, niż dla podmiotów z województw o wyższym poziomie zarobków);</p> <p>b. spadek dostępności tych usług (uzyskanie rzetelnej porady prawnej wiązać się będzie z koniecznością poszukiwania doradcy prawnego w miastach, w których funkcjonować będą nowe sądy. Tym samym, już tylko porada prawna przedsiębiorcy ze wspomnianego Brzozowa wymagać może podróży do Katowic lub nawet do Warszawy, a to prowadzić będzie do obciążenia dodatkowymi kosztami podmiotów z województw, w których wyspecjalizowane sądy nie zostały utworzone). Zdaje się, że powyższa refleksja uzasadnia konkluzje o potencjalnym oraz częściowym „dyskryminującym” charakterze nowelizacji.</p> <p>16. Tym samym zwraca się uwagę na to, że:</p> <p>a. brak jest analizy i wniosków odnoszących się do wpływu utworzenia sądów wyspecjalizowanych na lokalne rynki usług prawnych, które i tak - z uwagi na wysoki poziom „centralizacji” sądownictwa oraz administracji - „tracą” znaczenie na rzecz ośrodka warszawskiego. Utworzenie sądów wyspecjalizowanych, w tym „technicznego” sądu własności intelektualnej w Warszawie, może pogłębić tę tendencję;</p> <p>b. brak jest także analizy i wniosków odnoszących się do wpływu nowelizacji na dostępność do usług związaną ze zwiększonym poziomem ich specjalizacji oraz ich faktycznym „oddaleniem” od miejsca prowadzenia działalności (co może przełożyć się na wzrost cen tych usług). Jednocześnie zdaje się, że w świetle zasad konstytucyjnych, założenie o poprawie sprawności i rzetelności orzekania nie powinno następować kosztem prawa do sądu.</p> <p>Remedium na powyższe, jak się zdaje, jest sugerowane na wcześniejszym etapie, powołanie wydziałów dedykowanych sprawom dóbr niematerialnych w większej Liczbie Sądów Okręgowych, analogicznie jak ma to miejsce w przypadku wydziałów gospodarczych.</p> <p>WPLYW NA INNE OŚRODKI AKADEMICKIE</p> <p>17. Zwraca się także uwagę, że zmiana doprowadzić może do zmniejszenia znaczenia obecnie bardzo silnego - krakowskiego ośrodka akademickiego związanego z własnością intelektualną. Utworzenie sądów z dala od tego ośrodka może ograniczyć sposobność na łączenie nauki oraz praktyki, co w długiej perspektywie może mieć wpływ na spadek znaczenia tego ośrodka. Kształcenie kadr dla sądów wyspecjalizowanych oraz wyspecjalizowanych usług prawnych może skoncentrować się zatem w przyszłości tylko w jednym ośrodku akademickim (Warszawa), co nie</p>	korekty.
--	--	---	----------

			będzie sprzyjać rozwojowi polskiej myśli akademickiej na tym polu. Tym samym, jak się zdaje, założenia o utworzeniu sądów wyspecjalizowanych powinny w ściślejszy sposób zostać skorelowane z istniejącymi ośrodkami akademickimi zajmującymi się własnością intelektualną. Ma to szczególne znaczenie w kontekście tego, że w projekcie wskazuje się, że projektowana nowelizacja ma tworzyć warunki do kształtowania się wyspecjalizowanej kadry w zakresie własności intelektualnej (s. 3, ocena skutków regulacji), co per se nie może następować bez korelacji z działalnością akademicką.	
206.		ZAIKS	Zaniepokojenie nasze budzi powołanie - jako właściwych do rozpoznawania spraw własności intelektualnej - tylko czterech sądów okręgowych, szczególnie, że propozycja ta opiera się na informacji przedstawionej w załączonym do projektu dokumencie „Ocena skutków regulacji” o wpływie „spraw cywilnych - ochrona praw autorskich”. Należy wskazać, że tylko Stowarzyszenie Autorów ZAiKS wszczyna około 2000 takich spraw rocznie. Prezentowane dane o „wpływie spraw” muszą zatem nie uwzględniać spraw z powództwa organizacji zbiorowego zarządzania, co prowadzić może do „niedoszacowania” obciążenia sądów.	W toku uzgodnień, konsultacji i opiniowania spotyka się stanowiska odmienne, stanowiące o nadmiernym rozbudowaniu struktury sądów własności intelektualnej. Projektowana regulacja musi jednak pozostawać w spójności z przepisami UE, w tym w szczególności z art. 123 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001 z dnia 14 czerwca 2017 r. w sprawie znaku towarowego Unii Europejskiej, zatytułowanym „sądy w sprawach unijnych znaków towarowych”. Stanowi on, że państwa członkowskie wyznaczają na swoich terytoriach możliwie jak najmniejszą liczbę krajowych sądów i trybunałów działających jako sądy pierwszej i drugiej instancji, które pełnią funkcje powierzone im na mocy niniejszego rozporządzenia.
Art. 9				
207.		Polski Związek Pracodawców Przemysłu Farmaceutycznego	Art. 9 ust. 1-3 Projektu Norma intertemporalna, określająca wejście w życie znowelizowanych przepisów wydaje się nadmiernie skomplikowana. Wystarczające wydaje się wskazanie, że przepisy te znajdą zastosowanie do postępowań wszczętych po wejściu w życie noweli.	Ewentualna zmiana przepisu w sugerowanym kierunku zostanie doprecyzowana po konsultacji z RCL. Uwaga do rozważenia na etapie komisji prawniczej.
208.		Stowarzyszenie Filmowców	niejasna jest regulacja tego artykułu. W pkt. 1 jest mowa o sprawach wszczętych i nie zakończonych do dnia wejścia w życie ustawy, dla których	Uwaga nieuwzględniona. Ust. 1 dotyczy czynności dokonanych na dotychczasowych

		Polskich Traple Konarski Podrecki i Wspólnicy sp.j.	przewiduje się, że czynności w nich podjęte do tej chwili pozostają w mocy. Nie jest jednak jasne, według jakich przepisów toczy się dalej postępowanie. Z ust. 2 wynikałoby, że w sprawach w pierwszej instancji od tej chwili stosuje się przepisy nowej ustawy. Jednak w pkt. 3 mowa jest o tym, że w sprawach wszczętych i nie zakończonych, które podlegałyby rozpoznaniu w postępowaniu w sprawach własności intelektualnej nie stosuje się przepisów o tym postępowaniu, przy czym właściwy do rozpoznania takiej sprawy pozostaje sąd właściwy według dotychczasowych przepisów. Nie wiadomo zatem czy pkt. 3 ma dotyczyć tylko właściwości, czy generalnie postępowania według starych przepisów.	zasadach, które zachowują swoją moc. Ust 2 – postępowanie w kolejnej instancji, które rozpoczęło się przed wejściem w życie ustawy, będzie kontynuowane według zasad dotychczasowych. Ust – 3 stanowi, że do rozpoczętych według dotychczasowych przepisów spraw nie stosuje się nowej procedury i właściwy pozostaje nadal ten sam sąd.
209.		Kreatywna Polska	<u>Sprawy wszczęte i niezakończone do dnia wejścia w życie ustawy - art. 9 Projektu</u> Niejasny jest przekaz przepisu przejściowego tj. art. 9 ust. 1 Projektu, gdyż nie jest jasne według jakich przepisów toczy się dalsze postępowanie w sprawach wszczętych i nie zakończonych do dnia wejścia w życie nowelizowanej ustawy. Zgodnie z art. 9 ust 2 Projektu w sprawach pierwszej instancji od chwili wejścia w życie ustawy stosuje się przepisy nowe. Jednak zgodnie z art. 9 ust 3 Projektu, w sprawach wszczętych i nie zakończonych, które podlegałyby rozpoznaniu w postępowaniu w sprawach własności intelektualnej nie stosuje się przepisów o tym postępowaniu, przy czym właściwy do rozpoznania takiej sprawy jest sąd właściwy według dotychczas obowiązujących przepisów. Nie jest zrozumiałe czy ust. 3 ma dotyczyć tylko właściwości sądu czy ogólnie postępowania według starych przepisów.	Vide: wyjaśnienia j.w.
210.		Polska Izba Rzeczników Patentowych	Uwaga ogólna bez wskazania propozycji zmiany tego przepisu. Brzmienie art. 9 nie jest spójne z uzasadnieniem, w którym wyjaśniono „ projekt w art. 9 ustawy zakłada, że wszystkie wszczęte i niezakończone do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy postępowania, zarówno w pierwszej, jak i drugiej instancji będą rozpoznawane według dotychczasowych przepisów." Fragment ten zdaje się odnosić do ust. 2, który gdyby brzmiał tak jak w uzasadnieniu mógłby być oceniony pozytywnie. Natomiast z brzmienia projektowanego przepisu wynika, że aby przepisy dotychczasowe mogły być stosowane nadal w danym postępowaniu, musi zostać wniesiony środek odwoławczy lub nadzwyczajny środek zaskarżenia. Termin ich wniesienia tylko częściowo zależy od stron postępowania, na termin napisania i doręczenia uzasadnienia strony nie mają wpływu. Brzmienie projektowanego przepisu zdaje się oznaczać, że w przypadku niewniesienia wymienionych w przepisie pism Sąd będzie zmuszony zacząć	Uwaga nieuwzględniona. Wyjaśnienia j.w.

			<p>stosować nowe przepisy w trakcie postępowania. Taka konstrukcja nie służy pewności prawa i obrotu. Co do ust. 3 wydaje się on sprzeczny z ust. 2. Zestawiając te dwa ustępy wydaje się niejasne czy przepisy doczasowe stosuje się zawsze w sprawach wszczętych i niezakończonych przed wejściem w życie zmian, czy tylko wtedy gdy została w sprawie wniesiona apelacja, zażalenie, skarga kasacyjna i skarga na orzeczenie referendarza sądowego. Dlatego należałoby rozważyć wykreślenie ust. 2 w całości, oraz zmianę brzmienia ust. 3 na brzmienie oddające koncepcję zaprezentowaną w uzasadnieniu. „W sprawach wszczętych niezakończonych do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy, które podlegałyby rozpoznaniu w postępowaniu w sprawach własności intelektualnej stosuje się przepisy dotychczasowe. Właściwy do rozpoznania takiej sprawy pozostaje sąd właściwy według dotychczasowych przepisów”</p>	
Art. 10				
211.		Polska Izba Rzeczników Patentowych	<p>Nadać następujące brzmienie: „Ustawa wchodzi w życie po upływie 3 miesięcy od dnia jej ogłoszenia”. Zamiast określania konkretnej daty wejścia w życie (1 stycznia 2020 r), powinna być wskazana data liczona od dnia ogłoszenia nowelizacji. Proponuje się zatem wprowadzenie 3 miesięcznego okresu vacatio legis które powinno wystarczyć w celu prawidłowego stosowania zmienionej ustawy.</p>	<p>Uwaga nieuwzględniona. Termin wejścia w życie został zaprojektowany uwzględnieniem konieczności utworzenia nowych wydziałów własności intelektualnej, które rozpoczną swoje funkcjonowanie z rozpoczęciem nowego roku kalendarzowego.</p>
Dodatkowe postulaty				
212.		Stowarzyszenie Autorów i Wydawców COPYRIGHT POLSKA	<p>Stowarzyszenie zgłasza jedną dodatkową istotną uwagę, związaną bezpośrednio z egzekwowaniem praw własności intelektualnej, a w szczególności ze skutecznym egzekwowaniem prawa twórców i wydawców do wynagrodzenia z tytułu dozwolonego kopiowania (wynagrodzenia w formie opłat pobieranych na podstawie art. 20 ustawy z dnia 4 lutego 1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych, t. j. Dz. U. z 2018 r., poz. 1191, dalej: pr. aut.). Stowarzyszenie postuluje dodanie do projektu, w części dotyczącej zmian innych niż Kodeks postępowania cywilnego przepisów: 1. opisaną poniżej zmiany art. 50 ustawy z dnia 16 listopada 2016 r. o Krajowej Administracji Skarbowej (t.j. Dz. U. z 2018 r., poz. 508, dalej:</p>	<p>Uwaga nieuwzględniona – poza zakresem projektu. Projekt nie reguluje dostępu ozz do informacji wobec organów administracyjnych.</p>

		<p>ustawa o KAS) oraz</p> <p>2. opisaną poniżej zmianą art. 293 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa (t.j. Dz. U. z 2018 r., poz. 800, dalej: Ordynacja podatkowa).</p> <p>Postulowane zmiany służą umożliwieniu organizacjom zbiorowego zarządzania prawami autorskimi i prawami pokrewnymi (dalej: OZZ) uzyskiwania od organów celno-skarbowych indywidualnych danych o obrocie towarowym z zagranicą towarami podlegającymi obowiązkowi wnoszenia opłat na podstawie art. 20 pr. aut. (opłat reprograficznych).</p> <p>Zgłaszaliśmy już w stanowisku z 19 kwietnia br., że projekt nowelizacji w obecnym kształcie wymaga wyrażenia uwag służących jego dostosowaniu do specyfiki postępowań cywilnych prowadzonych przez OZZ, czyli głównie postępowań, których podstawę materialnoprawną stanowi art. 48 ustawy z dnia 15 czerwca 2018 r. o zbiorowym zarządzaniu prawami autorskimi i prawami pokrewnymi, jednobrzmiący z uchylonym art. 105 ust. 2 pr. aut.</p> <p>Proponowane zmiany w dwóch ww. ustawach służą zmniejszeniu liczby i skróceniu prowadzonych postępowań cywilnych, gdyż umożliwiają OZZ uzyskanie jeszcze przed wszczęciem procesu cywilnego danych koniecznych do ustalenia podmiotów zobowiązanych do wnoszenia opłat. Praktyka uzyskiwania tych danych miała miejsce przez wiele lat, przed uchwaleniem ustawy o KAS w 2016 r., która stanęła na przeszkodzie kontynuacji tej praktyki.</p> <p>Obecnie ze względu na zmieniony zakres tajemnicy skarbowej i statystycznej, wynikający z przepisów ustawy o KAS i wprowadzonych przez nią zmian w Ordynacji podatkowej - OZZ nie może uzyskać od administracji celnej indywidualnych danych (nazwa przedsiębiorcy i dane go identyfikujące) o imporcie, nabyciu wewnątrzwspólnotowym, eksporcie i dostawie wewnątrzwspólnotowej towarów podlegających obowiązkowi wnoszenia do OZZ opłaty reprograficznej (a więc m.in. urządzeń reprograficznych i czystych nośników - w tym wypadku: papieru w formacie A4 i A3).</p> <p>OZZ zmuszona jest uzyskiwać w związku z tym ww. dane na wniosek sądu w procesie w oparciu o przepisy k.p.c. dotyczące postępowania dowodowego, o ile w świetle materiału załączonego do pozwu sąd uzna taki wniosek za zasadny, co skutkuje ograniczoną możliwością kontroli wykonywania obowiązków ustawowych przez podmioty zobowiązane do wnoszenia opłat reprograficznych z art. 20 pr. aut., a także obciążeniem</p>	
--	--	---	--

		<p>sądów sprawami, które - w razie uzyskania danych o imporcie przez OZZ uprzednio od organów celno-skarbowych - mogłyby być załatwione na drodze pozasądowej bezpośrednio ze zobowiązanymi do wnoszenia opłaty. Istotą sprawy jest bowiem realizacja przez zobowiązanych ich obowiązku ustawowego wynikającego z art. 20 pr. aut., przesłanką powstania którego jest import (w tym także nabycie wewnątrzspółnotowe) towarów, których następcza sprzedaż objęta jest obowiązkiem zapłaty str0na opłat reprograficznych.</p> <p>Dokonanie postulowanej przez Stowarzyszenie zmiany przepisów skutkowałoby więc nie tylko odciążeniem sądów powszechnych w sprawach, w których ryzyko uzyskania od organów celno-skarbowych dowodów na wniosek sądu obciąża OZZ (jest z tym wprost związane także ryzyko ponoszenia kosztów sądowych), ale także skutkowałoby uzyskaniem przez OZZ realnej możliwości egzekwowania wykonywanych na rzecz uprawnionych praw autorskich majątkowych, a więc prawa do wynagrodzenia wynikającego z art. 20 pr. aut.</p> <p>Ze względu na to, że projekt stanowi kolejną implementację do polskiego porządku prawnego dyrektywy 2004/48/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie egzekwowania praw własności intelektualnej[^] Stowarzyszenie stoi na stanowisku, że w jego ramach mogą i powinny się znaleźć postulowane zmiany art. 293 Ordynacji podatkowej oraz art. 50 ustawy o KAS, służące przywróceniu na rzecz OZZ możliwości uzyskiwania indywidualnych danych o obrocie towarowym z zagranicą towarami, których wwóz do Polski skutkować może obowiązkiem zapłaty na rzecz uprawnionych za pośrednictwem właściwej OZZ opłaty repr o graficznej (opłaty z art. 20 pr. aut.).</p> <p>Stowarzyszenie przed zmianą stanu prawnego uzyskiwało dane indywidualne o obrocie towarowym z zagranicą, podobnie jak inne OZZ, od Dyrektora Izby Skarbowej w Warszawie w trybie wnioskowym, po uiszczeniu odpowiedniej opłaty, na podstawie przepisów rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 25 października 2011 r. w sprawie tybu udostępniania danych oraz wysokości opłat} Sytuacja uległa zmianie, kiedy weszły w życie przepisy wprowadzające ustawę o Krajowej Administracji Skarbowej z dnia 16 listopada 2016 r. (Dz. U. z 2016 r., poz. 1948), na mocy których znowelizowano art. 293 Ordynacji podatkowej, dotyczący tajemnicy skarbowej i rozszerzono tę tajemnicę na dane zawarte w aktach postępowania kontroli celno-skarbowej (nowelizacja art. 293 § 2 pkt 3 Ordynacji podatkowej, który wszedł w takim brzmieniu w życie w dniu 1 marca 2017 r.).</p>	
--	--	---	--

		<p>Przywrócenie uprzedniej możliwości pozyskiwania danych przez OZZ dawałoby im narzędzie do skutecznej egzekucji obowiązków ustawowych zapłaty opłat reprograficznych z art. 20 pr. aut. Sytuacja wymaga jednak interwencji ustawodawcy, a procedowany projekt jest ku temu odpowiednią okazją, ze względu na jego przedmiot i wspomnianą implementację dyrektywy 2004/48/WE, która w art. 4 ust. 1 pkt c) obejmuje OZZ jako uprawnione do występowania strona 4 o zastosowanie środków i procedur niezbędnych do egzekwowania praw własności intelektualnej. Dyrektywa wprost dozwala w art. 2 ust. 1 na szeroki zakres zastosowania przez państwa członkowskie środków krajowych.</p> <p>Proponowane przez Stowarzyszenie rozwiązanie polega na dodaniu w art. 50 ustawy o KAS nowego ustępu 1 , z którego wynikałoby, że dane (bez względu na tajemnicę statystyczną, a więc dane indywidualne, obejmujące nazwę podmiotu dokonującego obrotu towarowego z zagranicą i jego dane adresowe oraz NIP i REGON) mogą być udostępniane OZZ, jednak wyłącznie w celu wykonania ich zadań wynikających z art. 20 pr. aut. W powiązaniu z tą zmianą należałoby także wprowadzić wyjątek dotyczący zakresu tajemnicy skarbowej określonej w art. 293 Ordynacji podatkowej.</p> <p>Proponowane jest w związku z powyższym znowelizowanie brzmienia art. 50 ustawy o KAS (postulowane do wprowadzenia na podstawie projektu zmiany pogrubiono)</p> <p>Art. 50</p> <p>1. Dane uzyskane w wyniku wykonywania zadań, o których mowa w art. 2 ust. 1 pkt 17, mogą być udostępnione odbiorcom innym niż uprawnieni na podstawie odrębnych przepisów, o ile ich udostępnienie nie będzie stanowiło naruszenia przepisów prawa lub prawnie chronionych interesów podmiotów i osób, których informacje te dotyczą. Udostępnianie danych powinno nastąpić z zachowaniem zasad wynikających z art. 38 ustawy z dnia 29 czerwca 1995 r. o statystyce publicznej (Dz.U. z 2016 r. poz. 1068 oraz z 2017 r. poz. 60).</p> <p>I . Dane uzyskane w wyniku wykonywania zadań, o których mowa w art 2 ust. 1 pkt 17, mogą być udostępnione organizacjom zbiorowego zarządzania prawami autorskimi i prawami pokrewnymi wyłącznie w celu realizacji ich zadań wynikających z art 20 ustawy z dnia 4 lutego 1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych (Dz. U z 2018 r., poz. 1191).</p> <p>2. Za przetwarzanie danych, o których mowa w ust. 1 oraz w ust. I , w zakresie niezbędnym dla ich udostępnienia, mogą być pobierane opłaty, w wysokości nie niższej niż wysokość kosztów poniesionych na ich wygenerowanie i przetworzenie.</p>	
--	--	--	--

		<p>3. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) tryb udostępniania danych, o których mowa w ust. 1, uwzględniając konieczność zapewnienia sprawnego i skutecznego sposobu ich przekazywania; 2) wysokość opłat, o których mowa w ust. 2, uwzględniając konieczność zapewnienia pokrycia kosztów przetwarzania informacji. <p>Proponowane brzmienie art. 293 Ordynacji podatkowej (postulowane zmiany do wprowadzenia na podstawie projektu pogrubiono): § 1. Indywidualne dane zawarte w deklaracji oraz innych dokumentach składanych przez podatników, płatników lub inkasentów objęte są tajemnicą skarbową. § 2. Przepis § 1 stosuje się również do danych zawartych w:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) informacjach podatkowych przekazywanych organom podatkowym przez podmioty inne niż wymienione w § 1; 2) aktach dokumentujących czynności sprawdzające; 3) aktach postępowania podatkowego, kontroli podatkowej, kontroli celno-skarbowej oraz aktach postępowania w sprawach o przestępstwa skarbowe lub wykroczenia skarbowe; 4) dokumentacji rachunkowej organu podatkowego; 5) informacjach uzyskanych przez organy Krajowej Administracji Skarbowej z banków oraz z innych źródeł niż wymienione w § 1 lub w pkt 1; 6) informacjach uzyskanych w toku postępowania w sprawie zawarcia porozumień, o których mowa w dziale Ha; 7) aktach dokumentujących kontrolę, o której mowa w rozdziale 9 działu III ustawy z dnia 9 marca 2017 r. o wymianie informacji podatkowych z innymi państwami (Dz. U. poz. 648); 8) informacjach o wynikach analizy ryzyka, o której mowa w art. 119zn § 1, oraz innych informacjach i dokumentach, o których mowa w dziale IIIB; 9) informacjach i dokumentach, o których mowa w dziale III w rozdziale 1 la; 10) aktach postępowania w sprawie wydania opinii zabezpieczającej oraz aktach postępowania określonego w dziale IIIA w rozdziale 5. <p>§ 3. Przepisów § 1 i 2 nie stosuje się do udostępniania organizacji zbiorowego zarządzania prawami autorskimi i prawami pokrewnymi danych, o których mowa w art. 50 ust. 1' ustawy z dnia 16 listopada 2016 r. o</p>	
--	--	--	--

		<p>Krajowej Administracji Skarbowej (Dz. U z 2018 r., poz. 508) oraz do udostępnienia kontrahentowi podatnika prowadzącego działalność gospodarczą informacji o:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) niezłożeniu lub złożeniu przez podatnika deklaracji lub innego dokumentu, do których złożenia był obowiązany na podstawie przepisów ustaw podatkowych; 2) nieujęciu lub ujęciu przez podatnika w złożonej deklaracji lub złożonym innym dokumencie zdarzeń, do których ujęcia był obowiązany na podstawie przepisów ustaw podatkowych; 3) zaleganiu lub niezaleganiu przez podatnika w podatkach wynikających z deklaracji lub innego dokumentu składanych na podstawie przepisów ustaw podatkowych. <p>Proponowane jest w związku z tym przez Stowarzyszenie uwzględnienie w konsultowanym projekcie dwóch dodatkowych przepisów, mianowicie:</p> <p>W ustawie z dnia 16 listopada 2016 r. o Krajowej Administracji Skarbowej (Dz. U z 2018 r., poz. 508) w art. 50 wprowadza się następujące zmiany: 3) po ust. 1 dodaje się ust. 11 brzmieniu:</p> <p>„11. Dane uzyskane w wyniku wykonywania zadań, o których mowa w art. 2 ust. 1 pkt 17, mogą być udostępnione organizacjom zbiorowego zarządzania prawami autorskimi i prawami pokrewnymi wyłącznie w celu realizacji ich zadań wynikających z art. 20 ustawy z dnia 4 lutego 1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych (Dz. U z 2018 r., poz. 1191)". 2) ust. 2 zyskuje brzmienie:</p> <p>„2. Za przetwarzanie danych, o których mowa w ust. 1 oraz w ust. 1', w zakresie niezbędnym dla ich udostępnienia, mogą być pobierane opłaty, w wysokości nie niższej niż wysokość kosztów poniesionych na ich wygenerowanie i przetworzenie."</p> <p>W ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa (t.j. Dz. U. z 2018 r., poz. 800) w art. 293 wprowadza się następujące zmiany: 1) § 3 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„§ 3 Przepisów § 1 i 2 nie stosuje się do udostępniania organizacji zbiorowego zarządzania prawami autorskimi i prawami pokrewnymi danych, o których mowa w art. 50 ust. 1' ustawy z dnia 16 listopada 2016 r. o Krajowej Administracji Skarbowej (Dz. U z 2018 r., poz. 508) oraz do udostępnienia Strona 6 kontrahentowi podatnika prowadzącego działalność gospodarczą informacji o:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) niezłożeniu lub złożeniu przez podatnika deklaracji lub innego dokumentu, do których złożenia był obowiązany na podstawie przepisów	
--	--	--	--

			<p>ustaw podatkowych;</p> <p>2) nieujęciu lub ujęciu przez podatnika w złożonej deklaracji lub złożonym innym dokumencie zdan, do których ujęcia był obowiązany na podstawie przepisów ustaw podatkowych;</p> <p>3) zaleganiu lub niezaleganiu przez podatnika w podatkach wynikających z deklaracji lub innego dokumentu składanych na podstawie przepisów ustaw podatkowych.'</p>	
213.		SA Warszawa	<p>Opiniowany projekt nie reguluje kwestii opłat sądowych w sprawach prowadzonych przed SWI. Szczątkowa regulacja znajduje się w art. 26a (wg projektu z 8/01/2019 r. RPU VIII, poz.3137), który z oczywistych względów nie przewiduje opłaty sądowej od pozwu wzajemnego o unieważnienie lub stwierdzenie wygaśnięcia praw do znaków towarowych i unieważnienie praw do wzorów przemysłowych. Brak także informacji, czy zmienione zostaną rozporządzenia w zakresie wynagrodzenia pełnomocnika za prowadzenie w postępowaniu sądowym tego rodzaju spraw.</p> <p>Zaproponowana regulacja nie uwzględnia licznych zmian procedury cywilnej przewidzianych w projekcie z 8/01/2019 r. RPU VIII, poz.3137. które nie są dostosowane do specyfiki spraw własności intelektualnej (np. brak wymogu przedsądowego wezwania do dobrowolnego zaniechania naruszeń, terminy do złożenia odpowiedzi na pozew, niedopuszczalność zmiany przedmiotowej powództwa w postępowaniu w sprawach gospodarczych, reguły postępowania dowodowego, udzielenie zabezpieczenia roszczeń). Celowe wydaje się ponadto zwiększenie roli postępowania mediacyjnego.</p> <p>Ze względu na specjalistyczny charakter SWI, szczególnie sądów drugiej instancji, uważam za konieczne zapewnienie kadrowych i organizacyjnych warunków ich funkcjonowania. Ważne jest odpowiednie przygotowanie sędziów i zapewnienie im szerszego dostępu do szkoleń, także międzynarodowych, na możliwie wysokim poziomie. Kierowanie do orzekania w SWI powinno być uzależnione od wysokich kompetencji sędziów, posiadania przez nich umiejętności prowadzenia w większości skomplikowanych spraw z zakresu własności intelektualnej.</p>	<p>Uwaga uwzględniona w zakresie konieczności uzupełnienia projektu o zmianę przepisów o kosztach w odniesieniu do opłaty od pozwu o unieważnienie lub stwierdzenie wygaśnięcia praw do znaku towarowego.</p> <p>Projekt zostanie uspojniony z projektem UD 309 – po uchwaleniu tego ostatniego projektu.</p> <p>Projekt przewiduje zwiększenie etatyzacji sądów – w zakresie etatów sędziowskich.</p>
214.		Polska Izba Rzeczników Patentowych	<p>Art. 9 ustawy o rzecznikach patentowych</p> <p>Proponuje się dodać nowy przepis w brzmieniu: „W ustawie z dnia 11 kwietnia 2001 o rzecznikach patentowych (Dz. U. z 2018 r. poz. 2106) w art. 9 wprowadza się następujące zmiany: 1) dodaje się ust. 1a w brzmieniu:</p> <p>„1a. Rzecznik patentowy występuje w charakterze pełnomocnika w postępowaniu cywilnym w trybie przewidzianym dla spraw własności</p>	<p>W zakresie pełnomocnictwa uwaga uwzględniona. W zakresie substytucji uwaga nieuwzględniona.</p>

			<p>intelektualnej."</p> <p>2) dodaje się ust. 2a w brzmieniu: „2a. W sprawach własności intelektualnej rzecznik patentowy może udzielić dalszego pełnomocnictwa (substytucji) adwokatowi, lub radcy prawnemu." udzielania przez rzeczników patentowych dalszych pełnomocnictw adwokatom lub radcom prawnym.</p> <p>Ustawy dotyczące poszczególnych zawodów w obecnym brzmieniu uniemożliwiają wzajemne udzielanie substytucji. Konsekwentnie, należałoby zatem zmienić odpowiednio ustawę o adwokaturze i ustawę o radcach prawnych celem dopuszczenia dalszych pełnomocnictw dla rzeczników patentowych.</p> <p>W ustawie z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze (t. j. Dz. U. z 2018 r. poz. 1184 z późn. zm.) art. 25 ust. 3 otrzymuje brzmienie: „Adwokat może udzielić dalszego pełnomocnictwa (substytucji) innemu adwokatowi, radcy prawnemu, a także w zakresie przewidzianym odrębnymi ustawami -rzecznikowi patentowemu."</p> <p>W ustawie z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (t. j. Dz. U. z 2018 r. poz. 2115 z późn. zm.) art. 21 ust. 1 otrzymuje brzmienie: „Radca prawny może udzielić dalszego pełnomocnictwa (substytucji) innemu radcy prawnemu, adwokatowi, prawnikowi zagranicznemu wykonującemu stałą praktykę w zakresie wynikającym z ustawy o świadczeniu przez prawników zagranicznych pomocy prawnej w Rzeczypospolitej Polskiej a także w zakresie przewidzianym odrębnymi ustawami -rzecznikowi patentowemu."</p> <p>W związku z proponowanym nowym brzmieniem art. 872 § 1 należy dokonać nowelizacji art. 9 ustawy rzecznikach patentowych uzupełniając go o wskazanie rzecznika patentowego jako pełnomocnika w postępowaniu cywilnym w trybie przewidzianym dla spraw w własności intelektualnej. Jednocześnie konieczne staje się umożliwienie</p>	
Uwagi zgłoszone po terminie				
215.		PIKE	Poparcie dla idei sądów własności intelektualnej	Należy wyjaśnić, że w świetle powołanego orzeczenia SN nie ma wątpliwości, że sprawy o zapłatę wynagrodzenia za korzystanie z

			<p>PIKE popiera objęcie reformą sporów z zakresu prawa autorskiego i praw pokrewnych. Pominięcie tego działu prawa własności intelektualnej uczyniłoby reformę z gruntu niepełną. Jednocześnie zastanowić się należy nad odmiennym brzmieniem art. 479⁸⁹ § 1 KPC, aby uniknąć istniejących obecnie wątpliwości, przy zbliżonej redakcji art. 17 pkt 2) KPC, czy sprawy o zapłatę wynagrodzenia z tytułu eksploatacji praw autorskich i pokrewnych stanowią sprawy o ochronę tych praw. Dopiero postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 lutego 2015 roku (sygn. III CZ 6/15) rozstrzygnęło, że art. 17 pkt 2) KPC obejmuje także sprawy o zapłatę. Biorąc pod uwagę, że orzeczenie to odbiegało od wcześniejszej praktyki orzeczniczej sądów powszechnych, warto aby jednoznacznie kwestię tę przesądzić w nowych przepisach.</p>	<p>utworów i innych dóbr własności intelektualnej będą rozpoznawane przez sądy własności intelektualnej.</p> <p>Nie ulega wątpliwości, że podstawa faktyczna żądania może ulec zmianie w toku procesu (np. w odpowiedzi na zarzut pozwanego, że umowa licencyjna jest nieważna) – z czym nie powinna wiązać się zmiana sądu, który będzie sprawę rozpoznawał. Intencją projektu jest, aby sprawy o zapłatę wynagrodzeń były objęte kognicją sądu własności intelektualnej.</p>
216.		PIKE	<p>Dostępność sądów własności intelektualnej</p> <p>Jak wskazano w OSR Projekcie: „Projektowane znaczne zmniejszenie liczby sądów i planowany obszar ich właściwości miejscowej, doprowadzą do zwiększenia odległości jakie strony będą musiały przebyć z miejsca zamieszkania lub siedziby do sądu.” Wzrost odległości do sądu mogą szczególnie negatywnie odczuć użytkownicy praw, np. zrzeszeni w PIKE operatorzy kablowi, mający siedzibę w poszczególnych miejscowościach, w których prowadzą działalność. W mniejszym stopniu dotyczyć to będzie uprawnionych, gdyż są oni na ogół reprezentowani przez organizacje zbiorowego zarządzania, z których prawie wszystkie mają siedzibę w Warszawie, gdzie planowany jest zarówno okręgowy, jak i apelacyjny sąd własności intelektualnej. Rozwiązaniem tego problemu, którego nie rozważono w uzasadnieniu ani OSR Projekcie, mogłoby być rozłożenie planowanych dodatkowych 22 sędziów na więcej niż 4 sądy okręgowe. Takie działanie pozwoliłoby na większą dostępność sądów własności intelektualnej. Byłoby ono możliwe, gdyż zgodnie z art. 47 § 1 KPC w pierwszej instancji sąd rozpoznaje sprawy w składzie jednego sędziego. Jednakże planowanie zaledwie 4 sędziów sądów apelacyjnych do rozpoznawania spraw w 2 sądach apelacyjnych jest nie do pogodzenia z art. 367 § 3 KPC. Zgodnie z nim rozpoznawanie apelacji następuje w składzie trzech sędziów zawodowych. Sędziów tych powinno być zatem co najmniej sześciu.</p>	<p>W toku uzgodnień, konsultacji i opiniowania spotyka się stanowiska odmienne, stanowiące o nadmiernym rozbudowaniu struktury sądów własności intelektualnej. Projektowana regulacja musi jednak pozostawać w spójności z przepisami UE, w tym w szczególności z <i>art. 123 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001 z dnia 14 czerwca 2017 r. w sprawie znaku towarowego Unii Europejskiej, zatytułowanym „sądy w sprawach unijnych znaków towarowych”</i>. <i>Stanowi on, że państwa członkowskie wyznaczają na swoich terytoriach możliwie jak najmniejszą liczbę krajowych sądów i trybunałów działających jako sądy pierwszej i drugiej instancji, które pełnią funkcje powierzone im na mocy niniejszego rozporządzenia.</i></p> <p>Nadto, przewidywane wzmocnienie kadrowe sądów nie oznacza, że dotychczasowi orzecznicy wydziałów cywilnych i gospodarczych nie będą wykonywać swoich obowiązków w ramach nowoutworzonych SWI (przeniesienie sędziego między Wydziałami).</p>

217.		PIKE	<p>Nieprecyzyjne określenie własności rzeczowej sądów własności intelektualnej</p> <p>Problematyczne może być także zastrzeżenie części spraw do wyłącznej własności Sądu Okręgowego w Warszawie. W szczególności brakuje bowiem definicji legalnej programu komputerowego, a sprawy obejmujące taki przedmiot, mają być rozpoznawane właśnie wyłącznie w Sądzie Okręgowym w Warszawie. Taka definicja zatem powinna pojawić się w ustawie o prawie autorskim i prawach pokrewnych (dalej: PrAut). Na marginesie zauważyć należy, że PrAut wymaga uzupełnienia także o definicję utworu audiowizualnego, gdyż jej brak rzutuje na niejednolitość orzecznictwa w sprawach z udziałem użytkowników, eksploatujących prawa do takich utworów (w szczególności członków PIKE). Prawidłowe zdefiniowanie rzeczzonego pojęcia przyczyni się natomiast do wzrostu pewności obrotu prawnego oraz prawidłowego określenia kręgu podmiotów uprawnionych do czerpania korzyści z tytułu eksploatacji rzeczzonej kategorii dóbr.</p> <p>PIKE już wielokrotnie postulowała wprowadzenie definicji w następującym brzmieniu: <i>„Utwór audiowizualny jest jednolitym tworem, stanowiącym sekwencję następujących po sobie obrazów z dźwiękiem, bądź bez niego, utrwalonych w sposób umożliwiający ich odtwarzanie, wywołujących wrażenie ruchu”</i>.</p>	<p>Należy zauważyć, że celem utworzenia jednego sądu własności intelektualnej, mającego rozpoznawać sprawy tzw. techniczne było właśnie rozpatrywanie spraw dotyczących programów komputerowych. Jak zaznaczono w uzasadnieniu projektu sprawy dotyczące programów komputerowych to m.in. te, w których chodzi o typowe licencje dotyczące programów komputerowych, ale także sprawy, w których obok zagadnienia ochrony programu komputerowego, istnieją także inne problemy (np. ochrony utworu audiowizualnego). W orzecznictwie można znaleźć szereg rozstrzygnięć, w ten czy inny sposób dotyczących programów komputerowych, które powinny pozostawać w zakresie własności typowych sądów własności intelektualnej.</p> <p>Nadto, należy wyjaśnić, że tworzenie definicji legalnej programu komputerowego lub utworu audiowizualnego (tj. uzupełnianie przepisów ustawy z 4.2.1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych o definicje legalne) pozostaje poza celem projektu.</p>
218.		PIKE	<p>Potrzeba ujednoczenia polskich przepisów z zakresu prawa własności intelektualnej</p> <p>Ponadto aby zrealizować założenie z uzasadnienia Projektu, żeby „wyspecjalizowani sędziowie orzekali w przedmiocie unijnych znaków towarowych i wzorów wspólnotowych i swoją wiedzę oraz znajomość orzecznictwa z tego zakresu spraw mogli wykorzystać w pozostałych rodzajach spraw z zakresu własności intelektualnej”, należałoby doprowadzić do jednolitej implementacji Dyrektywy dla wszystkich praw własności intelektualnej. Obecnie bowiem PrAut i Prawo własności przemysłowej (dalej: PWP), które znajdzie zastosowanie także w przypadku naruszenia unijnego znaku towarowego lub wzoru wspólnotowego,</p>	<p>W ocenie MS projekt zmierza w kierunku ujednoczenia – niemniej jego celem jest stworzenie jednolitych ram procesowych realizacji uprawnień z zakresu własności intelektualnej, a nie – tworzenie jednolitych ram prawa materialnego w zakresie katalogu roszczeń przysługujących podmiotom poszczególnych praw własności intelektualnej. Przewiduje się jednakowe postępowanie w sprawach własności intelektualnej (obejmujących zarówno sprawy o ochronę praw autorskich i pokrewnych, jak również praw własności przemysłowej i innych praw na</p>

		<p>odmiennie regulują roszczenia przysługujące uprawnionym. Dzieje się tak pomimo że oba akty prawne stanowią implementację Dyrektywy. Na szczególną uwagę zasługuje zestawienie art. 79 PrAut z art. 287 i 296 PWP, w świetle wyroku Trybunału Konstytucyjnego (dalej: TK) z dnia 23 czerwca 2015 roku (SK 32/14). Mianowicie art. 287 ust. 1 i art. 296 art. 1 PWP trafnie z punktu widzenia systemowego (tj. odpowiedzialność oparta co do zasady na winie oraz zasada kompensacji szkody) przewidują dla uprawnionego możliwość żądania od naruszającego patent (prawo ochronne na znak towarowy) zaniechania naruszania, wydania bezpodstawnie uzyskanych korzyści, a w razie zawinionego naruszenia również naprawienia wyrządzonej szkody: 1) na zasadach ogólnych albo 2) poprzez zapłatę sumy pieniężnej w wysokości odpowiadającej opłacie licencyjnej albo innego stosownego wynagrodzenia, które w chwili ich dochodzenia byłyby należne tytułem udzielenia przez uprawnionego zgody na korzystanie z wynalazku (znaku towarowego).</p> <p>W art. 79 ust. 1 PrAut nie trafnie natomiast przewidziane zostało (ustawą o zmianie ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych oraz niektórych innych ustaw z dnia 9 maja 2007 r.), że uprawniony, którego autorskie prawa majątkowe zostały naruszone, może żądać od osoby, która naruszyła te prawa, obok zaniechania naruszania, usunięcia skutków naruszenia oraz wydania uzyskanych korzyści, także naprawienia wyrządzonej szkody:</p> <p>a) na zasadach ogólnych albo</p> <p>b) poprzez zapłatę sumy pieniężnej w wysokości odpowiadającej dwukrotności, a w przypadku gdy naruszenie jest zawinione - trzykrotności stosownego wynagrodzenia, które w chwili jego dochodzenia byłoby należne tytułem udzielenia przez uprawnionego zgody na korzystanie z utworu.</p> <p>Oznaczało to, że uprawniony z tytułu praw autorskich, w przeciwieństwie do uprawnionego z tytułu praw własności przemysłowej, mógł żądać naprawienia wyrządzonej szkody także od osoby niewinnej i to przez zapłatę nawet wielokrotności stosownego wynagrodzenia (w przypadku winy była to aż trzykrotność). TK w wyroku z dnia 23 czerwca 2015 roku (SK 32/14) zakwestionował zgodność z Konstytucją art. 79 ust. 1 pkt 3 lit. b) PrAut. Także Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 10 listopada 2017 roku (V CSK 41/14) odmówił zasądzenia dwukrotności wynagrodzenia uprawnionemu, wskazując na niedopuszczalność takiego żądania. Mogłoby to zatem oznaczać szansę na doprowadzenie do równego traktowania praw</p>	dobrach niematerialnych).
--	--	---	---------------------------

			<p>własności intelektualnej w oparciu o PWP i PrAut. Niestety w orzecznictwie sądów powszechnych w dalszym ciągu pojawiają się wyroki zasądzające dwukrotność należnego wynagrodzenia. Zapadają jednak także prawidłowe wyroki, w których zasądza się co najwyżej jednokrotność należnego wynagrodzenia lub - na zasadach ogólnych - kwotę odszkodowania równą szkodzi poniesionej przez uprawnionego.</p> <p>W ocenie PIKE koniecznym byłoby zrównanie powyższych roszczeń uprawnionego z PrAut do tych ustanowionych w PWP. Wówczas możliwa byłaby realizacja założenia z uzasadnienia Projektu, żeby „wyspecjalizowani sędziowie orzekali w przedmiocie unijnych znaków towarowych i wzorów wspólnotowych i swoją wiedzę oraz znajomość orzecznictwa z tego zakresu spraw mogli wykorzystać w pozostałych rodzajach spraw z zakresu własności intelektualnej”.</p> <p>Na marginesie zauważyć należy, iż do TK skierowane zostało w dniu 9 kwietnia 2019 (sygn. akt V CSK 108/18) pytanie prawne o zgodność art. 79 ust. 1 pkt 3 lit. b) PrAut z Konstytucją w zakresie, który ze względów formalnych nie mógł zostać <i>expressis verbis</i> wskazany w poprzednim orzeczeniu TK.</p>	
219.		PIKE	<p>Potrzeba ujednoczenia orzecznictwa z zakresu prawa własności intelektualnej i wyeliminowania błędów sądowych</p> <p>We wspomnianym już wcześniej projekcie „Programu na rzecz ochrony praw autorskich i praw pokrewnych 2014-2016” jako cel 4.2 wskazano: „Identyfikacja przyczyn prowadzących do niejednorodności orzecznictwa i praktyki organów ścigania poprzez rozpoznanie najczęściej popełnianych błędów w postępowania przygotowawczych i sądowych oraz ocena przypadków nadużywania praw podmiotowych przez uprawnionych i użytkowników chronionych treści”. PIKE nie jest wiadome, czy udało się skutecznie zidentyfikować rzeczne przyczyny, ani czy twórcy Projektu mieli je na uwadze podczas przygotowywania Projektu, aby je wyeliminować.</p> <p>Obserwowana w ostatnich latach przez PIKE praktyka sądowa jednoznacznie pokazuje bowiem skalę braków elementarnej nierządki</p>	<p>Jednym z podstawowych celów projektu jest właśnie stworzenie sędziom, w ramach istniejących struktur sądowych, możliwości specjalizacji w zakresie własności intelektualnej oraz utworzenie wyspecjalizowanych jednostek w sądach okręgowych i apelacyjnych. Rozbudowa struktury o dodatkowe ośrodki orzekające w sprawach własności intelektualnej ma na celu ujednoczenie dyskusji orzeczniczej nad kwestiami z zakresu unijnych znaków towarowych i wspólnotowych wzorów przemysłowych na terenie całego kraju.</p> <p>W odniesieniu do postulatu zgłoszonego w ostatniej części uwagi („w pierwszej kolejności należało uzdrowić prawo autorskie i system zbiorowego zarządzania, a dopiero w dalszej</p>

		<p>wiedzy składów orzekających w zakresie prawa autorskiego. Przedmiotowa dziedzina prawa charakteryzuje się wysoką specjalizacją i koniecznością obycia między innymi z realiami rynku, czego niestety polskie sądy nie posiadają. Dodatkowo na kanwie sporów sądowych wszczynanych z powództwa OZZ przeciwko operatorom telewizji kablowej prowadzonych przez sądy powszechne w całym kraju ujawnił się cały szereg nieprawidłowości w funkcjonowaniu wymiaru sprawiedliwości. Sprowadzały się one nie tylko do braku jednolitości orzecznictwa (mimo daleko posuniętej zbieżności stanów faktycznych i prawnych), ale przede wszystkim do licznych i niedopuszczalnych błędów merytorycznych popełnianych przez sądy oraz praktyk polegających często na wtórnym i bezrefleksyjnym powielaniu błędnych i gołosłownych twierdzeń strony powodowej.</p> <p>W ocenie PIKE winą za taki stan należy obarczyć przede wszystkim nieprzygotowanie sądów do orzekania w tego rodzaju sprawach. Składy orzekające nie mając nigdy wcześniej do czynienia z podobnymi kwestiami i problemami prawnymi unikały pogłębionej analizy i poprzestawały na bezrefleksyjnej akceptacji argumentów strony reprezentującej twórców, traktując ją - wbrew rzeczywistości stanowi rzeczy - jako stronę słabszą, a zatem wymagającą wsparcia ze strony państwa. Takie podejście zostało wyraźnie skrytykowane w przywoływanym już wcześniej wyroku TK z dnia 23 czerwca 2015 roku (SK 32/14): „Trybunał podziela pogląd, zgodnie z którym postrzeganie twórców jako podmiotów pozbawionych dostatecznych środków finansowych i fachowej obsługi prawnej, których pozycja w sporach o naruszenie praw autorskich jest <i>ex definitione</i> słabsza, jest dziś nieuprawnione. W konsekwencji dotkliwość sankcji za naruszenie autorskich praw majątkowych trudno obecnie uzasadniać samą tylko koniecznością szczególnej ochrony twórców. Niektórzy przedstawiciele doktryny przeciwstawiają się takiemu uzasadnieniu, twierdząc, iż nie potwierdzają go żadne badania empiryczne (por. S. Sołtysiński, <i>O niektórych aspektach...</i>, s. 172). Jednocześnie trzeba mieć na uwadze możliwość wytaczania powództw w związku z naruszeniem praw autorskich o istotnej wartości rynkowej przez „przedsiębiorców, którzy nabyli takie prawa w sposób pierwotny lub pochodny (...) [bądź] przez organizacje zbiorowego zarządzania, które dysponują nie tylko fachową obsługą prawną, lecz także silną pozycją rynkową i przywilejami prawnymi i procesowymi” (Są równi i równiejsi? Rozmowa z prof. Stanisławem Sołtysińskim „Radca Prawny” nr</p>	<p>kolejności usprawniać procedury sądowe. Jeżeli jednak rozpoczęto od tego drugiego zadania, należy tym szybciej przystąpić do prac nad kompleksową reformą prawa autorskiego”) należy wskazać, że celem projektu nie jest reforma materialnego prawa autorskiego. Opracowanie reformy prawa autorskiego pozostaje poza kompetencją Ministerstwa Sprawiedliwości.</p>
--	--	---	--

		<p><i>157/2015, s. 28; także: S. Sołtysiński, Zmierzch zasady równego traktowania podmiotów gospodarczych [w:] „Państwo i Prawo” nr 1/2015, s. 97)."</i></p> <p>Wspomniana patologia ujawniła się szczególnie w sporach wszczynanych przez Stowarzyszenie Filmowców Polskich (dalej: SFP), Stowarzyszenie Autorów ZAiKS oraz Stowarzyszenie Artystów Wykonawców Utworów Muzycznych i Słowno - Muzycznych (dalej: SAWP) ze środowiskiem operatorów.</p> <p>ZAiKS domagał się od operatorów telewizji kablowej zapłaty wynagrodzenia autorskiego z tytułu korzystania przez nich z utworów objętych przez ten OZZ zbiorowym zarządkiem, tj. m.in. utworów słownych, słowno-muzycznych i muzycznych w reemitowanych utworach audiowizualnych. Operatorzy odmawiali zapłaty stojąc na dominującym w doktrynie prawa stanowisku, że twory audiowizualne mają charakter jednolity i wobec tego stanowią odrębną całość w stosunku do „utworów wkładowych”. W takim stanie rzeczy, korzystając z utworów audiowizualnych nie dokonuje się eksploatacji utworów wykorzystanych do jego stworzenia. Sądy w większości nie podzieliły jednak argumentacji operatorów, uznając roszczenia ZAiKS za zasadne. Niemniej jednak, w przypadku jednego z operatorów wartość przedmiotu sporu była na tyle wysoka, że umożliwiła mu ona skierowanie do Sądu Najwyższego (dalej: SN) skargi kasacyjnej (IV CSK 303/06). Po jej rozpatrzeniu, SN uznał powyższą argumentację operatorów za prawidłową. Stanowisko to utrwaliło się w późniejszym orzecznictwie sądów powszechnych. Wobec powyższego, wszystkie wcześniejsze orzeczenia sądów powszechnych okazały się błędne, niemniej jednak brak było podstaw do usunięcia ich z obiegu prawnego. Tym samym, operatorzy przeciwko którym ZAiKS uzyskał błędne w świetle wyroku SN, lecz prawomocne orzeczenia, zmuszeni byli do zapłaty nieprzysługującego temu podmiotowi wynagrodzenia autorskiego.</p> <p>Przed rokiem nastąpiła jednak kolejna „wolta” w orzecznictwie sądów powszechnych, w postaci zatwierdzenia tabel wynagrodzeń przyznających także ZAiKS wynagrodzenie z tytułu reemisji utworów, obok takiego wynagrodzenia przyznanego SFP (producentom) z tytułu reemisji utworów audiowizualnych. Wynagradzanie twórców zrzeszonych w ZAiKS stoi</p>	
--	--	--	--

		<p>natomiast w jawnej sprzeczności ze wspomnianym wcześniej wyrokiem SN, który wskazał na nabycie wszelkich praw przez producenta utworu audiowizualnego: „Nabywając na mocy pakietu umów o stworzenie wkładów do utworu audiowizualnego autorskie prawo do takiego utworu jako całości, producent (albo działająca w jego imieniu organizacja zbiorowego zarządzania), nie zaś twórcy tych wkładów, nabywa zarazem związane z wyłącznym prawem korzystania z utworu i rozporządzania nim prawo do wynagrodzenia w postaci możliwości czerpania korzyści z eksploatacji tego utworu, w tym także prawo do pobierania opłat za reemisję. Po trzecie, z faktu, że utwór audiowizualny stanowi jedną całość wynika, że jego eksploatacja nie wymaga żadnych dodatkowych licencji (...).”.</p> <p>Podobny brak poszanowania sądów powszechnych dla orzecznictwa Sądu Najwyższego dostrzec można w sprawach z powództwa SAWP. Sądy zobowiązują bowiem operatorów do udzielania informacji OZZ, która reprezentuje jedynie prawa artystów wykonawców, których wykonania posłużyły do stworzenia utworu audiowizualnego. W świetle wspomnianego wyżej wyroku SN, prawa takie nie podlegają jednak eksploatacji na polu reemisji i wystarczające jest w tym zakresie uzyskanie zgody OZZ reprezentującej producentów utworów audiowizualnych. Skoro zatem SAWP zarządza jedynie przedmiotami praw pokrewnych, które z samego swojego charakteru nie podlegają eksploatacji na polu eksploatacji reemisja, to temu OZZ nie powinno przysługiwać prawo do zwracania się o jakiegokolwiek informacje od podmiotu, który działa wyłącznie na polu eksploatacji reemisja. Sądy natomiast zobowiązują reemitentów do przedstawiania SAWP informacji, które nie istnieją, nakładając grzywny za niewykonywanie z gruntu niewykonalnych wyroków.</p> <p>W sprawach wszczynanych przez SFP szczególnie widoczne jest natomiast ignorowanie przez niektóre sądy powszechne wspomnianych wyroków TK oraz SN w zakresie roszczenia o wielokrotność wynagrodzenia. To zresztą w postępowaniach z powództwa właśnie SFP doszło do wydania powyższych wyroków oraz do zadania przez SN wspomnianego pytania do TK ws. roszczenia o dwukrotność wynagrodzenia. Wcześniej - do czasu zanegowania takiej praktyki przez SN - powszechne było także orzeczenie przez niektóre sądy powszechne przeciwko operatorom zakazów reemisji wyłącznie z powodu braku porozumienia z SFP co do wysokości</p>	
--	--	--	--

			<p>wynagrodzenia. Należy bowiem zaznaczyć, że dopiero od ubiegłego roku, czyli po kilkunastu latach opóźnienia, SFP posiada zatwierdzoną tabelę wynagrodzeń z tytułu reemisji. Wcześniej SFP żądała bezpodstawnie od operatorów stawek sięgających 2,8% ich przychodów, pomimo że Komisja Prawa Autorskiego wskazywała na właściwość stawki 1,6%. Ostatecznie SFP została zatwierdzona tabela wynagrodzeń na stawkę 2,2%. Zdążyły już jednak zapaść wyroki prawomocnie nakazujące operatorom zapłatę trzykrotności stawki 2,8%. Tym samym podmioty, przeciwko którym SFP uzyskał błędne, lecz prawomocne orzeczenia, zmuszone były do zapłaty temu OZZ wynagrodzenia autorskiego w nienależnej wysokości.</p> <p>Pokazuje to, że w pierwszej kolejności należało uzdrowić prawo autorskie i system zbiorowego zarządzania, a dopiero w dalszej kolejności usprawnić procedury sądowe. Jeżeli jednak rozpoczęto od tego drugiego zadania, należy tym szybciej przystąpić do prac nad kompleksową reformą prawa autorskiego.</p>	
220.		PIKE	<p>Trafne odejście od nakładania niewspółmiernych obciążeń na obowiązanego lub pozwanego</p> <p>Zaaprobować należy projektowane wprowadzenie art. 479⁹⁵ KPC, w zakresie wyłączenia stosowania zabezpieczenia środków dowodowych, wyjawienia lub wydania środków dowodowych oraz wezwania do udzielenia informacji, gdy stanowiłyby niewspółmierne obciążenie dla obowiązanego lub pozwanego. Trafne jest także zaimplementowanie art. 7 Dyrektywy poprzez odejście od wymogu uprawdopodobnienia na rzecz przedłożenia rozsądnie dostępnych dowodów na poparcie roszczenia. Przepisy implementujące art. 7 Dyrektywy, w ślad za przepisem unijnym, powinny jednak <i>expressis verbis</i> wskazywać wymóg przedstawienia przez uprawnionego należytych dostępnych dowodów uzasadniających jego roszczenie z tytułu naruszenia jego prawa własności intelektualnej lub zagrożenia naruszeniem tego prawa. W innym przypadku istniałoby bowiem ryzyko błędnej interpretacji, w której przyjmowano by, że „w wystraszającym stopniu wykazał swoje roszczenie” także uprawniony, który nie przedstawił konkretnych dowodów a jedynie uprawdopodobnił roszczenie.</p>	<p>Art. 479⁹⁵ zostanie przeredagowany w następujący sposób: <i>„Art. 479⁹⁵. Stosując środki przewidziane w art. 479⁹⁷, art. 479¹⁰⁶ lub art. 479¹¹² § 1 sąd uwzględni interesy stron w takiej mierze, aby uprawnionemu zapewnić należytą ochronę, a obowiązanego lub pozwanego nie obciążać ponad potrzebę, mając na uwadze obciążenia pozwanego i obowiązanego jakie wynikałyby z zastosowanych środków oraz ochronę tajemnicy przedsiębiorstwa.”.</i></p>
221.		PIKE	<p>Nietrafne rozszerzenie wyjątku z art. 322 KPC na wszystkie sprawy</p>	<p>Art. 479⁹³ zostanie przeredagowany w następujący sposób:</p>

			<p>własności intelektualnej</p> <p>Powyższe standardy, zgodne z Dyrektywą, powinny objąć wszystkie postępowania w sprawach własności intelektualnej. Zdumienie musi zatem budzić wprowadzenie art. 479⁹³ KPC, który znacznie rozszerza dotychczasowy wyjątek z art. 322 KPC, który pozwalał sądowi w wyroku zasądzić odpowiednią sumę według swej oceny, opartej na rozważeniu wszystkich okoliczności sprawy, jeżeli w sprawie o naprawienie szkody, o dochody, zwrot bezpodstawnego wzbogacenia lub o świadczenie z umowy o dożywocie sąd uzna, że ściśle udowodnienie wysokości żądania jest niemożliwe lub nader utrudnione. Sprawy własności intelektualnej nie ograniczają się bowiem do takich, które wymienione zostały w art. 322 KPC. Należy zatem uznać, że do tej części spraw, która jest już objęta zakresem istniejącego przepisu, jest on wystarczający, zaś nie zachodzą okoliczności uzasadniające rozszerzenie tego wyjątku na wszystkie sprawy własności intelektualnej. W szczególności, że projektodawca nie wskazał, by Dyrektywa wymagała takiego przepisu.</p> <p>Nielogiczne jest także stwierdzenie z uzasadnienia Projektu, odnoszące się do tego przepisu, „<i>że w ewentualnym postępowaniu sądowym nie będzie konieczne wnioskowanie przez uprawnionego o zastosowanie środków prawnych wskazanych w rozdziałach 2-4 Działu „Postępowanie w sprawach własności intelektualnej”, jeżeli w wyniku postępowania dowodowego okaże się, że ich przeprowadzenie nie doprowadziłoby do udowodnienia wysokości roszczenia</i>”. Dopóki bowiem postępowanie dowodowe nie zostanie przeprowadzone w pełni, nie jest możliwe stwierdzenie, że ściśle udowodnienie wysokości żądania jest niemożliwe lub nader utrudnione. Ponadto zasądzanie sumy w takiej sytuacji, nie spełniałoby wymogu oparcia przez sąd oceny na rozważeniu wszystkich okoliczności sprawy. Jeżeli zatem nawet art. 479⁹³ KPC zostałyby wprowadzony w proponowanym brzmieniu, czemu jednak PIKE stanowczo się sprzeciwia, to nie mógłby być on stosowany w sposób zaprezentowany w uzasadnieniu Projektu. Byłoby to bowiem sprzeczne z jego literalnym brzmieniem, jak i dotychczasową praktyką orzecniczą w przypadku podobnego przepisu art. 322 KPC.</p>	<p>„Art. 479⁹³. Jeżeli w sprawie o naruszenie sąd uzna, że ściśle udowodnienie wysokości żądania jest niemożliwe lub nader utrudnione, może w wyroku zasądzić odpowiednią sumę według swej oceny opartej na rozważeniu wszystkich okoliczności sprawy.”.</p>
222.		PIKE	<p>Charakter prawny roszczeń informacyjnych a ich przedawnienie</p> <p>Projektodawca wskazuje w uzasadnieniu Projektu, że „na gruncie</p>	<p>Uwaga nie została uwzględniona. Katalog okoliczności, jakie sąd będzie brał pod uwagę stosując środki przewidziane w projekcie ma charakter otwarty.</p>

			<p>powyższych przepisów ustawy Prawo własności przemysłowej i Prawo autorskie pojawiły się wątpliwości, czy prawo do informacji ma naturę materialnoprawną, czy też nie. (...) Na gruncie [Projektu], roszczenie informacyjne (wezwanie do udzielenia informacji) ma charakter szczególnego środka prawnego o naturze procesowej". PIKE zastrzega zatem, że samo umiejscowienie przepisu w kodeksie regulującym postępowanie nie zmienia charakteru normy. Oznacza to, że w dalszym ciągu roszczenie informacyjne powinno ulegać przedawnieniu i to najpóźniej wraz z roszczeniem głównym, względem którego ma charakter służebny. Aby uniknąć wątpliwości co do przedawnialności roszczeń informacyjnych, a w istocie - w świetle Projektu - wniosków o zabezpieczenie środków dowodowych, wyjawienie lub wydanie środka dowodowego oraz wezwania do udzielenia informacji, należałoby to wyraźnie zastrzec w projektowanych przepisach. W innym wypadku istnieje groźba żądania przez uprawnionych od użytkowników informacji za odległe okresy, których użytkownicy nie będą już posiadać, gdyż z żadnych przepisów prawa nie będzie wynikać obowiązek ich przechowywania (w szczególności po okresie przedawnienia zobowiązań publicznoprawnych, wynoszącym 5 lat). Wówczas uprawnieni, dysponujący tytułem wykonawczym zobowiązującym do przedstawienia takich informacji, mogliby zwracać się do sądu egzekucyjnego o zapłatę na swoją rzecz od zobowiązanych określonych kwot za każdy dzień nieprzekazania takich informacji. Zobowiązani, nie posiadając takich informacji, nie byłiby natomiast w stanie uczynić zadość takiemu zobowiązaniu. Przedstawiony przykład oparty jest o doświadczenia jednego z członków PIKE, a zatem konieczne jest poczynienie zmian legislacyjnych w tym zakresie. Aby uniknąć takich patologii za niezbędne uznajemy uzupełnienie projektowanego art. 479⁹⁵ KPC o słowa: „, a w szczególności jeżeli pozwany mógłby podnieść skuteczny zarzut przedawnienia względem roszczenia".</p>	<p>Odnosząc się do kwestii roszczenia informacyjnego w kontekście przedawnienia roszczenia głównego należy podnieść, że – z uwagi na wprowadzany kontradiktoryjny model postępowania w przedmiocie wniosku o udzielenie informacji – podmiot przeciwko któremu skierowany jest wniosek będzie mógł już w odpowiedzi na wniosek powołać okoliczność, że roszczenie główne uległo przedawnieniu. Sąd rozważy tę okoliczność w momencie orzekania w przedmiocie wniosku o udzielenie informacji.</p>
223.	PIKE	<p>Bezpodstawne nałożenie rygoru odpowiedzialności karnej na obowiązane go pozwanego</p> <p>W projektowanym art. 479¹¹⁷ § 3 KPC wskazano, że informacje, o które wnioskuje uprawniony, udzielane są pod rygorem odpowiedzialności karnej. Biorąc pod uwagę, że obowiązany do przekazywania informacji może być pozwany, należy podkreślić, że stanowi to nieuprawniony wyłom od</p>	<p>Uwaga nieuwzględniona. Celem projektowanego przepisu jest zapewnienie, aby postanowienie uwzględniające wniosek o udzielenie informacji było realizowane zgodnie z jego treścią, a przekazana informacja była zgodna z rzeczywistym stanem rzeczy.</p>	

			<p>fundamentalnych zasad postępowania cywilnego. W szczególności zgodnie z art. 251 KPC jedynie osoba trzecia może zostać skazana przez sąd na grzywnę za nieuzasadnioną odmowę przedstawienia dokumentu. W przypadku stron procesu, w tym pozwanego, zgodnie z art. 233 § 2 KPC, Sąd ocenia jedynie według własnego przekazania, jakie znaczenie nadać odmowie przedstawienia przez stronę dowodu lub przeszkodom stawianym przez nią w jego przeprowadzeniu wbrew postanowieniu sądu. Nawet jeżeli wziąć pod uwagę, że w pewnych sytuacjach - przy egzekucji świadczeń niepieniężnych - także na pozwanego może zostać nałożona grzywna w celu przymuszenia, z możliwością jej zamiany na areszt, to w dalszym ciągu nie ma to charakteru odpowiedzialności karnej, którą planuje się zastrzec w projektowanym art. 479¹¹⁷ § 3 KPC. Wszystko to prowadzi do wniosku o konieczności usunięcia zdania drugiego tego przepisu w brzmieniu: „Informacji udziela się pod rygorem odpowiedzialności karnej.”</p>	
224.	PIKE	<p>Niewystarczający zakres regulacji dot. roszczeń informacyjnych objęty Projektem</p> <p>Projekt zakłada ograniczenie treści m.in. art. 80 PrAut, który reguluje roszczenie informacyjne i odesłanie do szerszej regulacji, która ma się pojawić w KPC. Uznać należy to za działanie niewystarczające, gdyż regulacje dotyczące prawa do informacji znajdują się także w art. 47 PrAut oraz art. 48 ustawy o zbiorowym zarządzaniu prawami autorskimi i prawami pokrewnymi (dalej: uZZ). W konsekwencji także w tych przepisach znaleźć się powinno jedynie odesłanie do regulacji wprowadzanych do KPC, aby były one stosowane w sposób jednolity. W innym przypadku będzie mogła powstać wątpliwość, który przepis ma charakter nadrzędny, w szczególności, że PrAut i uZZ mogą być uważane za <i>lex specialis</i> względem KPC. Biorąc natomiast pod uwagę uzasadnienie Projektu przyjąć należy, że to projektowane nowe regulacje KPC zapewniają zgodność procedury z Dyrektywą, stąd konieczne jest ich stosowanie do wszystkich roszczeń informacyjnych.</p>	<p>W zaproponowanym brzmieniu art. 80 Pr. Aut. zostanie dodany ust. 3 w brzmieniu: <i>„3. W przypadku, gdy uprawnienie do udzielenia informacji wynika z przepisów szczególnych, przepisy o postępowaniu w sprawach własności intelektualnej stosuje się odpowiednio.”.</i></p> <p>Literatura i orzecznictwo wypowiadały się co do relacji art. 48 ustawy o zbiorowym zarządzaniu (poprzednio art. 105 ust. 2 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych) i art. 80 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych (tj. czy art. 105 ust. 2 ustawy stanowił samodzielną podstawę roszczenia OZZ, czy też stosował się do tego roszczenia art. 80 ustawy i wszelkie wynikające z niego ograniczenia). Doktryna zmierzała w kierunku, że to jest samodzielną podstawą roszczenia, niezależną od art. 80 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych (tak m.in. M. Bukowski w: Prawo autorskie i prawa pokrewne. Komentarz, red. D. Flisak, Warszawa 2015, s. 1312 - który stwierdza w komentarzu do art. 105 ust. 2 "ustawa o prawie</p>	

				<p>autorskim i prawach pokrewnych jeszcze w dwóch przypadkach przewiduje roszczenie o udzielenie informacji, tj. w art. 47 i w art. 80 ust. 1 pkt 2. Należy zgodzić się z wypowiedziami przedstawicieli doktryny, że przewidziane w komentowanym przepisie roszczenie informacyjne z art. 105 ust. 2 jest niezależne i odmienne od uprawnień wynikających z powołanych przepisów (...)).</p> <p>Także orzecznictwo sądowe dostrzega pewną odrębność roszczenia z art. 48 ustawy o zbiorowym zarządzaniu od instytucji regulowanej w art. 80 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych. –np. wskazując, że roszczenie z art. 48 może być wykorzystywane także do kontroli, czy korzystający z cudzej twórczości przekazał OZZ wyczerpujące informacje służące obliczeniu opłat. Ten cel nie wpisuje się w cel roszczenia informacyjnego z art. 80 ust. 1 pkt 2 ustawy.</p> <p>Zatem - już na gruncie obecnych przepisów należy uznać, że roszczenie informacyjne z art. 48 ustawy o zbiorowym zarządzaniu, podobnie, jak roszczenie informacyjne z art. 47 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych jest samodzielne. Oznacza to, że projektowane przepisy procesowe dotyczące roszczenia informacyjnego będą stosować się do takich roszczeń (mających samodzielną podstawę prawną) odpowiednio – z uwagi na cel roszczenia i jego charakter.</p>
225.		PIKE	Bezpodstawne rozszerzenie roszczeń informacyjnych na prawa niemajątkowe	Projektowane środki ze swej istoty znajdują zastosowanie w tych procesach, w których znaczenie ma ustalenie rozmiaru bezprawnej eksploatacji chronionego dobra – a zatem

			Na marginesie zauważyć należy, że bezzasadnie dochodzi do rozszerzania art. 80 PrAut także na autorskie prawa osobiste - przepis ten powinien zostać ograniczone do autorskich praw majątkowych, tak jak ma to miejsce obecnie.	przede wszystkim w sprawach o roszczenia majątkowe.
226.		PIKE	<p>Szkolenia</p> <p>Uzasadnienie Projektu wskazuje na konieczność doboru oraz odpowiedniego przeszkolenia kadr, które w dniu wejścia w życie projektowanej ustawy mają być gotowe rozpocząć orzekanie w sprawach własności intelektualnej. PIKE zgłaszała już Krajowej Szkole Sądownictwa i Prokuratury swoją pełną gotowość wsparcia w zakresie organizacji i przeprowadzenia odpowiednich szkoleń z zakresu własności intelektualnej. <u>Jednocześnie chciałbym w całej rozciągłości podtrzymać deklarację pomocy ze strony Izby i zawioskować o uwzględnienie PIKE w działania realizujących ten cel.</u></p> <p>Wszelkie działania dokonywane w toku realizacji przedmiotowego celu powinny uwzględniać dążenie do stworzenia i utrzymania równowagi między podmiotami uprawnionymi a użytkownikami, co w pełni realizować będzie postulat sprawiedliwości prawa oraz równości wobec prawa. Szkolenia dla sędziów nie powinny być zatem prowadzone wyłącznie przez przedstawicieli uprawnionych, w tym OZZ. Wobec zarysowanego powyżej konfliktu interesów oraz licznych nadużyć ze strony tych organizacji, niezbędne dla prawidłowego funkcjonowania wymiaru sprawiedliwości jest zapewnienie sądom obiektywnych i pełnych informacji o realiach rynku oraz odpowiedniej wiedzy. Wniosek o uwzględnienie w realizacji omawianego celu także przedstawicieli PIKE, ale również innych organizacji reprezentujących interesy użytkowników, należy zatem uznać za w pełni uzasadniony. Wspomniane zatwierdzenie tabeli wynagrodzeń SFP i ZAİKS, nieuwzględniające zmiany przepisów (przyznanie nadawcom uprawnienia do udzielania zezwoleń na eksploatację utworów w nowym art. 21¹ ust. 1¹ PrAut) oraz sprzeczne z wyrokiem SN (IV CSK 303/06), pokazuje bowiem, że dotychczasowy system szkolenia sędziów z zakresu własności intelektualnej, realizowany w szczególności w Sądzie Okręgowym w Poznaniu i Sądzie Apelacyjnym w Poznaniu, które miały</p>	Uwaga stanowi postulat w zakresie szkoleń sędziów. MS będzie miało na uwadze deklarację PIKE w odniesieniu do wsparcia w zakresie organizacji i przeprowadzenia odpowiednich szkoleń.

			wyłączność na rozstrzyganie tych spraw, był zdecydowanie niewystarczający.	
227.		PIKE	<p>Postulowane przywrócenie sądowego zatwierdzania tabel wynagrodzeń</p> <p>PIKE w toku prac nad uZZ, powracającą do negatywnie ocenionej przez TK oraz doktrynę, administracyjnej drogi zatwierdzania tabel wynagrodzeń za korzystanie z utworów lub artystycznych wykonań, wielokrotnie wskazywała, że sprawy te powinny pozostać w sądownictwie powszechnym. Argument ten zyskuje na sile w sytuacji, w której sądy własności intelektualnej powoływane są w sądach okręgowych i apelacyjnych, a nie w sądach administracyjnych. Oznacza to, że sędziowie administracyjni mogą być nieprzygotowani do orzekania w sprawach dot. praw autorskich i pokrewnych, a w szczególności tak fundamentalnych i skomplikowanych jak te o zatwierdzanie tabel wynagrodzeń za korzystanie z utworów lub artystycznych wykonań. W istocie wszystkie zadania powierzone przez uZZ Komisji Prawa Autorskiego, a dalej sądownictwu administracyjnemu, mogłyby być wykonywane w ramach wyspecjalizowanych sądów własności intelektualnej. Rozważeniu powinno zatem ulec, czy bardziej efektywnym wydatkowaniem środków w zakresie prawa własności intelektualnej nie byłoby przekazanie tych przeznaczonych na Komisję Prawa Autorskiego powoływanym wyspecjalizowanym sądom własności intelektualnej. Możliwe byłoby bowiem dzięki temu wyszkolenie i powołanie do tych sądów większej liczby sędziów, a nawet wyznaczenie dodatkowych sądów.</p>	Uwaga poza zakresem projektu. Zgłoszony postulat dotyczy materialnego prawa autorskiego. Jego zmiany pozostają poza właściwością Ministerstwa Sprawiedliwości.
228.		Fundacja Pomyśl o Przyszłości	<p>Art. X. W ustawie z dnia 16 kwietnia 1993 r. o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji (t.j. Dz.U. z 2018 r. poz. 419) wprowadza się następujące zmiany:</p> <p>1) dodaje się art. 15c w brzmieniu: Czynem nieuczciwej konkurencji jest naruszenie zakazu praktyk ograniczających konkurencję w rozumieniu art. 6 i art. 9 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, a także art. 101 i art. 102 Traktatu o Funkcjonowaniu Unii Europejskiej.</p>	Uwaga nieuwzględniona. Zmiana ingerować może w kompetencje Prezesa UOKiK. Nadto, projekt ma charakter procesowy, a zgłoszona poprawka w istocie dotyczy zmiany prawa materialnego, której skutki procesowe stanowiłyby jedynie efekt uboczny. Tym samym, nie do końca wpisuje się ona w cel projektu ujęty we wpisie do wykazu prac legislacyjnych i programowych RM.
229.		Fundacja Pomyśl o Przyszłości	<p>USTAWA z dnia .....2019 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw</p>	Uwaga uwzględniona.

		<p>Art. 1. W ustawie z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2018 r. poz. 1360 z późn. zm.) wprowadza się następujące zmiany:</p> <p>(...)</p> <p>4) w części pierwszej, księga pierwsza, tytuł siódmy, po dziale IVf dodaje się dział IVg w brzmieniu:</p> <p>(...)</p> <p>Rozdział 3</p> <p>Wyjawienie lub wydanie środka dowodowego</p> <p>(...)</p> <p>Art. 47911x:</p> <p>Jeżeli pozwany uchyla się od wykonania postanowienia w przedmiocie wyjawienia lub wydania środka dowodowego lub dopuszcza się zniszczenia takiego środka w celu udaremnienia jego wyjawienia lub wydania, sąd może:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) uznać za ustalone fakty, które mają zostać stwierdzone przy pomocy tego środka, chyba że pozwany, który uchyla się od wykonania postanowienia w przedmiocie wydania lub wyjawienia środka dowodowego lub dopuszcza się zniszczenia takiego środka, wykaże co innego; 2) obciążyć pozwanego obowiązkiem zwrotu kosztów postępowania, w całości lub części, niezależnie od wyniku sprawy.	
--	--	---	--

TABELA ZBIEŻNOŚCI

TYTUŁ PROJEKTU			Projekt ustawy o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw (wpis do wykazu prac legislacyjnych i programowych Rady Ministrów za nr UC162)		
TYTUŁ WDRAŻANEGO AKTU PRAWNEGO/ WDRAŻANYCH AKTÓW PRAWNYCH			Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2004/48/WE z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie egzekwowania praw własności intelektualnej – art. 6-8. Należy wyjaśnić, że projektowane przepisy zmieniają art. 80 ustawy z dnia 4 lutego 1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych oraz art. 286 ¹ ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. – Prawo własności przemysłowej, które w polskim porządku prawnym implementowały powołane przepisy dyrektywy nr 2004/48. Jednocześnie projektowane przepisy wprowadzają w ustawie – Kodeks postępowania cywilnego regulacje stanowiące implementację tych przepisów.		
PRZEPISY UNII EUROPEJSKIEJ					
Jedn. red.	Treść przepisu UE	Konieczność wdrożenia	Jedn. red.	Treść przepisu/ów projektu	Uzasadnienie uwzględnienia w projekcie przepisów wykraczających poza minimalne wymogi prawa UE (**)
		T / N			
Art. 6 ust. 1	Państwa Członkowskie zapewniają, że, na wniosek strony, która przedstawiła należyte dostępne dowody wystarczające do poparcia jej roszczeń oraz, potwierdzające te roszczenia, wyszczególnione dowody znajdujące się pod kontrolą strony przeciwnej, właściwe organy sądowe mogą nakazać przedstawienie takich dowodów przez stronę przeciwną, pod warunkiem zapewnienia ochrony informacji poufnych. Do celów niniejszego ustępu Państwa Członkowskie mogą postanowić, że należyłym dowodem dla właściwych organów sądowych może być rozsądnej wielkości próbka znacznej liczby egzemplarzy utworu lub jakiegokolwiek innego przedmiotu ochrony.	T	Art. 479 ¹⁰⁶ kpc Art. 479 ¹⁰⁷ kpc	Art. 479 ¹⁰⁶ . W sprawie o naruszenie prawa własności intelektualnej powód, który uprawdopodobnił swoje roszczenie, może żądać wyjawienia lub wydania przez pozwanego środka dowodowego, którym on dysponuje, w szczególności dokumentów bankowych, finansowych lub handlowych, służących ujawnieniu i udowodnieniu faktów. Wniosek o wyjawienie lub wydanie środka dowodowego powinien odpowiadać wymogom przepisanych dla pisma procesowego, a nadto zawierać: 1) określenie środka dowodowego, którego wyjawienia lub wydania żąda powód; 2) uprawdopodobnienie okoliczności uzasadniających wniosek; 3) wskazanie okoliczności, z których wynika, że pozwany dysponuje środkiem dowodowym objętym żądaniem.	

			Art. 479 ¹⁰⁹ § 2 kpc	Uwzględniając żądanie, sąd określa termin wyjawienia lub wydania środka dowodowego, zasady korzystania i zapoznawania się z nim, a także poucza strony o ochronie tajemnicy przedsiębiorstwa. Jeżeli pozwany powołuje się na ochronę tajemnicy przedsiębiorstwa, sąd może określić szczególne - ze względu na ochronę tajemnicy przedsiębiorstwa - zasady korzystania ze środka dowodowego oraz zapoznawania się z nim, jak również może wprowadzić dodatkowe ograniczenia.
Art. 6 ust. 2	Na takich samych warunkach, w przypadku naruszenia popełnionego na skalę handlową, Państwa Członkowskie podejmują środki niezbędne umożliwiające właściwym organom sądowym nakazanie, w miarę potrzeb i na wniosek strony, przekazania dokumentów bankowych, finansowych lub handlowych, które znajdują się pod kontrolą strony przeciwnej, pod warunkiem ochrony informacji poufnych.	T	Art. 479 ¹⁰⁶ kpc Art. 479 ¹⁰⁹ § 2 kpc	Art. 479 ¹⁰⁶ . W sprawie o naruszenie prawa własności intelektualnej powód, który uprawdopodobnił swoje roszczenie, może żądać wyjawienia lub wydania przez pozwanego środka dowodowego, którym on dysponuje, w szczególności dokumentów bankowych, finansowych lub handlowych, służących ujawnieniu i udowodnieniu faktów. Uwzględniając żądanie, sąd określa termin wyjawienia lub wydania środka dowodowego, zasady korzystania i zapoznawania się z nim, a także poucza strony o ochronie tajemnicy przedsiębiorstwa. Jeżeli pozwany powołuje się na ochronę tajemnicy przedsiębiorstwa, sąd może określić szczególne - ze względu na ochronę tajemnicy przedsiębiorstwa - zasady korzystania ze środka dowodowego oraz zapoznawania się z nim, jak również może wprowadzić dodatkowe ograniczenia.

<p>Art. 7 ust. 1 akapit 1</p>	<p>Państwa Członkowskie zapewniają że, nawet przed wszczęciem postępowania nad meritum sprawy, właściwe organy sądowe mogą na wniosek strony, która przedstawiła należyte dostępne dowody uzasadniające jej roszczenie z tytułu naruszenia jej prawa własności intelektualnej lub zagrożenia naruszeniem tego prawa, nakazać szybkie i skuteczne środki tymczasowe zapewniające zachowanie dowodów dotyczących zarzucanego naruszenia, pod warunkiem ochrony informacji poufnych.</p> <p>Środki takie mogą obejmować szczegółowy opis z pobieraniem próbek lub bez, zajęcie fizyczne naruszających prawo towarów, a także, we właściwych przypadkach, materiałów i narzędzi użytych do produkcji i/lub dystrybucji tych towarów oraz związanych z nimi dokumentów.</p> <p>Jeśli istnieje taka potrzeba, środki te można podjąć bez</p>	<p>T</p>	<p>Art. 479⁹⁷ § 1 i 2 kpc</p> <p>Art. 479⁹⁸ § 1 kpc</p> <p>Art. 479¹⁰⁰ § 2 kpc</p> <p>Art. 479¹⁰¹ § 1 kpc</p> <p>Art. 479⁹⁸ § 2</p>	<p>§ 1. Sąd może udzielić zabezpieczenia środka dowodowego przed wszczęciem postępowania lub w jego toku aż do zamknięcia rozprawy w pierwszej instancji.</p> <p>§ 2. Wniosek o zabezpieczenie środka dowodowego sąd rozpoznaje bezzwłocznie, nie później jednak niż w terminie tygodnia od dnia jego wpływu do sądu.</p> <p>Sąd udziela zabezpieczenia środka dowodowego na wniosek uprawnionego, który uprawdopodobnił swoje roszczenie, jak również interes prawny w zabezpieczeniu.</p> <p>Sąd określa zakres wglądu uprawnionego do zabezpieczonego środka dowodowego oraz szczegółowe zasady korzystania i zapoznawania się z nim. Może ograniczyć lub wyłączyć kopiowanie środka dowodowego lub jego utrwalanie w inny sposób. Uprawniony uzyskuje dostęp do środka dowodowego wraz z uprawomocnieniem się postanowienia.</p> <p>§ 1. Sąd orzeka taki sposób zabezpieczenia środka dowodowego, jaki stosownie do okoliczności danej sprawy uzna za odpowiedni. Sposobami zabezpieczenia są w szczególności odebranie towarów, materiałów, narzędzi użytych do produkcji lub dystrybucji, dokumentów, jak również sporządzenie szczegółowego opisu tych przedmiotów połączone, w razie konieczności, z pobraniem ich próbek.</p> <p><i>Komentarz:</i> <i>Dodatkowo, należy wyjaśnić, że sąd orzekając o zabezpieczeniu środków dowodowych będzie związany wnioskiem. Nie będzie zatem mógł zastosować środków bardziej dotkliwych, niż oznaczone we wniosku – projektowany art. 479¹⁰⁵ zawiera odwołanie do art. 738 ustawy – Kodeks postępowania cywilnego.</i></p> <p>Interes prawny w zabezpieczeniu środka dowodowego</p>	
-------------------------------	--	----------	--	---	--

	wysłuchania drugiej strony, zwłaszcza, gdy jakiegokolwiek opóźnienie może spowodować szkodę nie do naprawienia dla właściciela praw lub istnieje dające się udowodnić ryzyko zniszczenia dowodów.		kpc	<p>istnieje, gdy brak żądanego zabezpieczenia uniemożliwia lub poważnie utrudnia przytoczenie lub udowodnienie istotnych faktów, jak również, gdy zachodzi ryzyko zniszczenia środka dowodowego lub opóźnienie w uzyskaniu środka dowodowego może uniemożliwić lub zbyt utrudnić osiągnięcie celu postępowania dowodowego, albo gdy z innych przyczyn zachodzi potrzeba stwierdzenia istniejącego stanu rzeczy.</p> <p><i>Komentarz:</i> <i>Dodatkowo, należy zwrócić uwagę, że projektowany przepis przewiduje przesłanki nie bardziej restrykcyjne, niż zawarte w art. 310 Kpc – zgodnie z zasadą efektywności.</i></p>	
Art. 7 ust. 1 akapit 2	<p>Gdy środki zapewniające zachowanie dowodów są zastosowane bez wysłuchania drugiej strony, dotknięte tym strony są powiadamiane najpóźniej niezwłocznie po zastosowaniu środków.</p> <p>Na żądanie stron, których dotyczy wydana decyzja, w odpowiednim czasie po powiadomieniu o środkach odbywa się kontrola sądowa, włącznie z prawem do wysłuchania, i w toku której podejmowana jest decyzja o zmianie, odwołaniu lub potwierdzeniu środków.</p>	T	<p>Art. 479¹⁰⁰ § 3 kpc</p> <p>Art. 479¹⁰⁰ § 4-8 kpc</p>	<p>Postanowienie o zabezpieczeniu środka dowodowego sąd doręcza uprawnionemu. Doręczenia obowiązanemu oraz pozwanemu dokonuje podmiot wykonujący postanowienie równocześnie z przystąpieniem do wykonania postanowienia. Sąd poucza obowiązanego, pozwanego oraz biegłego o ochronie tajemnicy przedsiębiorstwa.</p> <p>§4. Na postanowienie sądu pierwszej instancji w przedmiocie zabezpieczenia środka dowodowego przysługuje zażalenie.</p> <p>§ 5. Zażalenie w przedmiocie udzielenia zabezpieczenia środka dowodowego podlega rozpoznaniu bezzwłocznie, nie później jednak niż w terminie miesiąca od dnia jego wpływu do sądu.</p> <p>§ 6. Zażalenie obowiązanego lub pozwanego w zakresie, w jakim powołuje się na ochronę tajemnicy przedsiębiorstwa sąd rozpoznaje na posiedzeniu niejawnym. Od uznania sadu zależy wysłuchanie na posiedzeniu jednej lub więcej stron.</p> <p>§ 7. Uwzględniając zażalenie obowiązanego lub pozwanego, powołującego się na ochronę tajemnicy przedsiębiorstwa, sąd określa odrębne, względem oznaczonych na podstawie § 2, zasady korzystania z zabezpieczonego środka dowodowego i zapoznawania się z nim przez uprawnionego, jak również może</p>	

				wprowadzić dodatkowe ograniczenia. § 8. W przypadku prawomocnego oddalenia wniosku zabezpieczenia środka dowodowego upada. Sąd, na wniosek obowiązanego, wydaje postanowienie stwierdzające upadek zabezpieczenia, na podstawie którego obowiązanemu odbiera przedmioty i protokoły złożone w sądzie.	
Art. 7 ust. 2	Państwa Członkowskie zapewniają, że środki zabezpieczenia dowodów mogą być podjęte po złożeniu przez wnioskodawcę odpowiedniej gwarancji lub równoważnego zabezpieczenia w celu rekompensaty uszczerbku poniesionego przez pozwanego, zgodnie z ust. 4.	T	Art. 479 ¹⁰⁴ kpc	Wykonanie postanowienia o zabezpieczeniu środka dowodowego sąd może uzależnić od złożenia przez uprawnionego kaucji na zabezpieczenie roszczeń obowiązanego lub pozwanego powstałych w wyniku wykonania tego postanowienia. Z kaucji przysługuje obowiązanemu lub pozwanemu pierwszeństwo zaspokojenia przed innymi należnościami zaraz po kosztach egzekucyjnych. Przepis art. 739 § 2 stosuje się odpowiednio.	
Art. 7 ust. 3	Państwa Członkowskie zapewniają, że na żądanie pozwanego i bez uszczerbku dla możliwych roszczeń odszkodowawczych środki podjęte dla zabezpieczenia dowodów zostają odwołane lub przestają działać, jeśli zgłaszający w odpowiednim okresie nie wszczął przed właściwym organem sądowym postępowania prowadzącego do podjęcia decyzji merytorycznej; okres ten jest ustalany przez organ sądowy nakazujący zastosowanie środków, jeśli prawo Państwa Członkowskiego na to pozwala lub, w braku takiego ustalenia, nie przekracza okresu 20 dni roboczych lub 31 dni kalendarzowych, zależnie od tego, który jest dłuższy.	T	Art. 479 ¹⁰² kpc	Udzielając zabezpieczenia środka dowodowego przed wszczęciem postępowania, sąd wyznacza termin, w jakim pozew powinien być wniesiony do sądu pod rygorem upadku zabezpieczenia. Termin ten nie może być krótszy niż 14 dni i dłuższy niż miesiąc od uprawomocnienia się postanowienia.	
Art. 7 ust. 4	W razie odwołania środków służących zabezpieczeniu dowodów, lub w razie ich wygaśnięcia z powodu jakiegokolwiek działania lub zaniechania wnioskodawcy, lub jeśli stwierdzono brak naruszenia prawa własności intelektualnej lub groźby jego naruszenia, na żądanie pozwanego organy sądowe mają prawo nakazać wnioskodawcy wypłacenie pozwanemu stosownego odszkodowania za wszelkie szkody spowodowane przez te środki.	T	Art. 479 ¹⁰⁵ kpc	W zakresie nieuregulowanym w niniejszym rozdziale do zabezpieczenia środka dowodowego przepisy art. 738, art. 742 § 1 zdanie pierwsze, § 2 i 3, art. 744, art. 745 oraz art. 746 stosuje się odpowiednio. Wniosek, o którym mowa w art. 742, może złożyć również pozwany. <i><u>Komentarz:</u></i> <i>Implementację przepisu zapewnia odwołanie do art. 746 oraz 744 kpc – które przewidują roszczenie</i>	

				obowiązanego przeciwko uprawnionemu o naprawienie szkody wywołanej wykonaniem zabezpieczenia, w przypadku zwrotu pozwu, jego odrzucenia, umorzenia postępowania wywołanego wniesieniem pozwu, cofnięcia pozwu, oddalenia powództwa, oraz niewniesienia pozwu w oznaczonym terminie.	
Art. 7 ust. 5	Państwa Członkowskie mogą podejmować środki chroniące tożsamość świadków.	N		Przepis ma charakter fakultatywny. Jako taki nie wymaga implementacji.	
Art. 8 ust. 1	<p>Państwa Członkowskie zapewniają, że, w kontekście postępowania sądowego dotyczącego naruszenia prawa własności intelektualnej oraz w odpowiedzi na uzasadnione i proporcjonalne żądanie powoda, właściwe organy sądowe mogą nakazać przedstawienie informacji o pochodzeniu i sieciach dystrybucji towarów lub usług naruszających prawo własności intelektualnej przez naruszającego i/lub jakąkolwiek inną osobę, u której:</p> <p>a) stwierdzono posiadanie na skalę handlową towarów naruszających prawo;</p> <p>b) stwierdzono wykonywanie na skalę handlową usług naruszających prawo;</p> <p>c) stwierdzono dostarczanie na skalę handlową usług stosowanych w działaniach naruszających prawo; lub która</p> <p>d) została przez osobę określoną w lit. a), b) lub c) wskazana jako zaangażowana w produkcję, wytwarzanie lub dystrybucję towarów albo dostarczanie usług.</p>	T	<p>Art. 479¹¹² § 1 kpc</p> <p>Art. 479¹¹³ kpc</p> <p>Art. 3</p>	<p>Sąd na wniosek uprawnionego, który wykazał wiarygodne okoliczności wskazujące na naruszenie prawa własności intelektualnej, może wezwać naruszającego przed wszczęciem postępowania w sprawie o naruszenie prawa własności intelektualnej lub w jego toku aż do zamknięcia rozprawy w pierwszej instancji do udzielenia informacji o pochodzeniu i sieciach dystrybucji towarów lub usług, jeżeli jest to niezbędne dla dochodzenia roszczenia.</p> <p>Przepis art. 479¹¹² stosuje się odpowiednio do innego, niż naruszający obowiązanego, który:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) posiada w ilości świadczącej o faktycznym prowadzeniu działalności gospodarczej towary, przy których zaprojektowaniu, wytworzeniu lub wprowadzeniu do obrotu nastąpiło naruszenie prawa własności intelektualnej lub których cechy estetyczne lub funkcjonalne naruszają te prawa, lub 2) dostarcza, w rozmiarze świadczącym o faktycznym prowadzeniu działalności gospodarczej usługi osobie, która narusza prawa własności intelektualnej, lub 3) wykonuje w rozmiarze świadczącym o faktycznym prowadzeniu działalności gospodarczej usługi z naruszeniem prawa własności intelektualnej, lub 4) został przez osobę, o której mowa w pkt 1, 2 lub 3 wskazany jako wytwórca lub uczestnik procesu wprowadzenia do obrotu takich towarów, odbiorca takich usług lub podmiot, który je świadczy. <p>Art. 3. W ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe (Dz. U. z 2018 r. poz. 2187, 2243, 2354 oraz z 2019 r. poz. 326, 730 i 875) w art. 105 w ust. 1 w pkt 2 po lit. d dodaje się lit. da w brzmieniu:</p>	<p>Projektowany przepis przewiduje roszczenie informacyjne w szerszym zakresie, niż art. 8 ust. 1 dyrektywy nr 2004/48. Przepis dyrektywy każdy przypadek roszczenia informacyjnego ogranicza do sytuacji, w której zobowiązany do udzielenia informacji działa na skalę handlową. Tymczasem, projektowany przepis, podobnie, jak dotychczas obowiązujące art. 80 ustawy z dnia 4 lutego 1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych oraz art. 286¹ ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. – Prawo własności przemysłowej nie zawiera takiego</p>

			Art. 10	<p>„da) sądu w związku z postępowaniem w sprawach własności intelektualnej, jeżeli jest to niezbędne do określenia źródła lub zakresu naruszenia praw, o których mowa w art. 479⁸⁹ ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. - Kodeks postępowania cywilnego, w zakresie, o którym mowa w art. 479¹¹⁴ § 2 tej ustawy;”.</p> <p>Art. 11. W ustawie z dnia 5 listopada 2009 r. o spółdzielczych kasach oszczędnościowo-kredytowych (Dz. U. z 2018 r. poz. 2386 oraz z 2019 r. poz. 326, 730 i 875) w art. 9f po pkt 14 dodaje się pkt 14a w brzmieniu: „14a) na żądanie sądu w związku z postępowaniem w sprawach własności intelektualnej, jeżeli jest to niezbędne do określenia źródła lub zakresu naruszenia praw, o których mowa w art. 479⁸⁹ ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. - Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2018 r. poz. 1360, z późn. zm.), w zakresie, o którym mowa w art. 479¹¹⁴ § 2 tej ustawy;”.</p> <p><i>Komentarz:</i> Implementację przepisu zapewniają również zmiany w Prawie bankowym i w ustawie o spółdzielczych kasach oszczędnościowo-kredytowych. Zmiany ww. ustaw podyktowane są również koniecznością wdrożenia wyroku TSUE z dnia 16 lipca 2015 r. w sprawie C-580/13 Coty Germany GmbH przeciwko Stadsparkasse Magdeburg.</p>	<p><i>ograniczenia w sytuacji, w której zobowiązany do udzielenia informacji jest naruszający. Powyższe wpisuje się w minimalny charakter harmonizacji – wynikający także z art. 8 ust. 3 lit. a) dyrektywy.</i></p>
Art. 8 ust. 2	<p>Informacja, o której mowa w ust. 1, zawiera, jeśli stosowne:</p> <p>a) nazwy i adresy producentów, wytwórców, dystrybutorów, dostawców oraz innych poprzednich posiadaczy towarów lub usług, jak również przewidywanych hurtowników i detalistów;</p> <p>b) informację o ilości wyprodukowanych, wytworzonych, wysłanych, otrzymanych lub zamówionych towarów lub usług, o które chodzi, jak również o cenach otrzymanych za nie.</p>	T	Art. 479 ¹¹⁴ kpc	<p>Art. 479¹¹⁴. §1. Z zastrzeżeniem § 2, wezwanie do udzielenia informacji, o których mowa w art. 479¹¹², dotyczy wyłącznie informacji o:</p> <p>1) nazwach, oznaczeniu miejsca zamieszkania lub siedziby i adresu producentów, wytwórców, dystrybutorów, dostawców oraz innych wcześniejszych posiadaczy, od których lub na rzecz których nastąpiło nabycie lub zbycie towarów, korzystanie z usług lub ich świadczenie;</p> <p>2) ilości wyprodukowanych, wytworzonych, wysłanych, otrzymanych lub zamówionych towarów lub świadczonych usług, jak również cenach otrzymanych w zamian za towary lub usługi.</p> <p>§ 2. Wezwanie banku lub spółdzielczej kasy oszczędnościowo-kredytowej do udzielenia informacji</p>	

				niezbędnych dla dochodzenia roszczenia, o którym mowa w art. 479 ¹¹² , dotyczy informacji obejmujących wyłącznie imię, nazwisko lub nazwę, oznaczenie miejsca zamieszkania lub siedziby posiadacza rachunku bankowego lub członka spółdzielczej kasy oszczędnościowo-kredytowej oraz kwotę i termin realizacji rozliczenia pieniężnego na rachunku, dokonanego w związku z czynnościami naruszającymi prawa, o których mowa w art. 479 ⁸⁹ .	
Art. 8 ust. 3 lit. a)	Ustępy 1 i 2 stosuje się bez uszczerbku dla innych przepisów ustawowych, które: a) przyznają podmiotowi uprawnionemu prawa do otrzymywania pełniejszej informacji;	N		<i>Przepis ogólny – określa relację przepisów implementujących dyrektywę 2004/48 do innych przepisów. Vide także: wyjaśnienie do przepisu implementującego art. 8 ust. 2 dyrektywy nr 2004/48.</i>	
Art. 8 ust. 3 lit. b)	b) regulują stosowanie informacji przekazanej na mocy niniejszego artykułu w postępowaniach cywilnych lub karnych;	N		<i>Przepis ogólny – określa relację przepisów implementujących dyrektywę 2004/48 do innych przepisów.</i>	
Art. 8 ust. 3 lit. c) – e).	c) określają odpowiedzialność za niewłaściwe wykorzystanie prawa do informacji; lub d) umożliwiają odmowę przekazania informacji, które zmusiłyby osobę określoną w ust. 1 do przyznania się do udziału lub udziału bliskich krewnych w naruszeniu prawa własności intelektualnej; lub e) zarządzają ochroną poufności źródeł informacji lub przetwarzania danych osobowych.	T	Art. 3	<i>Przepis ogólny – określa relację przepisów implementujących dyrektywę 2004/48 do innych przepisów. Niezależnie od powyższego wskazać należy, że:</i> <i>1. Odpowiedzialność za niewykorzystanie/niewłaściwe wykorzystanie prawa do informacji określa projektowany art. . 479¹¹² § 2-5 kpc;</i> <i>2. Odmowę przekazania informacji przez bliskich krewnych określa projektowany 479¹¹⁶ § 2 kpc;</i> <i>3. Przepisy o ochronie danych osobowych znajdują zastosowanie jako część obowiązującego porządku prawnego.</i> Art. 3. <i>W ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe (Dz. U. z 2018 r. poz. 2187, 2243, 2354 oraz z 2019 r. poz. 326, 730 i 875) w art. 105 w ust. 1 w pkt 2 po lit. d dodaje się lit. da w brzmieniu:</i> <i>„da) sądu w związku z postępowaniem w sprawach własności intelektualnej, jeżeli jest to niezbędne do określenia źródła lub zakresu naruszenia praw, o których mowa w art. 479⁸⁹ ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. - Kodeks postępowania cywilnego, w zakresie, o którym mowa w art. 479¹¹⁴ § 2 tej ustawy.”</i>	

			Art. 10	<p>Art. 11. W ustawie z dnia 5 listopada 2009 r. o spółdzielczych kasach oszczędnościowo-kredytowych (Dz. U. z 2018 r. poz. 2386 oraz z 2019 r. poz. 326, 730 i 875) w art. 9f po pkt 14 dodaje się pkt 14a w brzmieniu: „14a) na żądanie sądu w związku z postępowaniem w sprawach własności intelektualnej, jeżeli jest to niezbędne do określenia źródła lub zakresu naruszenia praw, o których mowa w art. 479⁸⁹ ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. - Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2018 r. poz. 1360, z późn. zm.), w zakresie, o którym mowa w art. 479¹⁴ § 2 tej ustawy;”.</p> <p><u>Komentarz:</u> Implementację przepisu zapewniają również zmiany w Prawie bankowym i w ustawie o spółdzielczych kasach oszczędnościowo-kredytowych. Zmiany ww. ustaw podyktowane są również koniecznością wdrożenia wyroku TSUE z dnia 16 lipca 2015 r. w sprawie C-580/13 Coty Germany GmbH przeciwko Stadsparkasse Magdeburg.</p>	
POZOSTAŁE PRZEPISY PROJEKTU					
Jedn. red.	Treść przepisu projektu krajowego				

Odwrócona TABELA ZBIEŻNOŚCI

TYTUŁ PROJEKTU		Projekt ustawy o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw (UC162)			
TYTUŁ WDRAŻANEGO AKTU PRAWNEGO/ WDRAŻANYCH AKTÓW PRAWNYCH		Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2004/48/WE z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie egzekwowania praw własności intelektualnej.			
PRZEPISY UNII EUROPEJSKIEJ					
Jedn. red.	Treść przepisu UE	Konieczność wdrożenia T / N	Jedn. red. (*)	Treść przepisu/ów projektu (*)	Uzasadnienie uwzględnienia w projekcie przepisów wykraczających poza minimalne wymogi prawa UE (**)
Art. 6 ust. 1 i 2	1. Państwa Członkowskie zapewniają, że, na wniosek strony, która przedstawiła należyte dostępne dowody wystarczające do poparcia jej roszczeń oraz, potwierdzające te roszczenia, wyszczególnione dowody znajdujące się pod kontrolą strony przeciwnej, właściwe organy sądowe mogą nakazać przedstawienie takich dowodów przez stronę przeciwną, pod warunkiem zapewnienia ochrony informacji poufnych. Do celów niniejszego ustępu Państwa Członkowskie mogą postanowić, że należyty dowodem dla właściwych organów sądowych może być rozsądnej wielkości próbka znacznej liczby egzemplarzy utworu lub jakiegokolwiek innego przedmiotu ochrony. 2. Na takich samych warunkach, w przypadku naruszenia popełnionego na skalę handlową, Państwa Członkowskie podejmują środki niezbędne umożliwiające właściwym organom sądowym	T	Art. 479 (108)	Art. 479 ¹⁰⁸ . Przed wyznaczeniem posiedzenia przewodniczący zarządza wniesienie przez pozwanego odpowiedzi na zgłoszone żądanie w terminie nie krótszym niż dwa tygodnie, pouczając go o ochronie tajemnicy przedsiębiorstwa.	Celem projektu jest całościowe uregulowanie postępowania przed sądami własności intelektualnej – co wymaga m.in. określenia, czy postępowanie w przedmiocie środka prawnego, o którym mowa w art. 6 dyrektywy ma charakter kontradiktoryjny. Projekt przesądza tę kwestię w pozytywnym kierunku.
			Art. 479 (109) § 1	Art. 479(109). § 1. Sąd wydaje postanowienie w przedmiocie obowiązku wyjawienia lub wydania środka dowodowego na posiedzeniu niejawnym. Na postanowienie służy zażalenie.	Celem przepisu wskazanie sposobu postępowania sądu w przedmiocie zastosowania środka, o którym mowa w art.6 dyrektywy – tj. wskazanie rodzaju postanowienia oraz przesądzenie o zaskarżalności orzeczenia sądu (do czego dyrektywa się nie odnosi i co pozostaje w kwestii autonomii proceduralnej państw członkowskich).
			Art. 479 (109) § 3	Art. 479 (109) § 3. Postanowienie uwzględniające żądanie, podlega wykonaniu z chwilą jego wydania. Przepis art. 743 stosuje się odpowiednio.	Celem przepisu jest wprowadzenie reguł odnoszących się do wykonalności postanowienia w przedmiocie zastosowania środka, o którym mowa w art. 6 dyrektywy (do czego dyrektywa się nie odnosi i co pozostaje w kwestii autonomii proceduralnej państw członkowskich).
			Art. 479 (109) § 4	Art. 479 (109) § 4. Zażalenie	Celem przepisu jest wskazanie sposobu

	nakazanie, w miarę potrzeb i na wniosek strony, przekazania dokumentów bankowych, finansowych lub handlowych, które znajdują się pod kontrolą strony przeciwnej, pod warunkiem ochrony informacji poufnych.		Art. 479 (110)	Art. 479 (110). Gdy wyjawienie lub wydanie środka dowodowego dotyczy dokumentów bankowych, handlowych lub finansowych, art. 249 § 2 stosuje się odpowiednio.	procedowania sądu w związku z rozpoznaniem zażalenia. Ponieważ prawo krajowe wprowadza zaskarżalność postanowienia, konieczne jest wprowadzenie przepisów określających rodzaj posiedzenia oraz zasad wysłuchania stron.
			Art. 479 (95)	Art. 479 (95). Stosując środki przewidziane w art. 479 ⁹⁷ , art. 479 ¹⁰⁶ lub art. 479 ¹¹² § 1 sąd uwzględni interesy stron w takiej mierze, aby uprawnionemu zapewnić należytą ochronę, a obowiązanego lub pozwanego nie obciążać ponad potrzebę, mając na uwadze obciążenia pozwanego i obowiązanego jakie wynikałyby z zastosowanych środków oraz ochronę tajemnicy przedsiębiorstwa.	Celem przepisu jest umożliwienie zapoznania się ze środkiem dowodowym w miejscu, w którym on się znajduje w sytuacji, gdy zachodzi istotna trudność w dostarczeniu środka dowodowego do sądu. Celem przepisu jest realizacja zasady proporcjonalności środka prawnego.
Art. 7 ust. 1-5	1. Państwa Członkowskie zapewniają że, nawet przed wszczęciem postępowania nad meritum sprawy, właściwe organy sądowe mogą na wniosek strony, która przedstawiła należyte dostępne dowody uzasadniające jej roszczenie z tytułu naruszenia jej prawa własności intelektualnej lub zagrożenia naruszeniem tego prawa, nakazać szybkie i skuteczne środki tymczasowe zapewniające zachowanie dowodów dotyczących zarzucanego naruszenia, pod warunkiem ochrony informacji poufnych. Środki takie mogą obejmować szczegółowy opis	T	Art. 479 (96)	Art. 479 (96) Ilekroć w przepisach niniejszego rozdziału jest mowa o obowiązanym, należy przez to rozumieć osobę, w tym również pozwanego, w której władaniu znajduje się środek dowodowy lub która może umożliwić jego zabezpieczenie.	Celem przepisu jest stworzenie definicji obowiązanego – którym mowa być zarówno pozwany, jak i osoba trzecia. Status obowiązanego nie jest zależny od tego, czy postępowanie zostało wszczęte, czy też zastosowanie środka prawnego następuje na etapie przedprocesowym.
			Art. 479 (99)	Art. 479 (99). Wniosek powinien odpowiadać wymogom przepisany dla pisma procesowego, a nadto zawierać: 1) określenie środka dowodowego i sposobu jego zabezpieczenia; 2) uprawdopodobnienie okoliczności uzasadniających wniosek;	Celem przepisu jest określenie wymogów formalnych wniosku o zastosowanie środka prawnego, o którym stanowi art. 7 dyrektywy – w tym także przez odwołanie do wymagań przewidzianych przez kpc dla pisma procesowego.

	<p>3. Państwa Członkowskie zapewniają, że na żądanie pozwanego i bez uszczerbku dla możliwych roszczeń odszkodowawczych środki podjęte dla zabezpieczenia dowodów zostają odwołane lub przestają działać, jeśli zgłaszający w odpowiednim okresie nie wszczął przed właściwym organem sądowym postępowania prowadzącego do podjęcia decyzji merytorycznej; okres ten jest ustalany przez organ sądowy nakazujący zastosowanie środków, jeśli prawo Państwa Członkowskiego na to pozwala lub, w braku takiego ustalenia, nie przekracza okresu 20 dni roboczych lub 31 dni kalendarzowych, zależnie od tego, który jest dłuższy.</p> <p>4. W razie odwołania środków służących zabezpieczeniu dowodów, lub w razie ich wygaśnięcia z powodu jakiegokolwiek działania lub zaniechania wnioskodawcy, lub jeśli stwierdzono brak naruszenia prawa własności intelektualnej lub groźby jego naruszenia, na żądanie pozwanego organy sądowe mają prawo nakazać wnioskodawcy wypłacenie pozwanemu stosownego odszkodowania za wszelkie szkody spowodowane przez te środki.</p> <p>5. Państwa Członkowskie mogą podejmować środki chroniące tożsamość świadków.</p>			oraz ochronę tajemnicy przedsiębiorstwa.	
--	---	--	--	--	--

<p>Art. 8 ust. 1-3</p>	<p>1. Państwa Członkowskie zapewniają, że, w kontekście postępowania sądowego dotyczącego naruszenia prawa własności intelektualnej oraz w odpowiedzi na uzasadnione i proporcjonalne żądanie powoda, właściwe organy sądowe mogą nakazać przedstawienie informacji o pochodzeniu i sieciach dystrybucji towarów lub usług naruszających prawo własności intelektualnej przez naruszającego i/lub jakąkolwiek inną osobę, u której:</p> <p>a) stwierdzono posiadanie na skalę handlową towarów naruszających prawo;</p> <p>b) stwierdzono wykonywanie na skalę handlową usług naruszających prawo;</p> <p>c) stwierdzono dostarczanie na skalę handlową usług stosowanych w działaniach naruszających prawo; lub która</p> <p>d) została przez osobę określoną w lit. a), b) lub c) wskazana jako zaangażowana w produkcję, wytwarzanie lub dystrybucję towarów albo dostarczanie usług.</p> <p>2. Informacja, o której mowa w ust. 1, zawiera, jeśli stosowne:</p> <p>a) nazwy i adresy producentów, wytwórców, dystrybutorów, dostawców oraz innych poprzednich posiadaczy towarów lub usług, jak również przewidywanych hurtowników i detalistów;</p> <p>b) informację o ilości wyprodukowanych, wytworzonych, wysłanych, otrzymanych lub zamówionych towarów lub usług, o które chodzi, jak również o cenach otrzymanych za nie.</p>	<p>T</p>	<p>Art. 479 (111)</p> <p>Art. 479 (112) §2-6</p>	<p>Art. 479 (111). Ilekroć w przepisach niniejszego rozdziału jest mowa o obowiązany, należy przez to rozumieć osobę, w tym również pozwanego, która posiada informacje, o których mowa w art. 479¹¹² lub dostęp do nich.</p> <p>Art. 479 (112) § 2. Jeżeli sąd wezwał do udzielenia informacji przed wszczęciem postępowania w sprawie o naruszenie prawa własności intelektualnej, postępowanie to powinno być wszczęte nie później, niż w terminie miesiąca od wykonania postanowienia o udzieleniu informacji.</p> <p>§ 3. Jeżeli uprawniony nie wniósł pisma wszczynającego postępowanie przeciwko naruszającemu w terminie wyznaczonym przez sąd albo pismo wszczynające postępowanie zostało wycofane, jak również gdy pismo wszczynające postępowanie zostało zwrócone lub odrzucone albo powództwo bądź wnioski oddalono lub postępowanie umorzono, obowiązanemu przysługuje roszczenie o naprawienie szkody wyrządzonej wykonaniem obowiązku udzielenia informacji na zasadach ogólnych.</p> <p>§ 4. Roszczenie, o którym mowa w § 3, wygasa, jeżeli nie będzie dochodzone w ciągu roku od dnia jego powstania. Przepis art. 746 § 1¹⁻³ stosuje się odpowiednio.</p> <p>§ 5. W przypadku wykorzystania przez uprawnionego informacji, o której mowa w ust. 1, dla celów innych niż dochodzenie przez uprawnionego roszczenia, obowiązanemu przysługuje roszczenie o naprawienie szkody</p>	<p>Celem przepisu jest stworzenie definicji obowiązanego – którym mowa być zarówno pozwany, jak i osoba trzecia. Status obowiązanego nie jest zależny od tego, czy postępowanie zostało wszczęte, czy też zastosowanie środka prawnego następuje na etapie przedprocesowym.</p> <p>Celem przepisu jest określenie terminu, w jakim postępowanie powinno być wszczęte w przypadku, gdy do udzielenia informacji doszło przed wszczęciem postępowania <i>meritii</i>, a także zasad odpowiedzialności w przypadku niewszczęcia postępowania lub przegrania sporu przez żądającego udzielenia informacji.</p> <p>Projektowany przepis wychodzi naprzeciw potrzebie wykonania wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 6 grudnia 2018 r. (sygn. akt SK 19/16). W przedmiotowym orzeczeniu Trybunał podkreślił brak gwarancji, że główne postępowanie zostanie wszczęte – w sytuacji, gdy udzielenie informacji nastąpi na etapie przedprocesowym (por. pkt 106 oraz 121-123 uzasadnienia wyroku TK).</p>
-------------------------------	--	----------	--	--	---

			<p>jeżeli udzielenie informacji miałyby być połączone z pogwałceniem istotnej tajemnicy zawodowej. Prawo odmowy udzielenia informacji trwa po ustaniu małżeństwa lub rozwiązania stosunku przysposobienia.</p> <p>§ 3. W przypadku, o którym mowa w § 1, przewodniczący poucza o ochronie tajemnicy przedsiębiorstwa oraz o prawie odmowy udzielenia informacji.</p> <p>Art. 479 (117). § 1. Sąd rozstrzyga w przedmiocie obowiązku udzielenia informacji na posiedzeniu niejawnym. Na postanowienie służy zażalenie.</p> <p>§ 2. Obowiązek udzielenia informacji podlega wykonaniu w postaci pisemnej albo elektronicznej.</p> <p>§ 3. Sąd uwzględniając wniosek, określa termin udzielenia informacji, rodzaj i zakres, a także zasady zapoznania się z nimi przez uprawnionego. Informacji udziela się pod rygorem odpowiedzialności karnej.</p> <p>§ 4. Doręczając postanowienie uwzględniające wniosek, sąd uprzedza obowiązane o odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia.</p> <p>§ 5. Postanowienie uwzględniające żądanie podlega wykonaniu z chwilą jego wydania. Przepis art. 743 stosuje się odpowiednio.</p> <p>§ 6. Zażalenie obowiązane w zakresie, w jakim odmawia udzielenia informacji lub powołuje się na ochronę tajemnicy przedsiębiorstwa, sąd rozpoznaje na posiedzeniu niejawnym. Od uznania sądu zależy wysłuchanie na posiedzeniu jednej lub więcej stron.</p> <p>§ 7. Jeżeli obowiązany powołuje się na ochronę tajemnicy przedsiębiorstwa,</p>	<p>do odmowy udzielenia informacji – w ten sposób, aby przy pomocy wezwania do udzielenia informacji nie dochodziło do obejścia przepisów o uprawnieniu do odmowy zeznań w charakterze świadka lub odmowy odpowiedzi na pytanie.</p> <p>Celem przepisu jest wskazanie sposobu procedowania sądu w związku z rozpoznaniem wniosku o wezwanie do udzielenia informacji, zasad wykonania tego postanowienia, dopuszczalności zażalenia oraz sposobu postępowania sądu w związku z rozpoznaniem zażalenia. Ponieważ prawo krajowe wprowadza zaskarżalność postanowienia, konieczne jest wprowadzenie przepisów określających rodzaj posiedzenia oraz zasad wysłuchania stron. Projektowany przepis mieści się w granicach autonomii proceduralnej państw członkowskich.</p>
--	--	--	---	---

			<p>Art. 479 (118)</p> <p>Art. 479 (119)</p>	<p>sąd może określić szczególne, ze względu na ochronę tajemnicy przedsiębiorstwa, zasady korzystania i zapoznawania się z udzielonymi informacjami, jak również może wprowadzić dodatkowe ograniczenia.</p> <p>Art. 479 (118). Przewodniczący, na wniosek uprawnionego, wyznacza posiedzenie niejawne celem ustnego wyjaśnienia złożonych informacji.</p> <p>Art. 479 (119). Na żądanie obowiązanego lub pozwanego uprawniony jest zobowiązany zwrócić koszty i wydatki celowe poniesione w związku z udzieleniem informacji. Przepis art. 277 stosuje się odpowiednio.</p>	<p>Wyjaśnienie jw.</p> <p>Celem przepisu jest umożliwienie obowiązanemu odzyskania kosztów wydatkowanych w celu wykonania postanowienia sądu.</p>
--	--	--	---	--	---

ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI¹⁾

z dnia

w sprawie przekazania niektórym sądom apelacyjnym rozpoznawania spraw własności intelektualnej z własności lub części obszarów własności innych sądów apelacyjnych

Na podstawie art. 20 pkt 1a ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. z 2019 r. poz. 52, 55, 60, 125, 1469 i 1495) zarządza się, co następuje:

§ 1. Następującym sądom apelacyjnym przekazuje się rozpoznawanie spraw własności intelektualnej:

- 1) Sądowi Apelacyjnemu w Warszawie – z obszaru własności sądów apelacyjnych w Katowicach, Krakowie, Lublinie i Rzeszowie, z części obszaru własności Sądu Apelacyjnego w Białymstoku obejmującej obszar własności sądów okręgowych w Białymstoku, Łomży, Suwałkach i Ostrołęce, oraz z części obszaru własności Sądu Apelacyjnego w Łodzi obejmującej obszar własności sądów okręgowych w Piotrkowie Trybunalskim i Płocku;
- 2) Sądowi Apelacyjnemu w Poznaniu – z obszaru własności sądów apelacyjnych w Gdańsku, Szczecinie i we Wrocławiu, z części obszaru własności Sądu Apelacyjnego w Białymstoku obejmującej obszar własności Sądu Okręgowego w Olsztynie, oraz z części obszaru własności Sądu Apelacyjnego w Łodzi obejmującej obszar własności sądów okręgowych w Kaliszu, Łodzi i Sieradzu.

---

¹⁾ Minister Sprawiedliwości kieruje działem administracji rządowej – sprawiedliwość, na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 13 grudnia 2017 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Sprawiedliwości (Dz.U. poz. 2330).

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2020 r.

MINISTER SPRAWIEDLIWOŚCI

UZASADNIENIE

Projektowane rozporządzenie stanowi wykonanie upoważnienia ustawowego zawartego w art. 20 pkt 1a ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. z 2019 r. poz. 52, 55, 60, i 125, 1469 i 1495) [dalej: „u.s.p.”], zgodnie z którym Minister Sprawiedliwości, po zasięgnięciu opinii Krajowej Rady Sądownictwa, w drodze rozporządzenia może przekazać jednemu sądowi apelacyjnemu rozpoznawanie spraw własności intelektualnej z właściwości lub części obszarów właściwości innych sądów apelacyjnych kierując się potrzebą zapewnienia racjonalnej organizacji sądownictwa, przez dostosowanie liczby sądów, ich wielkości i obszarów właściwości do zakresu obciążenia wpływem spraw, a także uwzględniając ekonomię postępowania sądowego, w celu zagwarantowania realizacji prawa obywatela do rozpoznania jego sprawy w rozsądnym terminie.

Delegacja ustawowa, określona w art. 20 pkt 1a u.s.p. została *wprowadzona ustawą o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw* (Dz. U. ....), w ramach której, w strukturze sądownictwa powszechnego utworzono sprofilowane sądy własności intelektualnej.

Projekt zakłada, że w dwóch sądach apelacyjnych (tj. SA w Poznaniu i SA w Warszawie) zostaną utworzone wyspecjalizowane wydziały do rozpoznawania spraw z zakresu własności intelektualnej w II instancji. Mając na uwadze przewidywany wpływ spraw do sądów własności intelektualnej w I instancji (opracowany przez Ministerstwo Sprawiedliwości na podstawie ewidencji spraw cywilnych i gospodarczych o ochronę praw autorskich, o roszczenia z ustawy – Prawo własności przemysłowej, oraz dotyczących nieuczciwej konkurencji) oraz kierując się potrzebą zapewnienia racjonalnej organizacji sądownictwa, przez dostosowanie liczby sądów, ich wielkości i obszarów właściwości do zakresu obciążenia wpływem spraw, zdecydowano, że wyspecjalizowane wydziały własności intelektualnej zostaną utworzone w dwóch sądach apelacyjnych.

Przewidując koncentrację spraw w wybranych jednostkach zakładane jest wzmocnienie kadrowe dla dwóch sądów apelacyjnych – 8 sędziów, 8 asystentów i 16 urzędników. Koniecznym jest wyraźne podkreślenie, że potrzeba zapewnienia dodatkowych etatów dla sądownictwa wynika z faktu stworzenia 4 sądów własności intelektualnej na poziomie sądów okręgowych i 2 na poziomie sądów apelacyjnych, w miejsce 45 sądów okręgowych i 11 sądów apelacyjnych rozpoznających obecnie te sprawy, co oznacza kumulację rozpoznawania

spraw z zakresu własności intelektualnej w zaledwie 6 sądach i znaczy wzrost ich obciążeń oraz z dodatkowych obciążeń wynikających z projektowanych przepisów.

Zaznaczyć należy, że ww. sądy, którym mają zostać powierzone sprawy z zakresu własności intelektualnej są sądami wielkomięskimi, w dużych ośrodkach, w których sędziowie są już obecnie znacznie obciążeni i nie ma w rezerw kadrowych w innych pionach na rozpoznawanie takiej liczby nowych, pracochłonnych spraw. Dlatego konieczne jest ich wsparcie etatowe, w przeciwnym razie nastąpią zatory w nowych wydziałach własności intelektualnej. Nie ma przy tym możliwości przekazania etatów z sądów, które przestaną rozpoznawać sprawy z zakresu własności intelektualnej, albowiem spadek wpływu w poszczególnych jednostkach nie będzie na tyle duży, żeby uzasadniał odebranie im etatów.

Do czasu wejścia w życie rozporządzenia planuje się, że wskazane sądy apelacyjne będą przygotowane pod względem kadrowym i organizacyjnym na określony w projekcie rodzaj zadań.

Przewidywany termin wejścia w życie rozporządzenia, tj. 1 stycznia 2020 r., jest zbieżny z terminem wejścia w życie ustawy o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. ...). Pozwoli on również na dostosowanie struktury sądów powszechnych do rozwiązań przewidzianych w projekcie.

Projektowane rozporządzenie oddziaływać będzie na sądy oraz na uczestników postępowań sądowych.

Wejście w życie rozporządzenia nie będzie miało wpływu na działalność mikroprzedsiębiorców oraz małych i średnich przedsiębiorców. Nie będzie miało również negatywnego wpływu na sytuację i rozwój regionalny.

Przedmiot projektowanej regulacji nie jest objęty zakresem prawa Unii Europejskiej.

Projekt nie wymaga przedłożenia instytucjom i organom Unii Europejskiej, w tym Europejskiemu Bankowi Centralnemu, w celu uzyskania opinii, dokonania powiadomienia, konsultacji albo uzgodnienia.

Zgodnie z art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. z 2017 r. poz. 248) projekt rozporządzenia zostanie zamieszczony w Biuletynie Informacji Publicznej Rządowego Centrum Legislacji.

Projekt nie zawiera przepisów technicznych, a zatem nie podlega notyfikacji zgodnie z trybem przewidzianym w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. poz. 2039 oraz z 2004 r. poz. 597).

ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI¹⁾

z dnia

**w sprawie przekazania niektórym sądom okręgowym rozpoznawania spraw własności
intelektualnej z własności innych sądów okręgowych**

Na podstawie art. 20 pkt 3a ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. z 2019 r. poz. 52, 55, 60, 125, 1469 i 1495) zarządza się, co następuje:

§ 1. Następującym sądom okręgowym przekazuje się rozpoznawanie spraw własności intelektualnej:

- 1) Sądowi Okręgowemu w Gdańsku – z obszaru własności sądów okręgowych: w Bydgoszczy, Elblągu, Koszalinie, Olsztynie, Słupsku, Toruniu i we Włocławku;
- 2) Sądowi Okręgowemu w Lublinie – z obszaru własności sądów okręgowych w: Bielsku-Białej, Częstochowie, Gliwicach, Katowicach, Kielcach, Krakowie, Krośnie, Nowym Sączu, Przemyślu, Rybniku, Rzeszowie, Tarnobrzegu, Tarnowie i Zamościu;
- 3) Sądowi Okręgowemu w Poznaniu – z obszaru własności sądów okręgowych: w Gorzowie Wielkopolskim, Jeleniej Górze, Kaliszu, Koninie, Legnicy, Łodzi, Opolu, Sieradzu, Szczecinie, Świdnicy, we Wrocławiu i w Zielonej Górze;
- 4) Sądowi Okręgowemu w Warszawie – z obszaru własności sądów okręgowych: w Białymstoku, Łomży, Ostrołęce, Piotrkowie Trybunalskim, Płocku, Radomiu, Siedlcach, Suwałkach i Warszawa-Praga w Warszawie.

---

¹⁾ Minister Sprawiedliwości kieruje działem administracji rządowej – sprawiedliwość, na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 13 grudnia 2017 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Sprawiedliwości (Dz.U. poz. 2330).

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2020 r.

MINISTER SPRAWIEDLIWOŚCI

UZASADNIENIE

Projektowane rozporządzenie stanowi wykonanie upoważnienia ustawowego zawartego w art. 20 pkt 3a ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. z 2019 r. poz. 52, 55, 60, 125, 1469 i 1495) [dalej: „u.s.p.”], zgodnie z którym Minister Sprawiedliwości, po zasięgnięciu opinii Krajowej Rady Sądownictwa, w drodze rozporządzenia może przekazać jednemu sądowi okręgowemu rozpoznawanie spraw własności intelektualnej z właściwości lub części obszarów właściwości innych sądów okręgowych kierując się potrzebą zapewnienia racjonalnej organizacji sądownictwa, przez dostosowanie liczby sądów, ich wielkości i obszarów właściwości do zakresu obciążenia wpływem spraw, a także uwzględniając ekonomię postępowania sądowego, w celu zagwarantowania realizacji prawa obywatela do rozpoznania jego sprawy w rozsądnym terminie.

Delegacja ustawowa, określona w art. 20 pkt 3a u.s.p. została wprowadzona *ustawą o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw* (Dz. U. poz. ...), w ramach której, w strukturze sądownictwa powszechnego utworzono sprofilowane sądy własności intelektualnej.

Projekt zakłada, że w czterech sądach okręgowych (tj. SO w Gdańsku, SO w Lublinie, SO w Poznaniu i SO w Warszawie) zostaną utworzone wyspecjalizowane wydziały do rozpoznawania spraw z zakresu własności intelektualnej w I instancji. Mając na uwadze przewidywany wpływ spraw do sądów własności intelektualnej w I instancji (opracowany przez Ministerstwo Sprawiedliwości na podstawie ewidencji spraw cywilnych i gospodarczych o ochronę praw autorskich, o roszczenia z ustawy – Prawo własności przemysłowej, oraz dotyczących nieuczciwej konkurencji) oraz kierując się potrzebą zapewnienia racjonalnej organizacji sądownictwa, przez dostosowanie liczby sądów, ich wielkości i obszarów właściwości do zakresu obciążenia wpływem spraw, zdecydowano, że wyspecjalizowane wydziały własności intelektualnej zostaną utworzone w czterech sądach okręgowych.

Przewidując koncentrację spraw w wybranych jednostkach zakładane jest wzmocnienie kadrowe do czterech sądów okręgowych – 30 sędziów, 30 asystentów i 60 urzędników. Koniecznym jest wyraźne podkreślenie, że potrzeba zapewnienia dodatkowych etatów dla sądownictwa wynika po pierwsze z faktu stworzenia 4 sądów własności intelektualnej na poziomie sądów okręgowych i 2 na poziomie sądów apelacyjnych, w miejsce 45 sądów

okręgowych i 11 sądów apelacyjnych rozpoznających obecnie te sprawy, co oznacza kumulację rozpoznawania spraw z zakresu własności intelektualnej w zaledwie 6 sądach i znaczy wzrost ich obciążeń. Po drugie z dodatkowych obciążeń wynikających z projektowanych przepisów.

Zaznaczyć należy, że ww. sądy, którym mają zostać powierzone sprawy z zakresu własności intelektualnej są sądami wielkomijskimi, w dużych ośrodkach, w których sędziowie są już obecnie znacznie obciążeni i nie ma w rezerw kadrowych w innych pionach na rozpoznawanie takiej liczby nowych, pracochłonnych spraw. Dlatego konieczne jest ich wsparcie etatowe, w przeciwnym razie nastąpią zatory w nowych wydziałach własności intelektualnej. Nie ma przy tym możliwości przekazania etatów z sądów, które przestaną rozpoznawać sprawy z zakresu własności intelektualnej, albowiem spadek wpływu w poszczególnych jednostkach nie będzie na tyle duży, żeby uzasadniał odebranie im etatów.

Do czasu wejścia w życie rozporządzenia planuje się, że wskazane sądy okręgowe będą przygotowane pod względem kadrowym i organizacyjnym na określony w projekcie rodzaj zadań.

Przewidywany termin wejścia w życie rozporządzenia, tj. 1 stycznia 2020 r., jest zbieżny z terminem wejścia w życie ustawy o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. ...). Pozwoli on również na dostosowanie struktury sądów powszechnych do rozwiązań przewidzianych w projekcie.

Projektowane rozporządzenie oddziaływać będzie na sądy oraz na uczestników postępowań sądowych.

Wejście w życie rozporządzenia nie będzie miało wpływu na działalność mikroprzedsiębiorców oraz małych i średnich przedsiębiorców. Nie będzie miało również negatywnego wpływu na sytuację i rozwój regionalny.

Przedmiot projektowanej regulacji nie jest objęty zakresem prawa Unii Europejskiej.

Projekt nie wymaga przedłożenia instytucjom i organom Unii Europejskiej, w tym Europejskiemu Bankowi Centralnemu, w celu uzyskania opinii, dokonania powiadomienia, konsultacji albo uzgodnienia.

Zgodnie z art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. z 2017 r. poz. 248) projekt rozporządzenia zostanie zamieszczony w Biuletynie Informacji Publicznej Rządowego Centrum Legislacji.

Projekt nie zawiera przepisów technicznych, a zatem nie podlega notyfikacji zgodnie z trybem przewidzianym w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. poz. 2039 oraz z 2004 r. poz. 597).

ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI¹⁾

z dnia

**w sprawie wyznaczenia sądów okręgowych właściwych do rozpoznawania spraw
z zakresu ochrony unijnych znaków towarowych i wzorów wspólnotowych**

Na podstawie art. 20 pkt 9 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. z 2019 r. poz. 52, 55, 60, 125, 1469 i 1495) zarządza się, co następuje:

§ 1. Wyznacza się następujące sądy okręgowe jako właściwe do rozpoznawania spraw z zakresu ochrony unijnych znaków towarowych i wzorów wspólnotowych (sądy unijnych znaków towarowych i wzorów wspólnotowych):

- 1) Sąd Okręgowy w Gdańsku – do spraw z obszaru właściwości sądów okręgowych: w Bydgoszczy, Elblągu, Gdańsku, Koszalinie, Olsztynie, Słupsku, Toruniu i we Włocławku;
- 2) Sąd Okręgowy w Lublinie – do spraw z obszaru właściwości sądów okręgowych: w Bielsku-Białej, Częstochowie, Gliwicach, Katowicach, Kielcach, Krakowie, Krośnie, Lublinie, Nowym Sączu, Przemyślu, Rybniku, Rzeszowie, Tarnobrzegu, Tarnowie i Zamościu;
- 3) Sąd Okręgowy w Poznaniu – do spraw z obszaru właściwości sądów okręgowych: w Gorzowie Wielkopolskim, Jeleniej Górze, Kaliszu, Koninie, Legnicy, Łodzi, Opolu, Poznaniu, Sieradzu, Szczecinie, Świdnicy, we Wrocławiu i w Zielonej Górze;
- 4) Sąd Okręgowy w Warszawie – do spraw z obszaru właściwości sądów okręgowych: w Białymstoku, Łomży, Ostrołęce, Piotrkowie Trybunalskim, Płocku, Radomiu, Siedlcach, Suwałkach, Warszawie i Warszawa-Praga w Warszawie.

---

¹⁾ Minister Sprawiedliwości kieruje działem administracji rządowej – sprawiedliwość, na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 13 grudnia 2017 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Sprawiedliwości (Dz.U. poz. 2330).

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2020 r.²⁾

MINISTER SPRAWIEDLIWOŚCI

---

²⁾ Niniejsze rozporządzenie było poprzedzone rozporządzeniem Ministra Sprawiedliwości z dnia 19 marca 2018 r. w sprawie wyznaczenia sądu okręgowego właściwego do rozpoznawania spraw z zakresu ochrony unijnych znaków towarowych i wzorów wspólnotowych (Dz. U. poz. 636), które utraciło moc z dniem 1 stycznia 2020 r. na podstawie art. .... ustawy z dnia ... o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. ...).

UZASADNIENIE

Projektowane rozporządzenie stanowi wykonanie upoważnienia ustawowego zawartego w art. 20 pkt 9 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. z 2019 r. poz. 52, 55, 60, 125, 1469 i 1495) [dalej: „u.s.p.”], zmienionego *ustawą o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw* (Dz. U. poz. ...), w ramach której, w strukturze sądownictwa powszechnego utworzono sprofilowane sądy własności intelektualnej.

Zgodnie z nowym brzmieniem upoważnienia Minister Sprawiedliwości, po zasięgnięciu opinii Krajowej Rady Sądownictwa, w drodze rozporządzenia wyznacza sądy okręgowe właściwe do rozpoznawania spraw z zakresu ochrony unijnych znaków towarowych i wzorów wspólnotowych (sądy unijnych znaków towarowych i wzorów wspólnotowych) i ustala ich obszary właściwości w tych sprawach - kierując się potrzebą zapewnienia racjonalnej organizacji sądownictwa, przez dostosowanie liczby sądów, ich wielkości i obszarów właściwości do zakresu obciążenia wpływem spraw, a także uwzględniając ekonomię postępowania sądowego, w celu zagwarantowania realizacji prawa obywatela do rozpoznania jego sprawy w rozsądnym terminie.

Niniejsze rozporządzenie było poprzedzone rozporządzeniem Ministra Sprawiedliwości z dnia 19 marca 2018 r. w sprawie wyznaczenia sądu okręgowego właściwego do rozpoznawania spraw z zakresu ochrony unijnych znaków towarowych i wzorów wspólnotowych (Dz. U. poz. 636), które utraciło moc z dniem 1 stycznia 2020 r. na podstawie art. ... ustawy z dnia ... o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. ...). Przewidywało ono, że właściwym do rozpoznawania spraw z zakresu ochrony unijnych znaków towarowych i wzorów wspólnotowych (sąd unijnych znaków towarowych i wzorów wspólnotowych) będzie wyłącznie Sąd Okręgowy w Warszawie.

Aktualnie upoważnienie ustawowe upoważnia Ministra Sprawiedliwości do powierzenia ww. spraw również innym sądom okręgowym. Zgodnie z ustawą nowelizującą, takie rozwiązanie pozwoli na odciążenie SO w Warszawie w sytuacji, gdy ustawa nowelizująca powierzyła mu funkcję swojego rodzaju „sądu technicznego”, do najbardziej skomplikowanych spraw z zakresu własności intelektualnej. Rozproszenie spraw z zakresu ochrony unijnych znaków towarowych i wzorów wspólnotowych na pozostałe (poza SO w

Warszawie) trzy sądy okręgowe (w Gdańsku, Lublinie i Poznaniu) będzie pozwalało również na utrzymanie jednolitego orzecznictwa.

Właściwość miejscowa wybranych sądów okręgowych pokrywa się z ich właściwością miejscową określoną w rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości z dnia ... w sprawie przekazania niektórym sądom okręgowym rozpoznawania spraw własności intelektualnej z obszarów właściwości innych sądów okręgowych (Dz. U. poz. ...). Wszystkie wyznaczone w projekcie sądy okręgowe są zatem właściwe w zakresie spraw własności intelektualnej, w tym, w sprawach z zakresu ochrony unijnych znaków towarowych i wzorów wspólnotowych.

Mając na uwadze przewidywany wpływ spraw do sądów własności intelektualnej w I instancji (opracowany przez Ministerstwo Sprawiedliwości na podstawie ewidencji spraw cywilnych i gospodarczych o ochronę praw autorskich, o roszczenia z ustawy – Prawo własności przemysłowej, oraz dotyczących nieuczciwej konkurencji) oraz kierując się potrzebą zapewnienia racjonalnej organizacji sądownictwa, przez dostosowanie liczby sądów, ich wielkości i obszarów właściwości do zakresu obciążenia wpływem spraw, zdecydowano, że wyspecjalizowane wydziały własności intelektualnej zostaną utworzone w czterech sądach okręgowych. Do czasu wejścia w życie rozporządzenia planuje się, że wskazane sądy okręgowe będą przygotowane pod względem kadrowym i organizacyjnym na określony w projekcie rodzaj zadań.

Przewidywany termin wejścia w życie rozporządzenia, tj. 1 stycznia 2020 r., jest zbieżny z terminem wejścia w życie ustawy o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. ...). Pozwoli on również na dostosowanie struktury sądów powszechnych do rozwiązań przewidzianych w projekcie.

Projektowane rozporządzenie oddziaływać będzie na sądy oraz na uczestników postępowań sądowych.

Wejście w życie rozporządzenia nie będzie miało wpływu na działalność mikroprzedsiębiorców oraz małych i średnich przedsiębiorców. Nie będzie miało również negatywnego wpływu na sytuację i rozwój regionalny.

Przedmiot projektowanej regulacji jest objęty zakresem prawa Unii Europejskiej. Zgodnie z art. 80 ust. 2 rozporządzenia Rady (WE) nr 6/2002 z dnia 12 grudnia 2001 r. w sprawie wzorów wspólnotowych (Dz. Urz. WE L 3 z dnia 05.01.2002, s. 1) oraz z art. 123 ust. 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 2017/1001 z dnia 14 czerwca

2017 r. w sprawie znaku towarowego Unii Europejskiej (Dz. Urz. UE L 154 z dnia 16.06.2017, s. 1) państwo członkowskie niezwłocznie powiadamia Komisję, o każdej zmianie dotyczącej liczby, nazw lub właściwości miejscowej sądów objętych wykazem sądów w sprawach określonych w przedmiotowych rozporządzeniach, przekazanych przez państwo członkowskie Komisji. Projekt będzie zatem wymagał stosownej notyfikacji Komisji Europejskiej.

Projekt nie wymaga przedłożenia Europejskiemu Bankowi Centralnemu, w celu uzyskania opinii, dokonania powiadomienia, konsultacji albo uzgodnienia.

Zgodnie z art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingskiej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. z 2017 r. poz. 248) projekt rozporządzenia zostanie zamieszczony w Biuletynie Informacji Publicznej Rządowego Centrum Legislacji.

Projekt nie zawiera przepisów technicznych, a zatem nie podlega notyfikacji zgodnie z trybem przewidzianym w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. poz. 2039 oraz z 2004 r. poz. 597).

Warszawa, /elektroniczny znacznik czasu/

Minister
Spraw Zagranicznych

DPUE.920.546.2019/24/SŻ
dot.: RM-10-145-19 z dnia 16 października 2019 r.

Pan Tomasz Szczegielniak
Sekretarz Rady Ministrów

Opinia

o zgodności z prawem Unii Europejskiej projektu ustawy o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw, wyrażona przez ministra właściwego do spraw członkostwa Rzeczypospolitej Polskiej w Unii Europejskiej

Szanowny Panie Ministrze,

w związku z przedłożonym projektem ustawy pozwalam sobie wyrazić poniższą opinię.

Projekt ustawy jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

Z poważaniem

z upoważnienia Ministra Spraw Zagranicznych
/podpisano kwalifikowanym podpisem elektronicznym/

Do wiadomości:

Pan Zbigniew Ziobro
Minister Sprawiedliwości